

Bạn trai chuẩn 5 Sao

TIỂU THUYẾT

HỒNG TÁO

Người dịch: TÔ NGÀ

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

<u>Chương 1+1: Sự Nhầm Lẫn Tai Hại (1)</u>	
<u>Chương 1+2: Sự Nhầm Lẫn Tai Hại (2)</u>	
<u>Chương 2: Nữ Tác Giả Bạch Đình Bí Ẩn</u>	
<u>Chương 3+1: Duyên Kỳ Ngộ? (1)</u>	
<u>Chương 3+2: Duyên Kỳ Ngộ? (2)</u>	
<u>Chương 4+1: Ân Nhân Cứu Mạng (1)</u>	
<u>Chương 4+2: Ân Nhân Cứu Mạng (2)</u>	
<u>Chương 5+1: Trường Đua Ngựa (1)</u>	
<u>Chương 5+2: Trường Đua Ngựa (2)</u>	
<u>Chương 6+1: Người Sợ Nổi Tiếng (1)</u>	
<u>Chương 6+2: Người Sợ Nổi Tiếng (2)</u>	
<u>Chương 6+3: Người Sợ Nổi Tiếng (3)</u>	
<u>Chương 7+1: Vì Em, Tôi Sẽ Phá Lệ! (1)</u>	
<u>Chương 7+2: Vì Em, Tôi Sẽ Phá Lệ! (2)</u>	
<u>Chương 7+3: Vì Em, Tôi Sẽ Phá Lệ! (3)</u>	
<u>Chương 8+1: Ferrari Đỏ Kiêu Hãnh (1)</u>	
<u>Chương 8+2: Ferrari Đỏ Kiêu Hãnh (2)</u>	
<u>Chương 8+3: Ferrari Đỏ Kiêu Hãnh (3)</u>	
<u>Chương 9+1: Tiếp Cận</u>	
<u>Chương 9+2: Tiếp Cận (2)</u>	
<u>Chương 9+3: Tiếp Cận (3)</u>	
<u>Chương 10+1: Chỉ Là Một Cái Chạm Môi (1)</u>	
<u>Chương 10+2: Chỉ Là Một Cái Chạm Môi (2)</u>	
<u>Chương 10+3: Chỉ Là Một Cái Chạm Môi (3)</u>	
<u>Chương 11: Nụ Hôn Sâu</u>	
<u>Chương 11+2: Nụ Hôn Sâu (2)</u>	
<u>Chương 11+3: Nụ Hôn Sâu (3)</u>	
<u>Chương 12: Sự Cố Los Angeles</u>	
<u>Chương 12+2: Sự Cố Los Angeles (2)</u>	
<u>Chương 12+3: Sự Cố Los Angeles (3)</u>	
<u>Chương 13: Bí Ẩn Thân Thể</u>	
<u>Chương 13+2: Bí Ẩn Thân Thể (2)</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 14+2</u>	
<u>Chương 14+3</u>	
<u>Chương 15: Anh Sẽ Luôn Ở Bên Em!</u>	
<u>Chương 15+2: Anh Sẽ Luôn Ở Bên Em! (2)</u>	
<u>Chương 16: Kết Thúc</u>	
<u>Chương 17: Ngoại Truyện 1</u>	
<u>Chương 18: Ngoại Truyện 2</u>	

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Sự Nhầm Lẫn Tai Hại (1)

Mở ví ra, tôi vét sạch mấy trăm ngàn, đẩy về phía người đối diện.

Đó là một chàng trai vẻ ngoài sáng sủa, phong thái nổi bật, xấp tiền nặng trĩu trên tay tôi xem chừng cũng đáng giá với vẻ ngoài của anh ta.

Thế nhưng anh ta chỉ đưa mắt hờ hững quét qua một lượt, cái chớp mắt mang theo ý khinh miệt rõ ràng, ngoài ra chẳng còn một cử chỉ nào nữa.

Tôi có phần ngạc nhiên, nhưng vẫn tháo chiếc nhẫn trên tay đặt lên xấp tiền: “Viên kim cương này tôi mua ở Italia. Vậy đã đủ chưa?”

Lúc này, anh ta mới ngẩng đầu nhìn tôi, nhưng vẫn không nhận. Đưa tay chỉnh lại cổ áo, anh ta cười lạnh lùng.

“Cô nhìn thấy không? Bộ vest này là hàng may thủ công số lượng giới hạn của Italia. Cúc áo làm bằng kim cương Nam Phi, hoa văn cũng do nhà thiết kế nổi tiếng tạo ra. Còn tôi, có thể nói câu “Anh yêu em” bằng mười bốn thứ tiếng khác nhau. Cô thấy mớ tiền này đủ sao?” Nói xong anh ta đứng dậy đi về phía tôi, dường như muốn tôi thấy rõ dáng vẻ của anh ta. Rõ ràng chỉ là một tên bám váy đàn bà, chưa kể lúc này còn toát ra mùi lừa đảo.

Tôi nén giận, cố kiềm chế: “Bình thường anh tính bao nhiêu một đêm?”

Anh ta quay về sofa, trên mặt lộ rõ ý cười nhạt, thậm chí đến tôi còn có thể đọc ra được ý tứ trong mắt anh ta: Không có tiền thì đừng có học đòi người ta gọi trai bao.

Tôi chỉ có thể ngậm bồ hòn, vớ lấy chìa khóa xe: “Chiếc xe này anh cầm lấy đi, đủ rồi chứ?”

Anh ta vẫn thản nhiên ngồi đó như muốn ăn vạ trong nhà tôi vậy.

Tôi bắt đầu cảm thấy đau đầu, lẽ ra không nên uống say rồi mắc kẹt thế này.

“Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn gì?” Tôi mệt mỏi mở miệng, giọng điệu có chút van nài.

Anh ta chớp chớp đôi mắt đẹp, dường như có chút tính toán, lười biếng mở miệng:

“Cô vốn cũng biết, tôi đang có biết bao nhiêu là khách?”

Bị ánh mắt của anh ta quét trúng, cái đầu vừa chớm tỉnh táo của tôi đột nhiên đau đến choáng váng. Mọi chuyện đêm qua chẳng khác nào giấc mơ, tôi chỉ nhớ mình lao vào một tụ điểm cao cấp – Đế Sắc, đòi ông chủ phải gọi hàng cao cấp. Ông ta từ chối tôi, nhưng tôi biết ông ta nghĩ tôi không phải thành viên ở Đế Sắc nên làm vậy, trong lúc nóng nảy, tôi đẩy ông ta sang một bên, chạy lên phòng trên lầu cao nhất, đá tung cánh cửa.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt tôi là anh chàng này, ngồi trên bộ sofa giữa phòng, hai bên là ba cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Đó cũng là ký ức rõ ràng cuối cùng. Khi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường của mình, còn anh chàng kia ngồi kế bên, nhìn tôi bằng ánh

mất oán hận.

“Hóa ra cô vẫn còn nhớ! Vậy chắc cô cũng biết mình thô bạo đến mức nào chứ? Cô nở lòng nào nắm tóc tôi lôi đi như thế! Cô có biết đó là kiểu đầu mới nhất của tôi không hả? Đó là tác phẩm của nhà tạo mẫu của Nhật đấy! Làm hết bốn tiếng mới xong! Cô nghĩ có thể dùng tiền tổng cổ tôi à!” Anh ta dường như đang mừng rỡ lại sự việc đêm qua, tâm trạng vô cùng kích động, giọng cũng cao dần.

“Được rồi, được rồi, vậy trả cho anh số tiền tiếp sáu khách một đêm.” Tôi đứng dậy lấy chi phiếu, viết “roạt roạt” một dãy số sau đó chuyển nó cho anh ta.

“Xuống lầu rẽ trái, ở đó taxi nhiều lắm.” Tôi chỉ đường cho anh ta rồi xuống bếp pha cafe.

Đến lúc tôi lên lại phòng khách, anh ta vẫn chưa chịu đi!

Lẽ nào vẫn chưa thỏa đáng?!

“À không, số tiền cô trả đã hợp tình hợp lý rồi.” Anh ta dường như đọc được nghi vấn của tôi, liền tốt bụng giải thích, “Nhưng, tôi là người làm nghề có đạo đức, tối qua chúng ta cũng chưa làm gì cả, nếu lấy của cô tiền bằng sáu khách thì tôi cũng nên cung cấp cho cô gói dịch vụ dành cho sáu người mới đúng.”

Tiếp đó anh ta đứng dậy trước mặt tôi, lần lượt cởi bỏ áo khoác, rồi đến cúc áo sơ mi.

“Anh lý trí chút đi! Tôi tìm anh không phải vì ý đó, tôi cần anh để dùng cho việc khác.” Lời tôi vừa dứt thì mặt anh ta cũng tối sầm.

“Cô chê tôi đúng không?!”

Tôi giải thích: “Không không, lẽ nào các anh có quy định bắt buộc phải cung cấp dịch vụ để phỏng vấn trải nghiệm của khách hàng? Anh yên tâm, tôi sẽ cho anh điểm cao nhất!”

Thế nhưng anh ta kiên quyết đáp: “Cô khinh thường chúng tôi!”

Anh ta trừng mắt nhìn, đứng sững trước cửa không chịu đi.

Buổi chiều tôi có hẹn với A Lâm, nên nhanh chóng mềm mỏng: “Phải rồi, anh tên gì?”

Dường như không ngờ tôi sẽ hỏi chuyện này, anh ta ngần ra một lúc mới đáp: “Có thể gọi tôi là Thành Thành.”

“Thành Thành...” giọng nói của tôi có chút ngập ngừng, “Đây chắc là nghệ danh của anh nhỉ? Chúng ta kết bạn đi, anh tên thật là gì?”

Người đàn ông tên Thành Thành trước mặt lại nhìn tôi: “Cô không biết là không nên hỏi tên thật của những người trong nghề này à? Phía sau mỗi cái tên là cả một câu chuyện buồn. Tên thật của tôi là Thành Đại Danh. Bởi vì trong thôn chỉ có tôi là đẹp trai nhất nên ai cũng nói nhất định tôi sẽ nổi tiếng, kết quả bị người ta lừa đi làm cái nghề này, dù vậy, tôi hiện tại cũng rất nổi tiếng trong giới. Cả gia đình đều sống nhờ vào thu nhập của tôi. Vậy nên sự hài lòng của khách hàng rất quan trọng với tôi!” Nói hết đoạn này anh ta mới nhìn tôi, “Cô còn muốn biết tên thật của tôi không?”

Tôi cười ngẩn ngại: “Thôi vậy, cứ gọi anh là A Thành, gọi là Thành Thành cảm giác như tôi là một bà cô thừa tiền vậy”. Rồi tôi lại an ủi, “A Thành, cuộc đời con người cũng như một hộp socola, bạn chẳng bao giờ đoán được thời tiếp theo sẽ có mùi vị thế nào. Cho

nên cứ từ từ dành dụm tiền, về sau sẽ có được cuộc sống huy hoàng!”

A Thành nhìn tôi hồi lâu mới đáp: “Nhưng cuộc đời tôi lại là thời socola tro tro dưới ánh mặt trời, sớm đã tan chảy nên không thể nhận ra hình dạng ban đầu nữa.”

Ánh mắt u buồn của anh ta khiến tôi có chút khó xử.

“Ở thời điểm tuổi trẻ này, dù anh không có bằng cấp nhưng nếu muốn chuyển sang công việc khác cũng không phải là không thể!”

“Công việc hiện tại của tôi rất vất vả sao? Đúng là cô rất coi thường tôi! Rõ ràng tôi vẫn đang nỗ lực kiếm tiền mà!” Anh chàng Thành Thành này đúng là thanh niên thế hệ mới, còn ngụy biện, “Cô thử cho tôi cơ hội thể hiện đi!”

Khi trận đối đầu giữa chúng tôi đang hồi kịch tính, thì A Lâm gọi đến.

“Alo, Văn Học hả, địa điểm hoạt động chiều nay có thay đổi, bọn Ngô Tuyết Ni đòi đổi thành tiệc hồ bơi, ở tụ điểm Ngô Lệ, thời gian như cũ nhé. À, tớ nghe nói bọn họ còn bao 30 mẫu nam nữa, chúng ta không thể thua kém được, tớ cũng muốn kiếm 10 người, cậu cũng nhớ gọi thêm mười mấy người đến dần mặt nhé!”

Cao xanh hỡi! Vừa cúp điện thoại, tôi chỉ muốn khóc, vốn dĩ chỉ hẹn đi uống trà giờ đổi thành tiệc hồ bơi, còn phải tìm thêm mười mấy mẫu nam. Đến nước này tôi u ám nhìn “Thành Thành” phía đối diện.

“Trong chỗ làm, có khoảng bao nhiêu người cỡ như anh? Nếu một lần tôi muốn bao hơn mười người, có được giảm giá không?”

Một lần thuê bao nhiêu người thì được làm Thẻ Hội viên Vàng?”

“Trước nay, tôi không giảm giá.” Hiển nhiên chất giọng oang oang của A Lâm đã lọt vào tai A Thành, hấn chớp chớp mắt, lộ nụ cười rất “nghề”, “Có điều tinh hoa cực phẩm như tôi đây, tôi đa chỉ có khoảng mười người.” Lần này rõ ràng anh ta đã hiểu được cảnh khó của tôi, giọng điệu càng chắc chắn.

“Thôi vậy, anh đi cùng tôi, chuyện tiền bạc nhất định không để anh chịu thiệt.” Thời gian gấp rút, có một thì dùng một, tôi đã xác định bất chấp tất cả rồi, “Đi thôi, anh không có quần bơi phải không, chúng ta phải trang bị cho anh thôi.”

Việc chọn quần bơi cũng không đơn giản, anh ta sống chết đòi chọn mẫu mới nhất, đắt nhất, nhãn hiệu nổi tiếng nhất, còn tôi chỉ muốn mua loại đang giảm giá. Tôi bỏ thời gian làm công tác tư tưởng cho anh ta nhưng vô ích, A Thành tỏ vẻ khinh bỉ nhìn chiếc quần bơi giảm giá trên tay tôi.

“Muốn tôi mặc nó à, đừng mơ!” Anh ta kiêu ngạo hất đầu, “Loại này không đủ bộ bó! Cô có biết quần bơi quan trọng với đàn ông thế nào không?!”

Giằng co một hồi, cuối cùng tôi đành chiều ý anh ta, trong tình cảnh này, bị thừa nước đục thả câu là hiển nhiên, hoặc giả, câu nói cuối cùng của anh ta đã đánh động tôi. Haizz, lẩn lộn bên ngoài thật chẳng dễ dàng gì!

Trên đường đi tôi chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp trai của A Thành, thầm nghĩ, anh ta mang dáng vẻ công tử danh giá, cuối cùng phải làm nghề trai bao. Còn tôi, có thể uống hồng trà nhập khẩu từ Sri Lanka lại ngủ gật khi ngồi nghe giao hưởng.

Thế nhưng, khi tôi thay xong đồ bơi đi ra, cảm giác hơn người bé nhỏ ban nãy đã tổn thương tôi mạnh mẽ. Kể vốn dĩ phải khép nép đứng chờ tôi, lúc này lại đang vô cùng tự nhiên, ngả người lên ghế, khoác áo choàng tắm, chỉ lộ ra một vùng da nhỏ trước ngực, trên tay cầm ly cocktail, ánh mắt kiêu ngạo, một đám người đã tập trung quanh anh ta.

“Những người này điên hết rồi!” An Lâm liền thoảng nhảy xuống khỏi ghế, lao về phía tôi, nheo nheo mắt, “Hắn ta từ đâu ra thế? Cậu chưa thấy đâu, ban nãy đám Ngô Tuyết Ni thấy cậu chỉ đem theo một người đến, chúng liền giữu cột, giờ thì hay rồi, đám đàn ông của cô ta bất chấp tiền công mà chạy về phá anh chàng này, đúng là thảm kịch nhân gian mà!” Mất thấy Ngô Tuyết Ni phía xa đang mím môi lại, tôi cũng choáng.

A Thành thật sự không có đối thủ sao?!

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của tôi, anh ta liền đặt ly cocktail xuống, đứng dậy đi về phía tôi, thuần thục ôm lấy eo tôi: “Honey, body của em thật hoàn hảo.”

Tuy là diễn kịch, nhưng chất giọng trầm ấm này không khỏi khiến tôi nổi da gà.

Ngô Tuyết Ni bên kia cuối cùng cũng không nhịn được, đi về phía tôi.

“Văn Học, định không giới thiệu sao?” Cô ta cười cười nhìn tôi, “Người này là? Nhìn lạ quá, những cuộc tụ tập trước đều chưa từng gặp qua.” Ý tứ bên trong chính là: Hah, anh ta không thuộc giới thượng lưu nhĩ.

Trái tim tôi chợt bừng tỉnh, kéo A Thành sát lại, nũng nịu dựa vào anh ta, cất lời: “Anh giúp người ta lấy một lý phúc bồn tử được không? Người ta còn muốn ăn quả anh đào.” Diễn xong màn lẳng lơ ấy, tôi mới nhìn theo dáng vẻ bước đi còn ngoái đầu lại như không rời xa của An Thành.

“Hả, cậu nói anh ấy hả, Tuyết Ni cậu đương nhiên là chưa gặp rồi, anh ấy mới từ Anh về, định cư bên ấy lâu rồi.” Với lịch sử ân oán thù hận giữa tôi và Ngô Tuyết Ni, có đánh chết tôi cũng không nhận người là do tôi thuê được!

“Honey à, anh đào của em đây.” Cũng may lần này tôi tìm được một người rất có mắt nhìn, A Thành mang đến một khay anh đào rực rỡ sắc màu, lấy một quả đút vào miệng tôi, anh ta quay lưng về phía Ngô Tuyết Ni, cô ta trước nay chưa từng bị đàn ông ngó lơ như vậy, lúc này quả nhiên tức giận đến tím mặt, trừng mắt nhìn hai chúng tôi rồi bỏ đi.

Tôi cực kỳ thỏa mãn, nằm dài ra ghế, hưởng thụ dịch vụ cao cấp của A Thành, thế nhưng, nghĩ đến số tiền phải trả lần này, trong lòng không nén nổi lo lắng.

“Anh biết không, thực ra vẻ ngoài của anh chẳng hợp với thẩm mỹ của tôi, nhưng bù lại ý thức phục vụ rất tốt.” Tôi nhả ra một hạt anh đào, đưa mắt nhìn “Thành Thành” bưng khay, không nhìn được mà buông lời than thở.

Anh ta cũng không vừa: “Vậy cố phải chịu cảnh bắt đắc dĩ sao? Thế theo thẩm mỹ của cô thì vẻ đẹp nào mới vừa ý đây?”

Tôi vỗ vỗ vai anh ta: “Anh quá đẹp trai, mà đẹp quá thì không an toàn, tôi thích kiểu đẹp khiêm nhường một chút. Như anh thì tôi lại

phải vất vả tranh giành với phụ nữ khác, thậm chí với cả đàn ông ấy chứ.”

Đang định nói tiếp thì tiếng Ngô Tuyết Ni lại từ đâu vọng đến, cô ta dắt theo hội chị em, phía sau còn có đám mẫu nam đã thuê.

“Đã là tiệc hồ bơi thì cũng nên có chút hoạt động gì đó nhỉ, hôm nay chúng ta không chơi bóng nước nữa, trò đó mệt lắm, ở đây nhiều nam như vậy, xem các bạn ấy bơi lội đi.” Sau đó, cô ta thì thào vào tai một anh chàng cơ bắp rồi nhìn tôi cười nói: “Văn Học, quyết định vậy nhé, bạn trai của ai thắng thì thiệp mời thuộc về người đó.”

Đám bạn gái của Ngô Tuyết Ni lẫn A Lâm đều đã chọn được bạn tham gia, nhưng bọn họ vốn dĩ chẳng mấy quan tâm đến thiệp mời Vũ hội Âm nhạc Cổ điển Thế giới gì đó, người thực sự muốn có được thiệp mời, muốn bước vào thế giới thượng lưu chính thống ấy, e rằng chỉ có tôi và Ngô Tuyết Ni, dù mục đích có chút khác nhau.

Nhìn A Thành, tôi hơi nản lòng, Ngô Tuyết Ni ắt đã có chuẩn bị trước, cũng may An Thành ít nhiều cũng biết bơi. Tranh thủ lúc không ai chú ý, tôi nháy mắt với anh ta.

“Hey, lát nữa thi bơi, tuy không cần đạt hạng nhất, nhưng cũng đừng đứng chót bảng nhé, chừa cho tôi chút thể diện đấy, biết không? Khi về tôi sẽ thưởng thêm cho anh.”

Ngờ rằng gặp được chủ nhân thấu tình đạt lý, anh ta sẽ phải cảm động đến rơi nước mắt, ngờ đâu mặt anh ta đen sì, nhìn đám người đang tụ tập bên cạnh, ra vẻ khó hiểu: “Cô muốn tôi xuống thi bơi với họ?”

Tôi dụ giọng: “Tôi biết bơi lội không phải sở trường của anh, nhưng bơi lội cũng giúp tăng dung tích phổi, phổi hoạt động tốt sẽ giúp đảm bảo tính ổn định và độ dài của một chiếc hôn kiểu Pháp đó.”

Thế mà tên Thành Thành kia chẳng chút hứng thú nào với bài thuyết giảng của tôi, còn thẳng thừng từ chối.

“Trước giờ tôi chưa từng phải bơi cùng hồ với ai, rất mất vệ sinh, đây là nguyên tắc của tôi.”

Tôi lại đem tiền ra thuyết phục. Nhưng không ăn thua. Tôi xuống giọng năn nỉ, thế mà anh ta vẫn trước sau như một. Ngô Tuyết Ni bên kia lại không muốn chờ lâu, đã ra dấu cho cuộc thi bắt đầu. Tôi chỉ nghe thấy một tiếng “Splash”.

“Anh không muốn bơi cũng phải bơi, đã lên thuyền đừng mong giữa chừng bước xuống.” Nói xong, tôi một tay kéo áo khoác ngoài của anh ta, một chân đạp anh ta rớt xuống hồ. Thua cuộc không sao, chuyện đáng mất mặt là “bạn trai” của tôi đến hồ cũng không dám xuống.

A Thành rõ ràng chẳng thể ngờ tới, đột ngột rớt xuống nước nên uống liền mấy ngụm, lúc đầu còn nhăn mày nhú mặt, lát sau cũng chịu bơi về phía trước.

Tôi, A Lâm, Ngô Tuyết Ni đi về phía bờ hồ đối diện chờ bọn họ về đích.

Nhưng chuyện vượt qua ngoài dự liệu của tôi, A Thành mà tôi vốn chẳng đặt chút hi vọng lại đang từ từ vượt qua mấy người liền, không những vậy, chặng bơi cuối cùng lúc càng mạnh mẽ.

Chẳng mấy chốc anh ta đã bơi sóng đôi với anh chàng của Ngô Tuyết Ni.

Tôi vui sướng không tả nổi, với Ngô Tuyết Ni, tấm thiệp mời đó chỉ là phương tiện để quen biết thêm nhiều đàn ông giàu có quyền thế, nhưng với tôi, ý nghĩa của nó hoàn toàn khác, tôi thật sự cần nó.

Chính vì lẽ đó, nhìn thấy biểu hiện của A Thành, tôi vui mừng đến mức thiếu điều vung cờ hét lớn “A Thành cố lên!” ngay tại chỗ. Cho đến khi anh ta trở thành người về đích đầu tiên, tôi vừa hoan hô vừa lao tới ôm lấy anh ta.

Đám người Ngô Tuyết Ni cay đắng rời đi, chỉ còn tôi vẫn đang ôm lấy A Thành đứng bên bể bơi hoa chân múa tay.

“Nếu không phải vì không kịp tháo đồng hồ ra, tôi còn có thể bơi nhanh hơn ấy chứ.” Anh ta lăm băm vẻ bất mãn, vừa đưa tay trái lên kiểm tra đồng hồ, “Tuy là kiểu chống thấm nước, nhưng không biết có bị vô nước không, thật phiền phức.”

Tôi nhìn về chiếc đồng hồ có vẻ như của hãng Cartier trên cổ tay anh ta.

“Nào, đưa tôi xem.”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Sự Nhầm Lẫn Tai Hại (2)

A Thành duỗi tay đưa chiếc đồng hồ qua: “Lau khô giúp tôi.”

Tôi sẫm soi một hồi: “Món đồ nhái hạng A này của anh cũng tinh xảo quá nhỉ. Chống nước không tệ, anh xem đi, chẳng thấm chút nước nào cả.” Không chờ A Thành trả lời, tôi lặng lẽ nhìn vào mắt anh ta rồi quăng chiếc đồng hồ xuống nước.

A Thành choáng váng nhìn chuỗi động tác của tôi, sau đó dường như chợt thức tỉnh, quay đầu nghiêng răng trừng mắt nhìn tôi.

Tôi đương nhiên hiểu rõ tâm trạng anh ta lúc này, nhưng tôi cũng muốn tặng anh ta một món quà bất ngờ vì biểu hiện xuất sắc trong cuộc thi, nhưng cũng nên tạo chút cay đắng trước thì sự ngạc nhiên sau đó mới ngọt ngào chứ.

Tôi ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt vệt nước trên trán anh ta đầy tình cảm, nhẹ nhàng nói: “Tôi biết anh vì tôi mà vất vả, hao tổn không ít sức lực, nhưng hàng nhái tốt cuộc vẫn là hàng nhái, anh nhìn đi, những người hiểu biết vừa liếc mắt liền có thể phân biệt được giả thật? Lỡ sau này anh lại gặp phải khách hàng như tôi, sợ rằng sẽ hỏng việc? Vậy nên, tôi sẽ thưởng cho anh một chiếc đồng hồ Catier nam.”

A Thành dường như không kịp phản ứng trước bất ngờ này nên trợn mắt ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi lại nói: “Đương nhiên anh chỉ bơi một vòng thì tôi chẳng thể mua cho anh chiếc đồng hồ hơn 20 vạn, nên tôi sẽ tặng anh một chiếc giá tầm 7-8 vạn.”

Anh ta có vẻ thực sự bị sự quan tâm xa xỉ của tôi dọa cho phát hoảng, chẳng thốt ra nổi lời nào, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt đã bán đứng anh ta, còn không phải sao, vui đến tím tái cả mặt mày rồi này! Tôi ra chiều hiểu ý cười nói: “Nhanh nào, đừng chỉ biết vui không như vậy, mau lên bờ đi, đừng để bị cảm đấy, tôi thay đồ rồi ra ngoài đợi anh!”

Nhưng mãi đến khi tôi thông dong bước ra từ phòng thay đồ, A Thành vẫn còn dưới nước, lúc thì nhìn tôi, lúc lại quay đầu nhìn theo hướng chiếc đồng hồ bị quăng xuống, biểu cảm vô cùng phức tạp.

Lúc này, tâm trạng tôi đang cực kỳ hưng phấn, bèn đưa A Thành đến một nhà hàng Tây Ban Nha dùng bữa, đáng tiếc, có lẽ sự xuất hiện của một quý nhân như tôi trong cuộc đời anh ta vẫn còn là một sự thật khó chấp nhận, nhất thời chưa thể thích ứng được. Anh ta liên tục nhìn vào cổ tay, ra vẻ không vui, dường như đang nhớ đến nó. Có vẻ anh ta đã hiểu chuyện nên đã không vớt nó.

Cái cũ không đi, cái mới làm sao tới, tôi cảm thấy anh ta vẫn là đứa trẻ có thể dạy bảo.

“Cho tôi số điện thoại của anh, ngày mai tôi đi đặt đồng hồ, khi về tới tôi sẽ liên lạc với anh.” Cơm no rượu say, tôi vui vẻ hoàn thành giao dịch cuối cùng với anh ta.

Anh ta đưa tay kéo một tấm lót ly in hoa văn, viết lên đó một dãy số. Lúc viết, vẻ mặt dường như trầm lắng, nhú nhẹ chân mày, như có chút phiền não, tất thảy khiến khuôn mặt tuấn tú của anh ta càng

sinh động, càng góc cạnh. Cuối cùng anh ta đẩy tấm lót li có số điện thoại qua phía tôi.

Lúc nhận từ tay anh ta, tôi để ý thấy nét chữ rất đẹp, anh ta nhìn tôi rồi mới chậm rãi thu bút, một cây bút Catier.

Tôi không thể không cảm thán, người đàn ông sáng sủa, khỏe mạnh trước mặt, nhưng lại vô cùng lười biếng, chán ghét lao động chân chính, vì mong an nhàn mới chọn đi con đường này, thế mà lại là fan của Catier nhái.

Xét theo mức độ nào đó thì tôi với anh ta giống nhau, đều là bên ngoài sáng sủa, bên trong rỗng tuếch. Nhưng tối nay tâm trạng của tôi khá tốt, sau khi chia tay anh ta mới hiềm hoi có một chuyến về thăm nhà.

Vừa mở hai cánh cửa ra là tôi có thể nghe thấy tiếng dương cầm réo rắt những thanh âm dễ chịu. Mẹ tôi đang ngồi đàn bên chiếc dương cầm trong phòng khách.

“Mẹ, con có được tám thiệp mời cho Vũ hội Âm nhạc tuần sau rồi, có rất nhiều nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng tham gia, cả Marvel nữa.” Tôi yên lặng đứng bên mẹ, chờ bà nhìn tôi.

Thế nhưng mẹ chỉ gật đầu với tôi, chẳng nói thêm lời nào, mẹ đang đàn đến đoạn cao trào của “Rhapsody in Blue”, đôi mắt nhắm nghiền dường như đã quên đi mọi thứ xung quanh, đặc biệt là sự tồn tại của tôi – điều duy nhất không gọi lên chút cảm hứng nghệ thuật nào trong bà – đã vậy, tôi không những không biết chơi dương cầm mà còn hoàn toàn mù tịt về nhạc lý.

Chỉ đàn hít một hơi thật dài.

Marvel là ngôi sao mới nổi gần đây trong giới dương cầm, truyền nhân của Creed, vô cùng nổi tiếng nhưng cũng cực kỳ khiêm tốn, mẹ rất thích phong cách biểu diễn của anh ta. Tôi cứ nghĩ nếu được gặp anh ta, mẹ tôi sẽ vui hơn đôi chút, ngờ đâu chẳng hề.

Tôi quay người đi lên lầu, đèn bên tường chẳng bật, từng bậc thang nhỏ hẹp chật chội, tưởng như dẫn lên một không gian u ám vô tận. Lúc sắp tới tầng hai, trong phòng sách bên cạnh vang lên giọng nói của cha.

“Văn Học, lần sau khi mẹ con đang đánh đàn thì đừng nói chuyện với bà ấy, gián đoạn công việc của người khác là bất lịch sự, trong nhà cũng không nên làm những việc thiếu quy tắc như vậy.”

“Con biết rồi thưa cha.”

“Sách cha đưa tuần rồi đã đọc hết chưa? Đã quyết định đề tài luận văn chưa? Tuần sau Giáo sư Ngô và cha có hẹn ăn cơm, ông ấy đánh giá con rất có triển vọng học lên thạc sĩ, nếu so với Văn Âm, ông ấy cảm thấy con có tố chất nghiên cứu hơn.”

Cha mẹ tôi đều có thể khiến tôi sợ hãi đến mức bỏ chạy, một người dùng sự im lặng, một người dùng lời nói. Tôi thức khuya viết luận văn, lúc mệt mỗi thường đi dạo quanh nhà, vô ý đi ngang phòng của hai người, tình cờ nghe được cuộc đối thoại của họ, nó thực sự khiến tôi xấu hổ và bối rối.

“Văn Học nói đã có được thiệp mời đến Vũ Hội Âm nhạc Cổ điển tuần sau. Haizz, nếu là Văn Âm thì tốt biết mấy, để Văn Học đi thì thật lãng phí.”

“Thôi, đứa trẻ này không thuận theo sự dạy dỗ của chúng ta, có mấy thói quen không sửa được, cũng không rèn luyện được. Về mặt văn chương con bé cũng không có nhiều thành tựu lắm. Haizz, để nó tham gia nhạc hội cũng tốt, mở mang hiểu biết, so với Văn Âm khí chất của nó còn thua kém nhiều, lúc nhỏ còn đôi chút khó phân biệt, nhưng giờ thì chẳng giống chị em chút nào.”

“Nhắc mới nhớ, hôm qua Văn Âm gọi điện thoại về báo ngày mai trường đưa nó đi Vienna tham gia cuộc thi dương cầm, cho nên Giáng sinh năm nay con bé sẽ không về mà ở lại Mỹ luyện đàn.”

Tôi đứng bên ngoài nghe cha mẹ nói chuyện cho đến khi hai chân lạnh cóng mới trở về phòng.

Có lúc tôi thật sự không hiểu mình nỗ lực viết “Nghiên cứu so sánh tính bi kịch của Nietzsche và Khuất Nguyên” này để làm gì”, Nietzsche với Khuất Nguyên thì liên quan gì đến tôi chứ?

Tôi về phòng trọ gần trường ngay ngày hôm sau, chiếc đồng hồ tôi đặt cho Thành Thành đã được giao tới, tôi mở tấm lót ly anh ta đưa, bắt đầu bấm số. Chẳng hiểu sao, nghĩ đến anh ta tâm trạng tôi lại thấy khá hơn một chút.

Nhưng số điện thoại này không tồn tại, lẽ nào trong lúc xúc động, anh ta đã viết sai ư? Buổi chiều không có giờ học, tôi quyết định ghé Đế Säck một chuyến.

Ông chủ vừa thấy tôi liền nhận ra, vội vàng đưa tay gọi bảo vệ kéo tôi đi.

“Ấy! Ông chủ! Tôi đến tìm người!”

“Tiểu thư, đã nói với cô rồi, ở đây không cung cấp các dịch vụ đặc biệt, cô đừng phá nữa được không?”

“Ông chủ đừng giả vờ nữa! A Thành nhà ông đã nói hết cả rồi! Haizz, người tôi tìm chính là người lần trước tôi lôi từ chỗ các ông ra đấy, anh ta tên Thành Thành, tôi còn chưa trả tiền cho anh ta nữa!”

Đáng tiếc ông chủ vẫn không thêm để tâm liền đuổi tôi đi, thậm chí ánh mắt nhìn tôi có chút kỳ dị khó hiểu.

Sau này tôi còn đến Đế Sắc mấy chuyến nữa, nhưng đều kẹt lại ngay cửa, chẳng thể nào “gặp” được A Thành.

Mãi cho đến đêm Vũ hội Âm nhạc Cổ điển ấy, ngay lúc nhìn thấy bóng lưng A Thành tôi đã lập tức nhận ra anh ta, anh ta còn khoác tay một cô gái mặc lễ phục nữa.

Nhân lúc cô gái kia rời đi, tôi chạy đến vỗ vai anh ta.

“Hey, đến đây tiếp khách hả?”

A Thành lúc đó đang uống một hớp Martini, bị tôi hù suýt thì sặc.

“Ừm?” Anh ta nhú mày nhìn tôi, đáng tiếc thần sắc không lấy gì làm nghiêm nghị, vì suýt nghẹt thở nên trên vành mắt vẫn còn hoen đỏ.

Tôi vẫy vẫy cổ tay: “Đồng hồ Catier của anh đến rồi, tôi vẫn để trong xe, số điện thoại anh cho lần trước bị sai, tôi đến Đế Sắc mấy lần mà không tìm được anh.”

Anh ta lại trợn mắt nhìn tôi một hồi, dường như không tin nổi trên đời vẫn còn tồn tại một người không ăn chặn như tôi.

Tôi chỉ chỉ tấm biển trước ngực, những người vào đây ngoại trừ là VIP được mời thì còn lại đều có tấm bảng khắc tên. Trước ngực anh ta lại chẳng có thứ gì, có lẽ chỉ là người đi cùng cô gái ban nãy, không danh không phận.

“Chắc anh vẫn chưa biết tên tôi, đây này, nhớ kỹ nha, tôi không lừa anh chuyện chiếc đồng hồ đâu.”

Tôi vốn dĩ rất thích giới thiệu bản thân với những người lần đầu gặp mặt, bởi vì đa số mọi người đều lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ và một câu tán thưởng “Cô tên Văn Học à, tên hay, vừa khí chất, vừa tinh tế, người cũng như tên”, sau đó tôi sẽ khiêm tốn nở nụ cười.

Ít ra khoảnh khắc đó có thể thỏa mãn lòng hư vinh của tôi. Anh ta quả nhiên không nằm ngoài số đó, nhìn bảng tên xong lại nhìn tôi, tỏ vẻ cực kỳ ngạc nhiên. Tôi chờ anh ta mở miệng.

“Văn Học? Tên cô là Văn Học ư?”

Tôi vui sướng gật đầu, định an ủi cái tên A Thành của anh ta nhưng không đợi tôi mở miệng, A Thành đã tiếp lời: “Ồ, Văn Học, cha cô không phải là Nobel đấy chứ?”

Tôi tức giận định dạy cho anh ta một bài học thì thấy cô gái đi cùng anh ta từ xa đi về phía này, dường như còn rất khó chịu khi nhìn thấy tôi. Cô ta mặc một bộ váy hồng vô cùng lộng lẫy, trước ngực cũng chẳng hề có bảng tên, nhưng có thể đưa A Thành vào tận đây, chắc chắn là khách VIP rồi.

Cô ta càng tiến gần lại, A Thành càng nhìn tôi ngụ ý rõ ràng muốn tiến khách, có lẽ sợ tôi làm hỏng việc, nhưng tôi vẫn luôn nghĩ cách để giúp anh ta.

Tôi dù gì cũng xuất thân từ Học viện Văn học, đối với tâm lí phụ nữ cũng có ít nhiều hiểu biết, có những thứ một khi bị chiếm đoạt mới nhận ra giá trị thực sự.

Tôi chờ cô gái đó tiến tới trước mặt, liền ra vẻ triu mến nhìn về phía A Thành, đồng thời còn khoác tay anh ta.

Sắc mặt cô gái lập tức thay đổi, nhưng có lẽ vì hiểu rõ địa vị của mình nên cô ta không thể ra mặt tranh giành A Thành với tôi, chỉ nén giận nhìn anh ta, đôi mắt long lanh nước.

“Anh còn không chịu buồn cô ta ra, quả là lời đồn chẳng sai, anh trước nay chưa từng dưng chân vì người phụ nữ nào.” Giọng cô ta đầy bi thương, nói xong liền che mặt chạy mất.

Màn kịch vừa rồi khiến tôi không khỏi trợn mắt há miệng.

“Cô ta làm sao vậy?” Tôi quay đầu lại nhìn A Thành, “Không thể hiểu nổi, đã trả tiền thì phải đưa anh đi cùng chứ, nếu anh dám mời gọi khách nữ khác, thì phải đoạt lại, nếu không được thì trừ lương, đuổi việc. Cô gái kia mặc bộ đồ lộng lẫy như vậy, xem ra cũng là người có tiền, sao lại mất phong độ như thế chứ?”

Tôi cảm thán một hồi nên không nhận A Thành vẫn chăm chú nhìn tôi.

“Cô lại đuổi đối tác của tôi đi rồi.” Ánh mắt anh ta vừa tức giận vừa tiếc nuối.

“Tôi còn tưởng cuộc tranh đoạt giữa hai người phụ nữ sẽ là cơ hội giúp anh ép giá họ chứ...”

Cảm thấy vô cùng có lỗi với anh ta nên tôi nhẹ giọng cầu hòa.

“Thế này đi, dưới lầu có một quầy bar, rất nhiều loại rượu quý ở đó, tôi mời anh một ly nhé?”

A Thành gật đầu.

Tuy nhiên, ý định “uống một ly” này khiến tôi bị trễ giờ tham gia chương trình biểu diễn dương cầm, cầm tám thiệp mời, tôi tự cười mình: “Những thứ không phải của bạn thì chắc chắn sẽ không thuộc về bạn.” Sau đó tôi mang cảm giác tội lỗi nhìn A Thành, “Nhờ anh cả đấy, không những khiến anh mất khách, giờ thì cơ hội nghe Marvel đàn của tôi cũng tiêu tan rồi.”

Nhưng anh ta chỉ khinh khỉnh buồn một câu: “Chẳng qua là đánh đàn thôi mà? Tôi cũng biết đánh vậy!”

Tôi ngần ngại, có thể so sánh với Marvel sao, tôi phản bác: “Biết là một chuyện, nhưng người ta tài năng cao siêu, người bình thường sao có thể sao sánh được.”

“Hừ.” Anh ta dường như không phục lắm, “Chẳng phải vì từ nhỏ anh ta chỉ chuyên tâm học đàn, không màng những chuyện bên ngoài, đâu giống tôi, không những biết đàn mà còn phát triển tất cả các mặt khác, tài năng toàn diện rất quan trọng đấy.” Sau đó anh ta còn bổ sung thêm, “Hơn nữa những khúc nhạc điển tấu của tôi chắc chắn sẽ không hề thua kém anh ta!”

Tôi ngạc nhiên nhìn bộ mặt khó chịu và nghe những lời phóng đại của anh ta, thật khó hiểu, sao tôi chẳng hề thấy phản cảm. Và tôi cũng không hề có ý định châm chọc anh ta. Thế nhưng thái độ tự nhiên của tôi lại khiến anh ta khó chịu.

“Cô không tin à!” Anh ta nắm lấy tay tôi, Dù gì cô cũng không thể vào nghe Marvel gì đó chơi đàn, vậy thì nghe tôi đàn đi.

Tôi cứ thế bị anh ta kéo đi, rẽ trái lại rẽ phải, qua một hành lang dài tôi mới phát hiện ra mình đang đứng ở một gian phòng sau quán bar, hướng nhìn ra biển, giữa phòng là một chiếc dương cầm trắng, bốn mặt tường là thủy tinh trong suốt, từ trên trần nhà thông xuống các đoạn dây được cố định với những chiếc đèn thủy tinh hình ngôi sao.

“Cô xem, trông giống bầu trời sao không.” Anh ta vừa nói vừa bật công tắc, tất cả đèn trong phòng sáng lên, ánh đèn vì tương phản với màn đêm bên ngoài bức tường thủy tinh nên lấp lánh như những ánh sao trên trời, vô cùng sống động.

“Đẹp quá...” Tôi ngỡ ngàng thốt lên.

Anh ta lộ vẻ đắc ý chỉ tay về phía sofa: “Cô ngồi đi, tôi đàn đây.” Nói xong anh ta liền đi tới ngồi bên chiếc dương cầm, đôi tay lướt trên phím đàn, lúc này, tôi mới thật sự choáng váng.

Tiếng đàn trong như tiếng suối, những quy luật rắc rối qua đôi tay linh hoạt của anh ta bỗng chốc trở nên thanh thoát. Tôi ngồi trên sofa, nhìn anh ta đánh đàn chăm chú, biểu cảm thoải mái, phảng phất nét ưu nhã quý tộc, đẹp đến kinh ngạc. Kết thúc một khúc nhạc, anh ta nhướn mày nhìn tôi.

“Hửm, thế nào? Chẳng có mấy người có cơ hội nghe tôi đàn đâu.”

Tôi bắt gặp vẻ cô đơn thoáng qua trên gương mặt anh ta, trong lòng có chút bối rối, anh ta cũng tài hoa đầy, chỉ tiếc trong xã hội này

anh ta không thể tránh khỏi cái mác “vịt”, có cao cấp đến đâu cũng vẫn là một con vịt thôi.

“Anh đàn hay như vậy, tuổi đời trẻ trung, lúc nào cũng có thể thay đổi nghề nghiệp mà!” Tôi thử an ủi anh ta, lại nghĩ về mình, tôi chăm chú nhìn bàn tay mình: “Như tôi chẳng hạn, đại khái là không có ngón tay biết chơi đàn, những người chê cười tôi ấy, ngón tay đều rất thon dài, móng tay cũng được vẽ rất đẹp mắt nữa.”

Chàng vịt có vẻ không quan tâm mấy đến sự an ủi của tôi, nhìn tôi hồi lâu liền bước lại gần.

“Đưa tôi xem nào” Nói xong liền cầm lấy tay tôi, bàn tay anh ta thật ấm áp, tôi không quen lắm nên rút tay lại.

“Tôi trước nay chưa từng nghe nói có đôi tay nào là trời sinh không thể đánh đàn, nhưng tôi biết chắc một điều, vẽ đá lên móng tay thì chẳng cách gì đàn cho hay được, bởi vì khi đánh đàn nó sẽ khiến ngón tay đau và hoạt động thiếu chính xác, hơn nữa, móng tay còn gây tình trạng trượt khỏi phím đàn, âm sắc càng khó nghe hơn.”

Anh ta cúi người nhìn tôi, “Bọn họ lừa cô, chưa chắc là người đó biết đàn. Còn tay cô, thực chất lại rất thích hợp để chơi dương cầm.”

Ánh mắt anh ta thật dịu dàng. “Chỉ cần cô kiên trì thì sẽ đàn được thôi, bây giờ bắt đầu cũng không trễ đâu.”

Tôi rất cảm động, thế nhưng khi tôi định cảm tạ trái tim nhân hậu của anh ta thì anh ta đã nhanh chóng khiến tôi thu lại ý định này.

“Vì vậy, sau này cô theo học tôi là được, tôi sẽ giảm giá cho, một lần trả tiền mười tiết học, đàn cô tự mua, tôi lên lớp giảng bài, phí đi

lại cô trả, dù gì gần đây tôi cũng rảnh, tuần sau bắt đầu nhé.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nữ Tác Giả Bạch Đình Bí Ẩn

Cuối cùng tôi vẫn cắn răng trả A Thành học phí mười tiết học, nhưng chưa đợi được đến thứ 2 lên lớp thì A Lâm gọi điện đến rủ rê.

“Văn Học, tối nay tới mời khách, địa điểm là phòng 304 Lạc Xuyên Viên, nhanh chân đến đây đi, có khách quý. Nhớ nhé, cậu nhất định phải đến, chờ cậu đấy!”

Tôi nhận lời cậu ấy.

Có điều kẹt xe ở thành phố ngày cuối tuần vô cùng đáng sợ. A Lâm đã đến từ lâu, ngồi bên trái cô là một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta đang vui vẻ trò chuyện với người kia, mãi đến khi nhân viên phục vụ chào tôi, anh ta mới quay sang nhìn tôi.

“Đây là bạn học của em – Văn Học, cô ấy cũng không biết đánh đàn như em nhưng lại rất yêu âm nhạc, đệm nhạc cổ điển vừa rồi cô ấy cũng có thiệp mời tham dự đấy.” Cô ấy nở nụ cười nũng nịu, sau đó giới thiệu tôi với người đàn ông kia. Tôi thật không biết cô nàng A Lâm chuyên kiện cáo hàng xóm đánh đàn gây ồn từ lúc nào đã nảy sinh tình yêu sâu đậm với dương cầm rồi, thật khó tin.

Cũng may người đàn ông phong độ kia chỉ mỉm cười nhìn tôi gật đầu, coi như chào hỏi. Anh ta vô cùng lịch sự dù không mấy nhiệt tình. So với A Thành thì hoàn toàn khác biệt, nếu A Thành là phong cách Rococo, thì anh ta mang vẻ đẹp châu Âu đơn giản, sang trọng.

Tôi đưa mắt nhìn qua, anh ta nhạy cảm phát hiện và đáp trả tôi bằng ánh nhìn thẳng thắn, đôi mắt sâu hút, khiến tôi không được thoải mái liền quay đầu đi.

“Ày, đúng rồi, nhắc tới đêm nhạc hôm đó, Văn Học, nhất định rất tuyệt vời đúng không?”

Ăn cơm được nửa chừng A Lâm lại đề cập đến chủ đề dương cầm, người đàn ông kia cũng ngẩng đầu hưởng ứng.

Tôi không quen bị chú ý kiểu như vậy nên trả lời đại khái.

“Đúng là rất tuyệt.”

A Lâm mỉm cười, người đàn ông kia cũng lộ ra ý cười.

Tôi vốn định chỉ dùng một câu để tóm lược, dù gì hôm ấy rốt cuộc tôi cũng chẳng được vào xem Marvel biểu diễn, nhưng trong tình thế hiện tại, A Lâm nhất định đang mong chờ tôi diễn hình tượng tôn sùng âm nhạc còn người đàn ông kế bên có lẽ cũng là fan của Marvel.

Thế là đối diện với hai khuôn mặt chờ mong ấy, tôi chỉ còn cách khua môi múa mép: “Nói thế nào nhỉ, mà biểu diễn của Marvel quả thực rất tuyệt vời, hôm đó, anh ấy đàn không ít bản của Bach, dường như anh ấy sinh ra là để trở thành nghệ sĩ dương cầm. Có lẽ đằng sau vẻ ngoài trầm lặng của Marvel ắt hẳn là một tâm hồn sâu sắc, cho nên những khúc nhạc anh ấy đàn mới có sức truyền cảm mạnh mẽ như vậy.”

Màn độc thoại của tôi khiến A Lâm gật đầu liên tục, cảm tưởng như tôi vừa giúp cô ấy có thêm thể diện vậy, đôi má ửng hồng quay

sang nhìn người đàn ông kia, cất giọng cảm thán: “Thì ra là một người đa cảm đấy, em thích nhất những nghệ sĩ như thế.”

Người đàn ông kia mân mê ly rượu, bàn tay run lên khế khàng đến mức tôi cũng chẳng biết mình có nhìn lầm không nữa.

Đám bạn của A Lâm lại gọi điện đến, cô nàng nhỏ nhẹ: “Xin thất lễ, em phải nghe điện thoại”, sau đó mới xoay hông bước đi, trong phòng chỉ còn lại tôi và người đàn ông kia. Tôi biết tôi bị A Lâm kéo đến đây để làm nền mà thôi, nên không khí lúc này có chút khó xử.

Tôi hắng giọng phá tan bầu không khí này: “Ừm, chào anh, em là Văn Học, vẫn chưa được biết tên anh?”

Người đàn ông nọ nhìn tôi khẽ cười.

“Đúng là một cái tên hay, tài năng văn chương cũng không tồi, có thể mô tả một đêm nhạc chẳng khác nào di sản văn học.” Sau đó anh ta nhấc ly rượu uống một ngụm, “Đáng tiếc, hôm đó tôi lại chẳng hề đàn bản nào của Bach, tôi cũng không biết hóa ra mình lại là một người đa cảm, trầm lặng.”

Mặt tôi tái xanh đỏ, tôi không thốt nên lời nào, vừa lúc ấy A Lâm đã trở lại. Cô ấy thấy tôi trợn mắt nhìn người đàn ông đối diện trong im lặng liền nhanh chóng đổi không khí.

“Hey, đừng để ý, Văn Học lúc thường rất vui vẻ, chỉ là gặp thần tượng của mình thì sẽ trở nên căng thẳng, cô ấy giống em, đều là fan của anh đó. Phải rồi, Văn Học, hôm nay được gặp thần tượng nên vui lắm phải không?”

Người đàn ông trẻ tuổi đó, không, Marvel trong truyền thuyết đang nhìn tôi và A Lâm với vẻ hứng thú, A Lâm vẫn đang thao thao

bất tuyệt về tình yêu của chúng tôi đối với âm nhạc cổ điển. Tôi muốn ra hiệu cho A Lâm dừng lại, nhưng bất chấp tôi chớp mắt bao nhiêu lần, cô ấy vẫn trước sau như một, chủ đề dương cầm đã nâng lên thành sự hòa hợp và xung đột giữa hai trường phái cổ điển và hiện đại.

“Phải rồi Marvel, anh định về nước nghỉ ngơi vài tháng đúng không, vậy em và Văn Học có phải sẽ thường xuyên được nghe anh đàn không?” A Lâm nói đến đây liền xoay đầu lại nhìn tôi, “Văn Học, cậu rất mong đợi phải không?”

Tôi đón ánh mắt cười như không cười của Marvel, mắt mặt đến mức giọng nói cũng run lên: “Mong mong...mong đợi.”

A Lâm không chút nghi ngờ, cô cùng phấn khích vỗ vai tôi: “Marvel, anh xem này, Văn Học phấn khởi đến mức cà lăm luôn rồi!”

Cuối cùng tôi cũng vững tâm hoàn thành bữa cơm này.

“Văn Học, hôm nay mặt mũi của tớ đều nhờ cậu cả, nguy trang đến là trầm tĩnh dịu dàng, cậu quả là bạn tốt của tớ!” Sau khi tạm biệt Marvel, A Lâm và tôi trở về nhà, cô ấy hí hửng, “Tối nay không được nói chắc ức chế lắm rồi hả? Tớ quyết định sinh nhật năm nay sẽ tặng cậu một chiếc ví Gucci bản giới hạn, tớ phải nhờ tay trong giúp đỡ mới có được đấy.”

Tôi lập tức phản chấn, tâm trạng u ám khó xử lúc nãy trong chốc lát đã biến mất, đang định quay đầu cảm tạ thì nghe A Lâm nói tiếp.

“Đương nhiên tiền đề sẽ là trước sinh nhật cậu, tớ và Marvel đã thuận lợi qua lại rồi.” Sau đó cô ấy vui vẻ cười, “nghe nói anh ấy

thích mẫu phụ nữ thanh nhã, theo tình hình hôm nay, tớ nghĩ tiền đồ sẽ xán lạn thôi, chiếc ví kia tặng cậu không uổng phí rồi.”

Tôi thờ dài nảo nề, chiếc ví mơ ước kia có vẻ xa vời rồi đây.

Mãi đến thứ hai, A Thành sáng sớm tinh mơ đã đến gõ cửa, bây giờ tôi mới nhận ra, ngày học đàn đến rồi.

“Cái gì? Cô còn chưa mua đàn ư? Sao cô không cho tôi biết sớm! Giờ dịch vụ đã đến tận cửa rồi, cô muốn tôi về hả? Tiền? Trả tiền bồi thường tự tôn cho tôi đi chứ?” không ngoài dự đoán, khi phát hiện tôi quên mua đàn, anh ta liền như quả cầu tuyết càng lăn càng to, thế nhưng trong phút chốc đột nhiên trở nên trầm lặng, “Thôi vậy, hôm nay tôi dạy cô nhạc lý và năm cung bậc trước.”

Tóm lại, anh ta không chịu cứ thế quay về.

“Vì muốn đến đây sớm mà tôi còn chưa ăn sáng đấy.” Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt uất ức.

Thôi kệ, nếu giờ này A Thành quay về thế nào cũng bị đồng nghiệp chê cười là bị “trả hàng”, như vậy sẽ ảnh hưởng không ít đến tiếng tăm của anh ta.

“Ôi, hôm nay tôi còn phải viết luận văn, bữa sau học được không? Anh không muốn về cũng không sao, iPad này cho anh mượn, ngồi đó chơi game đi.” Tôi chiên hai quả trứng, nấu thêm ít cháo, ăn xong liền chỉ vào sofa, “Anh trật tự nhé, tôi phải làm việc.”

A Thành lăm bắm câu gì đó nhưng vẫn đưa tay nhận lấy sau đó yên lặng tìm chỗ ngồi, tôi mở cửa sổ, ánh nắng chiếu xuống nơi anh ta đang ngồi. Thật sự rất yên tĩnh, tôi mất cả giờ đồng hồ để giải

quyết bài luận văn, thậm chí quên mất sự tồn tại của một người khác trong phòng.

Nhìn anh ta, đột nhiên tôi cảm thấy trái tim mình nảy lên, khoảnh khắc ấy dường như có ai đó giúp tôi mở tung một cánh cửa, một thứ cảm xúc nhẹ nhàng như cành liễu rủ, xuất hiện chỉ trong thoáng chốc.

Tôi gấp gáp gõ chữ, ý văn như dòng suối nhỏ, tiểu thuyết đứt mạch nửa tháng nay đột nhiên được tôi tiếp tục một cách trôi chảy. Tôi mượn hình tượng A Thành để xây dựng một nhân vật mới, hóa giải được nút thắt. Tôi đăng năm ngàn chữ vừa đánh máy lên mạng, quay đầu nhìn A Thành, anh ta đang đứng trước tủ sách của tôi, dáng vẻ hiêu kỳ rút ra một quyển sau đó lại trở về sofa lật ra xem.

Tôi đứng dậy lười biếng vươn mình, sau đó refresh giao diện, quả nhiên chương mới đã nhận được phản hồi tốt đẹp từ bạn đọc.

Tôi đặc ý nhăm nháp từng dòng bình luận, cảm giác tự tin dâng lên trong lòng. Bút danh của tôi là ‘Bạch Đình’, tác giả văn học mạng đang được ưa chuộng, số sách phát hành cũng đã hơn 45 cuốn rồi.

“Bạch Đình? Là Bạch Đình ư? Tại sao lại thiếu hiểu biết như vậy?” Khi tôi đang đắm chìm trong niềm tự hào riêng, một giọng điệu khó chịu cất lên phá vỡ tâm trạng tốt đẹp của tôi.

“Tôi không hiểu lắm, nam chính không kịp đến mừng sinh nhật nữ chính ở Anh, bởi vì trễ máy bay, từ đó tạo ra hiểu lầm, nhưng nếu anh ta giàu có, tại sao không ngồi phi cơ riêng? Còn nữ chính, không phải theo học trường quý tộc sao, thương lượng chỗ đáp máy bay là được rồi! Anh này chắc chắn là cố ý không đến rồi!”

Tôi cầm cốc nước lạnh bên cạnh uống một hơi.

“A, ở đây nữa, tác giả này viết, nam chính một tháng sẽ dùng máy bay chở siêu xe đến nơi sản xuất để bảo dưỡng, tại sao anh ta không tự mở một xưởng sửa chữa xe riêng, tìm mấy người thợ của Đức đến bảo dưỡng cho anh ta? Động đến lại vận chuyển bằng máy bay, chẳng phải rất mất công và lãng phí!”

Cuối cùng tôi không thể nhịn được nữa.

“Bạch Đình hiện nay đang là tác giả tiểu thuyết ngôn tình hot nhất, hơn nữa nghe nói đó còn là một nữ tác giả xinh đẹp, giàu có, fan gọi cô ấy là nữ thần Bạch Đình. Nhà cô ta rất giàu đấy, anh biết không hả? Có tiền cũng phải căn cứ trên điều kiện thực tế, làm sao có thể vì muốn bảo dưỡng xe mà tự mở luôn xưởng? Cách nghĩ đó của anh quá khoa trương, còn Bạch Đình là căn cứ vào hiện thực cuộc sống của cô ấy để sáng tác, cách viết như thế là khá chân thực và khiêm tốn rồi, đó cũng là lý do cô ấy được nhiều người yêu mến, tán dương như vậy.”

Đáng tiếc A Thành chẳng hiểu những điều tôi vừa nói. Còn tôi, dưới sự hối thúc của anh ta cũng đã mua đàn piano, chỉ chờ cuối tuần anh ta đến dạy mà thôi.

Tháng năm là thời điểm giao mùa, tôi lại bắt đầu bận rộn ứng phó với mấy chuyện linh tinh. Ngoài lên lớp, thời gian còn lại tôi đều dùng vào việc tự tập, hẹn hò. Chúng tôi có truyền thống, cứ đến tháng năm, mỗi cô gái sẽ luân phiên tổ chức một buổi trà chiều hoặc một buổi tiệc, ý nghĩa của việc gặp gỡ bạn bè cũ lại không đóng vai trò cốt lõi, nói chính xác hơn thì đó là buổi khoe khoang phô diễn mỗi năm tổ chức một lần, các cô gái đều âm thầm đua tranh, địa

điểm nào lớn hơn, tiệc của ai đông người tham dự hơn, hoạt động nào sôi nổi hơn.

“Nghe nói trai đẹp trong tiệc của Ngô Tuyết Ni lần này là mời từ Pháp về, nhưng mà rõ ràng tớ là người liên hệ trước, tớ định mặt đối ngoại phương Tây sẽ để anh ta phụ trách, cuối cùng lại bị cô ta khoét chân tường.” A Lâm miệng ngồm ngoàm nhai bánh, mắt trừng trừng liếc Ngô Tuyết Ni đang tung tăng giữa sân khấu, “Hứ, đắc ý cái gì, đợi mà xem, tiệc lần này của tớ sẽ thuần chất Nhật Bản, từ thức ăn, cách bài trí hay phục trang của người tham dự cũng sẽ mang phong cách Nhật Bản.”

Bị hót tay trên quả thật khiến A Lâm tức giận khôn nguôi.

Tối nay là buổi tiệc do Ngô Tuyết Ni tổ chức, mấy năm nay nhà cô ta đầu cơ đất đai, trúng lớn, do vậy tiệc cô ta tổ chức cực kỳ phô trương tại một căn biệt thự mới thuê ở ngoại thành, bên trong trang trí theo phong cách hoàng gia Pháp, khách khứa đến dự cũng phải mặc các trang phục Gothic thời Trung Cổ Châu Âu.

Chiếc đèn pha lê bên trên có hơi chói mắt, hơn nữa tôi còn cảm thấy bộ lễ phục tôi đang mặc bó chặt đến mức khiến tôi nghẹt thở, A Lâm vẫn đứng bên cạnh, tay phe phẩy chiếc quạt lông vũ, miệng rửa thảm Ngô Tuyết Ni, tôi xoay người nhìn một lượt khắp gian phòng, cốc rượu ngồn ngang, chén đĩa lộn xộn, mọi người cười nói, cố gắng thể hiện sự toàn tâm toàn ý của mình với chủ nhân bữa tiệc.

Cái gì gọi là ý nghĩa của đời người? Tham gia mấy buổi tiệc xa hoa này ư? Khoác lên người quần áo đẹp đẽ? Hay là vâng lời cha mẹ, sống cuộc sống họ mong muốn? Quen biết người cần quen biết?

Những năm gần đây tôi đều nuôi ý định kết thân nhiều hơn với những người quyền quý, dường như hộp đựng danh thiếp của càng ngày càng đầy lên mới khiến tôi cảm thấy sự tồn tại của mình là sự thật, nhưng chỉ cần mở danh bạ điện thoại ra, tôi liền phát hiện những người có thể trò chuyện lại chẳng được là bao.

Cảm giác ngột thở càng lúc càng khiến tôi khó chịu, đã vậy còn uống nhiều rượu khiến cơ thể càng nóng hơn. Tôi tạm biệt A Lâm rồi nhanh chóng rời khỏi bữa tiệc.

Những biệt thự ở khu này đều là những người giàu có mua, thỉnh thoảng mới ghé nghỉ chơi, do vậy đa số đều để trống, tối đến, ngoài đèn đường chẳng có bóng người nào qua lại. Một tay kéo váy, một mình đi trên đường, không khí ngoài trời cuối cùng cũng khiến tôi dịu lại, ngoái đầu nhìn về phía bữa tiệc xa hoa, nơi ấy rõ ràng là cuộc sống của tôi, nhưng không hiểu sao tôi luôn cảm thấy xa lạ.

Tôi thờ thẩn bước đi rất lâu, cuối cùng nhìn thấy tòa biệt thự thứ hai trên con đường này, có vẻ đã lâu không có người sống ở đây, căn biệt thự ba tầng phong cách Châu Âu này cũng chẳng sáng đèn, hoa viên không ai chăm sóc, những dây tường vi dại trườn đi khắp nơi, tôi đứng trên khung sắt của hoa viên, khu vườn rất rộng, còn có một chiếc hồ, tượng điêu khắc đẹp mắt, nước rất trong, mặt nước đêm thật tĩnh lặng. Không nghĩ nhiều, tôi nhấc váy bước qua song sắt chui vào trong, đi về phía hồ nước, cởi bỏ mớ váy áo và thất lực khiến người ta ngột thở.

Như thế được giải thoát, tôi bước vào hồ nước, nước hơi lạnh nhưng lại vừa đủ xoa dịu tâm trạng chán nản trước đó của tôi. Cảm giác này thật tuyệt, trong đêm tối, trong làn gió mơn man, không có những tiếng cười nói ồn ào, chỉ mình tôi bơi lội, tĩnh lặng bình yên, khiến tôi càng phóng túng.

Tôi bơi qua bơi lại trong hồ, bỏ quên thời gian và không gian sau lưng.

Mãi đến khi ngoi lên khỏi mặt hồ, bờ hồ trước mắt đã xuất hiện một đôi chân, đôi dép lê để lộ ta móng chân sạch sẽ được chăm sóc cẩn thận, là chân của một người đàn ông.

“Tiểu thư, bơi trong hồ nhà tôi chắc vui lắm nhỉ? Có điều, tôi không thích chung hồ với người khác, tình hình này thì nước trong hồ sẽ phải thay đổi, phiền phức thật đấy!”

Không biết có phải tai tôi bị nước vào hay không, rồi cô nhanh quá đấy, tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì cô đã cởi, cô phải biết cách kêu gọi một chút, ví như, cởi được phân nửa thì dừng lại một lát.

“An im được rồi đấy.” Tôi đã ổn định tinh thần, chẳng muốn so đo với người làm nghề đặc biệt này, chỉ trừng mắt với anh ta, “Anh không cần diễn nữa, tôi thấy nếu người trong hồ không phải là tôi mà là một người anh quen biết, liệu anh có còn bình thản mà đứng trên lầu nữa hay không.” Nói rồi tôi vỗ vai anh ta.

A Thành lẩm bẩm một câu, lại ngẩng đầu hỏi, “Sao cô lại ở đây?”

Tôi không đáp, chiếc thắt lưng phong cách Gothic đó tôi chẳng muốn đeo lại vào người, lúc này lên bờ rồi mới thấy hơi lạnh.

“Trong biệt thự ngoài anh ra còn ai không? Tôi có thể vào sấy tóc không?”

“Trông tôi giống loại người đó sao?” anh ta bắt mắt nhìn tôi. “Tôi cho cô qua đêm ở đây là vì lòng tốt của tôi mà thôi, chưa kể tôi như vậy là đang bắt chắp danh tiếng của mình, cô còn so đo gì chứ!”

Tôi còn chưa kịp phản pháo gì, anh ta liền tiếp tục: “Tôi đưa cô vào nhà thay đồ sấy tóc, quần cái khăn ướt nhẹp đó thật chẳng ra sao.”

Quả đúng là biệt thự cao cấp, A Thành phải nhập mật mã mới mở được cửa phòng lầu ba, tiếp đó, anh ta đưa tôi đến một phòng thay quần áo rộng rãi, bên trong là quần áo, thắt lưng, giày dép, mắt kính, đồng hồ, sắp xếp theo nhãn hiệu nổi tiếng của nhiều nước.

“Không...không có quần áo của nữ sao?”

Anh ta thuần thục chọn ra một bộ đưa cho tôi: “Không, ở đây chỉ có quần áo nam thôi.”

Tôi nhận lấy, đến cả mác còn chưa cắt, không nhìn được mà cảm thán: “Khách hàng của cậu có thích phụ nữ không? Có thể nghĩ đến chuyện bao nuôi tôi không?”

Tôi vốn định trêu đùa một chút, không ngờ A Thành lại đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Cô không phải là sinh viên đại học sao? Chăm chỉ học hành đi.” Có lẽ điều này gợi nhớ ký ức buồn của anh ta, “Dường như tôi, trong ba anh em, tôi là đứa học hành không chuyên tâm nhất, cho nên người theo cái nghề này bây giờ, cũng chỉ có mình tôi thôi.”

Tôi thực lòng muốn an ủi anh ta một chút, nhưng khi tôi thay quần áo, tóc cũng sấy khô bước ra ngoài, tâm tình anh ta cũng cởi mở hơn.

“Đánh bida với tôi đi.”

“Tôi không biết đánh.” Tô lắc đầu, “tôi không hiểu tại sao người ta lại mê đánh bida đến vậy?”

A Thành vừa nghe tôi nói, vẻ mặt trở nên thất vọng, nhưng vẫn tỏ ý tán thành: “Đúng vậy, nhưng khi đánh cùng một phụ nữ thì không tồi chút nào, đó là cách lý tưởng để kiếm vòng một của họ.” Anh ta liếc tôi một cái, “Cô hiểu phải không?”

“Anh đừng dẫn một chút được không?”

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội: “Cuộc sống chính là như vậy, bất kể mục tiêu ban đầu của cô là gì, chỉ cần trong quá trình theo đuổi, cô học được thêm vài kỹ năng là được.”

“Vậy anh tự đi rèn luyện kỹ năng tiếp đi, tôi đi ngủ đây.” Tôi ngáp dài một hơi, quay lưng bỏ lên lầu.

Một điều hết sức kỳ lạ là, tôi chưa từng thấy A Thành phản cảm, ngay cả khi anh ta nói những câu bông đùa, tính đến giờ thì anh ta chưa từng làm chuyện gì quá đáng. Có lẽ đó cũng là lý do anh ta được nhiều người yêu mến, chào đón như vậy.

Tôi đem ý nghĩ đó mơ màng đi vào giấc ngủ, sáng hôm sau lại bị mùi thơm của đồ ăn đánh thức. Chờ lúc tôi rửa mặt mũi xuống lầu, anh ta đã ngồi bên bàn ăn, tư thế nho nhã phết bơ lên bánh mì.

“Mới nướng hôm nay đây.” Anh ta nhìn tôi nói, “sữa chua và mứt quả cũng là do tôi tự làm, nguyên liệu tự nhiên, không có chất bảo quản gì đâu.”

Tôi cắn một miếng, bánh mì mềm thơm ngọt, vẫn còn hơi ấm.

Ánh nắng sớm mai chiếu vào, A Thành ngồi trong chùm ánh sáng, thư thả ăn sáng, dường như khuôn mặt hoàn mỹ ấy chỉ cách tôi có vài bước chân, chẳng khác nào phân cảnh trong một phim.

Đột ngột A Thành hỏi tôi “Phải rồi, hôm nay tôi sẽ chạy marathon, dù gì tôi cũng lái xe đưa cô về, hay là đến cổ vũ cho tôi đi, tôi chẳng có bạn bè thân thiết nào cả.”

Tôi suy nghĩ một lát, sáng nay không có tiết, cũng chẳng có kế hoạch gì, liền gật đầu đồng ý.

“Vậy cô ăn tiếp đi, tôi thay đồ rồi lái xe ra trước.” Anh ta vừa lên lầu vừa lẩm bẩm “hôm nay tôi sẽ chọn một chiếc xe thật bình thường.” Tôi ngăn anh ta: “Hay anh đừng lái xe, xe của tôi cũng đang đậu gần một biệt thự, anh lái xe của tôi cũng được.”

Khi tôi đưa A Thành đến chỗ chiếc Audi của mình, anh ta ngây ngốc nhìn, chắc vì bất ngờ khi một sinh viên như tôi lại lái loại xe này.

“Chưa từng lái loại xe này sao?”

Anh ta thành thực gật đầu: “Chưa từng thử qua.”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 3+1: Duyên Kỳ Ngộ? (1)

Cũng may tuy chưa từng thử qua nhưng cuối cùng anh ta vẫn lái xe đưa tôi đến điểm xuất phát cuộc thi marathon. Hôm nay anh ta mặc quần short áo thun, trông rất phóng khoáng đẹp trai, trong lúc khởi động, anh ta quay người về phía tôi: “Đi mua giúp tôi mấy chiếc băng dán đi.”

Sau đó chờ khi tôi đem băng dán cá nhân về, anh ta liền đứng trước mặt tôi, kéo áo để lộ vòm ngực...

Tôi cố gắng không nhìn những đường nét hấp dẫn trên ngực anh ta.

“Dán cho tôi đo.” Anh ta sốt ruột,

Tôi tò mò hỏi: “Dán vào đâu?”

Anh ta chỉ chỉ vào hai “chấm nhỏ” trên ngực: “Ở đây này! Mỗi bên dán hai cái, chéo nhau ấy.”

“Ờ...cái này...”

“Mau dán đi, dán cho chặt đấy.”

Tôi theo chỉ dẫn, dán ra hai dấu chéo trước ngực anh ta.

“Tôi, tôi đi mua nước...” thật ngại.

A Thành đột nhiên kéo tôi lại: “Không phải như cô nghĩ đâu! Marathon vốn dĩ cần dán như vậy! Nếu không, chạy suốt 1-2 giờ đồng hồ, phần áo trước ngực cọ xát vào sẽ gây chảy máu! Khi chạy về đến đích thì hai vên đã thành hai đường máu rồi! Cô quay lại đây đi!!! Nghe tôi nói hết đã!”

Tôi vội vàng chạy đi nên không chú ý, vô tình va phải một người.

“Xin lỗi.” nhìn thấy đôi chân dài của đối phương lộ ra do mặc quần short, tôi nghĩ đây chắc cũng là một trong những người tham gia chạy marathon.

“Văn Học?”

Tôi ngược lên, đây chẳng phải là thiên tài dương cầm Marvel sao. Không ngờ Marvel trong trang phục marathon lại bắt mắt như vậy, so với A Thành thì da có phần trắng hơn, nhưng cũng thuộc dạng có tập luyện thường xuyên.

“Hửm?” chắc vì ánh mắt ngạc nhiên của tôi, Marvel chau mày phát ra tiếng như muốn hỏi.

“À ờm, tôi đến với bạn, bạn tôi cũng có tham gia, chờ anh ấy chạy được nửa đường tôi sẽ lái xe đến điểm đích chờ, ha ha ha, anh từ từ khởi động nhé, tôi đi đây một lát. Ah ah, phải rồi, tôi có mấy chiếc băng dán này.” Tôi nhìn anh ta vẻ thông cảm, “Tôi nghĩ anh cũng cần dùng đến!”

Dù sao tôi cũng không thể dán giúp anh ta như A Thành được. tôi bò qua ánh nhìn phức tạp của Marvel, nói xong liền đi về phía máy bán hàng tự động,

Sau vài giây lấy lại bình tĩnh thì A Thành bước tới.

“Có mua nước thôi mà cũng lâu vậy, mau lên, sắp bắt đầu rồi, chuẩn bị cổ vũ cho tôi đi.” nhìn thấy thanh socola trong tay tôi, anh ta tự nhiên nhận lấy, “Vị nho à, tôi thích nhất vị này đây.”

Cả đoạn đường tôi ngây ngây ngốc ngốc để cho anh ta kéo đi. Marvel cách đó không xa, trong tay còn cầm miếng băng dán tôi đưa, lúc này đang nhìn mặt nhign tôi và A Thành, nhớ đến mẹ mình là fan của anh ta, tôi liền quay sang anh ta cười nói: “Lát nữa cố gắng lên nhé.”

Câu nói này khiến Marvel nở nụ cười, anh ta dường như định nói gì đó, nhưng tiếng nói của A Thành lại phát ra trước.

“Cô thật biết làm người khác tủi thân đấy, sao cô lại có thể đứng trước mặt tôi mà cổ vũ người đàn ông khác như vậy!”

Không khí liền trở nên khó xử, cũng may có người nhận ra Marvel nên chạy đến xin chữ ký, anh ta nhìn tôi gật đầu rồi xoay người ký tên cho họ.

A Thành vẫn chưa chịu buông tha: “Tên công tử đó là ai thế? Cô xem, không phải vừa cho khách hàng số điện thoại rồi sao, khách nam cùng tiếp, đúng là không có cá tính gì cả.”

Tôi nhú mày: “Người ta là Marvel – nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng đấy.” A Thành ngây người, nhưng dường như vẫn còn chút bất mãn, mãi đến khi bắt đầu chạy anh ta vẫn còn lẩm bẩm “Không đẹp trai bằng tôi”.

Khi tôi lái xe đến điểm giữa lộ trình để đón A Thành, phóng tầm mắt ra xa, tôi liền bị thu hút bởi mấy cô gái đang gương bảng

“Marvel đẹp trai nhất”, “Tôi yêu Marvel”, thậm chí còn có không ít các phóng viên đang trong tư thế chờ tin sẵn ảnh.

A Thành gần như đến đích cùng lúc với Marvel. Nếu Marvel đang bị người hâm mộ và giới săn tin vây kín, thì đáng vẻ A Thành thật ảm đạm. Tôi đưa tay vẫy vẫy anh ta. Nhìn thấy tôi, anh ta chạy đến trước mặt tôi, vừa đứng lại anh ta đã hỏi thúc.

“Đi thôi, đi thôi, tôi đói rồi, chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm.” Anh ta thở nhanh, còn chưa nghỉ ngơi đã vội vã rời đi, nhìn về phía Marvel đang lẫn trong đám đông kia, lòng tôi chợt dâng lên rất nhiều cảm xúc, thật khó diễn tả.

Vốn dĩ sẽ ăn trưa cùng A Thành, nhưng giữa chừng anh ta lại nhận được điện thoại, có vẻ là chuyện gấp nên đành cáo từ.

Hiếm hoi lắm tôi mới có được mỗi buổi chiều rảnh rỗi, nhớ ra vẫn còn tài liệu luận văn để ở nhà từ tuần trước, liền lái xe về nhà một chuyến.

Theo lẽ thường, thời điểm này trong nhà sẽ chẳng có ai, nhưng hôm nay lại không như vậy, tôi vừa chạy xe vào đã nghe thấy tiếng nhạc ồn ào, trên thảm cỏ trước nhà tụ tập đông người. Dưới mặt đất không biết bao nhiêu ruy-băng và bóng bay màu hồng, cho thấy một bữa tiệc đang diễn ra đến cao trào.

Tôi vô cùng tò mò, liền rẽ đám đông vào trong phòng khách được trang trí màu hồng, chiếc đàn yêu quý của mẹ vốn nằm trong phòng khách cũng bị dời đi, tiếng động ồn ào, tôi nhân mặt đứng giữa phòng.

“Ôi, Văn Âm, chị cậu về rồi kìa.” Một cô gái đang ngà ngà say nhìn thấy tôi nên hăng giọng lên tiếng.

Tôi nhìn theo ánh mắt cô ấu, người đng ngồi trên sofa chính là Văn Âm, con bé mặc một bộ váy công chúa màu hồng, vây xung quanh là mấy người đàn ông mặc lễ phục đuôi tôm đen, lúc tôi nhìn qua, nó đng trò chuyện với người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt biểu hiện vô cùng đáng yêu.

“Chị hai.” cuối cùng nó ngẩng đầu nhìn về phía tôi gọi một tiếng.

Nhiều năm nay con bé vẫn không thay đổi, mái tóc dài thẳng đen nhánh, đôi má hồng hào, ánh mắt kiêu ngạo. trái tim tôi đột nhiên đập mạnh, giống như trước đây, tôi lại một lần nữa đứng trước mặt nó, ý thức rõ ràng về khoảng cách giữa chúng tôi, con bé lại dùng ánh mắt kiêu ngạo ấy nhìn tôi, gọi một tiếng “chị”. Có một cô em gái xinh xắn, rực rỡ như vậy khiến tôi rất thích thú, nhưng khi chỉ có hai người, Văn Âm chưa bao giờ gọi tôi là chị, tôi mất một quãng thời gian dài mới nhận ra, vì nó vốn dĩ chưa từng coi tôi là chị.

“Văn Âm, em về nước rồi sao? Buổi tiệc hôm nay là...?” tôi cố gắng biểu hiện thật tự nhiên, đúng vậy, tại sao tôi phải hoảng sợ? Mọi thứ đã không còn như những năm trước, hiện tại tôi không những nói lưu loát tiếng phổ thông mà đến tiếng Anh cũng đã biết sử dụng, ăn mặc cũng không vá chằng vá chịt như năm đó, bây giờ trên người từ đầu đến chân đều là hàng hiệu.

“Thầy hướng dẫn của em vừa hay có hợp đồng lưu diễn trong nước cần bàn bạc nên em theo thầy về, tiện thể gặp gỡ mấy người bạn.” Hiếm hoi mới có lúc Văn Âm chịu giải thích với tôi rõ ràng như vậy, sau đó con bé lại cười, “À, phải rồi, giới thiệu với chị, vị này là

Marvel, chắc chị cũng có nghe mẹ nhắc đến, chính là nghệ sĩ dương cầm mẹ vô cùng yêu thích, Marvel, đây là chị gái em – Văn Học.”

Lúc này tôi mới chú ý đến người đang ngồi bên cạnh Văn Âm, hóa ra lại là người quen,

Vừa nhìn thấy tôi, Marvel cũng ngây người, sau đó anh ta quay sang nhìn Văn Âm: “Chẳng trách ban đầu tôi thấy cô rất quen, thì ra là chị gái của Văn Âm.”

“Anh biết Văn Học?”

Biểu cảm của Văn Âm quả nhiên có chút ngờ vực, tôi cũng không biết giải thích thế nào, liền lấp liếm: “Lần biểu diễn của Marvel vừa rồi, chị cũng đến nghe, hẳn hạnh được làm quen.”

Văn Âm dường như hơi bất ngờ, nhưng không hỏi sâu thêm, con bé quay về phía Marvel cười hỏi: “Xem ra Marvel trong nước có không ít người hâm mộ, anh xem, đến chị hai em cũng là fan của anh.”

“Mọi người chơi vui vẻ, tôi còn có chút việc, xin phép lên lầu trước.” Tôi đứng cạnh Văn Âm và bạn bè con bé, ít nhiều nhận thấy những ánh mắt thăm dò, thật sự không được thoải mái nên kiếm cớ rời đi.

Trong đám bạn này của Văn Âm không phải tôi không quen ai, nhưng chính vì thế lại khiến tôi càng khó chịu, bọn họ đều là nhân chứng cho những năm tháng đã qua của tôi, những thứ đồng hành cùng đoạn ký ức đó tôi đều muốn rũ bỏ sạch sẽ.

Đến giờ cơm tối, tôi đói đến mức không thể đói hơn, chỉ có thể xuống lấy kiếm gì đó ăn, lúc này ánh đèn trong phòng khách đã dịu

xuống, không khí trở nên nhẹ nhàng hơn, nam nữ tụ tập thành nhóm nhỏ cùng nhau trò chuyện.

Tôi lấy một mẫu bánh phô mai, nhớ ra vẫn chưa tưới nước cho khóm hoa mới trồng, tôi vừa ăn vừa đi vào vườn hoa. Đêm trăng đầu hạ thật đẹp, đáng tiếc thảm cỏ trong vườn có quá nhiều dấu chân hỗn loạn.

“Lúc này cậu có nhìn thấy Văn Học không? Đã 5-6 năm rồi nhỉ? Thay đổi nhiều quá.”

Tôi dợm bước đi, có tiếng nói vang lên từ hành lang, tôi đứng lại, nép mình vào chỗ khuất.

“Không phải đều nhờ tiền cả sao, cậu nghe cô ta vừa rồi nói chuyện với Marvel và Văn Âm không, còn đi nghe nhạc cơ đấy, bây giờ thay da đổi thịt như vậy, định tiến vào thượng lưu chắc?”

“Có ích gì chứ? Tôi vẫn nhớ thứ tiếng địa phương quên mùa mà cô ta tuôn ra khi đó, bây giờ có thể nào cũng chẳng thể khoác khi chất lên người được, có những thứ tiền cũng chẳng thể mua nổi.

Cậu biết không, trong nhà mời hết bao nhiêu giáo sư, chuyên gia về dạy mà đến giờ cô ta vẫn không thể nói tiếng Anh lưu loát, không thể chơi được nhạc cụ nào. Bây giờ còn đổi tên thành Văn Học, ra vẻ có văn hóa nữa chứ.

“Đừng nhắc Văn Học nữa, hôm nay cậu thấy Văn Âm không? Cứ nghĩ cô ta ở nhà được cưng chiều, đến lúc ra khỏi nhà, cả thế giới cũng ưu ái cô ya như vậy à? Cậu thấy hôm nay không, bám lấy Marvel không buông, cậu nghĩ cô ta thật sự theo thầy hướng dẫn trở về đây sao? Tôi thấy là theo Marvel về thì có.”

Những lời sau đó tôi không nghe thấy nữa, lơ mơ bước lên lầu về phòng, mọi người ở phòng khách vẫn vui vẻ cạ ly, Văn Âm và Marvel vẫn ngồi cùng nhau, trò chuyện vui vẻ, trông thân mật biết bao. Còn tôi chẳng biết cảm xúc trong lòng mình bây giờ là gì nữa. tôi nhìn mình trong gương, có những chuyện tôi một lòng cố gắng, nỗ lực thay đổi, nhưng tất cả đều vô ích.

“Bang!”

Trong khi tôi đang đắm chìm vào thế giới của mình, cánh cửa phòng bị một lực mạnh từ bên ngoài đánh bật mở ra, Văn Âm đứng trước cửa phòng, con bé còn đóng mạnh cửa lại, tiếng nhạc âm ỉ thoáng cái đã bị chặn lại bên ngoài.

Văn Âm quay lưng lại về phía cửa, mắt nhìn tôi.

“Cô với Marvel rốt cuộc làm sao lại biết nhau? Sao lại có vẻ thân thiết như vậy? Vừa rồi tôi nói chuyện, anh ấy toàn nhắc đến cô.”

“Anh ta nói về chị với em chẳng qua cũng chỉ là tìm cách kéo dài cuộc trò chuyện thôi, nói về người thân trong nhà, chắc là muốn gần gũi em hơn rồi.” Tôi tỉnh táo đối phó Văn Âm, con bé luôn kiêu ngạo đến mức khiến người khác rất khó xử, như thể nó sinh ra là để trở thành trung tâm của thế giới, ai cũng không dám để nó phải chịu áp lực.

“Văn Âm, đến đàn với Marvel nào!” tiếng ai đó dưới lầu truyền lên, Văn Âm bị phân tán chú ý, con bé hờn giận nhìn tôi, đáp lời tiếng gọi dưới lầu rồi chạy xuống.

Cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dưới lầu chẳng mấy chốc đã vang lên âm thanh náo nhiệt, thứ không khí này khiến tôi có cảm giác sợ hãi. Tôi liền cầm điện thoại lên.

“A Thành hả, tối nay có thời gian cho tôi không? Tôi trả anh gấp đôi phí phục vụ bình thường.” Kết lại tôi còn buồn thêm một câu về quan tâm: “Chuyện chúng ta có liên hệ riêng, đừng để ông chủ biết, lại đòi bớt lấy phần.”

Tôi lên xe, góc ngồi này vừa hay có thể nhìn thấy cửa sổ của phòng khách, Văn Âm đang ngồi trước cây đàn của mẹ. lúc tôi chạy x era, Marvel dường như bị đèn xe rọi phải, trong thoáng chốc anh ta dường như đã xoay đầu nhìn về phía tôi.

Khi tôi ra đến bờ sông, A Thành đã đứng đó rồi. Nghe thấy tiếng động anh ta xoay đầu lại, khiến tôi giật cả mình.

“Cô đến rồi.” giọng anh ta có vẻ nhã nhặn, sau đó liền tháo kính râm xuống.

“Anh bị seo zậy!” tôi kinh ngạc đến mức buột miệng nói ra một câu phương ngữ.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 3+2: Duyên Kỳ Ngộ? (2)

A Thành trước mặt tôi đây, vùng mắt trái bị sưng phù lên, nghe thấy tiếng tôi cảm thán thì sắc mặt liền tối sầm đi.

Tôi hít một hơi, làm ngơ câu phương ngữ mình vừa tuôn ra, nhẹ giọng hỏi: “Anh bị người khác đánh ghen à?”

A Thành trừng đôi mắt sưng bên to bên nhỏ, âm ỉc nói: “Làm gì có ai dám đụng đến tôi chứ?” Anh ta tự chỉ vào mắt mình, “Đây là do muỗi đốt đấy! Muỗi bây giờ làm việc không có tâm gì cả, toàn chích vào mặt, ý gì đây chứ? Hại tôi chẳng dám gặp ai, công việc tối nay đành phải hủy hết! Chẳng biết mấy ngày nữa mới hết sưng, tôi làm gì để sống đây cơ chứ?! Mấy ngày này không biết sẽ tổn thất bao nhiêu tiền của đây!”

Tôi tùy tiện an ủi: “Dù gì anh cũng thuộc phái có thực lực mà!”

“Cô nói ai là thuộc phái thực lực! Tôi rõ ràng thuộc phái thần tượng mà!”

Tôi vốn dĩ trong lòng đang phiền muộn, nhưng nay nhìn thấy A Thành, lại thêm giọng điệu của anh ta, tâm trạng ngược lại được cái cải thiện khá nhiều, không nhịn được liền nở nụ cười.

“Anh đúng là mặt dày mà!” – Tôi nói đùa.

A Thành xoa xoa con mắt bị sưng, vẻ mặt ảm ức: “Trong cái xã hội này, da mặt mỏng thì có sống nổi không?”

“Anh nói không sau, có thể sống như anh sẽ vui vẻ hơn nhiều, nhiều người sống thật mệt mỏi, nhưng vì quá để tâm đến ánh mắt người khác mà tự trói buộc bản thân.” Tôi nhìn A Thành, bỗng thấy anh ta cũng không quá nông cạn như phán đoán ban đầu của tôi, có lẽ nghề nghiệp của anh rta ảnh hưởng đến cái nhìn khách quan của tôi.

Tôi bỗng nhiên rất muốn cho A Thành biết cuộc sống thực của tôi dưới vẻ bề ngoài hào nhoáng này.

“Lúc nhỏ tôi từng bị đem bán.” Tôi ngưng một chút, “Tôi sống trong núi đến tận năm mười ba tuổi mới được tìm về. Trước đây tên tôi cũng không phải là Văn Học, mà là Trương Thái Phụng, sau khi tôi bị bán đi, cha mẹ tôi còn sinh thêm em gái tôi. Con bé rất tài năng, cầm kỳ thi họa đều giỏi, lại có dáng vẻ xinh đẹp, phong thái duyên dáng. Mười ba tuổi, em gái tôi đã biết phối những món đồ thời trang đất đỏ, biết phân biệt các loại xe, chỉ quan tâm nghĩ hè đi nước nào du lịch.”

“Nhưng tôi những năm đó lại đang làm gì? Mười ba tuổi tôi ở trong núi đào khoai lang, nướng châu chấu, đến một bộ quần áo ra hồn cũng không có, vừa gầy vừa đen, chưa từng được ăn no. trong núi thiếu nước, mỗi tháng nhiều lắm được tắm gội một lần, trên đầu toàn chấy, vì ngứa nên thường xuyên mất ngủ.”

“Sau khi được đưa về nhà, tôi luôn sống trong lo lắng, ký ức mười ba năm đó ghi dấu sâu đậm trong tôi. Cha mẹ tôi cũng rất tuyệt vọng, tôi không muốn khiến họ thất vọng, nhưng cuối cùng lại nhận ra, dù tôi có gắng đến mấy, người ta vẫn chê cười nguồn gốc

của tôi, tuy tôi sống trong gia đình nhưng vĩnh viễn là một kẻ lạc loài.”

Tôi một hơi đem mọi chuyện nói hết ra, A Thành im lặng lắng nghe, sau đó cầm lấy tay tôi.

“Tôi đưa cô đến một nơi.”

Chúng tôi không lái xe, anh ta kéo tôi đi một mạch, lúc qua ruộng dưa, A Thành liền dừng lại.

“Chờ tôi một lát.” Nói xong anh ta chạy vào ruộng dưa, chẳng bao lâu quay trở ra, trên tay ôm một trái dưa hấu lớn, lại kéo tôi đi tiếp.

“Mau lên.”

Cuối cùng, A Thành đưa tôi đến một sân vận động bỏ hoang của một trường học, anh ta chỉ về phía khán đài trước mắt bảo tôi lên đó, chắc là nơi khán giả ngồi xem mọi người đá bóng dưới sân, thiết kế vô cùng đơn giản, chỉ dùng một ít vữa để xây nên, sau đó quét thêm một lớp sơn đỏ.

Tôi và anh ta lần lượt leo lên nơi cao nhất của khán đài. ở đó rất thoáng, A Thành bỏ dưa hấu, dùng tay tách thành từng miếng nhỏ đưa cho tôi.

“Mấy ngày trước trời đổ mưa, dưa hấu sau mưa rất ngon.” Nói xong anh ta cũng chẳng quan tâm đến phản ứng của tôi, chẳng cần giữ hình tượng gì, cứ thế cầm dưa lên ăn, thoáng chốc trong không gian tràn ngập mùi dưa hấu mát mê ngọt ngào.

Miệng tôi còn đang ngọam một miếng dưa, vừa nói chuyện với A Thành.

“Có ai từng giấu cọt anh chưa?”

A Thành tách vỏ dưa hấu, lắc đầu: “Không ai dám giấu cọt tôi.” Sau đó anh ta nhìn tôi, “Cô thật ngốc, chỉ vì không muốn bị chê cười mà ép buộc bản thân phải thay đổi theo giá trị quan, thẩm mỹ quan của người khác? Nếu có ai dám chế nhạo tôi, tôi sẽ đánh cho đến khi bọn họ một chữ cũng không nói nổi. Tôi chẳng đời nào vì làm vui lòng người khác mà ép buộc bản thân.”

“Nếu lúc này mắt của anh không sung thì quả là hoàn mỹ.” tôi vứt miếng dưa hấu đi, nằm ngửa ra đó, cảm thán. “Nếu giờ tôi cười chê đáng vẻ xấu xí xưa anh, anh có đánh tôi không?”

A Thành chán nản đáp: “Đúng là hiểu biết cũng chẳng có tác dụng gì, khuôn mặt đẹp mới là vũ khí lợi hại nhất.” tiếp đó anh ta liền trở lại bộ dáng thiếu đấng đấn như mọi khi, “Thực ra tôi tin là chỉ cần có một cô gái dịu dàng hôn vào bên mắt đang sung của tôi, nó sẽ lập tức bình thường trở lại. con mắt này chỉ thiếu tình yêu mà thôi.”

Chúng tôi cứ thế cùng nhau ngắm sao trời.

“À, phải rồi, lúc mười ba tuổi anh làm gì?”

A Thành suy nghĩ rồi dùng giọng điệu đau thương trả lời: “Lúc mười ba tuổi, tôi phải giữ em gái – khi đso con bé rất mập, mỗi ngày đều đánh tôi, anh tôi cũng chẳng ra gì, chuyện khổ sở vất vả gì cũng ném cho tôi. Trong nhà thì đứa thứ hai là khổ nhất.”

Tôi còn cho rằng A Thành sẽ nói tiếp, nhưng không ngờ anh ta lại nhanh chóng chuyển chủ đề: “Tôi nói này, có phải bây giờ cô rất

cảm kích tôi phải không. Nhưng cô tuyệt đối không nên nghĩ theo hướng đó, tôi thực chất là một kẻ tồi tệ.”

Anh ta hơi do dự, cuối cùng cũng mở miệng: “Tôi chỉ trao đổi vấn đề tiền bạc với họ, nguyên tắc này đã bán từ đầu, hai bên đều đồng thuận nhưng rồi bọn họ lại đều muốn nói chuyện yêu đương với tôi.” A Thành nhìn tôi cười cười, “Tôi không thích nói chuyện tình cảm.”

“tại sao cứ thích hứa hẹn lâu dài? Cái gì mà suốt đời suốt kiếp nghe thật đáng sợ, tận hưởng từng khoảnh khắc bên nhau của cả hai không phải tốt hơn sao.”

Tôi đứng dậy: “Chủ nghĩa hưởng thụ nhất thời rong chơi suốt đời, là như vậy phải không?”

A Thành ngây người: “Lúc tôi nói những chuyện này, những cô gái khác đều sẽ an ủi tôi.”

“Được rồi, được rồi, anh vốn dĩ chẳng cần bán chuyện tình cảm với khách hàng của anh. Tôi nói này, anh đổi nghề đi.” tôi cẩn thận lựa chọn từ ngữ, chỉ sợ khiến anh ta giận, “Có một công việc đang hoàng sẽ dễ gặp được một cô gái tốt để xây dựng cuộc sống mới trong tương lai.”

A Thành nghe đến đây chỉ im lặng, sau đó vừa bối rối vừa buồn bã đáp: “Tôi vốn chẳng muốn ổn định như vậy! hơn nữa tiếng tăm của tôi không tốt, có cô gái tử tế nào chịu yêu tôi chứ?”

Tôi bất ngờ kéo khuôn mặt anh ta xuống, tôi hôn lên phía bên mắt đang sung trước ánh mắt kinh ngạc của anh ta.

“Tôi, tôi, tôi chỉ muốn cảm ơn anh, tôi hi vọng mặt của anh mau lành lại. Nhất định mọi người sẽ nhận ra bản chất lương thiện trong

con người anh.”

A Thành trợn mắt nhìn tôi, trong đêm, ánh mắt anh ta còn sáng hơn cả ánh sao. Anh ta nở nụ cười.

“Trương Thái Phụng, cô thật giống với chú chó Alaska tôi nuôi lúc trước.”

“À không, phải nói là lúc ở cạnh cô, tôi cảm thấy như đang ở cạnh chú chó Alaska tôi nuôi lúc bé ấy.”

“Đừng gọi tôi là Trương Thái Phụng! Gọi là Văn Học đi!” Tôi bắt đầu hoài nghi tính chính xác trong những phán đoán về A Thành của mình từ trước đến nay, hơn nữa anh ta lại còn nói dối, lúc nhỏ sao anh ta có thể nuôi Alaska được chứ, nuôi giống chó đó thì mỗi tháng có khi phải tốn hơn một ngàn tệ.

A Thành chẳng để tâm: “Trương Thái Phụng, tôi cảm thấy cái tên Văn Học chẳng phù hợp với cô chút nào.”

Đối với những chuyện trong quá khứ, đặc biệt là cái tên Trương Thái Phụng, tất cả tôi đều muốn trốn tránh, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày ai đó gọi tôi bằng cái tên này. Tôi nghĩ mình sẽ sợ hãi, tức giận, nhưng bây giờ lại thấy chẳng có gì đặc biệt, giống như anh ta đặt cho tôi một biệt danh đáng yêu mà thôi.

Trước đây, chỉ cần mỗi lần Văn Âm về nhà, tôi luôn cảm thấy áp lực, luôn tìm cách trốn tránh, duy chỉ có lần này, sau khi tạm biệt A Thành trở về nhà, nhìn thấy đám người ấy vẫn đang ồn ào náo nhiệt, tôi lại cảm thấy mình không còn áp lực gì.

“Cho nên buổi tiệc Văn Âm tổ chức tối qua, cậu vốn dĩ chẳng hề tham gia? Lại còn cùng một đối tượng chuyên hành nghề đặc biệt

trải qua một đêm trò chuyện vui vẻ?” Hôm sau A Lâm gặp tôi mới biết chuyện xảy ra tối hôm trước, rõ ràng cũng chẳng lý giải nổi, “Cậu thật sự khiến tớ bị tổn thương, tớ vốn dĩ cho rằng mỗi lần Văn Âm xuất hiện cậu đều sẽ cần tớ ở bên an ủi, ai ngờ cậu lại cùng anh ta!”

“cậu nghĩ linh tình gì đấy.” tôi vừa sửa soạn sách vở lên lớp, vừa đưa mắt lườm cô ấy, “Tớ sao có thể cùng anh ta chứ? Tình yêu môn đăng hộ đối mới lâu bền được.”

“Tớ nói cho cậu biết, Văn Học, người đó không cùng thế giới với chúng ta, cách xa họ một chút thì tốt hơn, muốn gặp bọn họ để giết thời gian cũng được, nhưng nhất nhất phải giữ khoảng cách với anh ta.”

A Lâm còn đang đứng bên cạnh, vỗ vai tôi: “Tớ dạy cậu một chiêu, tối qua cậu gọi người ta đến, thổ lộ một lượt cũng coi như nợ người ta ân tình, vậy hãy nhanh nhanh mà trả lại, mua cho anh ta món đồ gì đó. Anh ta tự khắc hiểu được tấm lòng sáng như gương của cậu, sau đó biết thân biết phận không dám đùa cợt nữa.”

Tôi gật đầu.

Sau đó, chuyện mua thứ gì để trả nợ ân tình cho anh ta quả là vấn đề nan giải. cũng may trên đời chẳng có chuyện gì khó, chỉ sợ người không có lòng, một ngày sau đó tôi đã chọn được món quà vừa ý, tôi chuyển phát nhanh đến cho anh ta.

Nhận được tin báo đã ký xong, không đến hai phút, tôi liền nhận được điện thoại của anh ta.

Nhưng mà, chẳng những không nghe được tiếng cảm ơn nào, ngược lại anh ta còn mắng tôi một trận.

“Cô tặng tôi thứ này là ý gì hả?!” Anh ta gào lên trong điện thoại, “Đây là muốn châm biếm tôi chứ gì?”

Lẽ nào A Thành cũng cảm thấy chuyện tôi tặng anh ta món quà đắt giá này ngược lại chính là đang xúc phạm tình cảm trong sáng giữa chúng tôi?!

Tôi kìm lòng, bình tĩnh giải thích: “Không có, là tôi quan tâm anh, suy nghĩ đến sức khỏe của anh mà thôi.”

Nhưng không ngờ vừa nghe đến câu này, anh ta càng nổi điên, hét vào mặt tôi: “Được lắm, Trương Thái Phụng, thì ra trong mắt cô tôi là như thế! Được, tuyệt giao đi, cô đừng đến tìm tôi nữa!”

Dứt lời anh ra cũng cúp máy, ông trời ơi, gói lộc nhung, da bò hàng cao cấp mà tôi phải tốn công tốn sức nhờ người kiếm cho, tôi còn giấu lại một miếng lộc nhung dùng riêng, hôm đó cả đêm chảy mũi đấy. anh ta có ý gì chứ?

Không ngờ A Thành nói được làm được, về sau chẳng liên lạc gì với tôi nữa. tôi nghĩ, mình chẳng qua là muốn giữ khoảng cách với anh ta mà thôi, cũng đâu có ý định xua đuổi anh ta một cách triệt để, tình hình tiến triển đến mức này rõ ràng đã phụ lòng mớ lộc nhung, da bò đắt đỏ của tôi rồi!

“Cái đồ ngốc nhà cậu, cậu tặng anh ta mấy thứ đó, chẳng phải là chế nhạo người ta sao?” A Lâm nghe tôi than vãn thì liền làm ra vẻ mặt khinh bỉ, rồi lấy ra hai tám vé đưa cho tôi, “Cầm lấy đi, lần trước

tớ rút thưởng trúng được gói du lịch hạng sang trong một ngày cho hai người. Cậu rủ anh ta đi chung để giải quyết rồi ren này đi.”

Tôi cầm lấy tấm vé A Lâm đưa lên xem, là gói tham quan phong cảnh nguyên thủy được bảo tồn của thành phố bên cạnh, còn có cả chèo thuyền, bạn học trong trường từng đến đó đều nói rất kỳ thú, không tồi chút nào.

Dù gì cũng chỉ có một ngày, đi cùng anh ta cũng chẳng có vấn đề gì.

A Lâm nói, thời gian này A Thành không thèm để ý đến tôi, đó là chờ biểu hiện của tôi. Vì thế, lúc tôi gọi điện mời A Thành cùng đi chèo thuyền, anh ta dùng dằng một hồi, cuối cùng cũng chấp nhận.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 4+1: Ân Nhân Cứu Mạng (1)

Thứ hai, tôi không có giờ học nên cùng A Thành thực hiện chuyến tham quan, thời tiết lý tưởng, mọi thứ đều thuận lợi.

“Nào nào, cô mau chụp cho tôi một tấm đi.” Anh ta mặc xong áo phao liền đứng ở điểm xuất phát tạo dáng, “Tôi chưa từng đi chèo thuyền thế này, trước đây chẳng có cơ hội nào.” Nói xong, anh ta chỉ vào chiếc thuyền cao su mà chúng tôi sẽ ngồi: “Vừa nhìn đã thấy phần khích rồi!”

Có lẽ đàn ông trời sinh đã có hứng thú với các loại hoạt động mạnh. Mà tôi thì không như vậy, đội xong mũ bảo hiểm, tôi chậm chạp mặc áo phao. Tối qua thức đêm viết luận văn, thiếu ngủ trầm trọng, bây giờ bị nắng chiếu, tôi ngáp đến chảy cả nước mắt.

“Hey, còn lè mè gì nữa.” Lúc này A Thành đã leo lên chiếc thuyền cao su, anh ta đưa tay về phía tôi, nhíu mày: “thuyền sắp đầy rồi, cô mau lên đi.”

Tôi thấy ba cô nàng mắt chứa đầy tình ý đang nhìn anh ta từ phía sau, bọn họ có vẻ đi cùng nhau, lúc này lại cùng anh ta hợp thành một nhóm, suốt hành trình A Thành vô cùng hoạt bát, dường như ánh mắt của tất cả các cô gái ở đó đều hướng về anh ta.

Lúc này, anh ta đưa tay về phía tôi, có ý muốn đỡ tôi lên thuyền nhưng tôi chẳng muốn nắm lấy nó. Trên chiếc thuyền đó, con gái

đông như vậy, nếu thuyền gặp phải nước xiết thì chắc chắn sẽ rất hoảng loạn, tôi quyết định từ chối.

“Không đâu, tôi sẽ ngồi thuyền sau.” Tôi vẫy tay chào anh ta.

A Thành định tiếp tục thuyết phục, nhưng cô nàng chân dài trắng trẻo phía sau đã kéo tay anh ta lại, dùng giọng dịu dàng nói với anh ta: “Sắp xuất phát rồi, mau ổn định đi, đừng để chưa xuất phát mà người đã ướt hết.”

Tôi xoay người ngồi vào chiếc thuyền kế tiếp, lúc quay lại thì A Thành chẳng còn nhìn tôi nữa. chiếc thuyền của anh ta đã di chuyển, ba cô gái nọ thì vây lấy anh ta, tất cat có vẻ vui tươi, hoạt bát.

Chẳng mấy chốc thuyền của tôi cũng bắt đầu xuất phát, thuyền của A Thành ở phía trước, cách thuyền tôi không quá xa, suốt cả quãng đường, tai tôi bị lấp đầy bởi các tiếng “la hét” phát ra từ đó.

Thuyền tôi ngồi đại đa số là ông già bà lão, thế nhưng ai nấy đều cực kỳ hứng thú, nhiệt tình khua chèo, mấy lần thuyền đi qua khu vực đá ngầm, nước xiết song to, nhưng bọn họ đều rất bình tĩnh.

Kiểu chuyển động lên xuống không mấy dữ dội này lại càng khiến tôi buồn ngủ.

“Ồi, hai bác chớ nên đứng dậy chụp hình! Mau ngồi xuống! Ở đây nguy hiểm lắm! Phải giữ thăng bằng cho chiếc thuyền!”

Trong lúc mơ màng, tôi chợt nghe tiếng nhân viên cứu hộ trên thuyền hét lớn. Chưa kịp phản ứng thì đột nhiên có người va vào tôi một cái thật mạnh, tôi văng khỏi thuyền. lúc này người ở trên thuyền bắt đầu la hét kêu cứu, có người đưa mái chèo ra cho tôi bám,

nhưng nước quá mạnh, chẳng mấy chốc tôi bị cuốn đi một đoạn xa, chiếc thuyền lại chẳng thể dừng lại ở giữa dòng, hơn nữa, có vẻ cú văng của tôi đã gây ra một phen chấn động, hỗn loạn trên thuyền, bất thành lình chiếc thuyền lật nhào trước mặt tôi. Chẳng mấy chốc dưới nước xuất hiện một quân đoàn với áo cứu hộ đủ mọi màu sắc.

“Anh bạn, tôi không biết bơi đâu! Mau cứu tôi!”

“Cứu, cứu tôi! Tôi chưa mua bảo hiểm! Tôi không thể chết ở đây được!”

Nhân viên cứu hộ vùng vẫy trong nước cố gắng giúp cụ già ở gần đó. Xem ra tôi không trông đợi gì ở anh ta được rồi.

Tôi vừa cố gắng giữ lấy hơi thở đứt quãng, vừa bám chặt vào phiến đá kế bên, nhưng ngoài việc khiến cho móng tay gãy hết thì chẳng có tác dụng gì, không những thế, vùng lưng bị va đập vào đá trong lúc bị cuốn đi, bây giờ đã bắt đầu đau đớn.

Một chiến trường hỗn loạn, người trên chiếc thuyền phía trước cuối cùng cũng đã chú ý đến tình hình phía sau, tôi nhìn thấy A Thành cùng nhân viên cứu hộ trên thuyền đó đã đứng dậy, khuôn mặt anh ta tối sầm lại, sau đó tôi thấy anh ta bị nhân viên cứu hộ giữ lại nhưng A Thành đã gạt người kia ra.

Tôi lại uống thêm một ngụm nước, sống mũi cay cay, tôi cất giọng run run gọi lớn.

“A Thành, cứu tôi! Mau cứu tôi!”

Nghe thấy tiếng tôi gọi, động tác của A Thành trở nên thô bạo, đẩy mạnh người nhân viên cứu hộ, không chút do dự nhảy xuống

khỏi chiếc thuyền, cú rơi xuống nước rất mạnh, anh ta chập vật bơi về hướng tôi trong dòng nước chảy xiết.

Những người còn lại trên thuyền của A Thành lớn tiếng kêu, bọn họ bắt đầu xoay tròn, dòng nước càng chảy mạnh hơn, tình thế vô cùng nguy hiểm, tôi biết, nếu không thể kìm lại đà trôi của bản thân, thì thứ tiếp theo chờ đón chúng tôi chính là xoáy nước, trước tiên bị đẩy lên cao, sau đó tôi sẽ lập tức bị dòng nước dập vào đá ngầm mà chết.

Sau khi A Thành nhảy xuống nước, tôi không nhìn thấy anh ta nữa, nước chảy ngày một xiết, anh ta vốn dĩ không cách nào đuổi kịp. tôi bắt đầu hoảng loạn quẫy đạp trong nước, ra sức với tới chỗ mấy phiến đá. Lúc bị nhấn xuống dưới, tôi kẹt lại giữa kẽ hở của hai phiến đá. Nhưng cứ thế này, nước từ trên chảy xuống sẽ đổ dồn lên người tôi, tôi uống không biết bao nhiêu nước, hơn nữa tôi đã đuối sức, lúc này dang rộng hai tay vẫn có thể giữ cơ thể tôi lại, nhưng nếu tiếp tục bị nước xối nữa thì chuyện bị cuốn trôi chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Văn Học, cô bám chắc cho tôi!”

Lúc tôi sắp ngất đi cuối cùng cũng đã nhìn thấy A Thành, dáng vẻ dưới nước thật thê thảm, nhưng ánh mắt lại bám chặt lấy tôi, tôi có thể nhìn thấy khoảng cách giữa mình và anh ta ngày càng gần hơn, cuối cùng tay anh ta cũng chạm được đến tôi.

Nước chảy quá mạnh, anh ta cũng mệt đến mức thở hồng hộc, anh ta vỗ vỗ má tôi: “Trương Thái Phụng, cô mau tỉnh lại cho tôi, tỉnh táo lại.” anh ta vừa nói vừa kéo tôi ra, “Cô cũng nhẹ ghê nhỉ”.

Đáng tiếc giờ phút này tôi đã gần như kiệt sức, chỉ có thể hoàn toàn trông chờ vào A Thành.

“Cũng may là cô đủ mạp mới có thể kẹt lại giữa khe đá này.” Chờ đến khi anh ta kéo được tôi ra, giọng điệu có vẻ nhẹ nhõm, nhưng đúng lúc này, từ phía trên có một đợt sóng lớn ập xuống, là một chiếc thuyền khác đang đến, nước chảy quá mạnh, dìm tôi và A Thành xuống, A Thành ôm chặt lấy tôi, đỡ lấy phần đầu và lưng tôi, để cho nước cuốn đi cùng tôi. Đá ngầm phía dưới nhiều hơn, các dòng chảy ào ạt đổ xuống.

Trong vòng tay anh ta, tôi nghe thấy anh ta vì vết thương trên lưng lúc va phải đá mà xuýt xoa.

Trôi dạt một đoạn xa, thể lực của A Thành cũng dần hao mòn, nhưng anh một mực giữ chặt tôi, đợi đến khi kéo được tôi lên bờ, cả hai đã hoàn toàn kiệt sức.

Cánh tay và lưng của anh ta đều rướm máu, tuy không sâu nhưng trên vết thương dính rất nhiều cát, A Thành để tôi ngồi vững vàng trên bờ rồi tập tễnh đi ra hướng bờ sông rửa vết thương. Tôi so với anh ta, chẳng qua chỉ thâm tím một chút trên lưng, má xước nhẹ, chẳng đáng kể.

Anh ta vừa rửa vết thương vừa lo lắng: “Hi vọng là không để lại sẹo!” Sau đó anh ta quay đầu nhìn tôi, “Trương Thái Phụng, điện thoại của tôi vừa này chắc rơi xuống nước rồi, cô xem điện thoại của cô còn gọi được không? Nhanh chóng liên lạc để mọi người đến đón chúng ta.”

Tôi vội vàng lôi điện thoại ra, đáng tiếc nó bị ngấm nước quá nhiều, chẳng dung được nữa. Nhìn một lượt, chúng tôi đang ở đâu

thế này? Ở đây không hề là khu vực bảo tồn môi trường nguyên thủy, chẳng tìm được dấu tích nào của cuộc sống hiện đại xung quanh đây.

A Thành có chút nản chí, nhưng anh ta lại vỗ đầu tôi: “Đừng lo, thuyền của các cô bị lật, tất cả mọi người đều rơi xuống nước, nhân viên cứu hộ sau khi kiểm tra nhất định sẽ phát hiện ra thôi, chúng ta chờ một lát thử xem!”

Đến tận khi mặt trời lặn mà vẫn chẳng thấy ai đi tìm chúng tôi. Tuy quần áo sắp khô hết, nhưng giờ này chỉ cần một cơn gió nhẹ lướt qua, người tôi đã run lên lập cập.

A Thành cứ thấy tôi co ro, liền kéo tôi vào long.

Anh ta kiêu ngạo, “Cho cô đãi ngộ đặc biệt, một lần ôm giảm giá 10%.”

Nhưng rồi sự đãi ngộ đặc biệt này cũng chẳng duy trì được bao lâu, trời lạnh dần, chuyện đói khát lại càng giày vò người ta, tôi dựa vào lòng anh ta chưa được bao lâu đã nghe thấy tiếng kêu phát ra từ bụng anh ta.

“Ah, thì ra lúc đói sẽ như vậy.”

Tôi định mở miệng trêu chọc anh ta, nhưng cuối cùng lại thôi, thay vào đó là một câu khác.

“Trên người anh có bật lửa không?”

A Thành lấy ra một chiếc Zippo, thử một lát, vẫn bật ra lửa: “Sao không đốt lửa kêu cứu nhỉ!”

“Đưa áo khoác của anh cho tôi.”

Anh ta ngơ ngác chuyển áo cho tôi, sau đó hiếu kỳ nhìn tôi đem áo của anh ta ra bờ sông nhúng xuống nước.

Anh ta rõ ràng muốn mở miệng hỏi, tôi quay lại ra dấu im lặng.

Ở đây quả đúng là khu vực nguyên thủy, nước sông chưa hề bị ô nhiễm, vừa rồi tôi để ý thấy chỗ nước gần bờ có rất nhiều có nhỏ bơi lội, đám cá sống hoang dã trên con sông này chắc vì thiếu thức ăn nên cá có tập tính rửa các tế bào chết trên chân người. Đợi chúng bơi hết vào chiếc áo tôi đặt sẵn, động tác thật nhanh và chính xác, tôi túm bốn góc áo lại, cứ thế tôi bắt hết ba lượt, kiếm được gần 10 chú cá nhỏ.

A Thành vừa xem vừa kinh ngạc: “Trương Thái Phụng, cô đúng là khiến mấy tay du lịch chuyên nghiệp cũng phải chào thua!”

Anh ta tự nguyện đi kiếm cây lá khô, chuẩn bị nhóm lửa.

“Khoan đã, anh nhóm lửa lớn, cá thì nhỏ như thế này, chắc chắn sẽ bị thiêu rụi.”

Tôi ngăn A Thành lại rồi tự mình vào rừng dạo quanh, hái chiếc lá to, đem mở cá gói vào trong, sau đó đào một cái hố cạn, để cá xuống, phủ đất lên trên.

“Được rồi, anh đem cành khô đốt lửa bên trên đi.”

A Thành đối với những thứ này cảm thấy vừa mới mẻ vừa vô cùng hứng thú.

“Tôi có cảm giác như đang trải nghiệm cuộc sống hoang dã vậy!”

Ngày trước khi bị bắt và bán vào trong núi, cứ đến mùa mưa, thường sẽ có cá nhỏ hoặc cá nước ngọt bị dạt vào những rãnh nước trên đường. Trên núi thức ăn vô cùng thiếu thốn, trẻ con trong vùng cầm chiếc sọt hoặc mảnh vải để bắt cá, bao nhiêu cá không thành vấn đề, chỉ cần nấu qua với nước là ăn được, chẳng cần gia vị. Một chén nước lớn chỉ lác đác hai ba chú cá nhỏ, tôi của thời thơ ấu ấy luôn cho rằng chén “canh cá” đó là thứ ngon lành nhất trên đời. Sau này khi được đưa về thành phố, cũng coi như nếm qua không ít của ngon vật lạ, thế nhưng vẫn không thể nào quên được mùi vị chén “canh cá” đó. Vào lúc này, đói đến thê thảm, lại được ăn loại cá của tuổi thơ, tôi nhận ra thứ mình đang nếm trong miệng chính là món ăn mang lại cho tôi nhiều cảm xúc nhất.

A Thành đã ăn xong cá, lau miệng một cách nhả nhặn, dường như hoàn cảnh này chẳng ảnh hưởng gì đến khí chất của anh ta.

Sau đó anh ta xoay đầu cười với tôi: “Ở nơi hoang vu này có thể làm ra món cá xuất sắc như vậy để cứu đói cho tôi, tôi quyết định sẽ cảm ơn cô đến nơi đến chốn.”

Tôi ăn xong cá, đang thu dọn mớ cây cỏ bị đốt cháy thì trước mắt bỗng hiện ra bàn tay sạch sẽ thon dài.

Tay còn lại của anh ra đang đặt trên eo lưng, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống tôi: “Vậy thì thế này đi, ban cho cô vinh dự cao nhất, cho phép cô hôn lên tay phải của tôi đây.”

“Đừng ở đó diễn tuồng nữa, mau qua đây dọn dẹp cùng đi.” Tôi hất bàn tay anh ta ra, A Thành kêu lên một tiếng phản đối.

“Sao cô lại đánh.” Anh ta thu tay về, gập người xuống, “Trương Thái Phụng, không phải ai cũng có thể tùy tiện chạm vào tay tôi đâu,

tôi cũng không tùy tiện ăn thức ăn của người khác.”

Qua mấy ngày tiếp xúc, tôi phát hiện ra dường như A Thành thường thích coi mình là đại thiếu gia, thể hiện bản thân như thể mình là một đóa hoa trên núi cao, có một số người trong đời sống thực họ thiếu thốn cái gì, thì sẽ cố gắng bù đắp cái đó, mà nói về hư vinh thì tôi và anh ta ít nhiều cũng có điểm chung, và cách tốt nhất để thỏa mãn lòng hư vinh chính là phối hợp với anh ta mà diễn.

“Đúng vậy, có thể cùng anh ăn uống tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, đi đứng cũng nhanh nhẹn hơn, đến mắt cũng sáng hơn này.”

Kiểu nói chuyện này quả nhiên chẳng khác nào vuốt lông cho mèo, A Thành chớp mắt: “Nói đi cũng phải nói lại, hôm nay tôi lại nhảy xuống nước cứu cô, cô có phải rất cảm động không? Có phải định lấy thân báo đáp tôi không?” Nói đến câu này, anh ta tỏ vẻ lo âu, “Trước nay tôi chưa từng làm chuyện anh hùng hiệp nghĩa, thế mà đã có cô gái muốn dùng thân báo đáp tôi, với phụ nữ lạ tôi đều thẳng thừng từ chối, nhưng dù sao cô cũng đã nướng cá cho tôi ăn, mà tôi cũng đã miễn cưỡng ăn rồi, như vậy ở mức độ nào đó chúng ta cũng đã thân thiết, lỡ như cô có ý định lấy thân báo đáp thật, tôi sẽ thấy rất khó xử!”

Anh ta chẳng thèm chờ câu trả lời của tôi, liền tỏ vẻ không vui: “Những lời này của tôi đều là bày tỏ tấm lòng chân thật, sao cô chẳng có chút biểu cảm gì cả vậy. Mau nói đi, ơn cứu mạng này cô định báo đáp thế nào?”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 4+2: Ân Nhân Cứu Mạng (2)

Tôi lười chẳng muốn quan tâm anh ta, lại quay sang dọn dẹp mớ cây cỏ trên đất, tiếp đó quyết định nằm xuống ngủ. Trải qua một cuộc vật lộn như vậy, đầu tôi cũng choáng váng cả rồi, lúc này chẳng muốn quan tâm đến A Thành nữa, tôi không suy nghĩ mà buột miệng nói.

“Vậy sau này đừng gọi tôi là Trương Thái Phụng nữa, gọi là “Trương Yêu Vịt” đi, coi như để cảm tạ ơn cứu mạng của anh, anh thấy thế có được không?”

Nói hết câu, tôi mới chợt nhớ ra, tuy tôi và A Thành trong lòng đều biết rõ thân phận anh ta là gì, nhưng dưng từ “vịt” như vậy, chắc chắn sẽ tổn thương anh ta.

A Thành quả nhiên ngây người ra, bóng đêm che khuất biểu cảm của anh ta, tôi có chút áy náy. Tôi không biết làm thế nào để an ủi anh ta, lời A Lâm văng vẳng bên tai, chuyến du lịch này là để anh ta thấy rõ khoảng cách giữa hai chúng tôi.

“Thôi, cứ gọi cô là Trương Thái Phụng đi, cái tên Thái Phụng này nghe hay hơn, giống như chú gà Rocks ngũ sắc nhà thôn trưởng nuôi, nói cho cùng cũng không cùng loài với vịt, cho nên gà vịt yêu nhau thì làm sao có kết cục tốt đẹp.”

A Thành quả nhiên bị đả kích, nói một hơi những lời đầy hàm ý lại chua chat như thế.

Tôi hoang mang nói: “Anh đừng như vậy, gà vịt chung một nhà, tiện cho người tiện cho ta.” Nói xong lại cảm thấy không đúng lắm, hình như vừa tự mắng mình rồi, càng gỡ càng rối, chỉ đành ngây ngô nhìn A Thành.

A Thành quay đầu về phía tôi: “Trương Thái Phụng, tôi biết cô muốn nói gì, vậy để tôi hỏi cô, sau này lỡ tôi làm sai chuyện gì, nhưng hoàn toàn không mang ác ý, ví như chuyện lừa gạt người khác, như vậy cô còn có thể chấp nhận tôi không?”

Tôi thở phào, trả lời anh ta: “Đó có phải là lời nói dối thiện chí không, hơn nữa, người đời có ai là không nói dối, chỉ cần không gây hại đến người khác là được.”

Nghe được cam kết của tôi, A Thành liền nở nụ cười: “Ờ, đây là do cô nói đấy nhé.” Anh ta cười đầy thân thiện, nhưng không hiểu sao, lúc này, tôi lại thấy anh ta thật xa lạ.

Tôi nhìn vào bóng đêm, vô số những vì sao, không kiềm được mà thốt lên: “Đúng rồi, anh từng thấy sao băng chưa?”

Anh ta lắc đầu: “Chẳng lẽ cô đang kỳ vọng sẽ nhìn thấy nó? Phụ nữ các cô đều thích mơ mộng như vậy à?”

Tôi cười: “Anh chưa nghe nói nếu ước nguyện đúng vào lúc có sao băng bay qua, mong ước sẽ trở thành hiện thực sao? Tôi đã để sẵn một bụng điều ước, chỉ là chưa từng thấy một ngôi sao băng nào thôi.”

A Thành ngây người: “Thì ra là vậy, vậy để tôi làm sao băng của cô đi. Cho cô ba điều ước, tặng cô ba ngôi sao băng, cô có thể ước, chỉ cần đó không phải là chuyện hại đời hại người, thì tiền bạc, danh

vọng, quyền thế, cô cứ tùy ý chọn, tôi đều có thể giúp cô biến thành hiện thực. So với khăn cầu ngôi sao chỉ xuất hiện thoáng chốc rồi tan biến đó, không linh nghiệm bằng ước nguyện với tôi đâu.”

Tôi biết anh ta lại bắt đầu ba hoa, nhưng dù anh ta chẳng có cách nào thực hiện lời hứa này, nhưng thành ý cho tôi ba ngôi sao bằng đó cũng khiến tôi cảm động, đã từ rất lâu, chẳng có ai muốn nghe một nguyện vọng nào của tôi cả.

“Ước gì cũng được phải không?”

A Thành nghiêm túc gật đầu: “Tất nhiên.”

Tôi mỉm cười: “Anh có thể cho tôi thêm một ngôi sao bằng không?”

“Nhiều quá không phải sẽ mất giá trị ư, hơn nữa trước nay tôi chưa từng giúp ai thực hiện điều ước, cô là người đầu tiên đó. Mỗi lần chỉ cho 3 điều thôi”, A Thành thẳng thắn từ chối.

Chúng tôi cứ thế trò chuyện, câu được câu mất, chẳng biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Khu vực này thật yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rỉ rả, bên cạnh lại có A Thành, tôi chẳng chút sợ hãi, chỉ cảm thấy thật thanh tịnh, yên bình.

Trời mờ sáng, tôi bị tiếng bước chân của A Thành đánh thức. Tôi lơ mơ ngồi dậy. Vận động chân tay đã hơi tê dại, sang rồi, ôi, mặt trời vẫn chưa xuất hiện, mới có “gà trống” gáy sáng thôi.

Mà A Thành bị tôi rửa thềm kia lại đang ngồi bên bờ sông, nghe thấy tiếng tôi liền giật mình quay lại.

“Ah, cô dậy rồi à?”

Tôi mang bộ mặt hậm hực vì bị đánh thức đi về phía bờ sông dung nước rửa mặt.

A Thành không hiểu từ lúc nào đã đi đến cạnh tôi, sau đó đưa cho tôi món đồ trong tay.

Là một bó hoa dại còn đọng sương buổi sớm, màu sắc lẫn lộn, chủng loại đa dạng, và tràn đầy sức sống tự nhiên.

Anh ta hơi ngần ngại: “Tôi nghĩ không được nên đi dạo một lát, nhìn thấy hoa nên hái về, nếu cô không thích thì cứ bỏ đi.”

Thực ra tối qua trước khi thiếp đi, tôi đã đắn đo rầu lâu, cuối cùng quyết định nghe lời A Lâm, sau lần này phải giữ khoảng cách với A Thành, anh ta quá nguy hiểm. Nhưng sự quyết tâm yếu ớt vừa mới hình thành không lâu, trong chốc lát bị sức hấp dẫn của anh ta đánh bại.

Tôi cúi đầu ngửi bó hoa trong tay, muốn nói lời cảm ơn anh ta nhưng chưa kịp mở miệng, tôi chợt nghe văng vẳng tiếng người từ phía xa.

“Tôi thấy họ rồi! Ở đây này!”

Hóa ra nhân viên ở đây sau khi cứu được tất cả người lớn tuổi trong khu vực bị cuốn trôi, kiểm tra lại số lượng, họ mới nhớ ra chúng tôi, cuối cùng đã phải người đi tìm.

“Anh chị, hết sức xin lỗi.” Sau khi đưa về văn phòng của điểm tham quan, người quản lý đó vừa lau mồ hôi vừa xin lỗi chúng tôi, “Chúng tôi sẽ chịu mọi phí tổn thuốc thang và bồi thường cho hai vị.”

Tôi và A Thành sau một đêm ở bên ngoài đều đã mệt bơ phờ, vị quản lý đó trả tiền bồi thường, lo liệu mọi chuyện đâu ra đó, phái xe đưa chúng tôi về, còn sắp xếp bệnh viện tốt nhất, vậy nên chúng tôi cũng không truy cứu thêm.

Cũng mãi đến lúc này tôi mới nhớ ra chuyện A Thành vì cứu tôi mà trên người mang thương tích.

“Cô về nhà trước đi, cũng mệt cả rồi, trở về nhà ngủ một giấc, mai quay lại thăm tôi sau.” Sau đó A Thành một mực từ chối việc tôi ở lại chăm sóc anh ta, và vì vết thương của anh ta không quá nghiêm trọng nên tôi đồng ý.

Sau một đêm ngon giấc, tôi dậy sớm mua hoa và trái cây, vui vẻ đến bệnh viện, kết quả, vừa vào đến bệnh viện liền bị một chất giọng quen thuộc gọi giật lại.

“Văn Học!”

Tôi quay đầu lại, ra là A Lâm – trang điểm rực rỡ như hoa đang tiến lại phía tôi, trong tay cô ấy cũng là một giỏ trái cây và một bó hoa.

“Ôi, tối qua tớ không liên lạc được với cậu, cậu đi đâu thế hả?” A Lâm mạnh mẽ vỗ vai tôi, sau đó nhìn thấy hoa quả trên tay tôi, “Cậu cũng đến thăm Marvel à, tin tức nhạy bén thật đấy, tớ đang định báo với cậu thì cậu đã đến, vậy cũng được, chúng ta cùng vài, tớ đỡ phải căng thẳng khi một mình nói chuyện với anh ấy.”

Tôi vẫn còn mơ hồ thì A Lâm đã lôi tuột tôi vào thang máy. Cô ấy ba hoa một hồi tôi mới biết thì ra Marvel ăn hải sản bị dị ứng, hôm kia vừa nhập viện.

“Nếu anh ấy vừa nhập viện mà tớ đã đến thăm thì lại có vẻ sốt sắng quá, cho nên tớ đành cố nhịn đến hôm nay.” A Lâm đắc ý cười, “Cứ tỏ ra là bạn bè bình thường, sau đó lặng lẽ xâm nhập vào cuộc sống của anh ấy.”

Tôi mở miệng giải thích: “A Lâm, nghe tớ nói đã, tớ không phải đến đây để thăm Marvel, tớ có người bạn nằm ở bệnh viện này, hay là, cậu thăm Marvel một mình đi, sẵn tiện thay tớ hỏi thăm anh ấy một câu.”

A Lâm vốn định kéo tôi đi tạo không khí, nghe xong liền không vui: “Văn Học, mỗi lần cậu gạt ai đều như vậy, mắt không nhìn thẳng vào tớ, được, nếu cậu muốn đi thăm bạn, vậy nói cho tớ biết người bạn đó là ai.”

Tôi mở miệng, cuối cùng không nói rõ được, A Lâm một mực phản đối chuyện chúng tôi qua đêm bên ngoài cùng nhau, tôi còn chạy tới bệnh viện thăm anh ta, chẳng biết cô ấy sẽ mắng tôi thế nào.

“Biết ngay là cậu không trả lời được mà.” A Lâm lắc đầu vẻ chắc chắn, “Ah, đến rồi, chính là phòng này.” Vừa nói cậu ấy vừa đẩy tôi vào trong.

Nơi này là phòng VIP, cho nên cực kỳ yên tĩnh, người đang nằm trên giường bệnh bị tiếng ồn của chúng tôi làm chú ý, liền xoay đầu lại, tôi trợn mắt nhìn khuôn mặt trắng xanh của anh ta.

Tài năng dương cầm Marvel nhìn thấy tôi liền có chút ngạc nhiên, tuy phải nhập viện, nhưng cũng phải vượt qua tầng tầng lớp lớp người hâm mộ, lại thêm ký giả và “bạn bè” đông đảo chặn đường

thăm hỏi, thân thiện như Marvel mà còn cho người ta đứng ngoài cửa thật chẳng dễ dàng gì.

“Marvel, nghe anh bị bệnh Văn Học liền muốn đến thăm, vừa mới sang sớm đã kéo tôi đi mua hoa quả.” A Lâm thấy tâm trạng Marvel khá tốt liền tranh thủ ghi điểm, hơn thế nữa, để che đậy bản thân, trong chớp mắt đã đem tôi ra làm bia đỡ đạn.

Marvel nghe nói tôi sốt ruột muốn gặp, trên mặt anh ta liền phủ một tầng mây, có lẽ những người nhiệt tình với anh ta vốn chẳng hiếm, chỉ nhìn tôi trêu: “Đã sốt ruột muốn đến thăm tôi như vậy, sao từ mấy ngày trước không thấy Văn tiểu thư đến?”

“Thực ra từ mấy ngày trước Văn Học đã muốn đến, nhưng Marvel à, anh cũng biết đấy, cô ấy là fan của anh, đối với thần tượng sẽ luôn có cảm giác bồn chồn, vừa nãy đứng dưới lầu còn căng thẳng đến mức chưa giáp trận đã định bỏ chạy, còn mượn cơ có người bạn khác cũng nhập viện nên muốn đến thăm, thực ra chẳng phải chính là muốn thăm anh ư.”

A Lâm nói hết còn quay lại nhìn tôi ra hiệu, “Đây là hoa quả tôi và Văn Học mua biếu anh.”

Marvel vừa nhìn vừa nói cảm ơn chúng tôi.

Nghe được câu cảm ơn ấm áp này của Marvel, trên mặt A Lâm liền lộ ra ý cười rất rạng rỡ, sau đó cô ấy đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó thì lại bị người khác cắt ngang.

“Marvel, em vào có tiện không?” Giọng nói người này cực kỳ quen tai, chính là Văn Âm.

Văn Âm mặc chiếc đầm liền rất nhã nhặn, làn da trắng trẻo, đôi mắt sang ngời. Con bé dường như không ngờ lại gặp tôi và A Lâm trong phòng bệnh, nó cúi đầu mỉm cười một chút mới ngẩng đầu lên chào hỏi chúng tôi rồi đi về phía Marvel.

“Mấy ngày nay ổn chứ?” Nó mở túi cầm ra một cuốn sổ, “Em biết thế nào người đến đây thăm anh cũng sẽ rất đông, vừa rồi em hỏi thăm bác sĩ, họ nói tình trạng dị ứng của anh tuy đã thuyên giảm nhưng vẫn cần lưu lại để theo dõi thêm, mấy ngày nay không thể luyện đàn chắc ngứa tay lắm rồi, em đem cho anh mấy khúc nhạc e, mới viết, là bản đàn bốn tay, em viết theo đoạn nhạc mà hôm đó chúng ta đàn ngẫu hứng, anh xem xem.”

Vừa nghe đến nhạc phổ, Marvel quả thật trở nên hứng thú, nhận lấy cuốn sổ Văn Âm đưa, lật tới lật lui.

“Giai điệu này khá hay, nếu đàn lên nốt Fa anh nghĩ sẽ hay hơn, em thấy sao?”

Hai người yêu đương cầm cứ thế bước vào thế giới âm nhạc. Tôi lựa lúc thích hợp, nói mình còn có việc phải đi, rồi tạm biệt ba người ấy.

Ra khỏi phòng VIP tôi mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Người quản lý khu tham quan đặt phòng bệnh cho A Thành không phải thuộc khu VIP, nhưng cũng là phòng bệnh đơn với cơ sở vật chất khá tốt, vì phòng bệnh khoa ngoại hết chỗ, do vậy A Thành phải nằm ở khoa đại tràng, vì nó ở ngay bên cạnh khoa ngoại.

Lúc tôi đẩy cửa bước vào y tá đang giúp anh ta thay băng ở phần lưng, anh ra ngồi quay lưng ra phía tôi, lúc cởi áo, vết thương trên

lưng hiện ra rất rõ, nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, đến bây giờ vẫn còn rướm máu, rất đáng sợ. Người y tá vừa trò chuyện vừa giúp anh ta sát trùng vết thương.

“Anh làm sao lại bị thương đến thế này? Bị nặng như thế mà sau khi bị thương cũng không được xử lý ngay nữa.”

“Liệu có để lại sẹo không?” A Thành không trả lời câu hỏi của cô ta, tiếp tục hướng sang vấn đề khác.

Trước giường bệnh anh ta chẳng có hoa quả gì, trong phòng trống trải, cách bày trí cũng khác phòng VIP rất nhiều, bức tường một màu đơn điệu, ga trải giường cũng có vẻ không mềm mại lắm, tất cả những thứ đó chợt khiến tôi chạnh lòng.

Tôi đứng trước cửa với nỗi buồn khó hiểu của mình, cuối cùng mới bước vào trong, lúc này y tá đã giúp anh ta thay băng xong, áo cũng đã mặc lại, che đi vết thương khó coi ấy, tưởng như chưa từng có chuyện gì xảy ra, anh ta quay đầu lại nhìn tôi.

“Trương Thái Phụng, cuối cùng cô cũng đến thăm tôi rồi.”

Hoa quả tôi mua bị A lâm hiểu lầm đem tặng cho Marvel rồi, bây giờ hai tay trống không thật khó coi, chỉ đành hỏi thăm: “Vết thương của anh sao rồi?”

“Bây giờ cô định lấy thân báo đáp à?” Anh ta chớp chớp mắt, “Tiếc thật, cô mất cơ hội đó rồi. tôi chỉ bị thương chút đỉnh, không đến mức cô phải như thế, hờ, cuối cùng tôi cũng thấy nhẹ nhõm rồi.”

Thông thường tôi sẽ đấu võ mồm với A Thành nhưng hôm nay tôi chẳng có tâm trạng đó, anh ta gạt tôi, vết thương của anh ta sao coi là không nghiêm trọng được. Tôi nhìn anh ta, trong lòng hạ quyết

tâm, tôi tuyệt đối không thể rời xa anh ta. A Lâm nói tôi trước nay không biết chọn bạn, chuyện này là sự thực, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy A Thành là loại người đó.

Tôi hỏi han vài câu đã thấy anh ta có vẻ mệt mỏi, tôi đành rời đi, đến cổng viện lại gặp A Lâm và Văn Âm ra về.

“Ôi, Văn Học, cậu không phải đã rời đi từ mấy tiếng trước rồi ư? Sao vẫn còn trong viện?” A Lâm thấy tôi liền hỏi, Văn Âm chẳng lên tiếng, chỉ đứng bên cạnh, đôi mắt long lanh nước nhìn về phía tôi.

“Tớ nói với cậu rồi mà, tớ có bạn cũng đang nằm viện này, tớ vừa thăm người ta xong.”

“Chị hai, là bạn nào vậy? Em có quen không? Có cần cùng đi thăm không?” Văn Âm đứng một bên vốn chẳng lên tiếng, đột nhiên lại mở miệng hỏi, hơn nữa còn gọi tôi là chị.

“Em không quen đâu, là bạn của chị và Văn Học thôi.” Thấy tôi lúng túng, A Lâm nhanh miệng trợ giúp, cô ấy biết rất rõ mối quan hệ giữa tôi với Văn Âm.

Văn Âm tự thấy chẳng hứng thú nên cũng không hỏi nữa, nói vài câu khách sáo với chúng tôi rồi rời đi.

A Lâm liền trở nên nhiều chuyện, “Vào việc thăm bệnh rất thích hợp để bồi đắp tình cảm đấy, chẳng lẽ cậu lén lút quen bạn trai sau lưng tớ sao?”

“Không phải, là A Thành, cậu cũng quen mà.” Không biết tại sao, sau khi vào thăm A Thành, tôi cũng chẳng sợ cô ấy lên lớp nữa.

A Lâm nghĩ cả buổi mới vỡ đầu: “Ra là tên ăn bám đó! Các cậu tại sao vẫn chưa chấm dứt quan hệ? Mà anh ta bị bệnh gì?”

“Là bị thương, chảy máu nữa, mới băng bó xong. Bây giờ đã ngủ rồi, ngày mai cậu có muốn cùng tớ đến thăm anh ta không?” Tôi biết A Lâm không có thiện cảm với A Thành, nhưng vẫn hi vọng cô ấy tiếp xúc thêm, có thể cô ấy cũng sẽ thay đổi cách nhìn như tôi.

Không ngờ A Lâm liền vui vẻ đồng ý: “Được thôi, dù gì ngày mai tớ cũng muốn đến thăm Marvel nữa.”

Thế nhưng qua hôm sau, chờ khi tôi và A Lâm vào đến khu phòng bệnh, sắc mặt cô ấy bắt đầu có lộ vẻ hoang mang lo lắng. Cô ấy kéo tay tôi: “Tối qua cậu nói anh ta bị thương, lại còn chảy máu hả?”

Tôi gật gật đầu, đáng tiếc là trong phòng bệnh của A Thành lại chẳng có ai, hỏi bác sĩ mới biết hình như sáng nay anh ta đã xuất viện rồi.

A Lâm vừa nghe liền kích động: “Văn Học, Văn Học, cậu mau gọi điện hoặc nhắn tin hỏi thăm tình hình vết thương của anh ta đi. Nhắc anh ta đi lại ít thôi! Nếu không, đàn ông trai tráng mà còn chảy cả máu, chuyện hồi phục nếu không cẩn thận sợ rằng sau này sẽ để lại di chứng ấy chứ! Ôi, sau này tớ sẽ không ngăn cản chuyện hai người qua lại nữa, anh ta dù sao cũng rất đáng thương! Trẻ tuổi lại đẹp trai như vậy, chỉ vì kẻ sinh nhau mà đầy đọa bản thân!”

Không liên lạc được với A Thành, tôi lại còn bị A Lâm giày vò hoài lâu, A Thành chẳng qua chỉ bị thương ở lưng, sao có thể nghiêm trọng đến mức để lại di chứng! Hơn nữa sao đột nhiên cô ấy lại ủng hộ tôi và A Thành qua lại nhỉ? Nhưng sự không bình thường đó của

A Lâm còn chưa đáng nói, lúc cậu ấy đi còn im lặng nhìn lên bảng điện tử đang chạy trong khu bệnh, khiến tôi cũng nhìn theo.

Bên trên chạy dòng chữ “Chú ý sức khỏe đại tràng, hạnh phúc của người ấy” và “Phẫu thuật không đau, trị liệu một giây, trị xong lập tức xuất viện.”

Tôi vì không liên lạc được với A Thành mà hơi lo lắng, nhìn thấy dòng quảng cáo mờ ám đó lại càng sốt ruột, A Lâm hình như cũng ngửa mắt với kiểu quảng cáo phóng đại này, trong miệng còn lẩm bẩm: “Thật đáng thương! Quảng cáo gì toàn là lừa đảo thôi!”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 5+1: Trường Đua Ngựa (1)

Sau hôm đó, tôi vẫn chưa liên lạc được với A Thành, cách thêm một ngày nữa, có lẽ nhìn thấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn nên anh ta mới trả lời tôi, trong điện thoại còn có tạp âm, anh ta giải thích vì chuyện cùng tôi gặp nạn rồi bị thương mà không ai biết, nên ai nấy đầy nghĩ anh ta mất tích, đi tìm loạn lên.

“Sau đó có người biết tin tôi vào viện, nếu không đi tôi sợ bọn họ tìm đến tận nơi, tôi thực sự quá gấp nên không kịp báo cho cô, trở về còn bận rộn thức trắng một đêm, công việc tồn lại thành núi rồi. Ah, có người đến, tôi nói chuyện với cô sau nhé.”

Giọng A Thành mang chút mệt mỏi, tôi nghe thấy mà tim thất lại, nghĩ đến chuyện anh ta vì xử lý “công việc” mà cả đêm không ngủ, tâm trạng khò nói nên lời.

Mấy ngày nay không có A Thành bầu bạn, A Lâm lại bận rộn thăm non Marvel, Văn Âm thì lại đang ở trong nước, tôi quả thực có chút không thoải mái, đặc biệt là cuộc nói chuyện tối qua với cha mẹ, lại càng khiến tôi thấy bí bức.

“Văn Học, mấy ngày nay con đang chuẩn bị mở tiệc à?”, sau cơm tối cả hai gọi tôi lại, Văn Âm đang ngồi luyện đàn trước cây đàn yêu quý của mẹ.

Khi ấy, mẹ đưa mắt nhìn về phía Văn Âm, ánh mắt ngập tràn tự hào, sau đó bà quay lại nhìn tôi, lộ ra nụ cười: “Văn Học, tiệc của

con không cần tổ chức nữa, lần trước Văn Âm làm rồi, hai người chỉ cần làm một lần là đủ.”

“Đúng vậy, gần đây giáo sư Ngô nói luận văn của con có vài chỗ chưa ổn, con tranh thủ thời gian nghiên cứu bài vở đi nhé.”

Vài ba câu nói như vậy đã phũ sạch kế hoạch tiệc tùng của tôi. Tôi xoa xoa mu bàn tay, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Tôi cũng biết những chuyện tiệc tùng này vốn chẳng vui vẻ gì, nhưng nếu muốn tạo chỗ đứng trước tầng lớp này thì buộc phải theo quy luật của nó. Tiệc hoàng gia của Ngô Tuyết Ni tráng lệ đến thế, về cơ bản chính là một bức thư khiêu chiến cho tôi và A Lâm, năm nay nếu tin tức tôi không mở tiệc lộ ra ngoài, cũng chính là một lần nữa tuyên bố, trong nhà họ Văn này, tôi hoàn toàn chẳng được thương yêu gì, tự tôn bé nhỏ của tôi lại một lần nữa chịu một cú đả kích mạnh mẽ. Tôi vẫn quá đặt nặng cái nhìn của người ngoài.

Đang nghĩ ngợi chuyện đó đến ngẩn ngơ, thì đột nhiên Văn Âm gọi điện đến.

“Chị lấy giùm tôi món đồ được không?” Tôi đang ở trường đua ngựa ở ngoại thành, quên đem theo giày cưỡi ngựa, tôi để ở phòng để đồ ấy. Cảm ơn” Giọng nói của con bé vẫn dịu dàng thế, khiến người ta muốn từ chối cũng không được.

Tôi thở dài, nhận lời nó. Dù sao buổi chiều tôi cũng rảnh rỗi, giúp nó cũng không sao.

Trường đua ngựa ở ngoại thành mới xây dựng, rất lớn, muốn trở thành hội viên ở đây bắt buộc phải có tài năng kiệt xuất, đồng thời có hai thành viên kỳ cựu trong hội tiến cử, hơn nữa sau khi gia nhập.

chuyện đầu tiên bắt buộc phải làm chính là mua ngựa, theo cách đó thì bạn sẽ cần có nhân viên quản lý dinh dưỡng và người huấn luyện ngựa, ngoài ra câu lạc bộ lại thường tổ chức các cuộc thi, cần có thầy dạy cưỡi ngựa sẽ thay mặt chủ ngựa tham gia Lễ hội Mã thuật. hội viên sẽ được quyền đưa một người không phải hội viên vào trong, đây thuần túy là trò chơi của kẻ có tiền, việc phê chuẩn thành viên gia nhập có hạn chế nghiêm ngặt về tầng lớp.

Văn Âm từ nhỏ đã học cưỡi ngựa, trước khi đi Mỹ cũng có ngựa riêng, khi con bé trở thành thành viên câu lạc bộ, tôi cũng có long hiếu kỳ với việc cưỡi ngựa, nhưng những người trong câu lạc bộ rõ ràng không hoan nghênh tôi, mà Văn Âm cũng chưa từng đưa tôi đến trường đua ngựa bao giờ.

Tôi mang giày cưỡi ngựa của Văn Âm đến, quả nhiên bị người ở cổng câu lạc bộ ngăn lại, người giữ cửa gọi điện xác nhận xong mới để tôi vào.

Văn Âm đã thay đồ cưỡi ngựa, mặc cả đồ bảo hộ, mũ cưỡi ngựa. cách ăn vận như vậy khiến nó trông rất dung mãnh, hoàn toàn khác với dáng vẻ yếu điệu khi ngồi trước đàn mọi khi, nó nhận lấy giày cưỡi ngựa từ tay tôi, nói tiếng cảm ơn, từ xa có người cưỡi ngựa đến gần. “Đến ngay đây, các cậu chạy qua đó trước đi.” Văn Âm vừa mang giày vừa quay đầu nói với theo đám người sau lưng.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, con bé vuốt ve chú ngựa mà người chăm sóc dẫn đến, nhanh nhẹn leo lên. Con bé ngồi trên ngựa như thế khiến tôi không thể không ngẩng đầu nhìn nó.

“Văn Âm, chị cậu sao lại đến đây?” có lẽ không đợi được lâu, một người bạn của Văn Âm cưỡi ngựa lại gần tôi nhớ trong buổi tiệc lần trước có gặp qua cô ta.

“Mau xuất phát đi, mọi người chờ lâu rồi.” Văn Âm không nói gì, cưỡi ngựa chạy về phía đám bạn, ở đây chỉ còn tôi và “người bạn” kia.

“Ôi, chào Văn Học, đã đến tận trường đua ngựa rồi sao không cùng cưỡi ngựa?”

Cô ta ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy Văn Âm đã chạy xa, liền lớn lối: “Ôi, xin lỗi tôi quên mất, cô không biết cưỡi ngựa, nhưng cho dù biết cưỡi ngựa cũng không phải là hội viên câu lạc bộ chúng tôi.” Nói hết câu cô ta còn nhìn tôi một lượt mới thỏa mãn dong ngựa bỏ đi.

“Hey, Văn Học.” Đang lúc thất thần, A Thành lại gọi điện thoại, “Cuối cùng tôi cũng rảnh rồi!”, anh ta vui vẻ thông báo.

Tôi vừa ra khỏi trường đua ngựa vừa nói chuyện với A Thành. Nhóm bạn Văn Âm đã bắt đầu cho ngựa chạy, bên tai còn nghe tiếng vó ngựa.

“Nếu như tôi cũng có thể cưỡi ngựa thì tốt biết mấy.” Tôi than thở chuyện bị đám bạn Văn Âm coi thường, sau đó lại cảm thán, “Tốt nhất có một hoàng tử siêu đẹp trai cưỡi một con tuần mã khí thế hùng hục đưa tôi dạo một vòng quanh trường đua, để tất cả mọi người đều phải chú ý đến tôi.”

A Thành có lẽ không nghĩ tôi đột nhiên lại chuyển chủ đề nhanh như vậy nên e dè hỏi: “Đây là điều ước thứ nhất của cô hả? Có muốn tôi giúp biến nó thành hiện thực không?”

Tôi nghĩ đến lời hứa cho tôi ba điều ước của anh ta mà bất giác cười: “Giờ tôi đang ở trường đua ngựa, tôi cũng chẳng phải hội viên ở đây, cưỡi ngựa nuôi ngựa không phải chuyện đơn giản. À phải rồi,

vết thương của anh thế nào? Tôi còn chưa cảm ơn anh, hôm nay có thời gian không, tôi mời anh ăn cơm.”

“Trường đua ngựa ngoại thành, vừa đúng lúc tôi cũng đang ở ngoại thành, qua đó nhanh thôi, cô đợi tôi mười lăm phút nhé.” Dứt lời, A Thành cũng cúp máy luôn.

Tôi đành quay trở lại, đến khu vực nghỉ ngơi của trường đua ngồi chờ. Bên ngoài trường đua chẳng có thứ gì tránh nắng được, tôi định đợi ở khu nghỉ đến khi A Thành đến rồi típ tiếp. vì vậy khi tôi lấy điện thoại ra, nhân viên trường đua tưởng tôi muốn chụp ảnh nên lập tức cảnh báo, “Cô ơi, đây không thể chụp ảnh, vui lòng tôn trọng đời tư của các hội viên.”

Lúc tôi đợi đến sắp ngủ gục thì đột nhiên một làn bụi cuốn đến trước mặt tôi, có người cưỡi một chú ngựa lớn màu hạt dẻ chạy đến, tôi tuy không biết nhiều về ngựa, nhưng có thể nhận ra màu lông của chú ngựa này rất đẹp. Chú ngựa ấy dừng lại trước mặt, tôi vô ý quét mắt nhìn qua, ngược sang nên nhìn không rõ mặt, chỉ thấy một người đàn ông dáng cao lớn, mặc quần cưỡi ngựa, gang tay màu trắng đang kéo dây cương, tư thế cưỡi ngựa rất nhã nhặn, phong độ.

Tôi cúi đầu đang định nhắm mắt dưỡng thần tiếp tục chờ A Thành, người đàn ông trước mặt lại không chịu rời đi, ngược lại, càng đến gần tôi hơn.

Sau đó người ấy đưa tay hướng về phía tôi, anh ta gọi: “Văn Học, lên đây.”

Tôi ngây người.

Phản ứng của tôi có vẻ khiến đối phương không vừa ý, anh ta nhấn giọng gọi tên tôi. Thế nhưng tôi vẫn đứng đờ tại chỗ.

“Trương Thái Phụng!” lần này anh ta trầm giọng gọi, “Mau lên đây!” nói hết câu anh ta chỉ huy chú ngựa đi vài bước, nhờ đó khuôn mặt anh ta hiện rõ dưới ánh nắng, đúng là A Thành rồi.

“Tôi đã nói cô muốn gì tôi đều sẽ giúp cô thực hiện mà.” Anh ta ngồi trên lưng ngựa dương dương tự đắc, “Cô nhìn xem, con ngựa này anh tuần không nào? Người ngồi trên ngựa xuất chúng như vậy khiến cô ngại không dám nhìn thẳng phải không? Tôi chỉ giúp cô thực hiện ước nguyện mà thôi.”

Cuối cùng, sau khi anh ta tán dương bản thân, anh ta đã kéo tôi lên lưng ngựa.

“Cô ngồi thế này là được, đừng hỏi tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, cũng đừng hỏi tôi dùng cách gì vào được trong này, nhớ kỹ, sự hiện diện của tôi chính là ân điển của thượng đế trong thế giới này.”

“Còn nữa, từ lúc này trở đi không được nói chuyện, phải giữ vẻ mặt lạnh lùng, đầu ngẩng cao, thể hiện dáng vẻ tự tin, đúng đúng, chính là như vậy!” A Thành vừa chỉnh tư thế vừa chỉ đạo biểu cảm của tôi, “Chưa hết, từ giờ trở đi, bất kể là ai dùng ánh mắt nào nhìn cô, cô đều coi bọn họ như cát bụi, nếu có người mở miệng nói gì, đừng nhìn cũng đừng cười. Cho bọn họ nếm thử mùi vị khi bị người khác coi thường đi,”

“Được rồi, bây giờ chúng ta xuất phát nhé.” Theo lời A Thành, anh ta và tôi cùng cưỡi ngựa tiến về phía nhóm bạn Văn Âm.

Ngựa đi chậm rãi thanh thoát, không gây tiếng động thể nhưng những người đang cưỡi ngựa phải trước đều yên lặng, bọn họ nhìn về phía tôi và A Thành, quả nhiên giống như lời anh ta nói, có mấy người cưỡi ngựa chạy về phía chúng tôi.

“Con ngựa này của anh là thuần chủng Anh ư?” trong nhóm đó, một người đàn ông cuối cũng không nhịn được đã bắt chuyện với A Thành, tôi thấy Văn Âm và “người bạn” của nó cũng từ từ cưỡi ngựa đến gần, bọn họ vừa nhìn đã thấy ngay một phiên bản tôi “tự tin”, ánh mắt lập tức kinh ngạc.

A Thành vẫn cảm thấy mức độ hiệu quả này chưa đủ, anh ta kéo dây cương dừng ngựa, cất giọng lạnh lùng.

“Xin lỗi, anh đang cản đường tôi.”

Người phía trước nhường đường, A Thành vẫn giữ vẻ thoải mái, tiếp tục chỉ huy ngựa đưa tôi thông dong bước ra khỏi đám người đang chết lặng ấy.

Chờ đi xa rồi, cuối cùng tôi mới dám lên tiếng.

“Giọng điệu vừa nãy của anh đúng là dọa người.” tôi quay lại nhìn A Thành, “Tôi cảm thấy không coi người khác ra gì không có gì là tốt cả!”

A Thành khôi phục dáng vẻ lười biếng thường ngày, chậm rãi nói: “Đúng đấy, cô xem, dù tôi thế nào cũng chưa từng coi thường người khác, chỉ có những người tự tôn quá cao mới cần dùng đến việc không coi người khác ra gì để thỏa mãn bản thân.”

A Thành còn chưa kịp nói hết ý của mình thì “người bạn” kia của Văn Âm lại cưỡi ngựa đuổi theo.

“Anh lấy tư cách gì để đối đáp với anh trai tôi như vậy hả?!
Chẳng qua chỉ là cưới một con ngựa trông có vẻ tốt, lại còn dẫn theo một đứa con gái không có văn hóa, rốt cuộc có tư cách gì chứ?!”

A Thành nhìn cô ta: “Ngựa của tôi là thuần chủng Anh, câu lạc bộ cưới ngựa đưa ở Anh có ghi lại huyết thống và ngày sinh của nó, giá con ngựa này là năm mươi vạn Bảng Anh, tôi cưới một con ngựa “trông có vẻ tốt” như vậy đấy, sao lại không có tư cách để kiêu ngạo hả? Hơn nữa tôi còn cực kỳ ghét người không quen biết mà bắt chuyện với mình.”

“Chưa hết, tôi hi vọng cô tôn trọng bạn gái tôi, cô ấy là khách quý tôi coi trọng nhất, cùng cô ấy trò chuyện đối với tôi mà nói chẳng khác nào tham dự lễ thanh tẩy của trí thức và tinh thần. Ngoài ra, có một chuyện tôi muốn nói rõ, một người phụ nữ hấp dẫn, ngoài việc cần có văn hóa thì cần có một bộ ngực tương xứng với phong văn hóa của cô ta nữa đấy.”

A Thành từ tốn nói hết, đoạn thoại này đã kích cô nàng ngực phẳng kia đến mức mặt mũi xanh như tàu lá, mắt còn ngấn nước, A Thành kia lại chẳng mấy may thương hoa tiếc ngọc, tiếp tục cho ngựa bước đi.

“Ngựa của anh thực sự đắt đến thế à?!”

“Không được sao?!” có lẽ vì sự hoài nghi hiện lên quá rõ trong giọng nói của tôi, A Thành có chút không thoải mái, “Con ngựa này đổi lại từ sự lao động chăm chỉ của tôi đấy! Lúc ấy tôi còn nhỏ, đang đi học, đã cùng một vị khác người Anh...”

Những lời sau đó không lọt vào tai tôi nữa rồi, chỉ cảm thấy choáng váng, A Thành còn phải trải qua những vất vả như thế nào

nữa.

A Thành cùng tôi cưỡi ngựa đi hết hai vòng sân, anh ta cưỡi ngựa không rồi, hòa hứng phô diễn tất cả kỹ thuật cưỡi ngựa cho tôi thưởng thức, mãi đến lúc tôi than mệt, anh ta mới cho tôi xuống ngựa.

Lúc bấy giờ cũng đến giờ cơm tối, tôi như lời đã hẹn đưa anh ta đến nhà hàng gần đó.

“Đầu bếp chính của nhà hàng này rất lợi hại. Mỗi tối chỉ giới hạn ba mươi vị khách. Cũng không được đặt trước, muốn ăn thì mỗi lần đều phải xếp hàng.”

Tôi vừa dẫn anh ta vào cửa, vừa giải thích mọi thứ, “Vậy nên tôi mới bảo anh xuống ngựa sớm một chút, bây giờ vẫn còn sớm, tôi nghĩ chúng ta vẫn còn kịp.”

“Hoan nghênh đã đến, hai vị vừa hay là khách hàng thứ ba mươi của chúng tôi hôm nay, vui lòng chờ một lát, sẽ nhanh chóng có người đem thực đơn lên cho các vị lựa chọn.” Nữ phục vụ trong nhà hàng rất nhiệt tình mời khách.

Thế nhưng, chờ khi A Thành và tôi vừa ngồi xuống thì cô phục vụ ban nãy quay lại, cô ta nói tôi và A Thành không thể gọi món được nữa.

“Thưa ngài, thưa cô, vô cùng xin lỗi, là do tôi làm việc bất cẩn. Hôm nay, trước hai vị đã có một khách khác đến, nhưng vì đang chờ bạn nên vẫn chưa chọn món, vừa nãy là do tôi kiểm tra thiếu tên của vị khách đó. Thành thật xin lỗi.”

Tôi hơi không vui, tại sao lại làm việc bất cẩn như thế chứ!

“Cô nói bạn của vị khách kia bây giờ chưa đến phải không? Người kia chưa đến mà cũng chưa gọi món, trong khi tên chủ của đầu bếp nhà hàng này là không được đặt trước, anh ta như vậy không phải là phạm quy rồi sao?”

Cô phục vụ nọ bị tôi nói đến mức ứ ớ, chỉ biết luôn miệng xin lỗi.

“Tôi cũng không muốn làm khó cô. Thế này đi, cô đưa tôi đi gặp vị khách đó, chúng tôi thương lượng một chút.”

Nữ phục vụ lúng túng nhìn sang bên kia phòng ăn chỉ: “Vị khách đó đang ngồi ở bàn kế bên cửa sổ.”

Tôi gật đầu với A Thành, nói anh ta ngồi chờ tôi, sau đó đi sang phía người kia. Người đó vốn ngồi quay lưng về phía tôi, có lẽ nghe loáng thoáng ồn ào phía này, anh ta quay người lại.

Vừa nhìn một cái, khí thế ban nãy của tôi bỗng chốc tan biến.

“Văn Học.” Người đàn ông kia nhìn tôi.

Tôi chỉ có thể nhẹ nhàng cất giọng chào hỏi.

“Marvel, chào anh!”

Marvel nhíu mày, chỉ sang chỗ ngồi đối diện: “Cô ngồi xuống rồi nói, chắc thấy tôi ngồi một mình nên mới đến ngồi cùng tôi phải không.”

Tôi nhìn về phía A Thành ở bàn đối diện, anh ta vừa đúng lúc cũng đang nhìn về phía tôi. Tôi quay đầu lại, cười với Marvel: “Chứng dị ứng của anh đã khỏi chưa?”

Marvel cầm ly trà uống một ngụm, gật đầu: “Cảm ơn cô đã quan tâm, cũng cảm ơn cả hoa của cô nữa. A Lâm có kể với tôi hoa đó là do cô đặc biệt chọn.”

“Với một nghệ sĩ lớn như anh cũng cần phải chuẩn bị hoa cho phù hợp chứ, sao có thể tùy ý được?” nghe marvel nói xong tôi lập tức lấy lời của A Lâm ra ứng phó, “Có điều Marvel này, món lẩu nấm hải sản của nhà hàng này, tôi nghĩ tạm thời anh không nên ăn, lỡ như lại bị dị ứng thì không hay rồi.”

“Văn Học, cô cũng biết trở thành khách trong giới hạn ba mươi người của nhà hàng này không dễ dàng gì, mà tôi chẳng mấy khi có thời gian để đến đây xếp hàng, hơn nữa cũng hẹn tôi nay sẽ mời người bạn của tôi đến ném thử rồi. cho là vì ăn một bữa mà bị dị ứng, tôi cảm thấy cũng đáng.” Người đàn ông ấy chậm rãi quan sát tôi, “Nếu tôi nhường cho cô, cô định sẽ báo đáp thế nào đây?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng đỡ căng thẳng hơn: “Lần này anh nhường cho tôi, ngược lại chính là trả tôi một cái nợ ân tình đấy, lúc anh bị bệnh tôi còn đặc biệt sáng sớm đi chọn hoa tặng anh, mua trái cây đến thăm anh, dựa vào tấm chân tình này, coi như không ai nợ ai!”

Tôi nói xong, Marvel nở nụ cười đen tối, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Văn Học, cô thật thú vị, sở thích của cô chắc là nói suông hả?” anh ta xoay xoay chiếc ly thủy tinh trong tay, “Bố hoa cô “đặc biệt” chọn đó có dính một tấm thiệp, gửi đến cái tên “A Thành”, chữ ký bên dưới thì rõ ràng là tên cô, còn nhắn nhủ mong đối phương sớm bình phục nữa. Chưa hết, tôi bị dị ứng hoa bách hợp, những thông tin này luôn được công khai trên các phương tiện truyền thông, mà

cô lại “đặc biệt” chọn để tặng tôi, tôi vì không chú ý nên hôm sau dị ứng lại càng nặng hơn.”

Marvel nói xong, người hơi hướng về phía tôi, tôi dựa lui ra sau. Thấy tôi phản ứng như vậy, anh ta liền cười, không quan tâm nữa, chỉ nhìn về phía A Thành.

“Tôi đoán, người tên “A Thành” trên tấm thiệp đó, chính là anh ta hả? Tôi còn nhớ lần đua marathon tôi cũng đã gặp anh chàng này. Bây giờ lại còn muốn tôi nhường chỗ ở đây, cô muốn đem tôi làm thảm chùi chân sao?”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 5+2: Trường Đua Ngựa (2)

Tôi cực kỳ khó xử, đúng là sơ ý mà, sao tôi có thể quên mất chuyện tắm thiệp để trong bó hoa chứ! Lần này đắc tội với Marvel rồi, thỏa thuận thất bại, tôi đành cười gượng, sau đó nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của anh ta.

A Thành chờ tôi khá lâu, vừa nhìn thấy tôi đã tỏ vẻ khó chịu: “Đàn ông gì nhiều lời thế chứ, nhường thì nhường không thì thôi, chỉ một câu nói thôi mà. Thật là, chúng ta đừng ăn cái món giới hạn này nữa, đi ăn món bình thường, tôi sắp đói chết rồi đây.”

Nhưng lúc chúng tôi gọi phục vụ tới thì người ta lại nói, người đàn ông đối diện đã tự nguyện nhường chỗ cho chúng tôi.

Tôi và Marvel vừa chiêm chọc nhau một trận, cảm giác há miệng mắc quai vẫn còn, nhưng A Thành hoàn toàn không để tâm: “Nếu anh ta đã nhường, vậy chúng ta cứ ăn thôi.”

“Hai vị, xin phép làm phiền.” Khi chúng tôi đang ăn, người phục vụ cầm bình rượu đổ đi về phía chúng tôi, “Đây là chai Rafi năm 1982 do vị khách bàn bên này chọn cho hai người trước khi đi, xin tặng hai vị. À, đây là danh thiếp của ông ấy.”

Tôi theo hướng chỉ của người phục vụ, thấy hướng cô ta chỉ đến đúng là nơi bàn bên Marvel vừa ngồi, lúc này anh ta đã đi mất rồi, trên bàn còn lại bộ đĩa và dụng cụ ăn cho một người, xem ra người bạn gái anh ta đợi tối nay đã không tới.

Tôi mở tấm danh thiếp của Marvel ra, bên trên là dòng chữ rồng bay phượng múa: Honey, Cheers and wish you a sound sleep, just dream of us – Love, M.

Tôi đoán được đại ý suy nghĩ của Marvel, có lẽ tấm thiếp của tôi đã tổn thương lòng tự trọng của anh ta, cho nên mới muốn trả đũa, trước khi đi còn tặng tôi một bình rượu đất đỏ, còn thêm một tấm thiếp nội dung không chính đáng, để khiến A Thành hiểu lầm, tạo ra mâu thuẫn giữa chúng tôi. Đáng tiếc anh ta nghĩ quá nhiều rồi. Đầu tiên, A Thành không phải là bạn trai tôi, hơn nữa, tôi sợ có khi A Thành còn không hiểu nổi nội dung câu tiếng Anh viết trên tấm thiếp này.

A Thành có vẻ hiểu kỳ, anh ta cầm lấy tấm thiếp trên tay tôi, nhìn một lát, chân mày nhíu lại.

Sau đó tôi chỉ nghe anh ta nói: “Đồ biến thái chết tiệt! Ai là Honey của anh ta, ai quen biết gì anh ta?! Thật buồn nôn mà.” Sau đó anh ta nhìn tôi, “Tôi muốn nói là, lúc chúng ta vừa bước vào nhà hàng, người đàn ông đó đã không ngừng nhìn tôi, không biết có phải người quen không, lúc cô qua đó thương lượng, anh ta lại len lén nhìn tôi lẽ nào là để ý đến tôi! Lần sau đừng để tôi thấy anh ta, nếu không tôi sẽ phải làm rõ mọi chuyện với anh ta!”

Tôi miệng chữ a mắt chữ o, không ngờ A Thành còn hiểu cả tiếng Anh, Marvel, ý đồ để A Thành hiểu lầm của anh cuối cùng cũng đạt được, chỉ tiếc là mọi chuyện không đi theo hướng anh mong đợi...

Sau khi tạm biệt A Thành, tôi trở về phòng trọ gần trường với tâm trạng lơ lửng trên mây.

Mất nhìn đồng hồ treo tường, đã chín rưỡi tối, lời hứa mười giờ tối nay update phần mới cho độc giả chắc không thực hiện được rồi.

Tôi rót một ly trà, đăng nhập weibo tên “Bạch Đình” Vip gửi đi một dòng tin nhắn “Tối nay tôi đi ăn cơm với bạn, không update được rồi”, sau đó đăng tám ảnh chụp lúc ăn tối với A Thành lên.

Tám ảnh đó chụp được logo ChefLtd trên bàn, còn có chai Rafi 1982, cả hoa và nến cùng bàn tay trắng trẻo thon dài của A Thành ngồi đối diện.

Chỉ vài giây sau liền có người hâm mộ bình luận.

“Woa! Đây chẳng phải là đầu bếp giới hạn của nhà hàng vô cùng nổi tiếng sao? Không khí thật tuyệt! Bạch Đình xinh đẹp giàu có! Thật sang chảnh nha!”

“Bạch Đình Nữ Thần!”

“Nhân vật đẹp trai đối diện kia là ai? Đề nghị đăng ảnh chụp chính diện!”

Tôi nhìn màn hình cười mẫn nguyện, thực ra tôi đã đăng ký hai tài khoản weibo, Bạch Đình là tài khoản Vip đăng tải nội dung rất giới hạn, ngoài các thông báo về tiến độ bài viết và thông tin tiểu thuyết xuất bản thì chỉ đăng những nội dung nhằm xây dựng hình tượng bản thân.

Tôi đổi trình duyệt khác, đăng nhập tài khoản cá nhân của mình, ở đây so với “Bạch Đình” thì cách biệt một trời một vực, nhìn qua một lượt toàn là những câu như “Lại phải viết luận văn rồi!”, “233333”, “Ahahahaha lại ăn đòn rồi”, “Tên gốc X” ...

Tôi vừa xem bình luận mới nhất trên “Bạch Đình”, refresh weibo cá nhân, lại thấy bất kể là “Bạch Đình” hay tài khoản cá nhân của tôi đều bị một tin khác đè lên rồi.

“Hôm nay, hình như có một người đàn ông thích tôi, lần đầu bị đàn ông thích, cảm thấy hơi mất mát, có điều tôi luôn giữ mình trong sạch nên đến nay vẫn còn độc thân.” Tôi đọc một lượt, ID đó là “Nhị Thiếu?” Là ai chứ? Rất nhiều lời mời kết bạn hoặc theo dõi weibo này?

Tôi tò mò xem thêm, dưới status này toàn những bình luận như “Nhị Thiếu, em trước nay cũng luôn vì anh mà giữ mình, anh nhớ Hồ Đại Minh em không?”, “Đẹp trai như anh sao có thể độc thân được, thật đáng buồn, em muốn nói với anh rằng, khi anh cô đơn, hãy liên lạc với em!”, Thậm chí còn có “Nhị Thiếu, đã có người đàn ông dám to gan làm người thứ nhất, vậy thì tôi cũng không ngại gì nữa, vòng tay này luôn dang rộng vì anh, suy nghĩ về tôi nhé!”

“Tên “Nhị Thiếu” này là ai? Sao có tới hơn trăm vạn người follow thế này?” Tôi uống một ngụm trà, cảm thấy thật kỳ lạ. Những yêu cầu kết bạn hoặc theo dõi thì ngoài một số người mẫu hạng B, C có tài khoản Vip ra, còn có vài nam, nữ minh tinh hạng A nữa, mà số người tên “Nhị Thiếu” kia folloe lại là 0.

“Em âm thầm ở phía sau vì anh làm nhiều thứ như vậy, anh lại có thể dễ trạng thái là độc thân, thật khiến em thất vọng. Nhiều năm nay, anh luôn lừa gạt nói sẽ cho em một danh phận, chính câu nói này khiến em kiên trì suốt thời gian qua. Bây giờ thấy anh liếc mắt đưa tình với mấy minh tinh kia, thậm chí bất kể nam nữ, trái tim em như bị rỉ máu. Nhị Thiếu, vì anh, tuổi thanh xuân của em đã bị hủy hoại cả rồi. Em không muốn sống cuộc sống trong bóng tối nữa, hoặc là anh cùng em chung sống, hoặc là năm triệu, anh chọn đi.”

Chắc do nhất thời buồn chán hoặc cũng có thể vì ít còn trong người, tôi nổi hứng muốn chơi đùa, tiện tay viết một đoạn bình luận, gửi lên góp vui.

Sau đó tôi ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ kéo dài trọn mười tiếng đồng hồ, mãi đến khi A Thành xuất hiện gõ cửa tôi mới tỉnh lại.

“Hey, Văn Học, cô mau mở cửa! Tôi vào đến cửa tiểu khu thì gặp mẹ cô, mẹ cô và tôi đang đứng ngoài này chờ cô cả tiếng đồng hồ rồi, cô còn chưa tỉnh ngủ à?”

Vừa nghe thấy lời A Thành cả người tôi choàng tỉnh.

“Hả, Mẹ tôi ư?” Trong đầu tôi liền xuất hiện khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng và dáng vẻ lạnh lùng ấy, nếu không phải chuyện gì quan trọng, bà ấy tuyệt đối không tìm tôi đâu, “Anh có nhận nhầm người không vậy, Bà ấy không thể nào đến tìm tôi đâu.”

Tôi túm mớ tóc bù xù trên đầu, vừa lẩm bẩm vừa đi ra mở cửa.

A Thành đứng ngoài cửa nhìn thấy dáng vẻ của tôi, liền ném cho tôi ánh nhìn khinh bỉ, sau đó lại đổi bộ mặt hiền lành phúc hậu, quay đầu nói với người sau lưng: “Bác gái, bác vào đây đi, đây là Văn học, à không, là chỗ Trương Thái Phụng ở đấy ạ.”

Anh ta đẩy cửa nhường lối, người phía sau thuận theo bước ra.

Người đứng trước cửa kia nào đâu phải người mẹ giàu có của tôi, rõ ràng là bà cô nông dân tóc bạc, trên người chỉ mặc quần áo vải bố, làn da ngăm đen.

Bà gọi: “Thái Phụng, con gái, mẹ hờ con chết mất.”

Sau đó bà ấy hình như còn định nói gì đó, nhưng lại dừng lại, chỉ lúng túng giơ tay lên, bà đưa tay về phía tôi, dường như muốn chạm vào tôi, nhưng lại không dám. Tôi nhìn chăm chăm đôi bàn tay ấy, những ký ức chôn sâu trong lòng bỗng chốc dâng lên mạnh mẽ. Căn phòng thấp bé lát gạch ấy, cây cối vì đất đai khô hạn thiếu nước mà không phát triển nổi, cảm giác đói khát, những chuyện thời cũ thơ ấu liên tiếp xuất hiện trong đầu tôi.

Người đứng trước mặt tôi, chính là người mẹ nuôi tôi trước khi tôi mười ba tuổi. Ở vùng núi ấy, bà mua tôi về từ tay những kẻ buôn người.

Bà già đi nhiều quá, tôi nhất thời chẳng thể nhận ra bà.

Mà sự xuất hiện đột ngột của bà vào lúc này, ngoài việc khiến tôi cảm xúc hỗn loạn ra, tôi chợt thấy lo sợ.

Thấy tôi không lên tiếng, bà ấy liền đưa tay lau nước mắt: “Con gái đã lớn lên xinh đẹp như vậy, thật tốt quá.” Sau đó dường như nhớ ra chuyện gì, bà nói: “Phải rồi, lần này mẹ còn có đem theo món con thích ăn nhất, là bánh mì thơm, thơm lắm đấy.”

Lúc đó tôi mới nhận ra trong tay bà còn cầm hai chiếc túi, A Thành nhanh nhẹn mở chiếc túi ra: “Ồi, bác gái, đều ở đây cả, món bánh mì thơm Thái Phụng thích ăn nhất, cháu nói đúng không ạ?”

“Mau lại đây lại đây.” Tôi vội vàng đưa và và A Thành vào phòng, sau đó thò đầu ra ngoài nghe ngóng.

“A Thành, vừa nãy chuyện gì vậy? Anh gặp, ừm, bà ấy... thế nào?” Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, chỉ hướng ánh mắt

ra xa, lúc trước gọi “mẹ” ngọt ngào như vậy, bây giờ sao một tiếng cũng không gọi nổi.

A Thành nhìn tôi: “Là thế này, hôm nay không phải ngày tôi đến dạy cô đàn sao, lúc tôi đến đã thấy bác gái, nên đành đứng chờ dưới lầu, tiện thể cùng bác gái nói vài câu, bà nói muốn đến tìm con gái là Trương Thái Phụng, cho nên tôi biết đó là cô...”

“Vậy ngoài anh ra không có ai khác thấy bà ấy?” Tôi kéo A Thành sang một bên thì thầm nói.

Anh ta gật gật đầu.

“Vậy được, hôm nay làm phiền anh, đã thế này rồi, buổi học đàn hôm nay tạm thời hủy bỏ, anh có thể về rồi.”

Trước hết để A Thành rời đi, sau đó từ từ hỏi nguyên nhân, rồi đưa mẹ tôi đi. Tôi quay người nhìn bà, bà nhìn tôi cười, mắt đã ráo lệ.

Đột nhiên tôi cảm thấy buồn. Thực ra khi tôi bị mấy kẻ buôn người đưa đến vùng núi ấy thì chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, bởi vì đường dài mệt mỏi, ăn không được mấy, thân hình lại nhỏ yếu gầy còm, chỉ là một bé gái, vốn dĩ không bán đi được, đám buôn người mới quyết định vớt tôi trong núi.

Lúc đó mẹ nuôi tôi đang mang thai, thấy tôi đáng thương mới mua tôi về. Về sau bà sinh một người con trai, nhưng nói thật lòng, đứa em trai này có thứ gì thì tôi cũng chẳng thiếu phần. Thậm chí có thứ gì tốt bà ấy còn cho tôi trước. Bà ấy thực sự chưa từng đối xử tệ với tôi, tôi thật sự cảm kích bà.

Khi mẹ ruột tìm thấy tôi, bà ấy không nói nhiều chỉ liền trả tôi lại cho mẹ ruột, cũng không đòi một đồng nào, nhưng lúc chia tay tôi bà đã khóc rất nhiều.

“Thái Phụng à, về thành phố sống cho tốt nhé.”

Tôi khi đó trước chiếc bánh gato socola hấp dẫn của mẹ ruột đã hoàn toàn cởi giáp đầu hàng, tôi của ngày thơ ấu không hề biết đúng sai gì cả.

Một lần ly biệt, mười năm trôi qua.

Con người từng nhớ nhung da diết mẹ nuôi đã không còn tồn tại trong tôi nữa.

“Sao mẹ lại tìm đến đây?” Sau khi đuổi A Thành về, tôi bắt đầu thắc mắc, “Mẹ có chuyện gì cần giúp đỡ à?”

“Con gái, em trai con năm nay thi đại học nên phải đến thành phố, còn thi vào trường của con nữa đó. Lần trước nó đến trường nhìn thấy con trong sổ tay tân sinh viên, mẹ liền nghĩ, hôm nay mẹ cũng phải vào thành phố, một là để đến trường thăm em con, hai là nghe ngóng tình hình của con, đến thăm con. Mẹ cũng chẳng có chuyện gì khác, chỉ là đã nhiều năm như vậy, muốn xem con sống có tốt không.”

Vốn dĩ nghe được nửa câu đầu, tôi nghĩ bụng, chắc vì chuyện em trai đi học nên cần tiền, vì vậy mới đến chỗ tôi, tôi chuẩn bị sẵn một con số có thể chấp nhận, nhưng nghe xong nửa câu sau, tâm trạng tôi liền không còn bình tĩnh được nữa.

“Mẹ.” Rốt cuộc tôi đã không kiềm lòng được, vẫn gọi ra một tiếng ấy. Một tiếng gọi hàm chứa những cảm xúc lẫn lộn. Người đứng

trước mặt không ngừng lau nước mắt.

“Mẹ, để con sắp xếp cho mẹ đến khách sạn ở, ngày mai con đưa mẹ đi tham quan thành phố. Mẹ thấy có được không?”

“Được, được, con nói thế nào cũng được hết. Nhưng mà, sao ban nãy con không giữ người bạn kia lại cùng ăn cơm? Thằng bé ấy tốt lắm, tâm thiện.”

Cứ thế, tôi ôm trong lòng nỗi niềm phức tạp đưa mẹ nuôi đến khách sạn, sau đó còn gọi đồ ăn sẵn. Chỗ này gần trường học, khả năng gặp người quen là quá lớn, lỡ như có người nhìn thấy, tôi chỉ sợ không phải mình biến thành Trương Thái Phụng, mà có khi là Trương Se Sẻ, Trương Gà Đá gì đó.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện thì cũng đã gần mười giờ tối. Tôi trở về phòng, đột nhiên lại nhận được điện thoại khẩn cấp của A Lâm.

“Alô, Văn Học, cậu hot quá rồi!”

“Hả!?”

“Cậu còn không biết ư?” Giọng cô ấy đầy bất ngờ, “Cậu mở weibo chưa? Trời ơi, cậu có biết không, lần này thật sự hot lắm đấy. Mau xem đi, Nhị Thiếu trả lời cậu kìa! Còn gửi cả bình luận. Anh ta còn theo dõi cậu nữa đấy nhưng cậu vẫn còn chưa theo dõi anh ta, ai nấy đều đang bàn tán về cậu!”

Tôi mở tài khoản cá nhân của mình, bên trong hoàn toàn sạch sẽ, chẳng có gì xảy ra.

“Chuyện gì chứ? Tớ thấy ở đây trời quang mây tạnh mà!”

“Tớ đang nói tài khoản “Bạch Đình” cô ời! Nhị Thiếu sao lại không trả lời tớ chứ. Anh ta mà trả lời thì tớ đã phát hiện ra ngay rồi, tớ theo dõi anh ta từ lâu rồi ấy chứ.”

A Lâm là người duy nhất biết tôi chính là Bạch Đình. Tôi mở loa ngoài của điện thoại, một tay gõ gõ trên máy tính đổi sang tài khoản “Bạch Đình”.

Bên này đúng là có chút choáng váng.

Hơn hai mươi ngàn thông báo, mười mấy ngàn bình luận, hơn một trăm ngàn fans mới...

“Hê hê? Văn Học? Hả? Người đâu rồi? Kích động quá choáng luôn rồi ư?” Giọng A Lâm vắng vắng trong điện thoại.

Tôi ngây người nhìn hai dòng chủ đề bàn luận “Tour du lịch X X” và “Kính ngạc mối tình bí mật giữa nữ tác giả Bạch Đình bí ẩn và Nhị Thiếu HT”, tôi qua chắc uống nhiều quá rồi, tôi nhớ rõ ràng mình đã dùng tài khoản cá nhân mà.

“Văn Học, cậu đúng là đã hot càng hot hơn rồi.”

“Tớ nói này A Lâm.” Tôi tự trấn tĩnh, ngắt lời cô ấy, “Nhị Thiếu này rốt cuộc là ai?”

“Hả? Cậu không biết ư? Cậu biết HT Entertainment không? Anh ta chính là Tống Minh Thành, con thứ hai trong Tống gia, nên được gọi là “Tống Nhị”, mọi người đều gọi anh ta là Nhị Thiếu.”

Tôi trước nay không hứng thú với chuyện của giới giải trí lắm, cũng gần như không xem tin tức giải trí, đến minh tinh cũng chẳng

biết được mấy người, A Lâm ngược lại với tôi, có thể nói là nắm rõ tường tận giới này.

“Ôi, tớ nói cho cậu nghe, có tin đồn rằng Nhị Thiếu này phong độ đẹp trai chẳng kém mình tinh đâu, anh ta thỉnh thoảng mới tham gia vài hoạt động nội bộ, chỉ có các sao hạng A mới quen nổi anh ta. Anh ta cực kỳ khiêm tốn, nhưng danh tiếng thì vang dội, nổi tiếng phong lưu đấy. Biết bao sao nữ vì muốn làm quen anh ta mà tranh nhau đến vỡ đầu ấy.” A Lâm nói với chất giọng ngưỡng mộ, “Cậu không thấy có rất nhiều sao hạng A theo dõi anh ta sao? Kết quả, anh ta chỉ theo dõi một mình cậu. Cậu thật sự có quan hệ mờ ám với anh ta hả? À, khoan đã, tám ảnh cậu đăng lần trước, có dính bàn tay một người đàn ông, chẳng lẽ là Nhị Thiếu sao?”

“Nhị Thiếu cái đầu cậu!” Đó rõ ràng là tay của tên ăn bám A Thành đấy chứ!

“Ơ hơ, vậy để tớ tiếp tục phụ đạo phần thành viên gia đình Nhị Thiếu vậy. Anh ta còn có một anh trai, đáng tiếc là đã kết hôn rồi, còn có một cô em gái, chính là người thành danh sau một đêm tên Thẩm Miên, theo họ mẹ, còn có một chú chó, tên là...” A Lâm nói đến mấy thứ này thì liền thao thao bất tuyệt như nước song dâng tràn, “Ôi, ôi ôi, cậu đừng cúp máy vội, Văn Học, tớ chưa nói xong mà...”

Tôi dứt khoát cúp điện thoại của A Lâm.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 6+1: Người Sợ Nổi Tiếng (1)

Liên tiếp mấy ngày sau đó tôi cũng không dám lên Weibo, mỗi ngày đều có thông báo mới, không biết bao nhiêu người theo dõi, bao nhiêu là tin nhắn, các đối tượng buôn chuyện nườm nượp kéo đến, thậm chí có mấy công ty truyền thông lớn còn thông qua ban biên tập tìm cách liên lạc riêng với tôi, muốn phỏng vấn tôi, thật khổ không nói nổi.

“Anh có nghe nói đến Tống Nhị Thiếu không?” Hôm nay luyện đàn xong, tôi liền kéo A Thành đến tra hỏi, “Anh ta nổi tiếng vậy sao? Rốt cuộc là người như thế nào nhỉ?”

Những ngón tay thon dài của A Thành rời khỏi các phím đàn trắng đen, động tác chậm rãi, lười nhác, giọng nói của anh ta cũng nhẹ nhàng, chậm rãi như vậy. Anh ta ngừng một lát, “Nghe nói là một thanh niên phẩm chất cực tốt. Tôi vô cùng ngưỡng mộ anh ta.”

Tôi cười chế nhạo, A Thành có lẽ không biết rõ về những người ở giới này, tôi vẫy vẫy tay về phía anh ta: “Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, không phải anh vẫn chưa ăn cơm sao, tối qua tôi còn đồ ăn, muốn ăn gì đó lót dạ không?”

“Cô cho tôi ăn đồ thừa đấy à?!” anh ta trợn mắt nhìn tôi.

“Tôi đi mua rau mất nửa tiếng, nấu cơm cũng hết một tiếng, anh muốn đợi một tiếng rưỡi nữa hay là muốn ăn luôn bây giờ?”

“Người thức thời mới là trang hào kiệt.” A Thành vừa nói vừa cầm đũa, anh ta ném thử một miếng, có vẻ rất hợp khẩu vị, đặc ý tiếp tục ăn.

Tôi nhìn anh ta, cảm thán: “Anh nói xem, anh không quen vị Nhị Thiếu đó, làm sao biết được anh ta tốt hay không? Nếu anh ta là tài phiệt đời thứ hai, thường thì đời sống riêng rất ít khi được tự quyết định, trong bất cứ chuyện gì. Anh thấy có đúng không hả?”

A Thành nhiệt tình ăn uống đến sạch sẽ mọi thứ, nghe tôi nói xong chỉ im lặng, không đáp lại lời nào.

Tôi vừa thu dọn chén đũa vừa dò hỏi: “Tôi nói này, bình thường anh có lên Weibo không? Có theo dõi... ừm... tay Nhị Thiếu đó không?”

Thực ra tôi rất quan tâm chuyện này, dù gì tài khoản “Bạch Đình” đó đã đăng một bức ảnh lên weibo, nếu A Thành lên mạng, lần theo weibo của tên “Nhị Thiếu” mà mở được weibo của tôi lên, sẽ nhận ra tấm ảnh của tôi và anh ta ở nhà hàng giới hạn đó, như thế sẽ đoán ra “Bạch Đình” chính là tôi.

Từ lúc ăn cơm xong, A Thành có vẻ không vui, anh ta đảo đảo mắt, nhìn tôi một lát, nói giọng trêu chọc. “Không lên. Tôi học ít, không biết gõ chữ.”

Tôi âm thầm thở phào, nhưng xem sắc mặt anh ta không được vui, tôi liền an ủi: “Không lên mạng cũng tốt, ở đó nhiều tin đồn, thật giả khó đoán, tên Tống Nhị thiếu gia gì đó, là nhân vật thần bí thánh hóa, theo tôi, tên đó chắc lớn lên quá xấu xí, có khi vóc người thấp bé, lại béo ục ịch, không có sức sống, điển hình của kiểu người được nuông chiều quá mức, gì mà chỉ có sao hạng A mới gặp được

anh ya, lúc thường khiêm tốn, người khác chưa từng được gặp qua... Hờ, cái thời đại này, người khiêm tốn chẳng ai phô trương như vậy cả.”

A Thành chỉ nhẹ nhàng bênh vực anh ta: “Nói không chừng anh ta có vẻ ngoài không kém tôi là mấy thì sao?”

“Cứ cho là anh ta đẹp trai không kém anh đi, nhưng nội tâm làm sao có thể là người đơn thuần chịu hòa nhập với các tầng lớp khác nhau như anh được! Lần trước mẹ tôi hể mở miệng đều là khen anh đấy.”

Tôi không nhận ra mình đang tang bốc A Thành lên tận mây xanh, cho đến khi sắc mặt A Thành lại trở nên xanh xám, tôi dừng lại. Nhưng tôi cũng không tìm hiểu sâu thêm, mấy ngày trước tôi đưa mẹ nuôi đi tham quan một vòng thành phố phồn hoa nhưng bà chẳng chút hứng thú, tôi thuyết phục mãi bà mới chịu để tôi mua một ít quần áo và đặc sản, vội vàng nói tạm biệt rồi ra về, đến lúc đi cũng chit một mực nhờ tôi giúp đỡ em trai, chiều nay tôi đã hẹn thằng bé, chuẩn bị đưa nó đi ăn, làm quen với hoàn cảnh xung quanh.

Sau khi tạm biệt A Thành, tôi chỉnh trang một lát rồi đến trạm xe đón em trai.

Thật lòng mà nói, lúc tôi đi, thằng bé mới chín tuổi, khuôn mặt nó cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ hai má có tàn nhang, vừa gầy vừa đen, lúc nào cũng thông lòng mũi rỏ. Nhưng có một chuyện tôi nhớ mãi là vào ngày rời đi, em trai tôi gào khóc đến khản tiếng. Mặc kệ mọi thứ, nó cứ bầu vịu vào chiếc xe nấc lên từng tiếng mà gọi: “Chị, chị không về nữa phải không? Chị, chị.” Mẹ nuôi tôi đứng phía sau yếu ớt kéo nó lại, bởi vì bà cũng đang khóc. Tôi từ kính chiếu hậu trong xe nhìn người đàn ông lái xe, cũng chính là cha tôi đang chau

mày, sau đó ông bật kính lên, chặn đứng tiếng khóc của em trai tôi bên ngoài ô tô, đi thẳng.

“Con sẽ nhớ họ chứ?”, mẹ ruột ngồi cạnh hỏi tôi.

Tôi cắn răng lắc đầu, lúc đó, tôi chỉ muốn làm họ vui lòng, thậm chí tôi còn chẳng quay đầu lại nhìn em trai mình đang chạy theo xe của chúng tôi.

Chớp mắt đã bao nhiêu năm qua đi.

“Chị hai.”

Đứng trước mặt tôi bây giờ là một chàng trai cao gầy, mũi thẳng, làn da ngăm, ngũ quan chỉnh tề. Lúc này nó vẫn hơi dè dặt: “Mẹ cho em xem hình của chị, cảm ơn chị đã đưa mẹ đi tham quan nhiều nơi như vậy.” Giọng địa phương của nó khiến tôi có cảm giác vừa quen thuộc, vừa yên lòng.

Lúc nó nói câu này hai má liền đỏ lên, nhưng ánh mắt nhìn tôi rất chân thành, trong trẻo.

“A Long, có muốn ăn gì không, chị đưa em đi ăn.” Em trai tôi tên là Trương Đăng Long, chúng tôi một đứa là Đăng Long, một đứa là Thái Phụng, hợp thành một ý nghĩa tốt đẹp: Long Phụng sum vầy, cũng là mong ước của mẹ nuôi tôi.

“Mấy ngày nay em đều ăn mì gói.” Nói đến ăn uống, cậu bé trở nên hùa bắt hơn, “Em còn ăn cả hamburger, gà chiên, cả khoai tây chiên nữa, cái nào cũng ngon. Thức ăn ở thành phố thật phong phú, chị đưa em đi ăn món gì cũng được, em đều thích cả.”

“Sao có thể ăn những thứ đó được, chúng ta đi ăn món gì hảo hạng thôi, chị đưa em đến nhà hàng Tây.”

Thế là tôi lái xe đưa cậu bé đến một khu phố ẩm thực cao cấp. Lúc tôi dừng xe, thằng bé vô cùng kinh ngạc, sau đó lại mãi nhìn theo những tòa nhà cao vút, những chàng trai cô gái thời thượng lướt qua trên đường...

“Chị, sao chị có thể đưa chìa khóa xe cho một người không quen biết như vậy?” Thấy tôi đưa chìa khóa cho người giữ xe, em trai lập tức kéo tôi thắc mắc.

Cậu bé này vẫn là một tờ giấy trắng, ánh mắt chứa đầy lo lắng và hiếu kỳ, giống y như tôi khi mới được đưa tới thế giới kỳ lạ này, nhưng thứ tôi gặp phải là những chế nhạo, khinh thường, tôi không muốn em trai mình cũng gặp phải những điều tương tự.

“Người đó là nhân viên giữ xe của nhà hàng, chuyên giúp khách đậu xe. Lần này đi ăn món Tây, sẵn tiện dạy cho em cách dùng dao nĩa khi ăn, nếu muốn sống ở đây, những thứ này đều phải học, không cần lo lắng, có chị rồi.”

Đáng tiếc là, có lẽ vì cuối tuần, tôi lại không đặt bàn trước, quán sườn bò này lại khá nổi tiếng, chỗ ngồi bên trong đã hết từ sớm, chúng tôi đành ngồi ở bên ngoài, rất may là vị trí này tương đối thoáng.

“Phải thế này, tay trái cầm nĩa, tay phải cầm dao, khi cắt thức ăn trước tiên dung nĩa ở tay trái giữ chặt thức ăn, tay phải cầm dao cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó dung nĩa để ăn, khi cắt phải dung lực thật khéo, không được để phát ra âm thanh quá lớn; nếu còn muốn

ăn tiếp thì dao nữa đặt lên đĩa phải tạo thành hình chữ “bát”, nếu không muốn ăn nữa thì cứ đặt hai thứ song song trên đĩa là được.”

“Haizz, chị à, sao ăn mà phải mệt như vậy, hơn nữa, chị xem này, miếng sườn này sao cắt ra vẫn còn máu, vẫn còn sống, có cần báo đầu bếp nấu lại không!”

Sau khi tôi giảng giải cho cậu bé về việc thịt bò bầy phần chín ba phần sống xong, tôi vào toilet.

Đến lúc tôi quay trở lại, cậu bé ban nãy còn vui vẻ, tò mò đột nhiên lại có thần sắc bất an.

“Chị, em nói này, sau này chị đừng đưa em đến những nơi thế này nữa.”

Lúc này vẫn bình thường, sao đột nhiên lại thay đổi thế này?

Dưới sự chất vấn của tôi, cậu chàng cuối cùng cũng mở miệng: “Em thấy em không thích hợp với nơi này, mọi người ở đây đều ăn mặc cầu kỳ, không như em, quần áo quê mùa thế này, mà chị mặc đồ cũng đẹp, vừa rồi có người đàn ông nhìn em mãi, sau đó đến nói với em rằng, muốn em rời xa chị, giờ đã đi vào căn phòng kia rồi. Mọi người đều nghĩ em không hợp khi đứng bên cạnh chị, sau này chị đừng đưa em đến những nơi như thế này nữa.” A Long e ngại, “Em sợ sẽ khiến chị mất mặt, mẹ cũng nói rồi, không được cản chân chị.”

Nói xong, A Long lo lắng nhìn tôi. Còn tôi, trong lòng chợt buồn vô hạn. Điều đó đối với tôi thật quen thuộc, là nét mặt từng nhiều lần xuất hiện trong gương khi tôi nhìn vào, thứ cảm xúc thận trọng đầy bất an, thứ cảm giác muốn lấy lòng thế giới lạ lẫm này.

Từ phương diện huyết thống, so với đứa em trai này thì em gái tôi rõ ràng càng phải thân thiết với tôi hơn, thế nhưng với Văn Âm, con bé chỉ sợ người chị này làm nó mất mặt, nó không muốn đưa tôi đến tham gia những hoạt động của nó, không muốn tiếp nhận tôi vào cái gia đình này; ngược lại, em trai tôi không muốn làm tôi mất mặt, nó để ý đến cảm nhận của tôi.

“Sao có thể được chứ? A Long, em sao có thể khiến chị mất mặt được? Có người em trai cao lớn phong độ thế này bên cạnh, chị còn vui mừng không kịp ấy chứ. Ban nãy ai trừng mắt với em? Để chị lấy lại công bằng cho em.”

Đúng lúc này cánh cửa phòng ấy cũng đột nhiên mở ra, người mở cửa nhìn thấy hai chúng tôi liền ngăn người. tôi cũng ngây ra. Đây chẳng phải là A Thành sao?

“Sao anh lại ở đây?”

“Tôi không thể ở đây hay sao?” anh ta hừ khế, sau đó đưa mắt đánh giá người em trai đứng sau lưng tôi, “Trương Thái Phụng, dạo này sở thích của cô là thế đấy hả?”

Trong lúc tôi còn đang ngớ ngàng, em trai tôi đã liền lên tiếng: “Chị, vừa rồi người trừng mắt với em chính là anh ta.”

“Trừng mắt với cậu thì sao chứ? Hôm nay cô ta mời tôi ăn cơm thừa, dựa vào đâu mà lại mời cậu ăn sườn bò hả?!” Giọng A Thành bất bình, “Hơn nữa cậu có biết trước sau gì không hả!”

A Thành chỉ vào tôi: “Người này là của tôi.”

Nói đến mức này rồi, tôi cuối cùng cũng hiểu được ngọn nguồn, đây chẳng phải là tuyên ngôn sở hữu của A Thành sao.

“Được rồi được rồi, cậu bé này là em trai tôi, mấy ngày trước không phải anh cũng gặp mẹ tôi rồi sao, em trai tôi đến đây để đi học.”

Mặt A Thành liền giãn ra, nét mặt tươi cười: “Tôi đã nói mà, cô gặp được người đàn ông ưu tú như tôi rồi, sao mắt thẩm mỹ có thể đột nhiên rớt hạng như thế được.”

Nói rồi, anh ta khoác vai bá cổ em trai tôi: “Ahahahaha, đừng hiểu lầm nhé em trai, không phải chê em xấu xí đâu! Em đúng là viên ngọc thô, nếu được tân trang lên thì cũng có thể so cao thấp với anh, tuy rằng khí chất hơi kém cỏi, năng lực cạnh tranh cũng hạn chế, nhưng nếu tập luyện cơ bắp thì lúc đứng gần anh cũng không đến nỗi. Mà nếu em đã là em trai Văn Học, thì cũng chính là em trai anh rồi! Haizz, anh nói cho em nghe, anh cũng biết nói tiếng địa phương đấy, em phải biết nghe (nghe) lời của (của) chị hai, ừ (anh) sẽ không bạc đãi em đâu. Sau này cứ theo anh là được!”

Nói xong, anh ta lại kéo em trai tôi ra thăm thăm thì thì, mãi đến khi tôi kéo nó về lại, anh ta mới nói lời tạm biệt chúng tôi.

Đối với việc này em trai tôi vẫn rất hoang mang, nó vẫn chưa thích nghi được với phong cách của A Thành.

Nó vừa nghi ngờ, vừa tò mò hỏi: “Chị, vừa rồi là ai vậy? Sao anh ta lại biết chị là Trương Thái Phụng?”

“Anh ta là một, ừm, nói thế nào nhỉ, con người cũng không tồi, nhưng công việc của anh ta, bề ngoài tuy hào nhoáng, nhưng người bình thường rất khó chấp nhận. Cho nên nếu anh ta bảo em đi làm cùng anh ta, em nhất định không được đồng ý đấy nhé! Mẹ đã dặn

dò chị phải giúp em tốt nghiệp, sau đó tìm một công việc đảng
hoàng, chị cũng không muốn em giống như anh ta đâu.”

“Em thấy anh ấy cũng rất tốt mà!” Thằng bé khó hiểu thì thầm.

Ăn cơm xong tôi đưa em trai về trường, nó đã làm xong các thủ
tục nhập học ở lại phòng dành cho khách, tôi mua cho nó ít đồ dùng
và thức ăn vặt, sau đó tạm biệt nó.

Lúc này vừa đúng bốn giờ chiều, tôi nhớ ra mớ tài liệu tham khảo
viết luận văn vẫn để ở nhà từ lần trước, giờ này vẫn chưa tới giờ
cơm, trong nhà chắc cũng không có ai, lúc này về nhà sẽ ít khó xử
nhất.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 6+2: Người Sợ Nổi Tiếng (2)

Tôi liền về nhà.

Đúng như dự liệu, trong nhà im ắng, trên sofa trong phòng khách có chiếc áo khoác hồng của Văn Âm, trên bàn cũng là băng đĩa rực rỡ của nó, khắp nơi trong nhà là nhạc phổ của con bé.

Tôi đến phòng mình, nhìn cánh cửa đóng chặt và mấy bức thư vút bừa trước cửa, đúng như tưởng tượng, nhưng vẫn cảm thấy hơi chua xót. Tôi cúi người nhặt mấy bức thư lên. Trước giờ vẫn thế, thỉnh thoảng sẽ có vài giấy quảng cáo, khuyến mãi gửi về nhà cho tôi, nhưng cha mẹ thậm chí còn lười chẳng muốn mở cửa phòng để thư lên bàn cho tôi, trong nhà này tôi giống như khách.

Tôi mở cửa phòng, sộc vào mũi là thứ mùi ẩm mốc vì mưa nhiều ngày. Tôi mở cửa sổ ra để đón lấy không khí trong lành bên ngoài, bắt đầu xem xét mấy bức thư trên tay.

“Quảng cáo của công ty bảo hiểm; quảng cáo giảm giá lớn ở trung tâm mua sắm, cửa hàng tiếp thị...”

Lúc tôi chuẩn bị ném chúng đi thì có một bức thư được trang trí đẹp mắt đã làm tôi chú ý.

“Gửi tiểu thư Văn Học?” Tôi lật bức thư lại, phát hiện mặt sau cũng rất thú vị, in một hàng phím dương cầm trắng đen tạo cảm giác rất thật, và mấy ký hiệu nốt nhạc.

Sau đó khi tôi tò mò mở thư ra, hóa ra là một tấm thiệp mời đến từ Marvel.

“Mời tiểu thư Văn Học đến Homa vào lúc 6h30 tối 26/8. From: Marvel.”

26/8 chính là ngày mà tôi với A Thành đi cưới ngựa, Homa cũng chính là nhà hàng nổi tiếng có giới hạn lượng khách hôm nọ.

Tôi đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định gọi đến số điện thoại in trên danh thiếp.

“Alo?” Trong điện thoại vang lên một giọng nói trầm ấm, cảm giác như tâm trạng người đó cũng có vẻ đang tốt.

“Hihi, là Marvel phải không? Tôi là Văn Học đây!” Tôi tiếp tục, “Thì ra hôm đó người anh chờ chính là tôi, thật xin lỗi, chuyện này tôi có thể giải thích.”

“Àh? Vậy nên cô định nói tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm sao?”

“Đúng đúng, chính là hiểu lầm mà thôi và phân tích nguyên nhân tạo ra sự hiểu lầm này thì sẽ liên quan đến phương diện bản chất mối quan hệ giữa con người với nhau.”

“Hửm? Cho nên cô sẽ phân tích sự hiểu lầm này như thế nào đây?”

“Có 3 nguyên nhân: một là, cách thức liên lạc giữa anh và tôi không giống nhau, anh xem, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi, điện thoại và internet trở thành yếu tố không thể thiếu, việc liên lạc với mọi người cũng vậy, mà tôi là người luôn theo sát xu hướng, còn anh, ha ha, thì lại hơi..., anh hiểu phải không;

Hai là, tôi thấy tấm thiệp được gửi qua đường bưu điện, lời mời vào ngày hai mươi sáu tháng sáu, mà hai mươi lăm tháng sáu mới gửi đi, cho thấy rõ ràng người mời cũng không coi trọng cuộc gặp này. Tôi nghĩ, gửi bưu điện bình thường là cách tiết kiệm nhất, nhưng anh cũng phải để ý việc lá thư đến được tay tôi hay không chứ?”

“Thứ 3 là?”

Tôi nuốt nước bọt: “Anh và Văn Âm dù gì cũng là bạn, sao anh không hỏi thăm, như vậy sẽ biết được tôi vốn dĩ không sống ở nhà!”

Một quãng im lặng trong điện thoại, sau đó là tiếng cười khẽ của Marvel truyền tới.

“Cho nên ý của cô là, tôi bỏ ra ba tiếng đồng hồ đến Homa từ sớm, có được vị trí trong giới hạn, sau đó chẳng dễ dàng gì chờ được người mình chờ xuất hiện ở đó, lại phát hiện cô ta đi cùng một người đàn ông khác, hơn nữa còn ngang nhiên muốn cướp lấy vị trí tôi khổ sở hết ba giờ đồng hồ mới có được, chuyện này hoàn toàn là do tôi tự chuốc lấy họa?”

Tuy dùng giọng điệu chất vấn nhưng nghe giọng Marvel thì có vẻ anh ta không hề tức giận. Anh ta cười, nói thêm một câu: “Nhưng đúng là không phải lỗi của cô, chỉ là cuộc sống này được kịch hóa quá mức thôi.”

Nghe anh ta nói vậy, tôi liền dịu giọng: “Đúng, chính là như thế, anh xem, bình tĩnh phân tích, anh sẽ nhận ra chỗ sai của bản thân, tổ quốc và xã hội sẽ không ruồng bỏ anh đâu, tôi cũng rất ủng hộ những người như anh, hay là lúc nào đó tôi mời anh dùng cơm nhé?”

“Được, vậy bảy giờ tối nay, ở Cẩn Viện.”

Nhanh chóng, gọn gàng chính là phong cách mà tôi yêu thích.

Cẩn Viện là nhà hàng cao cấp với kiến trúc phỏng theo phong cách cung đình, xung quanh được bao bọc bằng hòn giả sơn, tối nay lại có chút gió nhẹ, đúng là không gì thích hợp hơn.

Khi tôi đến nơi, Marvel đã đứng sẵn trong đình, anh ta đang cho cá ăn, đàn có Koi đỏ vây quanh bờ hồ gần chân anh ta. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tóc hơi rối, làn da trắng, nhìn thấy tôi, anh ta liền phủi sạch vụn bánh mì trên tay, nở nụ cười.

Thời khắc đó, tôi đột nhiên hiểu tạo sao A Lâm lại có ý với anh ta. Cũng vào lúc đó, nguyên tắc không qua lại với giới nghệ sĩ của tôi bị phá vỡ, chẳng còn cash nào khác, rất nhiều chuyện mọi người đều hiểu, chủ yếu là nhìn sắc mặt mà thôi.

Bữa cơm hôm đó không khí rất vui vẻ. Marvel vừa về nước, tôi liền phổ cập mấy món ăn đặc sắc trong nước cho anh ta.

“Còn một nơi nữa, gọi là Sương Quán, là một quán ăn cách tân kiểu Hồ Nam, văn Âm đặc biệt yêu thích đấy. Ngoài ra, có một quán sữa chua làm thủ công, cũng là nơi Văn Âm thường đến, không gian yên tĩnh, trong đó còn có một cây dương cầm, anh và Văn Âm có thể đến đó cùng đàn. Chưa hết, Văn Âm rất thích trà sữa trân châu, nhưng lại không ăn hạt...”

Tôi còn chưa kịp nói hết thì đã bị Marvel ngắt lời.

“Văn Học, hôm nay hẹn cô ra không phải để nói về Văn Âm.”

Sắc trời sẫm tối, đèn lồng trong đình viện đã sáng lên, đôi mắt Marvel chăm chú nhìn tôi.

“Bất kể là lần trước cũng được, lần này cũng xòn, tôi muốn hẹn cô là vì có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ.”

Tôi không thoải mái nên hướng ánh mắt ra nơi khác: “Anh cũng biết đấy, tôi không biết nhiều về dương cầm, không biết có thể giúp được anh chuyện gì, anh nên tìm Văn Âm thì hơn.”

“Văn Học, hay tôi nên gọi cô là ‘Bạch Đình’?” Marvel cười, “Tôi tin chắc rằng chuyện này chỉ mình cô giúp được.”

Anh ta mặc kệ tôi ngây ngốc: “Là thế này, thực ra tôi rất muốn thử dùng phong cách cổ điển để đàn những khúc nhạc hiện đại, tôi đã viết được một ít rồi, nhưng để nó trở nên gần gũi với mọi người, tôi cảm thấy có thể viết thêm lời cho nó. Thông qua A Lâm tôi biết được cô chính là ‘Bạch Đình’, rất mong cô có thể giúp đỡ.”

Tôi vừa giữ khuôn mặt tươi cười với Marvel, trong lòng vừa nguyên rủa A Lâm!

“Tôi có thể từ chối không?”

“E rằng là không.” Marvel rót thêm cho tôi một chén trà. “Tôi hi vọng cô suy nghĩ lại. Chuyện này tôi sẽ không nói với bất kỳ ai, kể cả Văn Âm, tôi sẽ đảm bảo bí mật về thân phận của cô. Hơn nữa cũng coi như là thù lao, nếu sản phẩm thành công, tôi sẽ chia phần trăm cho cô. Và để báo đáp, tôi có thể làm giáo viên dương cầm cho cô, hoặc yêu cầu tôi đàn bất cứ khúc nào cô thích.”

“Trước tiên, anh nhất định phải làm tốt công tác bảo mật, thứ hai, không cần phải dạy cho tôi, tôi đã có thầy trội, anh dạy tôi thì thật

lãng phí. Tôi có một người bạn người đó có năng khiếu, chỉ vì gia cảnh mà không có điều kiện học tập, vậy tôi muốn nhường cơ hội này cho anh ta, anh dạy anh ta, cho anh ta cơ hội biểu diễn, làm quen những người có tầm ảnh hưởng giúp anh ta có thể sống được nhờ vào dương cầm, anh thấy thế nào?”

Marvel nhìn tôi một lượt, gật đầu: “Đồng ý.”

Cuộc thương lượng hoàn tất, trước khi đi, Marvel cười với tôi. Anh ta nói: “À, quên mất, còn một chuyện phải đính chính, bức thư đó, không phải là tôi muốn gửi dạng thường đâu. Tôi sẽ đổi người trợ lý khác.” Vừa tạm biệt Marvel, tôi liền gọi cho A Thành.

“Sao? Cô định tiến cử tôi cho ai?” Giọng anh ta lười biếng, so với bộ dạng gấp rút của tôi thì chẳng khác nào cảnh tượng “hoàng thượng không vội mà thái giám vội”

“Chuyện này gặp nhau rồi anh sẽ biết. Anh có chắc là mai có thời gian rảnh không? Vậy tôi giúp anh sắp xếp thời gian gặp người kia, ngày mai anh ăn mặc đàng hoàng một chút, ít nhất cũng thể hiện được sự tôn trọng với đối phương, biết không hả?”

Nghe xong, chất giọng A Thành tỏ ra rất bất mãn: “Chuyện gì đây chứ? Người khác muốn hẹn tôi ra ngoài thì chính họ mới phải lo chuyện ăn mặc để thể hiện sự vinh hạnh khi được gặp tôi đấy.”

Tôi đã sớm quen với thái độ này của A Thành, chỉ đành khuyên: “Bây giờ anh cho rằng bản thân còn trẻ trung phong độ, ưu thế hơn người; chờ khi anh rớt từ trên mây xuống đất, những điều tốt đẹp đó qua đi, không ai coi anh ra gì, họ còn thay nhau giẫm đạp anh đến chết ấy. Anh có thể có chút ý thức được không hả? Anh định theo cái nghề này đến suốt đời hay sao?”

Cũng may, lương tâm của A Thành còn chưa mất tích khỏi trái đất, thông qua sự thuyết phục đầy tha thiết lại hợp tình hợp lý của tôi, anh ta cuối cùng cũng cực kỳ miễn cưỡng mà đồng ý xuất hiện. Tôi đã hạ quyết tâm rồi, nhất định phải kéo A Thành ra khỏi vũng bùn này.

Hôm sau, anh ta đến nhà tôi khá sớm, thấy tôi đang ôm từng thùng quà được gói ghém cẩn thận chất lên xe, anh ta liền đi tới giúp đỡ.

“Văn Học, quà nhiều như vậy để tặng cho ai?”

Tôi cất xong hộp quà cuối cùng mới thở dốc đáp: “Tôi tìm được thầy dạy dương cầm cho anh, chính là người tên Marvel nổi tiếng đó. Hôm nay, để anh ta xem khả năng đàn của anh thế nào, sau đó lên kế hoạch dạy cho anh, đây là mấy món quà bái sư tôi chuẩn bị cho anh đấy. Cũng nên thể hiện chút thành ý mà, đúng không? Hơn nữa đối với Marvel, anh chỉ cần ôm cho chặt chân anh ta, về sau không lo thiếu ăn thiếu mặc nữa.”

“Không! Tôi không đi đâu!”

Tôi không nói không rằng nắm lấy vành tai A Thành, kéo anh ta lên xe.

Chúng tôi đến chỗ hẹn là phòng đàn vừa kịp giờ, Marvel đã có mặt ở đó, trong phòng truyền đến tiếng đàn du dương, êm dịu. Tôi liếc mắt nhìn A Thành còn đang đứng bên cạnh giận dỗi, khó kiểm soát được trí tưởng tượng của mình, mong ước tương lai anh ta có thể trong sạch hơn cả bông tuyết, yên bình mà tốt đẹp bước vào con đường thênh thang của thế giới nghệ thuật thuần khiết, rời xa những xấu xa, nhơ bẩn trong xã hội này.

Marvel bước ra từ phòng đàn.

Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo len màu tro, dáng vẻ thanh thoát, anh ta cười với tôi và định nói điều gì đó.

Thế nhưng anh ta chưa mở miệng thì đã bị A Thành ngắt lời.

“Văn Học, Văn Học, tôi nhớ ra rồi! Cô có biết anh ta là ai không?” anh ta như bừng tỉnh, “Chính là người đàn ông đó!”, nói đến đây, anh ta kéo tôi qua một bên, thì thầm, “Cô quên rồi sao, chính là lần trước ở trong nhà hàng, người cứ nhìn chăm chăm tôi, anh ta có ý với tôi!”

Marvel đứng cách đó không xa, tuy không nghe rõ những lời chúng tôi đang nói, nhưng cũng đang nhìn chăm chăm vào mặt A Thành, anh ta nhú mày, khuôn mặt tỏ vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

“Cô xem, anh ta hình như cũng nhận ra tôi rồi đó!” A Thành tiếp tục thì thầm vào tai tôi, “Cô định để hắn ta làm thầy của tôi, không sợ đưa dê vào miệng cọp hay sao?”

Tôi quên mất trước đây A Thành còn có hiểu lầm với Marvel, thế nhưng lúc này nghe A Thành dậm mắt thêm muối, lại thêm vẻ mặt Marvel hiện tại quả thật có phần phức tạp, lại nhớ đến việc Văn Âm kêu gọi là thế mà đối xử rất tốt với Marvel, dù thế anh ta cũng chưa hề có biểu hiện gì quá đáng, chưa kể đến sự theo đuổi nhiệt tình của A Lâm cũng chưa hề khiến anh ta dao động, trên các trang mạng thông tin giải trí cũng chưa từng thấy tin đồn trăng hoa nào của anh ta, trong giới nghệ sĩ càng không ít “trao công”, lẽ nào Marvel thật sự lại là...

Nhìn lại A Thành đang đứng bên cạnh, ra sức ra hiệu bằng mắt cho tôi, phía kia Marvel nhìn chăm chăm A Thành, tôi cảm thấy nhiệm vụ này không dễ dàng gì.

Hay là, A Thành, trước tiên, hãy đàn cho anh ta nghe thử trình độ của anh, sau đó lên chương trình học cũng dễ hơn!”

Cứ thế, cuối cùng A Thành cũng bị tôi kéo đến phòng đàn.

Cũng như những lần trước, A Thành ngồi trước đàn, những ngón tay dường như chứa đầy sức mạnh.

Thế nhưng khi âm nhạc vang lên, tôi và Marvel đều phải nhắm mắt.

Tiếng đàn lục cục, tưởng như mỗi nốt nhạc đều là kem đánh răng đang dính chặt vào nhau, thậm chí không thể coi là một khúc nhạc, sau đó anh ta nhấn một nốt thật lớn, âm thanh chói tai đến mức tự anh ta cũng phải dừng lại.

Phòng đàn bao trùm bởi bầu không khí khó xử. Marvel nhìn tôi, sau đó rời khỏi phòng đàn, tôi liền đuổi theo anh ta ra ngoài.

“Hi hi, Marvel à, chuyện đó, A Thành bình thường quá ngưỡng mộ anh nên lần này mới căng thẳng đến nỗi không thể phát huy khả năng như bình thường!”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 6+3: Người Sợ Nổi Tiếng (3)

“Văn Học, tôi biết cô có lòng muốn giúp đỡ bạn bè, nhưng dương cầm thật sự là một nhạc cụ có thể tập nhiều thành quen, nhưng trước tiên cũng cần phải có năng khiếu cảm thụ âm nhạc, nếu không, dù có khổ luyện cũng không bù đắp nổi. Người bạn này của cô, e rằng anh ta chẳng có chút nhạc cảm nào. Ngoài ra, tôi không biết rốt cuộc anh ta quan trọng với cô tới mức nào, mà cô lại ra sức biện minh, thậm chí còn vì anh ta mà lừa gạt cả tôi.”

Không biết tôi có nhìn nhầm không, khi Marvel nói những lời này, trên mặt còn phảng phất vẻ cô đơn vô cùng.

Tôi đang định giải thích thì anh ta liền ngắt lời tôi: “Văn Học, vừa rồi anh ta chơi một bản nhạc với độ khó đặc biệt cao, anh ta không thể nào đàn một cách trôi chảy được, khúc nhạc này tôi phải luyện mất ba tháng. Nhưng nếu có thể đàn tốt bản này thì anh ta sẽ không phải vì kế mưu sinh mà bôn ba như cô nói đâu. Đây cũng là nguyên nhân dẫn đến một điểm bốc đồng, muốn làm chủ một bản nhạc mà anh ra chẳng hề có khả năng diễn tấu, đó chính là sự thiếu tôn trọng đối với âm nhạc.

Cho nên, bất kể thế nào, tôi cũng không muốn nhận anh ta làm học trò của mình. Kế tiếp đây chúng ta sẽ hợp tác cùng nhau, tôi hi vọng cô có thể đối xử với tôi chân thành hơn.” Marvel nhìn sâu vào mắt tôi, sau đó mới dời bước.

Tôi quay đầu nhìn về phía phòng đàn, nghĩ đến cả xe quà tôi chờ đến còn chưa kịp tặng, trong lòng chợt dâng lên nỗi oán hận ngút trời với A Thành.

Tôi thật sự không lừa gạt Marvel, A Thành thực chất có thể đàn bản nhạc đó. Thế nhưng còn chưa đợi tôi hỏi tội, A Thành đã bước ra từ phòng nhạc với khuôn mặt đầy lo lắng.

“Văn Học, đến trường đưa ngựa đi. Ngựa của tôi bị khó sinh.”

Tôi cứ thế mơ mơ hồ hồ cùng A Thành nhanh chóng chạy đến trường đua. Chú ngựa xinh đẹp với bộ lông màu hạt dẻ ấy tôi từng cưỡi một lần, A Thành nói nó tên là Anna. Lúc này nó đang được mấy nhân viên ra sức xoa dịu, cái đuôi của nó chốc chốc lại vẫy lên không trung, bốn chân làm động tác chạy, điệu bộ như thể phải chịu kích thích rất lớn.

A Thành chạy đến ôm lấy nó, anh ta dịu dàng xoa đầu, an ủi, trấn tĩnh nó.

“Có chuyện gì vậy? Nhân viên y tế trước đây không phải luôn làm rất tốt sao? Cũng nói là không có vấn đề gì, sao bây giờ đột nhiên lại khó sinh? Hơn nữa, rõ ràng còn chưa đến thời gian dự sinh.”

“Chuyện là thế này, hôm nay có mấy hội viên lừa các nhân viên bảo an của chúng tôi ra xa để lên cưỡi nó, nhưng anh cũng biết tính khí của Anna, nó suýt nữa đã hất một trong những cô gái đó ngã xuống đất, bạn bè của cô ta vì muốn trút giận đã đập vào bụng nó, bọn họ không hề biết nó đang mang thai, sau đó, Anna đột nhiên có triệu chứng sinh non.” Giám đốc trường đua ngựa lập cập trả lời câu hỏi của A Thành, “Chúng tôi định sẽ đỡ đẻ cho nó, nhưng qua đường sinh, chúng tôi chỉ thấy chi trước của ngựa con mà không

thấy đầu của nó, có lẽ là thai bị lệch, các nhân viên của chúng tôi lại chưa có kinh nghiệm xử lý những ca khó như thế này, nên đã liên lạc tìm người có kinh nghiệm hơn rồi.”

Sắc mặt A Thành u ám, tôi hiếm khi thấy biểu cảm này của anh ta, uy nghiêm đáng sợ.

“Người đỡ đẻ khi nào tới?”

Giám đốc trường đưa ngựa đầu toát đầy mồ hôi: “Có thể phải một tiếng đồng hồ nữa, vì mọi việc xảy ra quá đột ngột, hôm nay khu vực này thường kẹt xe còn có một đoạn đường bị hạn chế nữa.”

A Thành nhìn ra xung quanh: “Không kịp đâu, bây giờ chúng ta cần phải đỡ đẻ cho nó. Giúp tôi chuẩn bị thuốc khử trùng, sáp mỡ hoặc dầu hỏa, nước xà phòng, i-ốt, gạc, chất liệu bèn một chút.”

Anna thở hắt ra. Nó cổ vể rất đau đớn và khó chịu nên có phản ứng tấn công.

Tôi sợ hãi lùi lại mấy bước.

A Thành đi tới nắm lấy tôi.

Mái tóc anh ta phủ xuống vàng trán, khuôn mặt nghiêm túc mà kiên nhẫn, anh ta chăm chăm nhìn tôi bằng đôi mắt to đen láy, âm thanh trầm ấm: “Văn Học, anh cần em.”

Giây phút ấy tôi thấy trong tim mình dâng lên một cảm xúc kỳ lạ, thứ cảm giác ấy so với đêm Marvel vận bộ đồ trắng nở nụ cười với tôi, vừa tương đồng, lại vừa khác biệt. Thế nhưng, mọi thứ đều rất hỗn loạn mà tôi không có thời gian để suy nghĩ.

Các nhân viên nhanh chóng đem những thứ A Thành yêu cầu đến, A Thành hướng dẫn bọn họ dùng thuốc khử trùng rửa sạch cửa mình của Anna, còn anh ta thì tự đeo găng tay cao su vào.

“Anna nhận ra em, em hãy ở bên cạnh xoa dịu nó, nó sẽ chịu nằm yên. Xung quanh khá nhiều người lạ sẽ chỉ khiến nó thêm hoảng loạn.”

“Đừng lo, em sẽ làm được, chúng ta sẽ làm được thôi. Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tôi thực sự sợ đến mức chỉ muốn bỏ chạy, vì tôi sợ dù mình có cố gắng hết sức thì cuối cùng vẫn không thể cứu được Anna, vì vốn dĩ các ca khó sinh thường mất rất nhiều máu. Tôi hiểu rõ nỗi sợ này. Bao nhiêu năm nay, tôi gần như đã trút hết tinh lực, ra sức hòa nhập vào cái thế giới mà Văn Âm đang sống, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là càng bơi càng đen, chỉ trở thành trò cười mà thôi. Điều đó giống như một cuộc đua marathon dài đằng đẳng, khi tôi đã thấm mệt mới phát hiện bản thân đã chạy sai đường, đích đến vĩnh viễn là nơi mà tôi không thể chạm tới được. Tôi sợ hãi thứ cảm giác bất lực và sự thất bại nặng nề ấy, dần dần trở thành một người không muốn cố gắng cho những chuyện có thể sẽ thất bại. Bởi vì nếu bản thân giả vờ như không quan tâm, không bỏ công sức, thì những chuyện đó sẽ trở nên không có gì quan trọng, đến lúc thất bại thì cũng có thể coi như gió thoảng mây bay.

Lúc này, A Thành hướng dẫn tôi đặt tay lên thân mình Anna để an ủi nó, nó nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt mong chờ sự giúp đỡ.

A Thành dùng đôi tay đã đeo găng tay cao su đẩy thai về đúng hướng đường sinh, sau đó xoay sở chuẩn bị điều chỉnh vị trí thai, mồ hôi trên trán anh lăn xuống thành từng giọt lớn, không khí thấm

đắm mùi máu, Anna bắt đầu có những phản ứng khác lạ, nó bắt đầu mất kiểm soát. Tôi bắt đầu căng thẳng, hai tay A Thành đang tập trung điều chỉnh thai, nếu như Anna có phản ứng thì chẳng có cách nào bảo vệ anh ta khỏi bị thương từ cơn thịnh nộ của Anna. Theo hướng đó, không những anh ta bị thương mà Anna và con của nó cũng sẽ gặp nguy kịch.

Tôi nghiêng chặt răng.

Lúc này đây, hai cánh mũi của Anna nở rộng, hơi thở hồng hộc, vừa căng thẳng lại vừa đau đớn. Tôi tựa gần vào đầu nó, ôm lấy nó.

Theo chỉ dẫn của A Thành, tôi đứng về vùng an toàn phía vai nó, sau đó bắt đầu từ từ xoa dịu Anna, tôi cần hết sức nhạy cảm với sự biến đổi của cơ thể Anna, hơn nữa luôn phải chú ý đến việc nó có khả năng tấn công A Thành hay không.

“Cẩn thận! A Thành, chú ý chân trái của nó!”

Thế nhưng mãi lo lắng đến an nguy của A Thành và tâm trạng của Anna, tôi không để ý đến bản thân đã bước ra khỏi vùng an toàn, trong một lần Anna đang khó chịu, tôi nhấc A Thành né sang bên để tránh cú tấn công của nó, nhưng không ngờ chính mình lại bị nó đá trúng ngay phần hông, tôi đau đến gục người xuống đất.

“Có lên! Có lên! Sắp được rồi!”

Đây lại đúng vào thời điểm quan trọng, A Thành đang đưa ngựa con ra, được mất chính là lúc này đây.

Tôi cố nén cơn đau, gắng gượng đứng dậy.

“A Thành, lùi ra sau. Về bên trái một chút.”

Vỗn vẹn chỉ có hai mươi phút nhưng tôi cảm thấy đó như thể là ngày dài nhất trong lịch sử vậy.

Con của Anna đã ra đời an toàn rồi phải không?

Tôi nghe giọng điệu vui vẻ của A Thành, anh ta nói với tôi: “Văn Học, Văn Học, chúng ta làm được rồi!”

Đây lẽ ra là thời điểm phấn khích, thế nhưng A Thành vội chạy đến ôm lấy tôi bằng vòng tay còn đầm mùi máu tanh, tôi mơ màng, choáng váng, chỉ nhìn về phía A Thành gật gật đầu, khi ấy trong đầu tôi chỉ còn lại một điều duy nhất hiện lên rõ ràng, chính là cơn đau tê tái đó.

Chuyện sau đó thế nào tôi chẳng nhớ được gì. Hình như tôi rơi vào giấc ngủ chập chờn, lúc mê lúc tỉnh, chẳng khác nào một cơn mơ. Trong mơ tôi nghe thấy có người thì thào bên tai: “Trương Thái Phụng, sau này anh sẽ bảo vệ em, không để em phải chịu tổn thương nào nữa.” Sau đó tôi cảm giác mơ hồ hình như có sự tiếp xúc nào đó trên trán mình, hình như là một nụ hôn, hình như là cách để đóng dấu hẹn ước.

Lần kế tiếp tỉnh lại thì tôi đã nằm trong bệnh viện rồi. Vừa mở mắt ra đã nghe tiếng A Thành gọi vang bên tai.

“Văn Học, Văn Học, em tỉnh rồi.”

Anh ta dường như chẳng hề nghĩ ngợi gì, cứ đứng mãi bên cạnh giường, khuôn mặt mang vẻ tiêu tụy nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời, khiến tôi vô thức nghĩ đến chú chó Alaska đang quấy đuôi.

“Ấy ấy, em đừng động đây, hông của em bị Anna đá trúng, bị tụ máu một mảng lớn. Nhưng may mắn là không có vấn đề gì, chỉ cần

chút thời gian để bình phục thôi, em sẽ không thể tham gia các hoạt động ngoài trời trong một thời gian ngắn. Nhưng cũng không cần lo, tôi sẽ ở bên em, thời gian này rồi sẽ sắp xếp lại toàn bộ công việc.”

“Nào, đây là canh gà tôi nhờ người hầm, em mau uống đi.”

“Còn đây là thuốc hoạt huyết, tan máu bầm, tôi nhờ bác sĩ Trung y kê cho em, em mau bôi đi.”

Tôi chỉ chỉ chiếc túi dùng đi tiểu tiện ở cuối giường: “Anh mua cái này làm gì? Tôi đâu phải bệnh nhân bán thân bất toại.”

A Thành cười khan hai tiếng, liền lấy chiếc túi tiểu tiện ra chỗ khác: “Cái này chỉ là dự phòng thôi mà. Lúc em hôn mê hù tôi sợ muốn chết. Lúc đó tôi đã quyết định dù thế nào cũng sẽ chịu trách nhiệm nửa đời còn lại của em.”

Sau đó anh ta đột nhiên im lặng, nhìn sâu vào mắt tôi.

“Cũng may, em không sao cả.”

Tôi không quen lắm với thái độ này, ho khan hai tiếng rồi đổi qua chủ đề khác.

“Anna đâu? Mọi thứ đều tốt cả chứ?”

“Ừm, nhân viên hộ sinh sau đó đã đến giúp. Phải rồi, nó sinh một chú ngựa cái rất khỏe mạnh, tôi quyết định gọi nó là Thái Phụng! Nó sẽ là của em! Tôi đã đem nó đi đăng ký bằng tên em rồi, tiện thể cũng giúp em trở thành hội viên câu lạc bộ luôn.”

“Chú ngựa này cũng là thuần chủng giống như Anna sao? Quý giá như vậy, tôi không thể nhận được đâu!”

“Đến khi nó trưởng thành thì giá sẽ khoảng bốn trăm đến sáu trăm ngàn bảng Anh.” Sau đó anh ta lại giải thích, “Em đừng cảm thấy quá đắt đỏ mà từ chối. Bởi vì tuy nó rất đắt nhưng người bình thường chẳng ai lại bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua ngựa, có thể nói là, con ngựa này cũng không có giá trị thực tế. Giờ tôi đã có một con, con ngựa này tặng cho em đấy.”

Nhìn bộ dạng A Thành không giống như đang nói dối, tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy hợp lý, nếu con ngựa này có thể bán lấy tiền thì liệu anh ta có còn làm cái nghề này không chứ? Nhưng không chỉ là A Thành, tôi nhớ Anna là do một người khách Anh dùng làm thì lao trả cho anh ta, người Anh có vẻ cũng không có thành ý lắm nhỉ.

“Vậy còn mấy người đã đá nó thì sao? Tìm thấy họ chưa?”

A Thành nhìn tôi, điệu bộ khó nói.

“Sao em cứ thích lo chuyện người khác vậy, hãy tránh xa khỏi mấy chuyện này đi. Trương Thái Phụng, em vừa ngốc vừa ngây thơ, nếu rời xa tôi thì phải làm thế nào đây.”

Nói xong, anh ta đưa cho tôi một thanh socola.

“Mấy người đó, lúc nhân viên trường đua phát hiện ra đã lập tức báo cảnh sát, trước mắt đều đang chờ ở cục cảnh sát, người phụ trách hội đua ngựa sẽ lo liệu các thủ tục pháp lý, truy cứu trách nhiệm pháp lý và đòi bồi thường. Ngoài ra, mấy người đó đều sẽ bị câu lạc bộ khai trừ, giờ đã có tên trong danh sách đen của giới chơi ngựa.”

Lát sau A Thành ở cạnh tôi, tiếp liền mấy cuộc điện thoại, rồi vì có việc gấp mà đi trước.

Anh ta đi rồi, tôi nhận được điện thoại của A Lâm.

Cô ấy nói: “Văn Học, cậu đang ở đâu vậy? Báo cho cậu một tin này! Tin độc quyền nhé! Ôi, đám người Văn Âm bị bắt rồi! Chính là mấy người mắt mọc trên trán, lần trước cười nhạo cậu ấy, bây giờ đều đang ở sở cảnh sát, người nhà đều ra mặt xoay sở mà vẫn chưa cứu ra được, hình như đúng phải người không nên gây chuyện rồi! Nghe nói là bị bắt lên xe cảnh sát, ầy, nghĩ đến thôi là thấy thỏa lòng rồi! Đáng đời! Hahaha, không nói với cậu nữa, tớ còn phải gọi điện thoại kể cho mọi người đã, lúc khác lại tìm cậu, bye!”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 7+1: Vì Em, Tôi Sẽ Phá Lệ! (1)

Mẹ âm thầm lau nước mắt, buồn rầu đi sang đánh thức cha.

Đây là cảnh tượng tôi được thấy sau khi làm thủ tục rời bệnh viện về nhà. Trong nhà khói thuốc ám đầy, chiếc gạt tàn trên bàn chứa đầy đầu lọc thuốc lá. Bao thác mắc, hoài nghi hiện rõ trên khuôn mặt đầy tâm sự của cha mẹ.

“Cha, con nghe nói Văn Âm xảy ra chuyện? Rốt cuộc chuyện là thế nào vậy?”

“Con cũng biết Văn Âm xảy ra chuyện hả? Trước kia cả ngày chẳng thấy về nhà, bây giờ Văn Âm vừa xảy ra chuyện, trong nhà rối rắm, con lại quay về gây loạn thêm hay sao?”

Tôi vịn vào ghế để giữ mình đứng vững, hông lại bắt đầu xuất hiện những cơn đau. Từ lâu, tôi đã quen với những bực dọc của cha mẹ. So với mẹ thường đối xử lạnh nhạt thì cha có vẻ dễ nổi cáu với tôi hơn, nhưng đối xử với Văn Âm, cha lại không như thế.

“Cũng chẳng hiểu Văn Âm suy nghĩ thế nào, nhất định là do đám bạn vớ vẩn kia làm hư nó, trước giờ tôi luôn phản đối chuyện con bé cưỡi ngựa, cuộc thi dương cầm sắp diễn ra rồi, bây giờ kết quả gây ra chuyện gì đây?”

Mẹ lau nước mắt nhìn cha, “Ông không có cách gì nữa phải không? Vậy họ muốn bao nhiêu tiền, chúng ta bồi thường, nhất định

không được để lại vết ố trong lý lịch của Văn Âm, con bé sau này còn phải đi khắp thế giới biểu diễn, nếu có tiền án sẽ gây ảnh hưởng xấu đến tên tuổi của nó, thậm chí ảnh hưởng cả chuyện nhập cảnh ấy. Chẳng lẽ để cho một chuyện cùn con như vậy phá hỏng cả tương lai cuộc đời con bé hay sao?”

Cha không nhìn tôi nữa, ông thở dài: “Những cách có thể nghĩ đến tôi đều nghĩ, tiền cũng chuẩn bị rồi, nhưng nghe nói mấy đứa đó đá vào một con ngựa thuần chủng, chủ nhân con ngựa kia không quan tâm chuyện tiền bạc. Người ta cũng không muốn nói chuyện với tôi, hơn nữa người này làm việc kín tiếng, đến giờ tôi vẫn không biết rốt cuộc nên đi đâu nhờ cậy ai nữa.”

Tôi hít một hơi thật sâu. Thực ra lúc A Lâm nói với tôi chuyện của Văn Âm, lòng tôi đã thoáng vui, tôi biết Văn Âm là em gái ruột của tôi nhưng sự hắt hủi này giống như một cơn nghiện, tôi không thể kìm nén được. bởi vì bao nhiêu năm nay, tôi sống như một hơi thở khế khàng, nỗ lực làm mọi việc để khiến mọi người hài lòng, nhưng dường như lúc nào tôi cũng phạm phải lỗi lầm gì đó, khác với Văn Âm, trước nay chưa từng phạm lỗi gì.

Cho nên, tôi luôn mong chờ ngày con bé phạm lỗi, cho dù chỉ một lần thôi cũng để cha mẹ hiểu rằng, Văn Âm cũng có sai sót, tôi thậm chí còn muốn nhìn thấy sự thất vọng hiện lên trên khuôn mặt họ. Cũng có thể khi ấy, họ sẽ để ý đến tôi nhiều hơn, khoan dung với tôi hơn.

Bây giờ, Văn Âm đính thi đã phạm lỗi, nhưng họ chỉ toàn tâm toàn ý lo lắng cho con bé. Tôi muốn cười nhưng lệ cứ tuôn rơi, vì lúc này đây tôi mới ý thức được, nếu yêu một người nào đó, sẽ không bao giờ dễ dàng thất vọng về người ấy dù người ấy có làm gì sai đi chăng nữa.

Tôi mở cửa bước ra vườn hoa, cơn gió thổi nhẹ, tôi lúng túng lau nước mắt, cầm điện thoại lên gọi.

“Alo, A Thành phải không?” tôi gọi điện nhưng chẳng biết phải mở miệng làm sao, lấy hết can đảm, cuối cùng tôi nói, “Trước đây anh cho tôi ba ‘điều ước’, tôi đã ước một điều, bây giờ, tôi ước điều thứ hai được không? Anh có thể không truy cứu nhóm người đã làm Anna bị thương không?”

“Sao thế? Sao trong giọng nói em lại có âm mưu nặng như vậy? Bị cảm rồi à?” A Thành ngây người, “Tại sao muốn tha cho bọn họ? Bọn họ đáng để em bỏ ra một ‘điều ước’ sao? Văn Học, chuyện này không đúng lắm với tính cách trắng đen phân minh của em, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Giọng nói của A Thành dịu dàng, anh ta lúc nào cũng thân thiết chu đáo như vậy, đến một thay đổi nhỏ trong giọng nói của tôi cũng có thể nhận ra.

Cuối cùng, tôi không kìm nén được mà bật khóc.

“Ôi ôi, Văn Học, có chuyện gì vậy? Đừng khóc nào, bớt thương trên hông đau lắm phải không?”

Anh ta có lẽ hơi bất ngờ, lúng túng an ủi tôi.

Trong nước mắt, tôi kể mọi chuyện với anh ta.

“Cho nên em gái Văn Âm của em cũng ở trong đám người đó?”

“Ừm. Xin lỗi anh, ban đầu tôi còn nghĩ mình đã cứu được Anna, không ngờ người gây họa lại chính là em gái tôi, nhưng, cũng coi như tôi thay em gái lấy công chuộc tội, anh có thể đừng truy cứu

chuyện này không? Tiền chúng tôi sẽ bồi thường, bao nhiêu cũng được.”

“Đừng như vậy, Văn Học.” A Thành trầm ngâm hồi lâu mới cất tiếng, “Tôi không thể bỏ qua cho họ, như vậy tôi không cách nào nhìn mặt Anna, nhưng vì em, tôi sẽ phá lệ, hơn nữa, cũng không tính vào ‘điều ước’ của em, như vậy không đáng. Tôi có thể không truy cứu em gái em, em không cần lo lắng nữa, em gái em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lòng tôi chất chứa nỗi uất ức. A Thành vô cùng thương yêu Anna, bắt anh ta bỏ qua cho người đã làm hại nó, vốn dĩ là một chuyện cực kỳ miễn cưỡng, mà tôi từ vị trí một người đi cứu giúp, nay lại chuyển thành vị trí một người chị xấu xa.

“Em vẫn đang khóc đấy à?” A Thành tuyệt nhiên không vì yêu cầu kia mà trở nên lạnh lùng xa cách, giọng nói anh vẫn luôn ấm áp, “Em cảm thấy tội lỗi đấy à? Cảm thấy không còn mặt mũi gặp tôi phải không? Nhưng Văn Học, chuyện này vốn dĩ không phải lỗi của em. Cô ấy là em gái em, nhưng không có quy định nào bắt buộc em phải thay cô ấy giải quyết vấn đề.”

A Thành thấy tâm trạng tôi tốt hơn mới yên tâm, “Bây giờ tôi còn bận chút việc, em nghỉ ngơi trước đi, đừng suy nghĩ lung tung, xong việc tôi sẽ tìm em.”

Lời nói của A Thành khiến tôi yên tâm, quan trọng nhất, anh ta nói tôi và Văn Âm không giống nhau.

Khoảng nửa tiếng sau, cha tôi nhận được một cuộc điện thoại, nghe điện thoại xong ông ấy nhẹ cả người.

“Là Văn Âm! Là Văn Âm! Con bé không sao rồi, nó nói bên phía cảnh sát cho nó đi, không có chuyện gì rồi. Con bé đang trên đường về nhà, khoảng nửa tiếng sau sẽ về tới.”

Khuôn mặt mẹ vừa cười vừa khóc: “Tốt quá, tốt quá rồi, không biết ông tìm được người nào nhờ vả đúng chỗ rồi, phải cảm ơn người ta đang hoảng, vậy tôi đi chuẩn bị chút thức ăn, Văn Âm về chắc sẽ đói.”

Nửa giờ sau Văn Âm đã về tới nhà, con bé ấm ức ào vào lòng cha òa khóc, cả căn nhà trở về trạng thái vui vẻ ấm áp.

Trên bàn ăn, mẹ liên tục gấp thức ăn cho Văn Âm.

“Chỉ thả mỗi con thôi à? Vậy chuyện này sẽ giống như chưa từng xảy ra.” Văn Âm lật miếng thịt kho trong chén, “Nhưng mẹ ơi, người chủ con ngựa đó, hình như có địa vị rất lớn, con ngựa đó rất đắt, đáng giá mấy trăm ngàn bằng Anh.” Nói xong mắt nó còn quét qua tôi, “Con còn nghe bọn họ nói, chị hai quen anh ta, lần trước còn cùng cưỡi ngựa với anh ta, sau đó người đàn ông đó còn bảo Hứa Như và anh trai cô ta tránh đường, vô cùng ngạo mạn, cho nên Hứa Như không can tâm, mới nghĩ đến chuyện muốn lén cưỡi con ngựa đó, sau đó xảy ra chuyện này. Con rất lo cho chị hai.”

Cha đặt đĩa xuống: “Văn Học, con quen người đàn ông đó à? Đừng dấy vào mấy người không đang hoảng. Con em con quan tâm con như vậy, luôn lo lắng cho con. Con thì tốt rồi, nếu quen biết, lúc này sao không mở miệng nói? Không thể gọi cho người ta thương lượng chuyện Văn Âm sao? Con không thể ra dáng một người chị sao?”

Văn Âm nhìn tôi cười cười, ngoan ngoãn nói: “Cha, đừng nói chị hai nữa, chị ấy cũng là nhất thời không nghĩ đến thôi, cũng có khi phát hiện đối phương không phải người đáng tin nên sớm đã không còn qua lại với người ta.”

Tôi chỉ nhoen miệng cười, cuối cùng không nói lời nào, lặng lẽ ăn cơm. Đến lúc cần sẽ giải thích, mà cũng chẳng cần thiết phải giải thích. Hơn nữa tôi cũng không muốn nhắc đến A Thành trước mặt cha mẹ, họ nhất định sẽ nghe ngóng tin tức về anh ta, làm nghề gì, bao nhiêu tuổi, xuất thân gia đình. Nhưng tôi không muốn cho họ biết, tôi không muốn lừa họ, cũng không muốn A Thành chịu điều tiếng. Một khi họ biết được A Thành làm nghề gì, tôi chẳng dám tưởng tượng họ sẽ đối xử với anh ta thế nào.

Ăn xong bữa thì trời cũng đã tối, mẹ kiên quyết giữ tôi lại, hông tôi vẫn còn đau, thực sự chẳng chịu nổi việc chạy tới chạy lui, đành quay về phòng nghỉ ngơi.

Khi tôi tắm xong bước ra, phát hiện Văn Âm đã ngồi trước máy tính của tôi.

“Văn Âm?”

Con bé vừa rồi dường như đang lục lọi thứ gì đó trong máy tính của tôi, thấy tôi đến liền hoảng hốt tắt trình duyệt.

“Vừa rồi em vào chờ chị, chị mãi không ra nên em lên mạng xem một chút.” Thần sắc con bé có vẻ thiếu tự nhiên.

“Ngày mai có một buổi tụ tập ở nhà mình. Mẹ nói ngày mai chị hãy ở nhà. Chị muốn cùng tham gia không?”

Tôi nhìn nét mặt của con bé, cho nó một câu trả lời vừa ý: “Ừm, mai chị ở nhà, nhưng chị không tham gia đâu. Mai chị muốn ở trên lầu nghỉ ngơi, mọi người cứ chơi thoải mái.”

“Ừm, được rồi, vậy chị nghỉ ngơi nhé.” Văn Âm tựa như thổi phào một hơi, nó nở nụ cười với tôi, nói xong liền “lon ton” chạy về phòng/

Tôi cầm điện thoại lên, cũng hơn mười giờ tối rồi, nhưng vẫn chưa thấy A Thành gọi, tôi gửi tin nhắn cho anh ta, hỏi xem đã xong việc chưa, nhưng không thấy trả lời.

Lòng tôi không yên, chốc chốc lại kiểm tra xem điện thoại có tin nhắn hay cuộc gọi nhớ không, nhưng vẫn không có tin tức gì, thậm chí tôi còn kiểm tra xem tín hiệu điện thoại có vấn đề gì hay không.

Tâm trạng tôi phức tạp, quay trở lại hồi lâu vẫn không ngủ được, mãi đến mười một giờ rưỡi, A Thành cũng gọi đến.

Tôi mở miệng trách móc: “Sao muộn như vậy anh mới gọi tới? Tôi đợi lâu muốn chết.” Nói xong tôi mới cảm thấy giọng mình khác lạ tựa như đang oán trách.

Cũng may A Thành không chú ý: “Có cách nào khác đâu, vì buổi tối nhiều việc mà! Phải rồi, sao em lại xuất viện? Tối nay giải quyết mọi việc xong hết rồi, ngày mai có thể đến cùng em.”

“Có muốn đi xem phim mới chiếu gần đây không? “Endless Love City”, phim cải biên từ một tiểu thuyết cùng tên, bạn tôi đánh giá rất cao, chính là do công ty HT gì đó phụ trách chế tác.”

“Vậy mai tôi đến đón em nhé?”

Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy hình như mình hơi dựa dẫm cảm thấy, cảm giác này thật lạ lẫm, tôi không biết nên làm sao, chỉ đành từ chối: “Không cần đâu, chúng ta gặp nhau trước rạp phim đi.”

“Được, vậy tối nay em ngủ sớm đi, ngày mai tôi đưa em đi xem phim.”

“Khoan đã, tôi chợt nhớ ra, “Endless Love City” còn đến hai tháng nữa mới chiếu, ngày mai không xem được rồi.”

A Thành cười cười: “Ngày mai em sẽ biết.”

Sau đó hai bên nói lời tạm biệt, chúc một đêm ngon giấc.

Hôm sau tôi thức giấc vì cơn đói. Dưới lầu vang vọng tiếng cười nói, có lẽ buổi tụ hội đã bắt đầu. Tôi thay quần áo ngủ, xuống nhà bếp dưới lầu.

Tôi tìm được ít cơm nắm, mở tủ lạnh lấy sữa đặt vào lò viba hâm nóng. Liền kề phòng bếp có một cái ban công nhỏ, có lúc mẹ cầm nhạc phổ ngồi trên chiếc ghế ngoài đó nhâm nhi cà phê. Trên ban công có bố trí một bồn nhỏ trồng hoa, mấy tháng trước tôi có gieo xuống một ít hoa hướng dương, bây giờ có hai khóm hoa đã nở, trên bức tường ngăn giữa bếp và ban công có một khung cửa sổ, qua đó cũng có thể nhìn thấy, cảnh tượng thật khiến tôi không thể không dừng bước.

Một tiếng “ding” vang lên, sữa đã nóng, tôi cầm theo cơm nắm đang định đẩy cánh cửa nhỏ của ban công đó ra ăn cơm, chợt bị tiếng đẩy cửa của Văn Âm làm gián đoạn.

“Tối qua là chị đã gọi cho người đàn ông cưới ngựa kia thả tôi ra phải không?” Con bé mím môi, “Tôi vừa nghe được tin này từ phía

cảnh sát, họ nói đó thuộc về tội cố ý phá hoại tài sản, phải giữ lại để truy tố, ngoại trừ tôi, những người còn lại đều không thoát. Nhưng chị biết không? Đây hoàn toàn không phải là giúp đỡ tôi! Vì chỉ có mình tôi nhờ vào quan hệ của chị, vì chị là bạn của chủ con ngựa đó, bạn bè đang gọi tôi là đồ phản bội, thậm chí còn bắt đầu cô lập tôi! Thiệp mời lần này phát đi, có hơn phân nửa người kiếm có bận việc không đến, sau lưng nói tôi là người vừa lâm trận đã bỏ chạy, lời khó nghe nào cũng nói ra hết! Tất cả đều là do chị! Chị không phải là bạn của người kia sao? Vậy hãy nói anh ta tha cho tất cả bọn tôi đi, chẳng qua chỉ là đập mấy cái, đó cũng chỉ là một con ngựa thôi, nghe nói cuối cùng ngựa con cũng ra đời thuận lợi mà, chúng tôi đền tiền không phải là xong rồi sao? Hoặc đơn giản hơn chỉ cần mặc kệ tôi, cha sớm muộn cũng sẽ nghĩ được cách giúp chúng tôi thoát ra! Tôi cũng sẽ không bị cô lập!”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 7+2: Vì Em, Tôi Sẽ Phá Lệ! (2)

Đây là lần đầu tiên tôi thật sự nhìn Văn Âm một cách nghiêm túc như vậy. Con bé thở mạnh, chắc có lẽ vì rất tức giận, hai má hơi hồng lên, trên cánh mũi cũng lấm tấm mồ hôi.

Con bé thật sự chưa từng nghĩ rằng bản thân đã làm sai.

Tôi uống một ngụm sữa, cuối cùng không nhịn được: “Đạp mấy cái? Em cũng là người nuôi ngựa, chị còn nhớ em đã yêu quý con ngựa của em nhiều thế nào đấy, trước đây có nhân viên cho ngựa ăn phải cỏ không được tươi lắm, em đã kiện người ta đến mức vừa thất nghiệp vừa phải đền không ít tiền, tại sao với ngựa của người khác lại đối xử tệ bạc như vậy? Mấy cú đạp của các em đã khiến con ngựa đó bị khó sinh, suýt nữa thì xảy ra chuyện!”

Văn Âm có lẽ không ngờ tôi sẽ nói lại, nó ngây người.

“Hơn nữa, Văn Âm, em phải nên cảm ơn chị, nếu không có chị, bây giờ đến tư cách đứng đây để bị người khác cô lập của em cũng chẳng có đâu, em nghĩ cha không tìm cách sao, nếu cha có cách thì em đã chẳng phải ở lại cục cảnh sát một đêm rồi. Không chỉ chủ con ngựa đó, cả trường đua ngựa cũng muốn truy tố các em, người có thể đầu tư vào trường đua ngựa và câu lạc bộ ngựa không phải là người bình thường đâu.”

Văn Âm nghiêng răng nhìn tôi, chẳng hiểu sao lại khiến tôi cực kỳ vui vẻ, tôi giống như đã tìm được nơi để giải tỏa những uất ức,

những điều không can tâm trước nay.

“Hơn nữa đám người trong giới các em làm gì có cái gọi là cô lập chứ? Vốn dĩ đều kết giao vì lợi ích, em có biết lần tiệc trước bọn Hứa Như đã nói gì em không? Nói em cứ bám lấy Marvel, mắc bệnh công chúa kiêu ngạo tự phụ. Bọn họ nói xấu sau lưng em, có vẻ còn rất bất mãn với em nữa, các em thật sự là bạn bè sao? Huhm, em còn muốn cùng họ đồng cam cộng khổ ở lại cục cảnh sát, sau đó bơi vào lý lịch mình một vết đen à?”

Thì ra, để nói ra những lời này vốn chẳng khó khăn như tôi từng tưởng tượng, hơn nữa lại rất thoải mái, thậm chí nó giống như một cơn nghiện. Khuôn mặt Văn Âm đỏ bừng. Đã bao giờ nó phải chịu bị sỉ nhục, mất mặt như vậy trước tôi chứ, nó nín nhịn cả buổi, tôi còn tưởng con bé sắp nói ra điều gì đó, cuối cùng con bé chỉ đập cửa bỏ chạy mà thôi.

Tôi đứng trong bếp, ly sữa trên tay lúc này vẫn còn nóng, bây giờ đã có độ ấm thích hợp. Tôi nâng ly sữa, mở cửa ban công kề căn bếp.

Tiếp đó, tôi liền sững người.

Đối diện chiếc bàn nhỏ ngoài ban công, Marvel đang ngồi ở đó, trước mặt anh ta còn có một cây bút và một quyển vở, có thể thấy nhạc phổ đã viết được phân nửa.

Tôi cực kỳ khó xử, những lời vừa rồi của tôi và Văn Âm, e rằng anh ta đều đã nghe hết.

“Xin lỗi, tôi không cố ý nhắc đến anh, không có ý xúc phạm đâu.” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết nên giải thích thế nào, “Xin lỗi,

nhưng lúc bình thường tôi không như vậy.”

Tôi kéo chiếc ghế trước mặt anh ta ra, ngồi xuống.

“Tôi không biết các cô có bất hòa.” Câu trả lời của Marvel không đi vào chủ đề.

Tôi cười cười: “Không sao. Chẳng qua từ giờ về sau anh cũng biết ở những nơi Văn Âm xuất hiện thì không nên có tôi, nếu không con bé sẽ không vui. Trước năm mười ba tuổi, chúng tôi không sống chung, cho nên cũng không thân thiết lắm.”

“Văn Học, anh vốn không thích Văn Âm.”

Nhìn khuôn mặt cân đối đẹp mắt của Marvel, không biết nên nói gì để đáp lại câu nói vừa rồi, tôi chỉ đành qua loa đáp: “Điều này anh không cần nói với tôi, dù anh thích con bé, tôi cũng không vì chuyện đó mà tuyệt giao với anh.”

Marvel nắm chặt cây bút chì trong tay, than dài: “Mãi đến năm mười ba tuổi em mới được tìm về sao? Anh không biết hóa ra sau khi trở về em sống không vui vẻ gì.”

Tôi chưa kịp phản ứng, Marvel đã nói tiếp.

“Lúc đó anh đã chạy thực mạng, do bị ngấm nước mà bị sốt, khi anh tỉnh dậy tìm được đến chỗ cảnh sát thì lại ngất đi, sau đó cha mẹ anh đã vội đến đó nhưng anh nửa mê nửa tỉnh hết một tuần nên anh không thể báo án ngay với cảnh sát. Khi khỏe lại, anh kể mọi tình tiết với cảnh sát, tuy giải cứu được mấy đứa trẻ bị bán đi cùng lúc với chúng ta, nhưng tên chủ mưu lại chạy mất. Em và mấy đứa trẻ khác đã bị bán qua tay người khác. Anh vô cùng hối hận, nếu

anh có thể tỉnh dậy sớm hơn dù chỉ một ngày, có lẽ em vẫn còn ở đó, hoặc giả cũng sẽ chẳng gây ra hậu quả như hôm nay.”

Tôi sửng người nhìn Marvel, đôi tay cầm cốc sữa bất giác run lên, thực sự không thể nào tin nổi.

“Anh là anh Mập ư?”

Năm đó bị bắt đem bán, ngoại trừ một đứa nữa cũng bốn tuổi như tôi, thì đứa lớn nhất là bảy tuổi, đó là một cậu bé béo tròn, vì tham ăn mới bị người ta lừa. Tuy là con trai nhưng mập ú, tuổi lại lớn nên mấy lần đều không bán được. Chứng kiến cảnh ban đầu có đến mười mấy đứa trẻ mà nay chỉ còn lại có mấy đứa, tôi và cậu bé đó hết lần này đến lần khác vẫn không bán đi được. Vì thế tên buôn người chẳng thèm để tâm đến chúng tôi, những đứa trẻ khỏe mạnh xinh xắn thì được ăn uống ngon hơn, còn chúng tôi chỉ được ăn đồ thừa. Cũng nhờ thế trong lúc ăn cơm thừa, hai thành phần lõi vốn là chúng tôi vì đồng cảm mà đã xây dựng nên tình bạn, tôi gọi anh ấy là anh Mập, anh ấy gọi tôi là bé Hạt Tiêu.

Tôi nhìn một Marvel đứng đối diện, sự thay đổi quá lớn, tôi còn nhớ anh Mập năm đó còn có đôi mắt ti hí ngự trị trên khuôn mặt mũm mĩm, đâu như đôi mắt to tròn lấp lánh của Marvel đây chứ!

Tôi nghi ngờ nhìn Marvel mấy lượt, cười khan: “Sau khi về nhà, anh đã đi Hàn Quốc à?”

Marvel ngây người, sau đó ho khan: “Sau khi anh thoát ra, thân thể yếu ớt, lại mắc bệnh nặng, hôn mê hơn một tuần, cuối cùng vì luôn sợ hãi mà nhu cầu ăn uống không nhiều nữa, nửa năm sau đó anh gầy đến mức khó tin. Không phải đi chinh hình đâu.”

Tôi “à” một tiếng, nhưng mắt vẫn không rời khuôn mặt anh, cố moi móc từng góc ngách trong ký ức để tìm ra đường nét nào đó còn sót lại về anh. Tuy khuôn mặt và danh tính ấy đều lạ lẫm với tôi, nhưng cảm giác ngạc nhiên pha lẫn vui mừng từ đáy lòng vẫn dâng lên mạnh mẽ, tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp lại anh ấy.

“Em còn nhớ anh không?”

Tôi nghĩ ngợi cả buổi trời, trừ khuôn mặt béo tròn khi đó của Marvel ra, còn về những ký ức khác hồi tưởng một lát: “Nhớ chứ, nhớ chứ, lúc đó anh ăn không no, nửa cái bánh bao còn lại em cũng cho anh, nhưng mỗi tối anh vẫn đói đến phát khóc, có lúc đói đến thê thảm còn bốc cả bùn cho vào miệng, sau đó lại vừa khóc vừa nôn cả ra, mặt mũi quần áo lấm lem bùn đất, khi đó lại chẳng thể tắm rửa, cả người bẩn thỉu, có lúc còn bị cảm, nước mũi chảy không ngừng, anh cứ nói một câu lại hít một lần.”

“...”

Chưa hết nhé, khi đó ở cùng nhau, buổi tối anh nằm ngủ phía trên, vì anh mập quá, ban ngày đi bên ngoài đổ mồ hôi lại nhiều, tối em toàn bị mùi của anh ám đến độ không ngủ được! Giữa đêm anh lại còn ngáy, các bạn khác chẳng ai chịu nằm ngủ gần anh, chỉ có em là không xa lánh anh thôi.

Có lẽ tôi kể đến đoạn cảm động nên đã khơi dậy trong Marvel ký ức về tình bạn từng có giữa chúng tôi, anh ta xúc động đến mức không thể kiềm nén, vốn đang ngồi uống trà, lại bất cẩn bị sặc nước, mãi sau mới lấy lại bình tĩnh: “Văn Học, ngoại trừ những điểm này, em còn nhớ chuyện nào đặc biệt không?”

“Nhưng cũng đúng thôi, lúc đó em còn quá nhỏ, có thể không nhớ được chính xác, nhưng anh lại nhớ không ít chuyện đấy.” Anh ta đặt ly trà xuống, nét mặt tự nhiên hơn, nhìn tôi cười cười, “Còn nhớ khi đó anh và em đã bàn chuyện bỏ trốn không? Nhưng chạy được nửa đường đã bị phát hiện, có người đuổi theo, khi đó em nói anh mau chạy đi, sau đó bọn buôn người ra hướng khác, chỉ nói anh hãy chạy trước đi báo cảnh sát, sau đó quay lại cứu em. Nhưng anh rốt cuộc lại không giữ được lời hứa. Về sau anh luôn tìm em, mãi đến mấy năm trước mới nghe nói em đã trở về bên cha mẹ rồi. Lúc ở Mỹ quen biết Văn Âm anh mới phát hiện con bé là em gái em, nhưng anh lại không có cơ hội nói chuyện gia đình với con bé. Lần này về nước vừa hay lại được mời đến nhà các em, anh vốn chỉ muốn gặp lại em, chưa từng nghĩ sẽ nói với em về thân phận của mình, anh không muốn làm phiền em và người thân, nhưng anh phát hiện những ngày tháng em đã trải qua không như anh tưởng tượng.”

Anh nhìn tôi với ánh mắt phức tạp: “Em thay đổi nhiều quá.”

Tôi gật đầu: “Đúng thế, thật chẳng ngờ lúc đó còn nhỏ như vậy, không hiểu sao em có thể bảo anh chạy trước rồi còn phân tán được sự chú ý của bọn họ, không ngờ lúc em còn nhỏ mà đã có thể suy nghĩ như vậy. Còn biết hi sinh nữa, nghe thật không giống phong cách của em.”

“Đúng là không ngờ nổi, anh rốt cuộc lại trở thành tài năng dương cầm, bây giờ lớn lên còn mang dáng vẻ mê hoặc, thật khó tin!” Hai chúng tôi kể tung người hứng ôn lại kỷ niệm xưa, trong phút chốc cảm giác xa cách giữa Marvel và tôi đã biến mất, chỉ còn lại cảm giác thân thiết, “Ôi, em cũng không gọi anh là Marvel nữa, nghe xa lạ quá phải không? Người ta nói người mập thì sau này có thể

gầy, nhưng phần da mặt sẽ bị chảy xệ, để em sờ thử xem, gần đây A Lâm mập lên mấy cân, suốt ngày theo em gặng hỏi người mập sau này ốm đi có để lại hệ quả gì không đấy.”

Marvel chặn tay tôi lại, mặt khẽ rung, nhẹ đến mức khó nhận ra: “Em cứ gọi là Marvel, gọi anh Mập thì thân thiết quá, anh sợ nhất thời không làm chủ được lại nghĩ về những ngày tháng khủng khiếp đó.”

Tôi cười kỳ quái: “Được được, vậy cứ gọi anh là Marvel, bây giờ anh còn nổi tiếng như vậy nữa, yên tâm, em không kể xấu anh trước mặt người khác đâu, những ngày tháng đen tối đó của anh sẽ an toàn ở chỗ em. Đúng rồi, vậy em hỏi anh thêm một chuyện, anh vừa nói không thích Văn Âm, là vì anh dị ứng với vẻ xấu tính của con bé phải không? Các anh học nghệ thuật chắc cũng hiểu, nghe nói thường có xu hướng tự yêu bản thân, cho nên có phải sẽ càng thích vẻ đẹp nam tính từ những người đồng giới hơn phải không? Ngoài nghệ thuật ra, lý tưởng khác chính là nhập ngũ phải không?”

Marvel mang vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Sao lại muốn nhập ngũ?”

Tôi nhìn đôi chân mày nhíu lại của anh mà cười: “Nhập ngũ không phải là sẽ có vô số đàn ông xung quanh à?”

“...”

Marvel miễn cưỡng đáp: “Không, anh không định nhập ngũ. Anh thích con gái, em yên tâm đi.”

Sau đó anh ấy nghiêm túc nói: “À phải rồi, chiều nay em có bận gì không? Nếu không bận gì, chúng ta đến quán cà phê gần đây tán

gấu, sau đó cùng đi ăn tối, tiện thể bàn chuyện viết lời bài hát của em.”

Tôi vừa định nhận lời, đột nhiên nhớ lại có hẹn đi xem phim với A Thành, liền vội vàng từ chối: “Ôi, không được không được, chiều nay em có hẹn bạn đi xem phim rồi.”

Marvel lần này lại tỏ ra kiên quyết: “Nhiều năm không gặp nhau rồi, anh có rất nhiều điều muốn nói với em, em và người bạn kia dời cuộc hẹn đi, đợi lần sau xem được không, vài ngày nữa anh còn phải tham gia biểu diễn và một số hoạt động, có thể sẽ không có nhiều thời gian trò chuyện cùng em đâu.”

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cũng đúng, A Thành rảnh rồi hơn Marvel nhiều, hơn nữa bây giờ “Endless Love City” vẫn chưa chiếu, những phim khác đang chiếu tôi không hề thấy hứng thú.

Thế nên tôi gọi cho A Thành, nhưng trả lời tôi lại là chất giọng ghi âm trong hộp thư thoại, chắc lúc này anh ta không tiện bắt máy. Vì thế tôi gửi lại một đoạn tin nhắn, đơn giản thông báo chiều nay tôi không có thời gian nên không thể xem phim, hẹn lần khác.

Tôi cùng Marvel vào một quán cà phê lãng mạn.

“Em uống gì?”

“Socola nóng.”

Marvel nhìn tôi mỉm cười rồi quay người đi gọi. Trong lúc chờ đợi, tôi mở điện thoại ra xem. Ba cuộc gọi nhớ, đều là của A Thành, còn có hai tin nhắn, cũng là của anh ta.

“Trương Thái Phụng, không cho phép em để tôi leo cây!”

“Mau nghe điện thoại! Không được cho tôi leo cầu đâu đấy! Tối qua tôi vì muốn hôm nay có chút thời gian nên đã làm việc đến tận mười một giờ đấy!”

Tôi nhìn Marvel phía xa, anh ấy đang lấy ví tiền ra, tôi tranh thủ gọi lại trả lời A Thành.

“Alo, Trương Thái Phụng, vừa rồi làm gì mà thần bí thế hả?” – bắt điện thoại của tôi, giọng điệu anh ta có vẻ tức giận: “Tối nay đi xem phim đấy!”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 7+3: Vì Em, Tôi Sẽ Phá Lệ! (3)

Tôi xin lỗi đáp: “Hôm nay đành thôi vậy, tối nay tôi gặp một người bạn đã xa cách rất lâu, hơn nữa anh ấy khá bận rộn, nên chúng ta đi xem phim sau nhé.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, không biết từ lúc nào Marvel đã bưng một chiếc khay trở về bàn rồi, anh ta lấy một ly đặt trước mặt tôi: “Họ vừa hết socola, anh giúp em đổi thành trà sữa rồi.”

Tôi gật đầu với anh ta, sau đó tiếp tục nói với A Thành: “Ày, không nói với anh nữa, bạn tôi đến rồi, ngày mai gặp anh vậy, tôi sẽ có quà cho anh, vậy nhé, tạm biệt.”

Sau đó tôi liền cúp máy.

Marvel nhú nhú chân màu: “Em bận rộn đấy nhỉ.”

Tôi cười “hơ hơ”: “Vốn dĩ em có hẹn với một người bạn, giờ lại cho người ta leo cây, cũng phải báo một câu mà.”

Mấy ngày qua trời âm u, hôm nay hiếm hoi lắm mới được một ngày nắng, ánh nắng chiếu xuống ấm cả người, tôi và Marvel tìm một chỗ ngồi ngay cạnh cửa sổ.

“Tại sao anh lại đột nhiên nghĩ đến chuyện học dương cầm vậy? Hơn nữa còn trở thành nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng nữa.”

Marvel cười: “Đúng vậy, cha mẹ anh vốn chỉ là công viên chức bình thường, khi đó trong lớp năng khiếu ở cấp một anh chỉ định học bù một môn nào đó, cha mẹ cũng nói lên trung học sẽ cho anh thôi học dương cầm, trong nhà tiền bạc cũng không dư dả đến vậy, hơn nữa khi đó bỏ học văn hóa để theo học đàn thì có vẻ không hợp lý lắm. Tuy anh rất thích dương cầm, nhưng cũng cảm thấy nên từ bỏ. Có điều, chắc có lẽ anh gặp may, về sau được gặp sư phụ, ông ấy cảm thấy anh có năng khiếu, ông là người hết lần này đến lần khác tìm đến nhà anh, tuy lần nào cũng bị cha mẹ anh đuổi đi nhưng cuối cùng đã thuyết phục được họ, không những vậy còn dạy anh học dương cầm mãi đến khi anh được nhận học bổng.”

“Ah, vậy thầy anh chính là Creed sao? Em nghe mẹ em nói anh là học trò cuối cùng trước khi ông ấy gác kiếm.”

Marvel lắc đầu: “Không phải đâu, nếu không có sự giúp đỡ của sư phụ, anh chẳng cách nào gặp được Creed, càng không thể trở thành học trò của ông ấy.”

Tôi đang định hỏi tiếp thì đột nhiên bị chuông điện thoại gián đoạn.

Nhìn số điện thoại thì chính là em trai tôi, A Long. Lần trước tôi nhất quyết mua cho nó chiếc điện thoại, nhưng thằng bé này không mấy hứng thú, hơn nữa còn không muốn làm phiền đến tôi nên từ đó vẫn chưa từng gọi cho tôi bao giờ.

“Alo, chị, em, ư..., cái đó, em ... ừm, em hơi... không được khỏe, ah, hơn nữa hình như hơi nghiêm trọng nữa, bụng em đau lắm, chị có thể đến đây một lát không? Em đang ở trường.”

Tôi hiểu tính A Long, nếu không phải chuyện bất đắc dĩ, cậu bé sẽ chẳng cầu cứu đến tôi, chỉ e là bệnh thật sự rất nặng.

“Haizz, Marvel, hôm nay có lẽ em không tiếp tục nói chuyện với anh được nữa, em trai em bị bệnh, em phải mau đến đó.” Tôi cúp điện thoại lên thu dọn túi xách, “là người em trai em gặp khi bị bán đi, nhưng đối xử với em rất tốt, bây giờ nó học đại học ở đây, lại không quen biết ai, em không yên tâm cho lắm.”

Khuôn mặt Marvel thoáng vẻ thất vọng, nhưng anh gạt đầu tỏ vẻ hiểu chuyện: “Không sao, về sau sẽ có thời gian, anh lái xe đưa em qua đó.”

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, lỡ như em trai tôi bệnh nặng không đi lại được thì thật sự cần một người đàn ông giúp tôi đưa nó lên xe đi bệnh viện, nghĩ vậy tôi liền gạt đầu.

Sốt ruột cả một quãng đường/

Thế nhưng, khi tôi vội vàng chạy đến ký túc xá của A Long, đẩy cửa bước vào trong, người đón tôi lại là A Thành. Hôm nay anh ta ăn vận rất nho nhã. Vừa gặp tôi, mặt mũi rạng rỡ: “Văn Học, em đến rồi à.”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“À, A Long cảm thấy khó chịu trong người, vì tình hình khẩn cấp nên thẳng bé gọi cầu cứu tôi, em trai em cũn là em trai tôi, vừa hay tôi cũng có thời gian rảnh nên chạy đến đây.”

Tôi không rảnh nghi ngờ chuyện từ lúc nào quan hệ giữa A Thành và A Long lại tốt đẹp đến vậy, vội vàng đẩy cửa bước vào trong, thấy A Long đang nằm trên giường, đắp chăn bông. Thời tiết

tháng chín cũng khá nóng, trong ký túc xá lại không có điều hòa, tôi thấy mặt thẳng bé đỏ ửng, trên trán lấm tấm mồ hôi tuôn như mưa.

“A Long, có phải bị sốt cao rồi không?”

A Thành vượt qua trước mặt tôi, vội đến ngồi cạnh giường A Long, rút ra một chiếc khăn, ân cần lau mồ hôi, kéo góc chăn cho thẳng bé, thay nó đáp lời: “A Long đột nhiên đau bụng, đây toàn là mồ hôi lạnh thôi! Em xem, thẳng bé đau đến toát mồ hôi lạnh! Đau đến không nói nên lời, cho nên, em muốn hỏi gì cứ hỏi tôi là được. Lúc này còn nói chuyện được thẳng bé đã kể hết bệnh tình với tôi.”

Lúc này Marvel đẩy cửa bước vào.

A Thành ngẩng đầu nhìn về hướng tiếng động phát ra, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung. Tiếp đó, Marvel đi đến bên giường A Long, sờ trán thẳng bé, kéo chăn ra khỏi người nó, lại nhìn A Thành cười: “Đây đâu phải mồ hôi lạnh chứ? Rõ ràng là nóng đỏ mồ hôi mà. Hơn nữa thân nhiệt cậu bé cũng bình thường, không bị sốt, cũng không cần lau mồ hôi.”

“Nghe nói là đau bụng à? Vậy cũng có khả năng thôi, những hàng quán thực phẩm ở đây không được vệ sinh lắm, xem biểu hiện của em, có lẽ bị trúng thực rồi, tôi nghĩ nên đưa đi bệnh viện rửa ruột.” Anh ta nhìn A Long cười: “Em biết rửa ruột là thế nào không? Chính là luồn một chiếc ống nhỏ vào dạ dày thông qua lỗ mũi hoặc miệng, đầu tiên sẽ hút hết thức ăn có độc ra, sau đó cho dịch vào tẩy rửa, rửa liên tục đến khi mọi thứ có độc trong đó được đẩy ra hết. Sẽ hơi đau nhưng đàn ông con trai, cố gắng một chút thì cũng chịu được.”

Nói xong anh ấy làm ra điệu bộ đỡ A Long dậy.

Tôi nhìn khuôn mặt tốt sầm mang nét bi thảm của A Long đang nhìn A Thành không chớp mắt, mặt từ trắng hóa đỏ, sau đó lại nhìn sang Marvel, ấp úng hồi lâu, cuối cùn cũng cất tiếng nói.

“Ừm, em, em thấy, em... tự nhiên đau, hình như cũng không đau đến mức đó. Em, hình như, hình như hết đau luôn rồi.”

Em trai tôi khỏe rồi, tảng đá đè nặng trong lòng tôi cũng được đặt xuống, Marvel nhìn tôi cười, tỏ ý nói tôi đừng lo lắng. Tôi vừa định nói chuyện thì đã bị A Thành kéo ra khỏi kí túc xá.

“Trương Thái Phụng, tên đàn ông đó từ lúc nào lại trở thành bạn cũ của em hả!? Mới rồi gọi điện thoại, rõ ràng tôi vừa nghe thấy tiếng đàn ông thì em đã vội cúp máy, tôi đoán chắc chắn có vấn đề gì đây. Quả nhiên là vậy mà, em đủ lông đủ cánh rồi, dám học đòi hai chân đứng hai thuyền hả?”

Tôi nhìn A Thành đang cực kỳ uất ức trước mặt, khó lòng mở miệng ngụy biện, cuối cùng chỉ đành vỗ vai giải thích: “Tôi vừa phát hiện Marvel là người bạn tôi quen lúc bị bắt đem bán hồi bốn tuổi, chỉ có điều thời gian chúng tôi bị chia cắt quá lâu. Tôi biết trước đây anh và Marvel có chút hiểu lầm, nhưng thực ra anh ta không có ý đồ bậy bạ gì với anh đâu, anh ta vẫn thích phụ nữ, anh không cần lo nữa đâu.”

A Thành chậm rãi suy ngẫm lời tôi, sắc mặt nặng nề: “Như vậy tôi mới càng lo lắng đấy. Ở một mức độ nào đó, tôi cảm thấy càng nguy hiểm hơn.”

“Khoan nói chuyện với anh đã, A Long hình như đã đỡ hơn nhiều rồi, tôi vào xem thế nào đã.”

Tôi đang định quay người đi, A Thành đã liền kéo tôi lại: “Không cho đi.”

“Trương Thái Phụng em không được đi!” anh ta trầm giọng yêu cầu tôi, “Tôi ghét nhất em và tên Marvel gì đó ở cạnh nhau! Cho dù anh ta là thanh mai trúc mã với em, nhưng em không thể vì thế mà bỏ mặc tôi được! Các người đã không gặp nhau bao nhiêu năm rồi? Nếu một cố nhân mất liên lạc đã nhiều năm đột ngột xuất hiện, tuyệt đối là có âm mưu gì đó! Em xem đôi tay của anh ta đi, trắng trẻo thon dài, vừa nhìn đã biết bàn tay chưa từng chịu vất vả, đó là bàn tay của người biết làm việc sao? Em mà ở cạnh anh ta thì chính là mệnh khổ, hơn nữa người làm nghệ thuật đều như vậy, thiếu thốn kỹ năng sống, còn cần người khác bảo bọc nữa.”

Tôi liếc nhìn bàn tay của anh ta, mười ngón búp măng, chăm chút tỉ mỉ, ngón tay thon dài đẹp mắt. A Thành quá nóng nảy mà quên đi cả việc bản thân cũng sở hữu đôi bàn tay như thế, hơn nữa, so với bàn tay vì luyện đàn mà trở nên thô cứng của Marvel, tay A Thành còn có vẻ mềm mại hơn gấp mấy lần.

“Ai nói tôi muốn ở bên anh ấy chứ? Vị trí của Marvel hiện giờ không những không cần người khác nuôi mà còn có thể nuôi được bao nhiêu người ấy, anh ấy xếp hạng thứ sáu trong top 10 đàn ông quyến rũ, thành đạt, biết bao cô gái vì muốn ở cạnh anh ấy mà tranh nhau đến vỡ đầu kia chứ.”

“Em cũng xem cái bảng xếp hạng đó à? Vậy tôi hỏi em, người đứng hạng nhất là ai?”

“Chính là cái tên Nhị Thiếu gì đó đấy!”

A Thành nghe xong câu trả lời của tôi, sắc mặt liền bớt căng thẳng: “Vậy không phải xong rồi sao, em không có chút đòi hỏi nào ư, hạng sáu thì đã là gì, em thật sự chưa nhìn rõ thế gian, em không thể mạnh dạn đặt tầm nhìn của mình cao hơn một chút sao?”

Tôi trợn mắt nhìn anh ta: “Tên Nhị Thiếu gì đó thì liên quan gì đến tôi, tôi lại càng không quen biết hắn, dù có quen biết, cho dù anh ta có để ý đến tôi, tôi cũng chưa chắc coi anh ta ra gì, nghe nói anh ta quan hệ bừa bãi, có khi còn mắc bệnh đầy người ấy.”

“Sao em không biết họ mà vội đánh giá!” A Thành rất bất mãn, “Hơn nữa cứ cho là chúng ta không đánh giá con người qua thứ bậc, em cũng phải tìm người có mặt nào đó xuất sắc chứ, đó là một phần rất quan trọng đối với đời sống hôn nhân đấy, em xem đạo đức phẩm hạnh Marvel xem, quá là không được.”

Chê Marvel cả buổi mà anh ta vẫn chưa chịu để tôi đi, còn dòm trước ngó sau một hồi, cuối cùng mở miệng: “Em nên cân nhắc, đừng để một chiếc lá che cả bầu trời, nói không chừng, người em cần đã ở ngay cạnh em rồi.”

Tôi ngăn người nhìn A Thành, anh ta dường như có vẻ xấu hổ, hai má chột ửng đỏ. Dáng vẻ mới rồi của anh ta chẳng phải là một màn tỏ tình vừa xấu hổ lại vừa thẳng thắn sao?

Anh ta nhìn tôi: “Vốn dĩ hôm nay tôi định đưa em đi xem “Endless Love City”, tôi nhờ người hỏi lấy giúp bản chiếu, định nói với em, nhưng bây giờ đành thôi vậy, để một thời gian nữa tôi sẽ nói.”

Tất cả diễn biến vừa rồi khiến tôi cảm thấy không quen lắm, cũng không biết nên trả lời thế nào nên đành chuyển chủ đề: “Tự nhiên tôi

nhớ ra còn nợ cũ chưa tính với anh, lần trước đưa anh đi gặp Marvel báỉ sự, anh lại đàn thành cái gì thế hả?”

A Thành lúng búng: “Sao tôi phải đàn cho anh ta nghe, tôi là nhân sĩ tài ba ẩn dật, sao có thể so với hạng đem bản thân đi quảng cáo như vậy được”

“Nhưng những bản nhạc của Marvel đều có vẻ rất khó, nếu anh đã đạt đến trình độ có thể đàn như vậy thì sớm đã có thể tự nuôi thân, sao còn phải làm cái nghề này nữa chứ?”

“Chuyện này, hơi có chút phức tạp, haizz, tóm lại tôi cũng có nỗi khổ riêng. Chuyện này về sau chúng ta lại nói tiếp, tôi phải đi xem A Long thế nào, không biết thằng bé đã khỏe lại chưa.”

Dứt lời, anh ta buông tay tôi, quay lại ký túc xá.

Tôi hơi ngại, Marvel đưa tôi đến đây, bây giờ còn bỏ mặc anh ta ngồi đây.

“A Long xem ra đã đỡ nhiều rồi.” Nét mặt không có chút gì khấn trương, Marvel ngẩng đầu nhìn tôi cười.

A Long cũng ngược lên cười, thằng bé có vẻ gần gũi với Marvel hơn: “Chị, anh Mã Vi vừa rồi đã đồng ý sẽ dạy bổ túc tiếng Anh cho em đấy.”

Chờ đã, Mã Vi à? Lúc tôi hiểu ra vấn đề thì đã không còn để ý đến cách phát âm của A Long nữa.

Marvel cũng hoàn toàn không để ý: “Vừa rồi A Long nói với anh, trước đây ở trên núi không có thầy dạy tiếng Anh, bây giờ đến đây mới phát hiện tiếng Anh rất thông dụng, nên muốn học thêm, thời

gian này vừa hay anh cũng không bận việc gì, có thể đến giúp cậu bé học.”

A Thành lần này rốt cuộc chẳng có ý kiến gì, có lẽ nói về tiếng Anh, anh ta chẳng thể chê một người du học ở Mỹ như Marvel, chỉ đành đứng bên cạnh hứ một tiếng rõ to.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 8+1: Ferrari Đỏ Kiêu Hãnh (1)

Sau đó, tôi còn nán lại ký túc xá của A Long một lát, thấy thằng bé thật sự ổn, tôi mới rời đi. Trên đường đi ngang qua vườn trường, sánh bước cùng hai người đàn ông có vẻ ngoài nổi trội này, tôi vô tình trở thành tâm điểm chú ý của các sinh viên trong trường. Vấn đề là hai đại thần này, cứ một mực giữ sự im lặng như một giao kết ngầm.

Không khí vô cùng khó xử, cũng may A Lâm gọi tới, kịp thời giải cứu cho tôi.

“Văn Học, nghe nói cậu đang ở trường hả, tớ có bài luận tối nay phải nộp, không ngờ một tài liệu trong sổ đó trước đây tớ đã tìm nhầm, bây giờ thật sự gấp còn hơn cháy nhà, cậu mau mau nghĩ cách giúp tớ, đến phòng tài liệu có tra cứu với tớ đi.”

Thế là tôi nói lời từ biệt với hai Đại Phật kia, “lon ton” chạy đến phòng tài liệu.

“Cậu đến nhanh thật đấy!” A Lâm đang dời chiếc thang máy nhỏ, kiểm tra từng cột sách, “vừa nghe Từ Lệ Lệ nói nhìn thấy cậu và hai anh chàng cực kỳ đẹp trai đi dạo vườn trường, mau thành thật khai báo, chẳng trách dạo này cậu cứ mờ mờ ám ám, đúng là bình thường không ra tay thì thôi, hễ ra tay thì bắt ngay hai anh trai đẹp, cậu cho rằng quan hệ tay ba là mối quan hệ bền vững nhất sao?”

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy, hai người đó cậu đều quen biết đấy, một người là Marvel, một người là A Thành.”

Vừa nghe đến tên Marvel, A Lâm liền lấy lại tinh thần: “Nghe nói hôm nay Văn Âm tổ chức tiệc ở nhà, sao Marvel lại đến đây với cậu được? Ấy, phải rồi, cậu nói xem Marvel và A Thành ai hấp dẫn hơn? Marvel có phong thái tao nhã, cổ điển, tớ rất thích, nhưng A Thành cũng không tệ, lúc cười rất thu hút, đôi mắt cũng đẹp, thân hình cũng rất đáng ngưỡng mộ.”

“Ờ, tìm thấy rồi.” Tôi vỗ quyển sách lên đầu A Lâm, “Lo mà viết luận văn của cậu đi, hơn nữa cũng chớ có mơ mộng quá như vậy, hết người này đến người khác. Mà cậu cũng đừng có tơ tưởng đến A Thành nữa.”

A Lâm lẩm bẩm: “Sao cậu lại có thái độ chiếm hữu với A Thành thế hả, cải tà quy chính ư? Anh ta lừa cậu đấy, làm gì có chuyện muốn đổi là đổi. Ấy, văn học, không phải là cậu đã thích tên ăn bám đó rồi chứ?”

“Tớ nói cậu ấy, phải lý trí một chút. Mấy ngày trước tớ vừa đọc cuốn tiểu thuyết, tình tiết chẳng khác gì chuyện này, một cô nàng nhà giàu phải lòng một tên trai bao, cha mẹ phát hiện, cô gái nhất quyết không chịu chia tay, sau đó bị cha mẹ từ mặt, đuổi ra khỏi nhà, về sau thì sao? Sau đó hai người không tiền bạc, không địa vị, trở thành đôi uyên ương tha hương, chàng chỉ có thể theo nghề cũ kiếm tiền nuôi gia đình, lừa gạt cô gái, nói rằng mình làm công việc chính đáng, cô gái thấy anh ta quá vất vả nên không chịu nổi, nên cũng lén anh ta dẫn thân vào con đường đó.”

Tôi nhìn khuôn mặt với nụ cười đầy ẩn ý của A Lâm, trừng mắt: “Cho nên tác giả muốn ám chỉ rằng dù thân thể đang ở địa ngục

nhưng chỉ vì tình yêu mà trái tim có thể bay lên thiên đàng hả?”

“Sai!” A Lâm lớn tiếng đính chính, “Tôi còn chưa nói xong kết cục! Kết cục chính là, hai người cuối cùng đã kiếm được nhiều tiền đến mức không cần làm việc nữa, đang định xây dựng một cuộc sống mới thì phát hiện cả hai đều đã nhiễm AIDS.”

“...”

Tôi thu xếp xong đồ đạc, cảm thấy cần phải tránh xa A Lâm một chút. Mỗi lần đến hạn nộp luận văn thì thẩm mỹ quan của cô ấy lại như vậy đấy.

Trở về phòng, nghĩ lại lời A Lâm huyền thuyên vừa nãy, quả thật cũng có lý của cô ấy, nếu lỡ tôi và A Thành thực sự đến với nhau, sẽ phải đối mặt với cha mẹ tôi thế nào đây, cuộc sống mưu sinh về sau sẽ ra sao? Tôi có thể nhờ vào tiểu thuyết để duy trì, nhưng anh ta thì sao? Anh ta ngoài việc chăm chút bản thân, chẳng thấy có sở trường gì khác, hơn nữa còn lười lao động. Không những thế, tôi là típ người hư vinh, liệu có thể can đảm đối mặt với những giễu cợt của người đời để ở bên anh ta không? Hơn nữa việc ưu tiên cần kíp trước nhất chính là phải bắt A Thành làm báo cáo kiểm tra sức khỏe. Nghĩ đến đại chiến Zombie mà A Lâm nói, lòng tôi thực sự dao động.

Cứ thế nghĩ ngợi một hồi cũng ra không ít chuyện, trong đó bao gồm cả việc phải nói thế nào vừa dễ nghe vừa không tổn thương tự tôn của A Thành để anh ta chịu đi kiểm tra sức khỏe... khi tôi tỉnh táo lại thì chợt nhận ra bản thân mình thật khó hiểu. Bởi vì không ngờ chính tôi lại đang nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi của việc bắt đầu mối quan hệ với A Thành. Đời người quả là đầy những điều không lường trước, những điều bản thân đang suy nghĩ lúc này lại là

những thứ mà trước đây tuyệt đối không thể lý giải, thậm chí còn cho đó là ngu xuẩn nữa.

Cả đêm trằn trở, ngủ không ngon giấc.

Hôm sau tôi bị cuộc gọi của A Lâm đánh thức, cô ấy thức đêm viết luận văn, lúc này giọng nói trở nên hoạt bát hơn.

“Ra ngoài dạo phố đi nào! Gần đây tớ nghe nói ở Nam Trường có một con đường bán đồ ăn của rất nhiều nước! Mau lên nào, tớ chờ cậu, nhanh nhanh nhé.”

Khi tôi đến đường Nam Trường, A LÂM đã tay trái thịt nướng Brazil, tay phải sushi, đang hí hửng ăn.

“Ôi, ông chủ ông chủ, cho tôi hai xâu thịt bò Thần Hộ, ít tiêu thôi nhé!”, Cô ấy không chỉ ăn như rồng cuốn mà còn cực kỳ nhiệt tình mời gọi tôi đến cùng ăn, “Soup đậu hũ Kyoto đó, lấy cho cô ấy hai bát nữa.”

“Sao mắt cậu thâm quầng quá vậy? Không phải là vì nghĩ đến chuyện quen A Thành đấy chứ? Đừng nghĩ nữa, làm trong ngành đó, người ta sớm đã xác định không yêu đương gì nữa rồi, tất cả đều chỉ là sương khói qua trời thôi.” Cô ấy vốn định tiếp tục dốc bầu suy nghĩ thì đột nhiên ôm chặt bụng, “Sao bụng tớ đau thế này, gần đây có nhà vệ sinh nào đâu chứ? Cảm giác sắp bị tiêu chảy, không nhịn được nữa rồi.”

Cách Nam Trường không xa là khi dịch vụ cao cấp, tắc đất tắc vàng, làm gì có nhà vệ sinh công cộng chứ.

“Cậu cố nhịn đi! Tôi kéo A Lâm nhanh chóng chạy về phía trước.”

“Cậu đi đâu vậy?”

“Đế Sắc.”

A Lâm trợn mắt nhìn tôi: “Đó không phải là tụ điểm cao cấp sao?”

“Sảnh lớn của Đế Sắc nằm ở tầng dưới, tầng giữa là khu vực phòng hội nghị, tầng trên cao là quầy rượu, trong sảnh rượu chắc sẽ có nhà vệ sinh, dùng tạm một lát được rồi, ở đường Nam Trường này toàn là hộ dân giàu đâu thể gõ cửa nhà người ta xin dùng nhờ toilet chứ.”

Cũng may! A Lâm có ý chí khá mạnh mẽ, vừa bước vào đại sảnh rượu đã lập tức co giò chạy vào toilet.

Một mình tôi ngồi trên sofa trong sảnh chờ đợi.

Sảnh rượu của đế sắc trang hoàng cực kỳ xa hoa, lộng lẫy, thỉnh thoảng có vài người ra vào, ai nấy đều ăn mặc sang trọng. Tôi nhìn người qua lại trong đại sảnh chợt cảm thấy ngại ngùng. Nghĩ đến lúc trước, vì một suy nghĩ ngốc nghếch mà chạy đến đế sắc, nhờ đó lại quen biết A Thành.

Có lẽ vì nhớ tới A Thành, tôi chầm chậm nhìn một người đi qua đại sảnh, cảm giác phía sau lưng rất giống A Thành. Dáng người cao to, thậm chí kiểu tóc cũng giống, động tác đưa tay nhắc chân, thậm chí là đường nét khuôn mặt, lại càng giống hơn.

Người này mặc đồ Tây đắt tiền, một đám người cùng vận đồ Tây giày da vây xung quanh, trông người đó có vẻ trẻ tuổi nhất nhưng lại bộc lộ sự uy nghiêm của người có vị trí cao, thái độ của những người còn lại đối với anh ta cũng vô cùng lễ độ, cung kính.

Bọn họ từ xa tiến tới rồi lướt qua mặt tôi, tôi một mực nhìn người đàn ông dẫn đầu, càng nhìn càng phát hiện góc mặt của anh ta và A Thành chẳng khác nào đúc ra từ cùng một khuôn. Bất kể là chiếc mũi toát lên vẻ thông minh hay đường nét chiếc cằm đẹp đẽ, thậm chí đến độ cong của góc mắt. Tôi say sưa ngắm cho đến khi anh ta quay mặt lại, tôi mới phát hiện ra vấn đề.

Người này rõ ràng chính là A Thành! Trên thế giới không thể có hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau, triết học giả phương Tây chắc chắn không lừa tôi đâu!

“Anh Tổng, đây là hạng mục đầu tư ba ngàn vạn mà anh đã đồng ý, mời anh xem qua hợp đồng có vấn đề gì hay không, nếu được thì chúng ta xuống phòng hội nghị dưới lầu tiến hành ký kết, khoản đầu tư một ngàn vạn bên phía chúng tôi có lẽ hôm nay đã được chuyển tới rồi.”

“Anh Tổng, vô cùng vinh hạnh được hợp tác cùng anh.”

Tôi lén lút bám theo A Thành và đám người mặc vest đen đó, câu được câu mất, nghe đoạn đối thoại này mà trong lòng lo lắng không yên.

“Xin lỗi, tôi tìm vị này có lời muốn nói.” Tôi hết sức bình tĩnh bước lên phía trước, kéo A Thành qua.

Khi đã cách xa hoàn toàn đám người mặc áo đen đó tôi mới buông tay A Thành.

A Thành chẳng ngờ lại có thể “tình cờ” gặp tôi ở đây, anh ta trợn mắt hoảng loạn hỏi tôi: “Em, em đều biết cả rồi ư? Tôi vốn định tìm cơ hội nói với em, em hãy tin tôi.”

Tôi cay đắng: “Làm gì có thời điểm nào là thích hợp để nói chứ, anh là đồ lừa gạt, không, là lừa đảo!”

Có lẽ vì trong lòng day dứt, sắc mặt A Thành trở nên rất khó coi.

Tôi lại nói tiếp: “A Thành, anh đã đồng ý với tôi sẽ không tiếp tục làm cái nghề này nữa, cũng nói sẽ chuyển sang lĩnh vực khác, còn nói gần đây bận bịu làm công việc mới. Còn tôi, thực sự đã nhìn lầm anh! Vừa rồi tôi đi sau lưng các anh nên đã nghe hết rồi! Anh vờ làm người có tiền, còn hợp tác với người ta làm dự án ba ngàn vạn, cuộc đời này anh từng nhìn thấy ba ngàn vạn méo tròn thế nào chưa? Tôi thật sự quá thất vọng về anh, có phải người ta chỉ cần một ngàn vạn cũng đủ đánh chết anh rồi không?”

Không ngờ A Thành nghe những lời buộc tội của tôi, sắc mặt lại dần rạng rỡ lên.

“Không được, tôi tuyệt đối không cho phép anh làm những chuyện này, nào, đi theo tôi, đi nói rõ với người ta, nói anh chỉ là kẻ lừa đảo, mau trả một ngàn vạn cho người ta.” Tôi không chờ anh ta giải thích, liền kéo A Thành đi về phía đám người mặc đồ vest đen kia.

A Thành ngây người, vội nói: “Văn Học, dừng dừng, hãy nghe tôi nói đã, không phải như em nghĩ đâu!”

“Anh đừng mưu tính nữa, đừng dùng kiểu ‘một ngàn vạn này chúng ta chia nhau mỗi người một nửa’ để dụ dỗ tôi.” Tôi kéo tai A Thành, kéo anh ta đến trước mặt những người mặc đồ đen kia, “Một lát anh đừng phủ nhận lời tôi, chỉ cần nghe là được, ngoan ngoãn nhận lỗi!”

Mấy người mặc vest đen thấy tôi véo tai A Thành xuất hiện trước mặt, quay sang nhìn nhau, ánh mắt nhìn tôi chẳng khác nào thấy quỷ.

“Các vị, vô cùng xin lỗi, người đang đứng trước mặt các vị đây e rằng không phải là Anh Tổng nào đó mà các vị đang nhắc tới, cũng chẳng có tiền bạc gì hết, chiếc đồng hồ Catier trên tay anh ta cũng chỉ là hàng nhái loại một thôi.”

Tôi nuốt nước bọt nói tiếp: “Thực ra đây là người anh trai bị bệnh tâm thần của tôi, IQ của anh ấy chỉ bằng đứa bé sáu tuổi thôi, bây giờ đang phát bệnh, tất cả những thứ anh ấy làm ra đều không thể tự chịu trách nhiệm, mọi người xin đừng truy tố trách nhiệm pháp luật anh ấy, một ngàn vạn của các vị, chúng tôi sẽ trả lại không thiếu một đồng, những tổn thất gây ra từ việc này, tôi sẽ đền bù theo ý các vị. Mong các vị rộng lượng đừng truy cứu chuyện này nữa.”

Tôi cảm thấy những lời của mình rất hợp tình hợp lý, thậm chí khi nói đến đoạn mối quan hệ phụ thuộc giữa tôi và người anh trai chậm phát triển này, tôi suýt rơi nước mắt.

A Thành nhìn tôi một cái, lại nhìn qua mấy người mặc vest đen kia, thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên, tay bưng ra vẻ đau khổ: “Hình tượng của tôi...”

Bấy giờ cục diện căng thẳng, mấy người mặc vest đen tròn mắt nhìn tôi.

Sự cố này dẫn đến sự chú ý của quản lý sảnh rượu, ông ta lúc này trán toát mồ hôi chạy về phía mấy người đàn ông mặc vest đen, còn gập lưng cúi đầu cung kính với A Thành.

“Ngài Tống, rất xin lỗi, là do sảnh rượu chúng tôi không chu đáo, để cho những người rảnh rỗi tùy tiện đến đây gây sự, gây bất tiện cho ngài, rất mong ngài bỏ qua! Lát nữa giám đốc của chúng tôi sẽ đích thân đến tạ lỗi với ngài.”

Sau đó ông quản lý vừa lo lắng sợ hãi quay sang nhìn tôi, “Bây giờ chúng tôi nên báo cảnh sát hay gọi cho bệnh viện đây?”

“Không cần, ở đây có hiệu làm thôi, tôi tự xử lý được.” A Thành chỉnh lại cổ áo bị tôi kéo lệch, hắng giọng, giọng điệu uy nghiêm trở lại, dường như người mới rồi bị tôi véo tai kéo đi cầu cứu hoàn toàn chẳng tồn tại.

Rất nhanh, ngoài người nhân viên cao cấp của Đế Sắc thì giám đốc của tập đoàn Đế Sắc đã chạy tới. Tôi từng đọc tin về ông ta, là một người đàn ông bốn mươi tuổi, phong cách làm việc quyết đoán, là người có đầu óc kinh doanh nên mới được đại cổ đông công ty giải trí HT của Đế Sắc chọn làm người quản lý. Nhưng lúc này, nhân vật hô phong hoán vũ trong bản tin, đứng trước A Thành, trên mặt lại tỏ vẻ cực kỳ cung kính, chân thành, mà sự khiêm tốn đó không hề giả tạo. Ông ta liên hồi xin lỗi A Thành.

“Nhị Thiếu, khiến cậu chịu phiền phức, tôi thật có lỗi, đối với việc quản lý người ra vào ở sảnh rượu của Đế Sắc, về sau tôi sẽ thực hiện nghiêm ngặt hơn, ngày mai sẽ bổ sung các điều khoản.”

Lúc này A Thành còn đang nắm lấy tay tôi, anh ta nén giọng bảo: “Văn Học, lát nữa sẽ giải thích với em sau.” Sau đó gật đầu với giám đốc Đế Sắc.

Mấy người còn lại nhìn thấy cảnh tượng anh ta nắm tay tôi, trên mặt thoáng nét kinh ngạc, tiếp đó lại ra vẻ như chưa hề nhìn thấy gì.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 8+2: Ferrari Đỏ Kiêu Hãnh (2)

Trong lòng tôi chợt xuất hiện dự cảm không mấy tốt lành.

Tôi nhớ A Thành từng nhắc qua với tôi, Nhị Thiếu tên đầy đủ là Tống Minh Thành, là người nắm thực quyền ở HT Entertainment.

Nhưng nhìn lại A Thành đi bên cạnh, tôi lại cảm thấy sự liên tưởng của mình cực kỳ hoang đường.

Tôi lại nhìn một vòng, xung quanh các nhân viên cao cấp của Đế Sắc vây đến nói lời xin lỗi, đặc biệt còn có cả ông chủ mà lần đầu gặp tôi khẳng khẳng bảo Đế Sắc không cung cấp dịch vụ đặc biệt. Khi nhìn thấy tôi, ông giật mình.

Tôi trợn mắt nhìn ông ta, chỉ vào A Thành nói: “Anh ta chính là át chủ bài của tụ điểm các ông đúng không?”

Ông ta cẩn thận nhìn qua phía A Thành, run run đáp: “Tiểu thư, tôi đã nói chỗ chúng tôi không cung cấp dịch vụ đặc biệt rồi mà, chúng tôi là chỗ làm ăn chân chính. Hôm đó cô uống say, sống chết không nghe ai khuyên, một mạch lao vào phòng VIP của chúng tôi, đá tung cửa, một hai kéo ngài Tống của chúng tôi ra làm gì, lúc đó còn lấy tiền xu nhét đầy vào túi áo túi quần ngài ấy nữa.”

Tôi đơ mắt nhìn phiến đá cẩm thạch dưới sàn, không tin nổi bản thân lúc say rượu có thể trở nên mất kiểm soát như vậy, lại còn dùng cả tiền xu, coi người ta là heo đất hay sao chứ!

Tôi lại nhìn A Thành đang đứng bên cạnh, trong lòng hết sức phức tạp. Tức giận và mất mát pha lẫn hoảng loạn, kinh ngạc, hụt hẫng, bị lừa gạt, tất cả những cảm xúc đó như sóng biển ào tới khiến tôi không cách gì chống đỡ.

“Hey, Văn Học, tớ quay lại rồi!” Khi tôi đang trong cơn hoảng loạn cùng cực, giọng nói vang vang của A Lâm nhanh chóng kéo tôi về với thực tại, cô ấy thờ hồng học chạy về phía tôi, “Ôi, sao lại có một đám người tụ tập thế này, ô hô, vừa nãy lúc tới quay lại nhìn thấy trong góc có mấy người trông bộ dạng giống như cánh săn tin, đang hướng về các cậu để chụp ảnh lén.”

“Ôi, A Thành?! Anh cũng ở đây à, sao lại trùng hợp thế nhỉ? Không phải anh cũng vào đây đi nhờ nhà vệ sinh đấy chứ? Hahahaha!” A Lâm quay người nhìn thấy A Thành liền huých cùi chỏ về phía anh ta, phô ra nụ cười “hê hê”. “Hôm nay sao lại ăn mặc cầu kỳ thế này? Phương châm kinh doanh của các anh quả không tầm thường nha, cũng chú ý đến hình thức đấy chứ! Phải rồi, nghe Văn Học nói anh không còn làm việc đó nữa, trông anh hãy còn sung sức sao đã vội từ bỏ sự nghiệp rồi? Có ẩn tình khó nói gì sao?”

Tôi kéo góc áo A Lâm ra hiệu cô ấy đừng nói nữa, nhưng cô ấy chẳng hề để tâm.

“Hày, Văn Học, cậu làm gì cứ nắm áo tớ vậy hả?” Cô ấy cũng nhìn xung quanh, “Woa, hôm nay ngành của cậu tổ chức họp mặt à, không ngờ ngành này lại chú trọng chất lượng như vậy!”

Khoa môi múa mép một hồi cô ấy mới thì thầm: “Thật đáng tiếc, sao quanh tớ chẳng có lấy một ai có vẻ ngoài khiến tớ muốn ra tay vậy chứ?”

Lúc này hai bảo vệ của sảnh rượu đang áp giải mấy người đàn ông trước ngực còn đeo máy ảnh đi tới.

“Anh Tống, ảnh đều đã bị xóa rồi. Chúng tôi làm việc tắc trách, mong anh bỏ qua!”

A Lâm lúc này dường như cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô ấy nghi hoặc quay sang nhìn tôi: “Chuyện này là thế nào? Mấy người này không phải là ký giả của Star Entertainment sao, trên ngực còn đeo thẻ mà. Không phải nghe nói lương rất cao sao? Chẳng lẽ làm ký giả cũng không sống nổi, phải lén lút làm cả những vấn đề của xã hội như những đăng cay thắm kín của nam giới làm nghề đặc biệt sao?”

“Ôi, Văn Học, mặt mũi cậu sao trông như bị khó tiêu vậy? Không phải ăn gì bậy bị đau bụng rồi đấy chứ? Nếu vậy mau vào toilet đi, ở bên đó rẽ trái vào đường thứ hai là được, toilet ở đây không gian tuyệt lắm, còn mở cả nhạc cổ điển nữa, cậu mau đi đi.”

Tôi nhìn sang “Tống Nhị Thiếu” đang đứng kế bên ra vẻ bình tĩnh, tôi không thể diễn tả được tâm trạng của bản thân lúc này.

Nửa tiếng sau, tôi, A Lâm và cả “Tống Nhị Thiếu” vừa ra lò, ba người ngồi trong phòng cao cấp nhất của Đế Sắc.

“Woa! Trời ơi, lần đầu tiên tớ đến căn phòng hoành tráng thế này đây, bức họa này là bản gốc của Monet ư? Cả món đồ cổ này cũng là thật ư?”

Sau khi vượt qua giai đoạn kinh ngạc ban đầu A Lâm đã mau chóng thích ứng với thông tin A Thành là Nhị Thiếu, không những thế còn tỏ vẻ rất thích thú trước sự thật này.

Cô ấy dạo một vòng quanh căn phòng, cuối cùng mới ngồi xuống nói năng lịch sự: “Em, cái đó, anh Tống à, người không biết không có tội, em và Văn Học cũng là vô ý mạo phạm thôi, ờ, những lời trước đây chúng em nói với anh, anh đừng để bụng nhé.”

“Anh ta thì có gì để mà để bụng chứ?” Tôi hừ một tiếng, “Mấy câu này phải do anh ta nói với chúng ta mới phải. Anh ta cố ý lừa gạt mới tạo ra nhầm lẫn này, xỏ mũi chúng ta dắt đi vòng vòng, chẳng lẽ đó là thú vui của người giàu có hả? Phải không? Nhị Thiếu?”

“Tống Nhị Thiếu” còn chưa kịp trả lời thì A Lâm đã mang dáng vẻ như vừa phát hiện ra lục địa mới: “Ây da, anh Tống, chiếc đồng hồ anh đang đeo rất đắt phải không? Anh thật biết chọn đồ, cũng chỉ có anh mới có thể đeo chiếc đồng hồ này mà toát lên vẻ khiêm tốn và sang trọng, lại phong cách như vậy!”

“Chiếc đồng hồ này là Văn Học mua cho tôi,” Tống Nhị Thiếu mới ra lò nhìn tôi, “mà em cứ gọi A Thành là được rồi.”

Tôi nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt, trong lòng có cảm giác chua xót, xấu hổ vì bị lừa dối, nghĩ đến việc mình từng thật sự nghĩ rằng anh ta đang làm công việc đó, còn nghiêm túc suy nghĩ về tương lai, tìm cách giúp anh ta thoát khỏi cái nghề đó, đến giờ nghĩ lại, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một tên hề đang diễn trò mua vui lúc họ rảnh rỗi.

“À, lúc trước em có nghe người ta đồn đại, nói chiếc đồng hồ Cartier mà anh đeo là bản giới hạn toàn cầu, mặt sau còn khắc cả tên anh nữa, sao lại do Văn Học mua được chứ? Ah, thật là, đúng là tin tức lá cải.” A Lâm lại tiếp tục phát triển tình bạn tốt đẹp với vị Nhị Thiếu này.

“Vốn dĩ đúng là có chiếc đồng hồ đó.” Anh ta cười.

“Vậy bây giờ nó đâu rồi?”

A Thành kín đáo nhìn tôi: “Sau này, vì tham gia tiệc hồ bơi...”

Tôi nhìn vẻ nghịch ngợm trên mặt anh ta mới dần nhận ra được, lần đầu tham gia tiệc hồ bơi, chính tôi đã xem chiếc đồng hồ của anh ta như hàng nhái, đem vứt mất... hình như chiếc đồng hồ đó giá cao hơn hai mươi vạn... nếu là bản giới hạn, có lẽ còn cao hơn...

Tôi vốn định nổi giận với A Thành nhưng vừa nghĩ đến đây, cơn giận liền tắt ngấm... liên tưởng đến những tổn thương khi tôi nhận xét về “Nhị Thiếu” trước mặt anh ta, lại càng đỏ mặt tía tai.

A Thành có lẽ muốn tạo bầu không khí thân thiết, so với bộ dạng lúc trước đám người mặc vest đen kia thì điệu bộ của anh ta lúc này có thể coi là rất thân thiện.

“Trước đây có thể các em có chút hiểu lầm về thân phận của anh. Bây giờ cũng có thể nhận thấy sự nghi hoặc của các em đối với thân phận thật sự của anh, còn nhiều vấn đề khác, đối với chuyện này anh rất xin lỗi, cho nên những điều các em hỏi, anh biết gì sẽ nói đó, không giấu giếm gì.”

Nhìn nét mặt u ám của anh ta, tôi lại nhớ anh ta từng nói mình có nỗi khổ khó nói. Tôi đột nhiên muốn suy đoán.

“Anh nói anh giấu giếm mọi chuyện đều là vì có nỗi khổ, lẽ nào anh mắc chứng tình dục biến thái đó sao? Nội tâm của anh, mỗi tế bào mỗi huyết quản trên người anh, đều đang kêu gọi ‘dùng roi đánh anh đi’ phải không.” Tôi nhìn A Thành, “Cho nên lúc đầu bất kể tôi phỉ báng ‘Nhị Thiếu’ thế nào, anh đều lặng thinh, thực ra là đang vô

cùng hưởng thụ đúng không? Thậm chí trong lòng còn vô cùng thích thú?”

A Thành lặng người: “Không... không phải vấn đề này... tóm lại, là có chút khó nói...”

Thực ra tôi cũng biết trong mớ suy đoán của mình có đến tám phần là không đúng, nhưng tâm lý lại mang kỳ vọng, mong chờ A Thành có thể giải thích rõ ràng, dù gì, điều đó cũng sẽ giúp tôi cảm thấy những lừa dối, che giấu của anh ta là điều có thể chấp nhận được.

Nhìn biểu hiện trầm lặng của tôi, anh ta có vẻ hoang mang, vội vàng nói: “Các em còn điều gì muốn hỏi? Muốn hỏi gì cứ hỏi thẳng đi!”

“Em có, em có!” A Lâm hào hứng, “A Thành này, em vừa liệt kê một danh sách đây, chờ chút, để em xem, a a, câu đầu tiên, em muốn hỏi anh, có tin đồn anh từng có qua lại yêu đương với tất cả thành viên trong nhóm 22Girls đang nổi dưới trướng HT Entertainment, điều đó có thật không? Thứ hai, nghe nói anh và nữ minh tinh Quách Dao Dao đang yêu nhau nồng nhiệt, thậm chí còn có ảnh chụp hai người hẹn hò giữa đêm khuya? Thứ ba, nếu anh vẫn còn độc thân, có thể cân nhắc đến em không? Thứ tư, nếu không thể cân nhắc đến em, vậy coi như để an ủi, chúng ta có thể like weibo của nhau không? Sau đó cùng chụp chung một bức ảnh nhé?”

“...”

Nghe những câu hỏi của A Lâm tôi nhận ra có lần A Thành buồn bã nói bản thân, “trong ngành có nhiều điều tiếng không hay” là ý gì.

Tôi móc điện thoại ra, tra cứu “Tống Minh Thành”, tin tức phong phú mọi mặt, thậm chí còn có người đem anh ta ra làm nhân vật chính trong tiểu thuyết đồng tính hoặc nhân vật tổng giám đốc trong truyện.

Nghe những câu hỏi của A Lâm, anh ta cười cười: “trong giới giải trí các em cũng biết đấy, là nơi đồn đại những tin tức sai lệch. Chuyện này, tóm lại, tôi có thể trả lời các em, tôi đang độc thân! Tuyệt đối độc thân! Tôi và Quách Dao Dao cũng không phải tình nhân! Chúng tôi có mối quan hệ khá trong sáng!”

Anh ta cứ thế chuyện lớn hóa nhỏ mà trả lời hết mấy vấn đề, sau đó còn chụp ảnh chung với A Lâm. Tôi chợt nghĩ tới lúc trước, weibo của “Nhị Thiếu” gửi cho tôi một dòng tin nhắn đã gây ra sóng gió lớn, đột nhiên cơn giận lại dâng trào. Lại nghĩ đến vị Tống Nhị Thiếu tiếng tăm kia giờ đang ngồi cạnh bên, biết rõ tất cả nhưng lại trở mặt nhìn tôi lo lắng cho thân phận giả của anh ta, thậm chí còn thích anh ta, phải chăng trong lòng đã ý thức rõ về sức hấp dẫn của bản thân không?

Để A Lâm nghịch ngợm thoải mái, anh ta lại hướng về chỗ tôi, có chút bất an.

“Văn Học, có phải em đang định mặc kệ tôi không?”

Tôi không thèm nhìn mặt anh ta.

“A Lâm, chúng ta đi thôi.”

Sau khi có được chữ ký trên hình chụp chung, A Lâm rất muốn đem về trường học khoe nên nhanh chóng thuận theo đề nghị của tôi.

A Thành muốn giữ chúng tôi lại nhưng điện thoại của anh ta đột nhiên reo lên.

Tôi dợm chân định đi, anh ta vừa kéo tôi lại, vừa cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

“Chờ đã, Văn Học, là điện thoại của em trai em.”

Anh ta nhìn tôi ra dấu im lặng rồi ấn nút nghe.

Tôi không biết là thật hay giả, nhưng nhớ lại lần gặp mặt trước, A Long dường như rất thân thiết với anh ta, nếu thật sự có chuyện gì đó mà gọi cho anh ta thì cũng rất có thể, do vậy tuy nghi ngờ nhưng tôi cũng đành nán lại.

A Thành nhận điện thoại, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm trọng.

Tôi nghe anh ta nói: “A Long, em đừng lo, không sao đâu, còn có anh.”

Anh ta tắt điện thoại liền quay đầu lại: “Văn Học, em trai em xảy ra chuyện. Chúng ta mau đến trường một chuyến.” Sau đó anh xoay lại cười với A Lâm, “A Lâm, anh và Văn Học có chút chuyện, nếu em không phiền, để anh nói tài xế đưa em về nhà. Đây là thẻ VIP của Đế Sắc, sau này có thể tùy ý đến chơi.”

Cầm thẻ VIP trên tay, A Lâm vui vẻ bước đi: “Hơ hơ, được được, A Thành, anh thật là tốt, trên mạng nói anh tệ bạc như thế, em nhất định phải tìm đến ngọn nguồn xuất phát tin đồn đăng một bài viết giúp anh đính chính! Thôi, anh và Văn Học đi đi, em về đây.”

Chờ A Lâm đi khỏi chỉ còn lại tôi và A Thành, anh ta đến kéo tay tôi: “Đi thôi, lái xe của anh, A Long đánh nhau với người khác bị

thương rồi nhưng cũng không biết đối phương là ai, bây giờ nhà trường muốn đuổi nó. Nó bị dọa sợ chết khiếp rồi, không dám nói với em.”

Nghe vậy, tôi chẳng còn quan tâm đến chuyện này, cũng chẳng bận tâm trước mặt là A Thành hay Tống Nhị Thiếu. A Long xảy ra chuyện, tim tôi đã muốn nhảy lên tới cổ. Thằng nhóc này trước nay nghe lời lại hiểu chuyện, cũng không phải là đứa sẽ tùy tiện đánh nhau, tuyệt đối là do đối phương gây sự hoặc khiêu khích nó trước. Đối với kiểu xô xát thông thường này mà trường lại muốn đuổi học thì chắc chắn đối phương là người có thể lực.

“Lái xe anh đi.”

A Thành vừa nói vừa kéo tôi đến cạnh một chiếc xe Ferrari đỏ.

Tôi nhìn chiếc xe mà ngây cả người.

A Thành nhìn tôi bảo chữa: “Hôm nay anh chỉ có chiếc xe này, đành lái nó vậy, bởi vì vừa hay phải đến đây thương lượng chuyện làm ăn, cho nên mới mặc vest đen, ăn mặc thế này mà lái chiếc xe này thì không hợp lắm, nhưng em đừng quá để tâm...”

“...”

Khi chúng tôi đến trường liền gọi điện cho A Long, nhưng mãi chẳng thấy ai nghe máy. Vội vàng đi thẳng đến ký túc xá của thằng bé, hỏi thăm mấy người bạn cùng phòng mới biết A Long đang ở phòng họp của trường.

“Chị Văn Học, may mà chị đến rồi, chị mau đến gặp A Long đi, bọn họ đều lừa gạt người khác quá đáng đấy.”

Lúc đó tôi chẳng để tâm mấy câu này của bạn cùng phòng A Long, khi tận mắt nhìn thấy A Long tôi mới hiểu được hàm ý trong đó.

Đứa em trai trước nay luôn trung thực hiền hòa của tôi, khuôn mặt rõ ràng là bị đánh đến thảm hại. Lúc tôi đẩy cửa bước vào, nó nhìn ra phía tôi, một bên mắt sưng đến gần như không thể mở ra, xung quanh toàn máu bầm, cái mũi cũng vậy, đến môi cũng bị rách, máu vẫn còn chảy ra.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 8+3: Ferrari Đỏ Kiêu Hãnh (3)

“Cô là người thân của Trương Đăng Long phải không? Sao lại trẻ tuổi thế này, xảy ra chuyện nghiêm trọng mà người lớn trong nhà cũng không lo.” Tôi vừa bước vào cửa, một phụ nữ trung niên mắt đeo kính râm liền nói một tràng, “Tôi là giáo viên hướng dẫn của sinh viên năm nhất kỳ này, mọi người có thể gọi tôi là cô Vương. Trương Đăng Long chủ động gây chuyện đánh nhau, hơn nữa lại giữa nơi công cộng, hiện chúng tôi đang xét đến việc cho em ấy thôi học. Hiện giờ gọi hai bên liên can đến phòng họp, viết tường trình sự việc xảy ra, Nay người thân của đôi bên đều có mặt nên có thể bàn đến chuyện bồi thường, cũng không phải đến mức báo cảnh sát, dĩ hòa vi quý thì hơn.”

Thái độ người này đối với tôi không được tốt, nhưng vừa nhìn thấy A Thành theo tôi vào trong liền nhìn thêm một hồi, hắng giọng, giọng điệu kiêu ngạo từ từ giảm bớt.

Tôi xoay đầu nhìn người được cho là bị hại đang ngồi đối diện A Long, là một học sinh nam, lỗ tai xỏ khuyên, trên người đều là quần áo hàng hiệu, chỉ có khuôn mặt đang bị xước nhẹ, thậm chí chiếc áo trắng cậu ta đang mặc nhìn vào chẳng hề có dấu tích ầu đả. Cậu ta ngồi với dáng điệu buông thả, vẻ mặt khinh khỉnh. Cha mẹ cậu ta đứng kế bên, nhìn kỹ mới thấy được chút sây sát nhỏ trên mặt cậu ta.

“Chị...”

A Long mở miệng gọi tôi một tiếng, cậu thanh niên kia liền mở miệng cười nhạt.

“Không ngờ bà chị nhà quê ăn mặc cũng không quê lắm.” Nói rồi nó nhìn tôi cười chế giễu, Chậc chậc, có mấy người cứ nghĩ là vào được thành phố làm tình nhân của người ta, cho rằng khoác quần áo đẹp lên người là có thể đổi đời, nghĩ mình đã trở thành người thành phố rồi.”

Cô giáo kia nghe rõ từng từ, nhưng ra vẻ như chẳng nghe thấy gì. Hai vị phụ huynh kia cũng có thái độ dung túng như thế.

Mặt A Long tỏ vẻ vô cùng tức giận và nhục nhã, tôi cũng giận run lên.

“Cô giáo Vương, A Long bị thương đến mức này, thậm chí trên quần áo còn có vết chân giẫm đạp, còn người được cho là bị hại kia lại chẳng hề hấn gì, chúng tôi tạm thời chưa tính đến sự tình thực chất như thế nào, nhưng là một giáo viên, lẽ nào cô không lo nghĩ đến sức khỏe của sinh viên sao? Tối thiểu cũng phải đưa A Long đi xử lý vết thương, nếu không lỡ thằng nhóc này bị làm sao, tôi xin hỏi, cô có chịu trách nhiệm được không?”

Cô giáo Vương nghe qua lời tôi cũng có chút khó xử: “Chuyện này là do A Long gây ra trước. Bây giờ tôi gọi người đi tìm y tá.”

“Tôi hiểu em trai tôi, nó không thể vô duyên vô cớ mà gây sự, hiện tại tình hình trước mặt, rõ ràng đối phương cố tình gây thương tích. Các cô muốn chứng minh mọi chuyện là do A Long, vậy trừ phi dùng camera giám sát để chứng minh.”

“Trong trường không có camera giám sát, mà Trương Đăng Long cũng thừa nhận là do bản thân gây sự đánh bạn trong ‘Bản tường trình’ rồi.” Tôi vừa nói hết thì cha mẹ đối phương liền lấy ra tờ giấy, “chính là viết lúc nãy có cả cô giáo ở đây nữa, cô hỏi em trai cô xem có phải đây là nét chữ của nó không.”

“Là do các người lừa tôi, nói chỉ cần tôi thừa nhận thì mọi chuyện coi như xong, trường cũng sẽ không truy cứu thêm nữa nên tôi mới viết!” A Long như một con thú gặp nạn, tức giận mà không cách gì giúp mình, “Hơn nữa tôi cũng không hề vô cớ gây sự! Là do anh ta vô lễ với một nữ sinh, động tay động chân với người ta, nữ sinh đó kêu cứu nên tôi mới đến ngăn chặn anh ta, anh ta liền tìm người đánh tôi.”

“Ha, còn làm bộ anh hùng cứu mỹ nhân? Vậy có bản lĩnh thì gọi đứa con gái được mày cứu ra đây đi, vừa rồi không phải cũng đến hỏi cô ta rồi sao? Cô ta cũng thừa nhận, chẳng có chuyện ai vô lễ gì cả, cô ta cũng không biết mày là ai!” Cậu thanh niên kia dùng vẻ mặt nhạo báng, “Mày nghĩ mày là ai chứ?”

A Long nhìn tôi: “Chị, em cũng không biết tại sao cô ấy không thừa nhận, những điều em nói rõ ràng đều là thật.” Ánh mắt nó đầy đau thương và bối rối.

Nhìn khuôn mặt bị thương đến biến dạng của A Long, trong lòng tôi cực kỳ khó chịu. bản thân tôi thật nhỏ bé, chẳng có cách gì bảo vệ em trai mình, tôi không có cách nào giải thích với nó tại sao đúng sai thật giả trong thế giới này lại bị bóp méo như vậy.

“Hơn nữa, đừng thấy con chúng tôi không bị thương bên ngoài, trong lúc xô xát, Trương Đăng Long còn đạp trúng chỗ đó của con trai tôi, vị trí đó rất nhạy cảm, thằng bé cứ than đau suốt từ nãy, chỉ

mong không để lại di chứng ảnh hưởng để việc cưới vợ sinh con về sau! Con trai chúng tôi chỉ là phản kháng tự vệ nên mới đánh Trương Đăng Long, còn Trương Đăng Long, tuổi nhỏ lại có tâm ác, muốn khiến con chúng tôi tuyệt tử tuyệt tôn hay sao?”

“Vậy hai vị định giải quyết chuyện này thế nào?”

Tôi vừa định lên tiếng thì A Thành nhẹ nhàng ngăn tôi, thấp giọng nói: “Trương Thái Phụng, đừng sợ, có anh ở đây.”

Nhưng vừa xoay người nhìn cha mẹ đối phương, anh ta lại như biến thành một con người khác, lạnh lùng mà sắc bén.

“Anh là ai? Nói năng có biết trước sau không vậy?” Hai người đối diện nhìn A Thành một lượt từ đầu đến chân, đánh giá không ra lai lịch của anh ta.

“Trương Đăng Long gọi tôi là anh.”

Cặp vợ chồng trước mặt liền thì thầm gì đó.

“Chuyện này chỉ có hai cách giải quyết. Tôi cho các vị lựa chọn.” A Thành cười cười, “Cách thứ nhất là công khai. Đầu tiên chúng tôi không thừa nhận những thứ này do chúng tôi viết, các vị muốn đến tòa án khởi kiện thì trước tiên phải xin giám định bút tích này, mất khoảng hai tháng thì phải. Sau đó cứ cho là giám định được đây chính xác là bút tích của A Long, muốn được bồi thường thì các vị còn phải đi kiểm tra thương tích. Khi đó con trai của các vị có lẽ sẽ phải nhiều lần đến bệnh viện, cởi quần áo để cho bác sĩ y tá kiểm tra, quá trình này cũng cần từ một đến hai tháng. Trong thời gian đó chúng tôi kiên quyết khẳng định những dòng này là do A Long bị ép mà viết ra, cũng có thể kiện ngược lại, yêu cầu các vị chi trả phí điều

trị vết thương cho A Long. Nếu giám định ra kết quả con trai của các vị hoàn toàn khỏe mạnh, chân tướng sự thật đã rõ, tôi tin là quan tòa sẽ biết phải phán xét như thế nào, nếu con trai các vị bất hạnh, thực sự có vấn đề, chúng tôi sẽ đền tiền, nhưng các vị cũng biết, chuyện ngồi lê đôi mách ở trường học không ít, con trai các vị không may bị A Long đá trúng, chuyện này chúng tôi sẽ giữ kín hay tiết lộ ra đây.”

A Thành nhún vai: “Trẻ con mà, nói chuyện thường không kiêng kỵ, về sau lời đồn con trai các vị bất lực sẽ theo nó suốt cuộc đời, có thể còn trở thành bóng đen tâm lý của nó. Đáng tiếc, tình trạng này không được bồi thường tổn thất về tinh thần. À, giúp các vị tổng kết một chút nhé, chính là, nếu công khai, quá trình giám định tốn hai ba tháng, sau khi thành lập án, việc thẩm định ít nhất cũng cần ba tháng, hơn nữa nếu kết quả không thỏa đáng, chúng tôi sẽ kiện lại, chờ khi có phán quyết, cho dù các vị nhận được tiền thì cũng hơn nửa năm sau rồi. Các vị đồng ý thì chúng tôi sẽ theo, đoàn luật sư của tôi cũng khá rảnh rồi.”

Anh ta đổi sang phong cách “Nhị Thiếu”. Đó mới chính là bản tính của anh ta, thông dong tử tử.

Cha mẹ phía đối phương không ngờ A Thành lại ăn nói sắc bén đến vậy, họ giận dữ nhìn anh ta, cuối cùng vẫn là người mẹ mở miệng.

Chúng tôi chưa từng nói sẽ công khai chuyện này, con cái quậy phá, chúng tôi cũng chẳng thời gian đâu, hơn nữa nếu thực sự phải lên tòa, thì đối với Trương Đăng Long cũng chẳng tốt đẹp gì, nên suy nghĩ cho con trẻ hai bên, xử kín thì hơn.

A Thành gật đầu: “Đúng, xử kín, vậy tôi cho các vị phương án thứ hai.”

Anh ta tiến lên vài bước: “Chuyện này rõ ràng là một người thường cũng nhận ra ai bị ai lừa, các vị rõ ràng là vu khống cho người khác, vì thấy A Long nhà chúng tôi không phải người thành phố, gia cảnh bình thường, không địa vị không chỗ dựa, cho nên muốn lấy mạnh hiếp yếu, đúng không. Nếu các vị đã không nói đạo lý, tôi cũng không cần dùng đạo lý với các vị nữa.”

“Các vị cũng không cần đoán tôi có bao nhiêu tiền, các vị có thể lấy được của tôi bao nhiêu chứ. Các vị cứ ra một cái giá, bao nhiêu tiền?”, anh ta cười cười, tay rút ra tập chi phiếu, “Tôi viết ngay cho các vị.”

“Các vị cũng không cần vội vàng, cứ từ từ suy nghĩ, bởi vì lần này đưa cho các vị bao nhiêu tiền, lần sau lỡ như con trai các vị xảy ra xung đột với A Long nhà chúng tôi, phần dưới bị đá trúng gì gì đó, thì cũng bồi thường một giá này thôi.”

Không những ba người đối diện mà đến cả tôi và A Long đều bị khí thế và sự thẳng thừng của A Thành dọa một trận.

Nếu đem lời anh ta dịch lại thì sẽ có nghĩa là: “Lần này đánh người nếu đến năm vạn, vậy anh đây đền cho cậu hai mươi vạn thì sẽ đánh thêm bốn lần. Anh đây ngoài tiền ra chẳng có gì khác nữa.”

“Anh là ai? Muốn ở đây hù dọa chúng tôi hả?!” Người bố phía đối phương cuối cùng không nhịn được đã mở miệng, ông ta đứng thẳng người, dường như muốn ngụy tạo chút khí thế.

A Thành nhìn ông ta: “Ông Hứa, ông cũng thuộc kiểu quý nhân mau quên chuyện nhĩ, không lâu trước đây cháu gái ông là Hứa Nhu đá bị thương một con ngựa thuần chủng, tôi nghe trợ lý nói, ông nhận ủy thác của người nhà Hứa Nhu, mua mười phần quà cùng

thái độ nhẫn nhịn muốn giao cho thợ kỹ đưa vào cho tôi, nhưng đã phải đứng ngoài cửa chờ cả ngày trời nhĩ.”

“Là cậu?!”, “Ông Hứa” kinh ngạc thốt lên, ông ta vừa rồi còn giương nanh múa vuốt, giờ lại rụt rè.

“Xin lỗi, chuyện này là hiểu nhầm thôi, con trẻ gây gỗ qua lại ấy mà, giờ nếu đôi bên đều đã hiểu nhau, vậy chuyện này dừng ở đây đi.”

“Sao có thể bỏ qua dễ dàng như thế, con người tôi đây chính là làm việc phải đến nơi đến chốn. Thứ nhất, con trai các vị phải viết một bức thư xin lỗi chân thành, công khai đăng trên báo tường, đây là để tạ lỗi với A Long; thứ hai, vừa rồi cô giáo Vương cũng nghe đấy, con trai các vị làm nhục chị hai của A Long, cũng chính là thiên kim nhà họ Văn, theo quy định của nhà trường, đối với những hành vi như vậy phải có cách xử lý thế nào? Thứ ba, A Long nhà chúng tôi vừa bị thương vừa hoảng sợ, các vị phải bồi thường, ông nói có đúng không?”

“Đúng đúng, anh nói rất đúng, chúng tôi nhất định sẽ làm hết.”

Về sau chuyện này đã kết thúc như thế đấy, không những đối với thằng nhóc sống ngoài vòng pháp luật kia, mà cô giáo Vương cũng ngó người, tôi và A Long cũng thộn ra.

A Thành kéo hai người chúng tôi lại:

“Trương Thái Phụng, đừng ngây ra đó nữa, đi thôi.”

“A Long... vết thương của A Long còn cần phải xử lý, nhân viên y tế chưa đến nữa...”

A Thành vừa kéo tôi, thêm cả A Long: “Ày, em không nghe nói à, về chất lượng của phòng y tế trường đại học ấy? Đi thôi, lái xe đưa A Long đi xử lý vết thương.” Nói xong anh ta vung vẩy chìa khóa chiếc Ferrari trên tay.

Lúc này A Long chỉ chăm chăm nhìn A Thành vừa mở miệng cười với tôi: “Chị, em xin lỗi, xảy ra chuyện này, em sợ liên lụy đến chị, khiến chị mất mặt trước cha mẹ, cho nên, cho nên mới nghĩ đến việc gọi anh Thành.”

“Nhưng, gọi anh Thành quả không sai nhỉ! Anh Thành, anh học luật à? Anh Thành, vừa rồi anh thật sự lợi hại, chị nói anh là người lao động chân tay, nhưng em thấy anh thực là nhân tài mạnh cả thể chất lẫn trí lực đó! Anh Thành, rốt cuộc anh đang làm loại công việc chân tay nào? Như vậy có phải là quá lãng phí không?”

A Thành nghe đến đoạn người lao động chân tay liền nhìn qua tôi, nhú mày nhanh đến mức như không có.

Tôi háng giọng: “Anh Thành của em đang làm việc gì, chi tiết em không cần quan tâm, tóm lại lần này, em phải học tập những gì anh Thành vừa phát huy ban nãy, người tốt bị lừa gạt về sau không được sợ những chuyện đó, cứ ưỡn ngực ngẩng đầu mà tranh luận. Sợ gì chứ, em còn có chị ở đây! Hơn nữa, trong cuộc sống này, phải nhớ, con người cần biết ứng biến, đừng quá thụ động, lúc cần thiết nhất định phải tự bảo vệ mình, đừng chính trực một cách mù quáng.”

A Long lớn tiếng đáp “vâng”: “Đúng! Chị hai nói đúng lắm! Vừa nãy tập chi phiếu đó tuy chỉ là đồ giả, nhưng cách anh Thành lấy ra viết thật có khí thế! Về sau em cũng phải tự tin hơn mới được.”

Thằng bé A Long này đúng là lành vết thương thì quên cơn đau, lời của tôi rõ ràng là chú trọng vào việc nghĩa khí cứu người, nó lại hiểu sai ý, cũng không thèm quan tâm ánh mắt tôi nhìn nó thế nào, say sưa nói: “Mà em cũng phải học cách ứng biến nữa! Em muốn giống như anh Thành, làm người luôn có sự chuẩn bị! Về sau trong người phải luôn đem theo chi phiếu giả, còn phải mua thêm chum chìa khóa Ferrari giả nữa mới được!”

Khuôn mặt sưng của nó nở nụ cười trong sáng: “Chị, mấy ngày trước em học được từ bạn học trong ký túc rất nhiều điều hay, bây giờ em đã biết thêm nhiều loại xe sang nữa rồi. Nhưng Ferrari em lại không thích lắm, đặc biệt là loại màu đỏ, em cảm thấy quá phô trương rồi, hơi sáo rỗng. Em thích xe Lamborghini, về sau em sẽ mau chìa khóa giả của xe Lamborghini!”

“...”

Tôi không biết phải giải thích thế nào cả, chỉ đành im lặng suốt quãng đường đi, đưa em trai đến chỗ chiếc Ferrari đỏ “quá phô trương” của A Thành.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 9+1: Tiếp Cận

Ba người chúng tôi cứ thế ngồi trên chiếc xe “mười chân hai mã lực” đó, vung roi cho ngựa phi nước đại qua mặt ba người ban nãy.

Lúc này không phải giờ cao điểm nên tốc độ xe chạy rất nhanh, tôi quay sang nhìn A Long, có lẽ đây là lần đầu tiên thằng bé trải nghiệm thứ “tốc độ sinh tử” này, mặt trông càng căng thẳng, lúc xanh lúc tím, không rõ là vì tốc độ xe quá nhanh hay vì trên mặt vốn bị sưng nên mới như vậy.

Cũng may khoảng mười phút sau, A Thành cuối cùng đã giảm tốc độ. Anh ta lắc đầu vuốt tóc qua gương chiếu hậu nhìn xuống A Long.

“Anh nói này, chẳng lẽ Ferrari đồ thật sự mất giá vậy sao?”, anh ta lẩm bẩm, “Nhưng anh cảm thấy rất tuyệt mà, màu đỏ, phóng khoáng mà nhiệt tình, gan góc mà dũng mãnh, rất lý tưởng để thể hiện cá tính của anh. Tuy nhìn từ bề ngoài thì chiếc xe này hơi xấu, nhưng ai bảo nó là xe bốn chỗ ngồi chứ? Khi đó ngoài chở chó, anh còn chở em gái nữa, hai chỗ thì không được!”

Đôi mắt nó sáng lách như hai viên lửa: “Anh Thành, anh thật lợi hại! chẳng trách giáo viên nói, hiện nay sinh viên tham ăn biếng làm, không chịu học hỏi, lại chẳng muốn lao động vất vả, tiền lương nhận được sau khi tốt nghiệp kém xa người làm công việc chân tay và kỹ thuật! Anh Thành, anh đúng là tấm gương của em! Chiếc xe

màu đỏ nếu do người bình thường lái đều thấy rất khoe khoang, nhưng anh lái thì khác hẳn, rất có phong cách!”

Lời nói cộng thêm ánh mắt sung bái của A Long thực sự rất có tác dụng đối với A Thành, nhưng anh ta cố giữ vẻ nghiêm túc: “A Long, em đừng nghĩ nhiều, học đại học thì phải coi sự học là chính, như anh bây giờ cũng có thể là do may mắn hơn người khác, dù gì trông anh cũng đẹp trai hơn rất nhiều người, cho nên cuộc đời rất công bằng, đừng nghĩ đến chuyện tìm con đường dễ khác.”

Lái xe chẳng bao lâu A Thành cuối cùng đã dừng lại, anh đưa A Long đến một phòng khám tư. Vừa bước vào cửa đã có người nhiệt tình tiếp đón, tác phong chuyên nghiệp dẫn A Long đi rửa vết thương.

“Ở đây tương đối gần, cứ làm sạch vết thương của A Long trước đã.” Trong phòng chờ chỉ còn lại hai người là tôi và A Thành, anh ta có ý muốn giải thích với tôi.

Tôi nhìn anh ta, sau khi thân phận bại lộ, đây là lần đầu tiên chúng tôi ở riêng cùng nhau.

Không khí có phần yên tĩnh, mọi thứ diễn ra quá nhanh, thậm chí tôi còn chưa có thời gian ổn định lại tâm trí. Có thể thấy anh ta vẫn muốn duy trì mối quan hệ như trước, nhưng nếu có gì đó khác đi thì chính là vì chuyện của A Long, tôi chẳng cách nào nổi giận với anh ta, nhưng cảm giác xa cách giữa hai người vẫn xuất hiện.

Cuộc sống của văn âm và đám bạn là cuộc sống hưởng thụ du thuyền xa hoa và các kỳ nghỉ, đó là cuộc sống mà tôi không thể hòa nhập được, nhưng A Thành đang đứng trước mặt tôi đây, e rằng

còn vượt xa hơn thế nữa, lần đầu tiên tôi ý thức được, mình và anh ta không phải là người ở cùng một thế giới.

Có lẽ những dịch vụ ở phòng khám tư này, người thường chẳng ai có thể sử dụng nổi, vô cùng yên tĩnh, không có chút tạp âm của bệnh viện, nhưng lúc này không khí ấy lại càng tăng thêm sự khó xử giữa tôi và A Thành.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, tôi háng giọng lên tiếng trước.

“Anh là cung Xử Nữ sao?”

A Thành hơi không vui: “Sao tôi có thể là cung Xử Nữ chứ? Vừa rồi chẳng qua tôi chỉ mượn chuyện để nhấn mạnh thôi, dù gì danh tiếng cung Xử Nữ cũng không tốt đẹp lắm, vừa thích soi mói, lại còn theo chủ nghĩa hoàn hảo, lại còn thích truy bức, cho rằng bản thân hiểu biết hơn người, thực tế là người rất hay do dự, tôi ghét nhất đấy, cho nên những lời đó chỉ có tác dụng hù dọa người khác thôi. Có điều những cung khác cũng chưa thấy có gì tốt đẹp hơn, Bò Cạp tẻ nhạt, Song Tử đa tình, Kim Ngưu nhỏ mọn, Cự Giải ủy mị, Thiên Bình hư vinh, Bảo Bình nhạy cảm, Song Ngư lãng nhãng, Bạch Dương bạo lực, Sư Tử theo chủ nghĩa gia trưởng.” Nói đến đây anh ta ngưng một lát “Chỉ có Nhân Mã chúng tôi, tính cách cởi mở, tự duy nhạy bén, hướng ngoại lại nhiệt tình, thông minh hơn người, ôi, tóm lại là không thể kể hết được ưu điểm, hơn nữa nam Nhân Mã lại đặc biệt đẹp trai.”

Người đàn ông đang mặc vest đen mang dáng vẻ phong lưu tên A Thành còn đang đứng trước mặt tôi, nhưng nhìn anh ta, tôi cảm thấy không thể nào đối diện được. Hoặc có thể bình thường khi giao tiếp, bất kể là A Thành trước kia hay Tống Minh Thành bây giờ, anh

ta đều không hề giấu giếm tính cách của mình. Thậm chí khi không đeo trên mình cái mác tổng nhị thiếu kia, thái độ của anh ta lại càng chân thật hơn.

“Bình thường đàn ông cũng để ý chuyện cung này cung nọ ư? Anh không? nghe nói chỉ có phụ nữ và “gay” mới tin vào những thứ này à?”, chính tôi cũng không nhận ra trong giọng điệu của mình có ý cười nhạo, lúc tôi cũng không kiêng dè chuyện thân phận của anh ta nữa.

“Bản thân tôi thực ra không hay xem về các nhóm sao, đây đều lúc nhỏ mẹ tôi nói với tôi, khiến tôi bây giờ hể thấy ai là liền nói như thuộc lòng, vốn dĩ căn cứ theo thời gian sự sinh thì tôi là cung Bọ Cạp, nhưng mẹ tôi thì tin vào các chòm sao, Bị Cạp quá vô vị tẻ nhạt, nên bà đã sinh mổ trước để tôi rơi vào sao Nhân Mã.”

Truyện xuất bản được type và chia sẻ phi lợi nhuận với các bạn chưa có điều kiện tiếp cận sách, vui lòng không sao chép vì mục đích thương mại hay bất kỳ mục đích nào khác, nếu có hãy mua sách thật ủng hộ tác giả.

Anh ta cứ thế nói, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Trương Thái Phụng, em thuộc chòm sao gì?”

“Xử Nữ là chòm sao tôi ghét nhất...”

A Thành ngây người: “Vậy không phải sắp đến sinh nhật em rồi ư?”

Lần này đến lượt tôi ngây ra, cũng đúng, hôm nay đúng vào ngày khai giảng, mà sinh nhật tôi là ngày mười bảy tháng chín, mấy ngày nay bận rộn đến quên mất.

“Em chuẩn bị đón sinh nhật thế nào?”

Nói thật, tôi chưa từng nghĩ sẽ đón sinh nhật mình như thế nào, nhưng mỗi khi ngày đó tới, trong lòng đều thấm mong đợi. Từ sau ngày tôi trở về bên cha mẹ ruột, mỗi năm đều nhận được một món quà bí mật. Bắt đầu từ gấu bông, chiếc đầm xinh xắn, chậu bonsai, cho đến các loại nước hoa, đồ trang điểm, ví, truyện tranh,... có thể thấy, đều là do đối phương lựa chọn kỹ càng, trong mỗi món quà cũng thường có một tấm thiệp hoặc một bức thư, bên trên viết lời chúc, dịu dàng gọi tôi là “Cô gái xinh xắn đáng yêu của tôi”, trong thư là vô số những lời chúc phúc người đó dành cho tôi, ký tên bên dưới trước nay chưa hề thay đổi, đều là M. Điều này khiến tôi có thêm dũng khí nhìn về tương lai, bởi vì ở đâu đó, tôi cảm thấy mình được yêu, tôi vẫn được thế giới này quan tâm. Tôi luôn muốn gặp người đó, muốn cảm ơn người đó đã giúp tôi vượt qua những năm tháng đầu biến động ấy.

Mỗi năm, tuy cha mẹ đều tổ chức sinh nhật cho tôi giống như văn âm, nhưng với tôi, những bữa tiệc đó tôi cảm thấy mình chẳng khác nào một tên hề, khoác lên người bộ quần áo hàng hiệu, cười nói xã giao, thái độ đúng mực, giống như một thiên kim tiểu thư thực thụ. Tiệc sinh nhật mỗi năm cũng là dịp tôi nhận ra mình và văn âm sẽ không bao giờ như những cặp chị em bình thường khác. Từ không khí cho đến qui mô buổi tiệc, cha mẹ đối xử với chúng tôi như nhau, chỉ là tôi không thích như vậy, còn con bé lại rất hào hứng và đắm chìm trong đó. Nó tận hưởng và đón nhận mọi thứ, bất kể là thể hiện tài năng dương cầm trước bạn bè, kết giao với đối tượng quyền quý hay nhận những món quà đắt đỏ....

Trở lại với thực tại, tôi nhìn A Thành, chợt nhận ra không chỉ với những thứ trong cuộc sống mà đến con người, sự bình dị, nhẹ

nhàng vẫn hợp với tôi hơn.

Lúc này, vết thương của A Long đã được xử lý xong, ý tá đưa thẳng bé ra ngoài.

A Thành rất nhiệt tình nhưng tôi vẫn từ chối ăn tối cùng anh, chỉ yêu cầu anh đưa tôi và A Long về trường.

Tôi cố ý bỏ qua sự thất vọng lộ rõ trên gương mặt anh, bởi vì cũng có thể sự thất vọng của anh so với của tôi trong tương lai càng dễ xoa dịu và lãng quên hơn.

“Vậy em và A Long về à? Anh đã thanh toán hết các khoản phí ở phòng khám rồi, vài ngày nữa để A Long quay lại thay băng là được. Văn học, anh đi đây, sau này em vẫn sẽ liên lạc với anh đúng không?”

Tôi gật đầu, có lần anh từng nói, anh không hiểu tại sao có một số người luôn mong ước thiên trường địa cửu, anh chỉ cảm thấy được tận hưởng sự mới mẻ kích thích mà những mối quan hệ mới đem lại là tốt rồi, đã quá rõ ràng, e rằng chúng tôi sẽ không gặp lại nhau nữa.

Về trường, tôi đến thư viện mượn mấy cuốn sách chuyên ngành, mở điện thoại thấy có tin nhắn của A Lâm.

“Văn học, tớ vừa ăn cơm với giáo sư Ngô, ông ấy tiết lộ hội nghị giao lưu học thuật ngắn hạn ở Mỹ vào tháng sau, tuy giới hạn số lượng người tham dự nhưng vì luận văn trước đây của cậu rất xuất sắc nên giáo sư Ngô đã chỉ định cậu tham gia, có lẽ ngày mai sẽ thông báo cho cậu đấy!”

Thông tin này khiến cho tâm trạng đang đi xuống của tôi có chút khởi sắc. Đó là hội nghị có giá trị học thuật cao,... sẽ có sự xuất hiện của các tên tuổi lớn trong giới văn học, nghệ thuật, báo chí...

Trước đây, vì để làm vui lòng cha mẹ, tôi luôn nỗ lực tìm kiếm những cơ hội chứng tỏ bản thân như này, nhưng bây giờ đó không còn là điều khiến tôi bận tâm nữa, chỉ cảm thấy chính mình cũng muốn đi đây đó ngắm nhìn thế giới. Ngoài ra, địa điểm tổ chức hội nghị lần này là Los Angeles, mà món quà của M mỗi năm gửi đến đều từ một địa chỉ ở Los Angeles thôi.

Có thể hôm nay chính là ngày may mắn của tôi, buổi tối trở về nhà phát hiện trước cửa có kẹp một tấm thiệp và một bó hoa.

Tôi vội mở ra, người gửi đúng là M, năm nay có vẻ sớm hơn một chút.

“Cô gái đáng yêu của tôi: năm nay, nếu em đồng ý, tôi muốn cùng em đón sinh nhật, nhân đó gặp mặt để xin lỗi và bù đắp cho em, vì sự thiếu sót của tất cả những lần sinh nhật qua, chúc em luôn là một cô gái đáng yêu. Tôi mãi yêu em. 7h tối 17/9, phòng 203 Lâm Hồ Loan. Không gặp không về.”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 9+2: Tiếp Cận (2)

Tôi cầm chặt lá thư mà tay run lên, bao nhiêu năm qua, tôi biết lần này đến lần khác mong chờ, hi vọng có ngày nhìn thấy người đã lặng lẽ quan tâm tôi, biết bao nhiêu điều tôi muốn hỏi, người đó là ai? Tại sao lại quan tâm tôi như vậy, hơn nữa còn muốn tôi phải giữ kín về sự tồn tại của họ? Nhưng hôm nay, lẽ nào tôi không cần phải đến tận Los Angeles cũng có thể thực hiện được nguyện vọng này?

Hôm sau ở trường công bố danh sách tham dự hội nghị lần này. Đúng như lời A Lâm nói, tên tôi cũng có trên danh sách. Sau đó là việc chuẩn bị tài liệu, hẹn làm visa, ngoài ra giáo sư Ngô còn có những luật văn và tư liệu liên quan muốn tôi xem qua, thực sự bận đến không dứt ra được. A Lâm ngược lại có vẻ rảnh rỗi. Lúc tôi tra cứu tư liệu, cô ấy làm tổ bên cạnh, trên mạng lướt web.

“Ôi! Trời ơi! Tổng Nhị Thiếu đã có buổi gặp gỡ với nữ minh tinh Trần Hoát Lộ, Trần Hoát Lộ cũng ám chỉ mình đang qua lại với người nắm thực quyền ở HT là Tống Minh Thành, hơn nữa còn chia sẻ ‘anh ấy vừa đẹp trai lại phong độ ngời ngời, cũng rất gần gũi với tôi’, A Lâm ở bên cạnh đọc tin tức vừa kéo tay tôi, “Văn Học Văn Học, A Thành dau đó còn liên lạc với cậu không? Có phải đang yêu đương với Trần Hoát Lộ không? Quên chúng ta rồi ư. Nhưng tớ không thích Trần Hoát Lộ đâu, cô ta không có kỹ năng diễn xuất, sát thủ phòng vé, vẫn chỉ là một bình hoa di động mà thôi!”

“Chờ đã, siêu mẫu Ken lộ diện, Tổng Minh Thành của HT từng nói không bận tâm chuyện giới tính, không bài xích tình yêu đồng tính, còn khen anh ta có thể hình đẹp, cơ bắp nóng bỏng.” A Lâm liên tục click vào các trang, “còn đây nữa, “Trường nhóm fan của Tổng Minh Thành” nói từng có thời gian hẹn hò cùng Tổng Minh Thành, woa, sao lại còn có ‘Trường nhóm fans Tổng Minh Thành’ nữa? Văn Học Văn Học, cậu có thể đi hỏi lại A Thành những chuyện này không?”

Tôi hết cách nhìn A Lâm: “Vậy nếu tớ nói Tổng Minh Thành mà cậu đang đọc từng tỏ tình với tớ, cậu cảm thấy đó là thật hay giả?”

“Ha ha ha, nhỏ mọn, không hỏi thì thôi còn đem chuyện này ra trêu tớ. Nhưng mà A Thành này cũng thật là, lúc chưa biết thân phận thì gần như ngày nào cũng gặp, lần này thì đến mấy ngày rồi mà vẫn chưa thấy tin tức nhỉ?”

Tôi mặc kệ A Lâm, từ sau lần trước gặp mặt A Thành, thực tế anh có gọi cho tôi, nhưng tôi đều không nghe máy, có lẽ cuối cùng anh ta cũng hết kiên nhẫn rồi, sau đó thì không thấy gọi nữa.

Hôm nay là ngày hẹn làm visa, tôi nhìn đồng hồ, bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến lãnh sự quán Mỹ. Lúc này, chỉ lác đác vài người đứng xếp hàng, tôi cũng có mặt trong số đó, đột nhiên nghe có tiếng người gọi mình.

“Văn Học?”

Tôi quay lại: “Marvel, sao anh lại ở đây?”

Marvel cười với tôi: “Tháng sau anh có hội nghị và mấy buổi diễn ở Los Angeles, visa lần trước đã hết hạn nên đến gia hạn thêm. Em

thì sao? Cũng đi Mỹ à? Du lịch hả? Ừm, có phải là đi tham gia hội nghị giao lưu đó không? Thật trùng hợp, anh cũng đi, ban tổ chức còn mời bên Âm nhạc Cổ điển và giới Nghệ thuật nữa, nói không chừng em sẽ có cơ hội nghe anh đàn đấy. Thời gian rảnh, anh sẽ đưa em đi dạo Los Angeles.”

“Phải rồi, em đi cùng trường phải không, vậy khi trường em đặt vé máy bay thì nói cho anh biết, anh đi một mình cũng hơi buồn, vừa hay có thể đi cùng các em.”

Tôi vui vẻ đồng ý với Marvel, lần đầu ra nước ngoài thực sự có chút lo lắng bất an, có Marvel ở đây, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Chẳng bao lâu đã đến lượt tôi, Marvel vỗ nhẹ đầu tôi: “Không sao đâu, đừng lo lắng, lát nữa anh cũng không có việc gì, ở ngoài chờ em rồi cùng đi nhé.”

Xin gia hạn rất thuận lợi, sau đó tôi cùng Marvel đi ăn tối, cùng mua đồ đông lạnh và nguyên liệu nấu nấu, cuối cùng mới về phòng trọ của tôi.

“Cẩn thận với mớ vật liệu trang trí ở đó đấy.” Bởi vì quá nhiều đồ đạc, Marvel xung phong giúp tôi đem lên, tôi nhắc anh cẩn thận, mấy ngày nay đột nhiên phòng sát vách nhà tôi cũng có người đến thuê rồi.

Căn đó vốn là hai phòng diện tích cả trăm mét vuông, hai gian cùng một chủ, do vậy trước đây ông ta đã phá bức tường giữa hai phòng, muốn làm phòng trọ cao cấp, sau một thời gian cho thuê thì phát hiện cũng không đáng giá là bao nên cứ bỏ trống.

Mấy ngày nay đa số thời gian tôi đều ở trường nên cũng không biết hàng xóm là ai.

“Môi trường và an ninh khu này có tốt không?” Marvel nhìn số vật liệu bừa bộn liên châu mày, “em là con gái lại chỉ ở một mình, ở đây có an toàn không? Chỗ này còn đang sửa chữa, nhiều người ra vào có lộn xộn lắm không?”, anh vừa nói vừa ra chiều muốn giúp tôi đem mớ há cải đông lạnh vào nhà.

Tôi ngăn anh lại: “Để ở đây đi, trong phòng em hơi bừa bộn, hôm nay vất vả cho anh rồi, chờ lần sau em thu dọn sạch sẽ, sẽ mời anh tới ăn cơm nhé!”

Marvel nhìn tôi cười: “Được, vậy anh đi đây.”

Từ biệt anh xong, tôi xoay người lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, nhưng cửa còn chưa mở ra thì cửa phòng trọ bên cạnh đã mở.

Tôi không quay lại, chỉ nghe một giọng quen thuộc cất lên sau lưng.

“Quản nhiều thật đấy, còn lo lắng đến môi trường an ninh, em còn định mời anh ta đến nhà ăn cơm à, ăn há cải đông lạnh chắc?”

Tôi đang định mở cửa nhưng lại buông tay xuống, quay người lại.

Đối diện tôi là một người đang mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, chiếc mũ hình đôi tai gấu, nguyên bộ đồ có tạo hình và màu sắc chẳng khác nào một con gấu to. Ánh nhìn của tôi hướng lên trên một chút, lọt vào mắt là khuôn mặt quen thuộc. Chủ nhân khuôn mặt ấy đang trừng mắt nhìn tôi, biểu cảm rất sinh động, tùy tiện nhíu mày nhưng trông cũng rất cuốn hút.

Là Tổng Minh Thành.

Mấy ngày rồi không liên lạc, tôi cho rằng anh ta đã từ bỏ ý đồ xâm nhập vào cuộc sống của tôi, nhưng hôm nay... Tôi cố kìm nén trái tim bối rối, quay lưng định mở cửa tiếp.

A Thành thấy tôi không thềm đếm xỉa đến anh ta, quả nhiên vô cùng tức tối: “Trương Thái Phụng, sao em lại đối với tôi như vậy? Điện thoại không nghe! Rõ ràng em đã nói vẫn sẽ liên lạc với tôi mà!”

“Anh không phải còn bận hẹn hò yêu đương với nam nữ minh tinh khắp nơi sao, không nên lãng phí vào một nhân vật bé nhỏ như tôi.”

“Đó đều là tin đồn thôi! Gần đây anh ra nước ngoài với em gái để gặp một người quen cũ, sau đó trở về đều ở trong phòng sơn tường cái gì mà vì sửa chữa nên có nhiều người lộn xộn, anh tự sơn mà! Dụng cụ cũng là tự anh chọn lấy, có mấy thứ còn là tự mình làm nữa đó!”

“Sao anh lại đến đây trọ?” Tôi hỏi vu vơ, vừa mở cửa, nhưng chẳng hiểu sao, chìa khóa mãi vẫn chưa khớp ổ.

Tôi cúi đầu định nhìn cho rõ thì A Thành bước đến phía sau lưng tôi, cúi người lấy chìa khóa khỏi tay tôi, vừa mở khóa vừa lầm bầm: “Ai bảo em là nhân vật nhỏ bé chứ. Tôi còn tự mở cửa cho em đấy.”

Bởi vì chiều cao của chúng tôi chênh lệch nhiều, nên nếu nhìn từ phía sau lưng sẽ giống như anh đang ôm tôi vậy, lúc cúi người mở cửa, hơi thở của anh áp sát cổ tôi, tôi còn ngửi thấy mùi nước hoa

trên người anh, một mùi vị ngọt ngào. Tôi liền rụt cổ lại, run run như thể vừa chạm phải dòng điện.

Tuy chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi, vì vừa giúp tôi mở cửa xong anh liền buông “cái ôm” ra.

Tôi đứng trước cửa, gắng giữ bình tĩnh hỏi: “Sao anh lại đến đây trọ? Không có chuyện gì thì đừng gọi cho tôi, bây giờ anh có muốn nói không? Nếu không thì tôi về phòng đây.”

Không biết có phải tôi nhìn nhầm không, khuôn mặt A Thành thoáng đỏ: “À, ừm...” anh dừng một lát, sau đó lấy lại tinh thần, “Anh đương nhiên là có chuyện tự nhiên nhớ ra lần trước nói với em về mười hai chòm sao mà thiếu mất chòm Thiên Yết! Đó là chòm sao bí hiểm nhất, nội tâm đen tối, lòng báo thù rất mạnh mẽ! Em phải cẩn thận đó!”

“Được... cảm ơn.... Vậy tôi vào trước đây...”

Mãi đến khi cửa đóng lại, tất cả lại trở về trong yên tĩnh, an ta cũng không còn ở trước mặt tôi nữa, tim tôi mới ổn định trở lại.

Thế nhưng hồi tưởng lại cảnh tượng mới rồi, tôi đột nhiên hiểu ra lời A Lâm từng nói, người đàn ông anh tuần thực sự, dù trên người chỉ mặc bộ đồ rách, cũng đủ nổi bật giữa đám đông.

Chắc tại hơi đói bụng, sau khi đem đồ vào nhà sắp xếp một lát rồi đi nấu nước.

Vừa để há cửa vào nôi đã nghe có tiếng gõ cửa.

Cửa mở ra, quả nhiên vẫn là nhân vật hàng xóm bắt phàm.

“Tôi muốn mượn ít muối.” Anh ta nói, “Tôi chuyển đến hơi gấp nên chưa kịp mua gia vị.”

Tôi đưa cho anh ta gói muối.

Thế nhưng, chưa tới mười phút sau, anh ta lại gõ cửa.

“Đường tôi cũng không có...”

Khi tôi vừa lấy bánh ra khỏi nồi, anh ta lại tới...

“Có nước tương không cho tôi một ít? À, hình như cũng không đủ gạo, tốt nhất là cũng cho tôi một ít...”

Tôi nấn nấn trán: “Có phải anh định để tôi vừa ăn được một miếng bánh thì sẽ lại đến gõ cửa không hả? Vậy không phải tôi cũng nên hỏi anh còn thiếu thứ gì sao, có phải sang chỗ tôi ăn luôn sẽ tiện hơn không?”

A Thành chẳng mảy may để tâm, mặt dày đáp: “Ah, em nói cũng có lý, dù gì em cũng đã thành tâm thành ý mời tôi, vậy hôm nay ăn tối ở chỗ em vậy.”

Dứt lời anh ta lách qua tôi, đẩy cửa hiên ngang bước vào phòng.

Đập vào mắt anh ta là chiếc bàn bừa bộn sách vở, quần áo vứt bừa khắp nơi, A Thành vừa nhìn thấy đã đờ người. Anh ta đi một vòng, đến lúc nhìn thấy chén há cảo còn nóng hổi trên bàn, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Tôi nghĩ, lỡ như bệnh thiếu gia của anh ta nổi lên, sẽ không cách nào chấp nhận nổi kiểu ăn uống đơn giản và cảnh sống bừa bộn này.

Anh ta chỉ vào mớ há cảo đông lạnh: “Em ăn cái này hả? Đồ đông lạnh?” ánh mắt ám chỉ không biết nói gì hơn.

Tôi không thèm nhìn anh ta: “Không được sao, tôi lười nấu cơm.”

Tôi vừa định bưng chén há cảo đã bị tên A Thành nhanh tay ngăn lại: “Trương Thái Phụng, dù mệt mỗi bận rộn đến mấy cũng không thể hành hạ dạ dày! Tôi nhất định phải điều chỉnh tư tưởng sai lầm này của em, nấu cơm là một hoạt động giúp giải tỏa căng thẳng! Lỡ sau này em sống cùng một người không thích ăn đồ đông lạnh thì sao hả?”

Tôi tùy tiện đáp: “Không quen ăn đồ đông lạnh hả? vậy cho nhịn đói vài ngày thì sẽ không còn đòi hỏi nữa, các vấn đề khác cũng vậy thôi, nhất định không được học theo các cô gái khác, đàn ông nổi giận liền theo đổ dành năn nỉ, con người đều tệ bạc như vậy đó, càng nhường anh ta lại càng lấn tới, thực ra cứ đánh cho một trận là được, đánh đến lúc nghe lời thì thôi. Ôi, anh mau trả há cảo cho tôi đi.”

Ngờ đâu vừa nghe hết lời tôi, sắc mặt A Thành liền trở nên phức tạp, giọng nói có chút thê lương: “Trương Thái Phụng, em sao có thể như vậy? Em định thực thi bạo lực gia đình à?!”, anh ta nhìn tôi ngẫm nghĩ, lát sau đổi sang giọng điệu thương lượng, “Thực ra, em không cảm thấy việc đánh người vừa mệt vừa tốn sức sao!”

Cuối cùng anh ta cũng chịu đặt chén há cảo của tôi xuống, tôi quay lưng vào bếp lấy ít giấm, vừa đáp: “Cách này chỉ là hình thức rèn luyện thời kỳ đầu thôi, cứ đánh vài lần, mà dùng vật gì đó để đánh ấy, ví như tấm ván giặt quần áo, móc áo gì đó, đánh thẳng tay, con người ta ai cũng sẽ hình thành phản xạ có điều kiện và ám ảnh tâm lý, về sau tôi chẳng cần ra tay nữa, chỉ cần lấy tấm ván giặt đồ

hay móc áo ra, đối phương tự khắc biết lỗi, như thế cũng bớt phiền phức.”

Truyện xuất bản được type và chia sẻ phi lợi nhuận với các bạn chưa có điều kiện tiếp cận sách, vui lòng không sao chép vì mục đích thương mại hay bất kỳ mục đích nào khác, nếu có hãy mua sách thật ủng hộ tác giả.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 9+3: Tiếp Cận (3)

Vừa nói tôi vừa rút giấm ra: “Hơn nữa thỉnh thoảng đánh đòn cũng không có gì xấu, con người thời hiện đại ít vận động, lâu lâu ở nhà vận động toàn thân toàn diện, có thể còn rất có ích cho cơ thể nữa đấy.”

Anh ta nhin cả buổi mới nói: “Nếu muốn vận động thì có thể áp dụng một phương pháp khác...”

“Ừm.” Tôi không để tâm anh ta đang nói gì, chỉ ậm ờ, “Anh đói rồi phải không? Hay là ăn há cảo nhé.” Máy ngày gần đây tôi không dọn dẹp gì được, bàn ghế chất cả đống đồ, tôi đưa tay gạt bớt đồ sang một bên để có chỗ trống cho anh ta, “Anh còn ngây ra đó làm gì? Ờ, sao ở đây lại có móc áo nhỉ?”

A Thành vừa nhìn thấy móc áo trên tay tôi, lại nhìn há cảo trên bàn, cuối cùng ngồi xuống, tôi chia cho anh mấy cái há cảo, anh ta không nói gì, chắc đói thật rồi, cắm cúi ăn, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng ảm đạm.

Chẳng mấy chốc hai chúng tôi đã chia nhau hết phần há cảo, vốn dĩ tôi chỉ nấu cho một người ăn, giờ thêm một thanh niên cao to khỏe mạnh nên vẫn còn thấy đói.

“Hay là tôi nấu thêm ít sủi cảo nhé? Vị gà nấm, mộc nhĩ, tôm, thịt băm kim chi, anh chọn đi.”

Nhưng A Thành chẳng tỏ chút hào hứng nào, vẻ mặt ngày càng chán nản hơn: “Tôi ghét nấm hương, không ăn mộc nhĩ, dị ứng với kim chi.”

“Anh sao mà kén chọn quá vậy hả?! Về sau anh ở với ai mới gây ra phiền phức thì có!”

A Thành tự bào chữa: “Không đâu, tôi chỉ không thích ba loại đó thôi, thật ra tôi còn rất dễ nuôi ấy, thôi đừng ăn sủi cảo nữa.” Anh ta thu dọn chén đĩa đem ra bồn rửa, tiện tay mở tủ lạnh của tôi.

“Cũng còn nhiều nguyên liệu mà, để tôi nấu cơm.” Tôi ngăn mấy lần không được, nhìn anh ta đứng trong bếp rửa rau nấu nước, tôi e ngại liệu vị thiếu gia này có đốt trụ căn bếp nhỏ của tôi không.

Tôi sốt ruột đứng mãi bên bếp canh chừng anh ta, lỡ gây ra hỏa hoạn thì còn nhanh chóng cứu vãn tình hình. Thế nhưng ngoài dự liệu của tôi, anh ta tuy mặc bộ đồ ngủ trông có vẻ ngớ ngẩn, nhưng động tác thái rau rất điêu luyện. “Chú ý hình tượng, lau nước miếng đi, đừng để nó chảy ra đấy.” Anh ta vừa thái rau vừa liếc tôi.

“Ah?” tôi đâu có đói đến mức đó, sao có thể chảy nước miếng vì mớ rau anh ta đang thái chứ?

“Nhìn em kìa, ánh mắt như dán lên người tôi vậy, với người đang mặc đồ ngủ giản dị như tôi đây mà cũng có thể tư tưởng, thật là... thôi kệ, vừa rồi ăn há cảo của em, cho mắt em chút phúc lợi cũng được, dù gì bây giờ đàn ông như tôi ngoài đường thật sự quá hiếm.”

Tuy rằng đã miễn dịch với sự ba hoa của anh ta, nhưng lần này tôi cũng không thể không tròn mắt há miệng: “Vậy ý của anh là,

những người đàn ông như anh còn gánh cả trọng trách tăng chỉ số hạnh phúc của phụ nữ đấy hả?”

“Chắc chắn rồi, nếu không những hi vọng tốt đẹp của con người ở tương lai dựa vào đâu để duy trì chứ! Cho nên Trương Thái Phụng, em nhất định phải kết hôn với một người đàn ông thật đẹp trai đấy.”

“Anh nghĩ nhiều quá... cứ cho là sinh ra đứa con xấu xí, tôi vẫn có động lực để kiếm tiền, thế giới này đối xử với người xấu quá tàn nhẫn rồi... tôi nhất định sẽ yêu thương chăm sóc nó nhiều hơn...”

A Thành thả tiêu xanh vào nồi dầu, quay lại trừng mắt với tôi: “Không ngờ em lại có tình mẫu tử cao cả như vậy đấy. Nhưng em yên tâm đi, xem mặt mũi em, có vẻ cũng còn may mắn, về sau nhất định sẽ lấy được trai đẹp thôi.”

Chẳng mấy chốc anh ta dọn ra một tô canh ba đĩa rau: “Tuy mùi vị cũng bình thường, chủ yếu là từ sau khi về nước tôi rất ít xuống bếp, nhưng tốt xấu gì cũng vẫn là thành quả của tôi đấy.”

Tôi nhìn rau trên bàn, màu sắc phối hợp không tồi, trông cũng tươi ngon lắm. Từ khi biết được thân phận thật của A Thành đến nay, tôi luôn coi anh ta là con nhà giàu thiếu kỹ năng sống, không dạy không biết làm, nhưng hôm nay quả thật ngoài sức tưởng tượng.

Thế nhưng suy nghĩ này chẳng kéo dài bao lâu, ăn cơm xong, anh ta quăng đĩa xuống: “Trương Thái Phụng, mau đi rửa chén. Ờ, phải rồi, ăn xong tôi thường có thói quen uống một tách cà phê, ở chỗ của em tôi cũng không yêu cầu nhiều, chỉ cần món cơ bản nhất

này thôi, nước cà phê phải là nước đã lọc qua, nhiệt độ phải đảm bảo từ 92 đến 96 độ.”

Nghĩ đến hôm nay anh ta vất vả làm cơm, tôi đành nhin, đem chén bát đi rửa. Nhưng cà phê á? Lại còn bao nhiêu yêu cầu như thế? Tôi tìm một hoi, tìm thấy mấy gói cà phê hòa tan trong tủ bếp, liền nấu ấm nước sôi pha cho anh ta một ly.

“Cà phê của anh đây.”

A Thành đón ly cà phê với thái độ ngờ vực: “Pha nhanh vậy sao?”

Tôi nhớ đến căn bệnh phú quý của anh ta, cũng chẳng muốn giải thích nhiều, chỉ gật đầu.

Anh ta nhăn nhó nhìn ly cà phê, nhấp một ngụm thăm dò, dường như trước mùi hương ấy anh ta càng thêm nghi ngờ: “Em dùng thứ bột cà phê nào vậy? Mùi vị chẳng giống loại tôi trước nay từng uống gì cả?”

Anh ta vừa nói vừa uống hết cả ly cà phê, sau đó cầm ly đi xuống bếp.

Lúc này tôi đang sắp xếp đồ đạc trong phòng khách, chợt nghe tiếng gọi vang lên từ nhà bếp.

“Trương! Thái! Phụng!”

Tôi ngẩng đầu đã nhìn thấy A Thành tay cầm thứ gì đó xông ra khỏi bếp.

“Trương Thái Phụng, sao em lại dám cho tôi uống cà phê hòa tan hết hạn sử dụng!” anh ta mang vẻ mặt không thể tin nổi, ngực cũng hơi phập phồng, lúc này tôi mới nhìn rõ thứ anh ta cầm trong tay chính là vỏ gói cà phê tôi mới bỏ đi.

“Liệu tôi có thể trúng độc không hả...”

“Sao có thể chứ?”

Mặt A Thành nhăn nhó: “Lỡ trúng độc, lỡ bị liệt bán thân bất toại, không thể đi lại, em sẽ phải chịu trách nhiệm với tôi đấy!”

Tôi cầm tiếp tục lau sàn nhà, lau về phía chân anh ta, anh liền nhanh nhẹn nhảy một cú, né đầu chối.

“Anh xem, chân cẳng còn linh hoạt lắm, không liệt nổi đâu. Hơn nữa gói cà phê hòa tan đó mới hết hạn có hai ngày, sao xảy ra chuyện gì được, mà nếu như anh có thể dễ bị trúng độc như vậy, cho thấy cơ thể anh quá yếu, không thể thích nghi với quy luật sinh tồn kẻ mạnh sống kẻ yếu chết của thế giới tự nhiên.”

A Thành lại chẳng hề phản bác câu nói này, tôi quay lại thấy anh ta đang nhìn thứ gì đó.

“Trương Thái Phụng, em định đi nước ngoài à?”

Anh ta cầm mở tài liệu lên, nhíu mày nhìn tôi: “Em định đi đâu? Để làm gì? Đi với ai? Nam hay nữ?”

Tôi vội bước tới giật mở tài liệu trên tay anh ta, vừa nãy hỗn loạn nên vứt đại túi đồ, rất nhiều giấy tờ chứng thực tài sản đều rơi ra khỏi túi.

“Không đi đâu cả. Anh đến chỗ tôi ăn uống xong rồi, còn không về đi? Cô nam quả nữ ở chung, anh không phải sợ nhất tôi như hổ đói ăn thịt anh sao?”

Không biết tại sao, tôi không muốn nói cho A Thành biết, bỗng nhiên anh ta chuyển đến, lại chạy vào phòng tôi, điều bộ thân thiết tùy tiện, còn dùng bộ dáng ngốc nghếch, nhanh chóng xâm nhập vào cuộc sống của tôi, theo bản năng tôi vẫn đề phòng sự xâm nhập này.

Cũng may lần này anh ta không tìm hiểu sâu, cũng không truy hỏi thêm, im lặng trở về phòng bên với vẻ mặt khó hiểu.

Mấy ngày sau đó cũng chẳng thấy bóng dáng của anh ta nữa, do vậy cũng chẳng chào hỏi qua. Thời gian này tôi bận Chuyện gì khác. Ngày mười bảy tháng chín đến rồi, cả buổi chiều tôi đứng trước tủ quần áo chọn lựa phối hợp mãi, cứ thế mà hết cả nửa buổi chiều. Thực ra hôm nay thời tiết cũng không tốt lắm, từ đêm qua trời bắt đầu có mưa bão, một ngày như vậy không thích hợp để ra ngoài, nhưng tôi chẳng bận tâm, tôi muốn gặp M, cũng muốn để lại cho người đã đồng hành cùng chặng đường trưởng thành của tôi ấy một ấn tượng tốt đẹp, vậy nên cuối cùng đã chọn một bộ váy liền màu sắc nhã nhặn, xách túi lên, suy nghĩ một lát, cầm theo cả chiếc chìa khóa bí ẩn của M gửi tặng tôi năm mười bảy tuổi. M từng nói, chiếc chìa khóa ấy chính là chìa khóa của ký ức, nhưng người đó chưa từng nói cho tôi biết vật cần mở ra ở đâu, chỉ bảo rồi sẽ có ngày anh ấy sẽ cho tôi biết mọi chuyện. Mà lần này anh ấy hẹn gặp, tôi nghĩ cũng có thể thời khắc đã chín muồi rồi.

Tôi soi mình trước gương, rất hài lòng, nhìn ngắm một lúc, bây giờ là bốn giờ chiều, còn hai tiếng nữa, tôi nghĩ nên gọi cho Marvel

thông báo thời gian và thông tin chuyến bay cho anh ta để tiện mua vé, anh ta muốn thì ngồi chung.

Chẳng mấy chốc anh ấy gọi điện lại, giọng nói có vẻ chậm chạp.

“Văn Học, e là lần này chúng ta không thể ngồi chung rồi. Chuyến bay này rất kỳ lạ, lúc anh đặt chỗ, phát hiện tất cả ghế giữa đều đã có người, tất cả đều được chọn hết rồi, thật kỳ lạ. Xem ra chỉ có thể chọn chỗ ngồi cách nhau thôi, đến lúc đó có thể thương lượng với người ngồi giữa để đổi chỗ.” Marvel không biết nói sao, sau đó lại đổi chủ đề, “Phải rồi, tối nay em có thời gian không? Anh đã viết hai bài, bản ghi âm đầu tiên cũng gửi cho em rồi, định cùng em bàn chuyện viết lời. Thầy của anh vừa về nước, ông ấy cũng có hứng thú với dự án này, nếu em có thời gian anh muốn để hai người gặp nhau?”

“Để lần khác nhé, hôm nay em có chút việc.”

“Không sao, em làm việc của em trước đi, chúng ta hẹn lần khác. Tối nay không gặp cũng được, anh nghe tin dự báo mưa bão tối nay từ cấp màu cam đã tăng lên thành màu đỏ rồi đấy.”

Cúp điện thoại của Marvel xong, tôi nhìn ra cửa sổ, có chút do dự, không ngờ đã lên đến cấp màu đỏ? Mở cửa sổ, tiếng mưa bên ngoài thật sự át cả tiếng nhạc trong phòng.

“Không sao, mình sẽ lái xe, chỉ cần từ bãi xe dưới nhà lái đến bãi xe nhà hàng, trên đường đi cẩn thận một chút là được.” Tôi tự an ủi mình rồi cầm chìa khóa x era khỏi nhà.

Suốt đường đi tôi bật cat đèn pha lẫn đèn chống sương, trong xe mở điều hòa, tuy cửa sổ xe không bị hơi nước làm mờ nhưng vì

mưa quá lớn, nước mưa ở tấm kính phía trước đọng lại chảy thành dòng lớn, cảnh vật trước mắt dần trở nên mờ mịt, cửa kính bên hông và kính chiếu hậu không có cần gạt nên đều bị nước mưa xối xuống làm mờ đi. Tôi lái xe hết sức cẩn thận, thậm chí không dám đổi làn, khắp nơi đều có nước do bánh xe chạy qua tạt vào.

Lái xe hơn mười phút, trận mưa chẳng hề thuyên giảm như tôi tưởng tượng mà ngược lại càng lúc càng lớn. Qua cầu liền nhận thấy rõ ràng nước càng dâng cao, trên đài phát thanh viên đang khuyên mọi người mau trở về nhà, nhưng tôi nhìn bảng chỉ đường trong xe, tôi còn cách nơi hẹn chừng năm phút đi đường, thậm chí còn nhìn thấy tầng cao nhất của Lâm Hồ Loan. Tôi cắn răng tiếp tục nhấn ga tiến lên.

Trong lúc căng thẳng cao độ, tôi chỉ tập trung nhìn xe cộ trước mắt mà không phát hiện mực nước ngày càng dâng cao, thậm chí đã vượt qua mép cửa sổ.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này thì xe tôi lại chết máy.

Có lẽ đã va trúng thứ gì dưới nước hoặc gặp phải ổ gà, hoặc có thể vì xe ngấm nước mưa, tôi liên tục nổ máy nhưng không cách nào khởi động được xe, lúc này mới phát hiện nước đã sắp ngập đến hai phần ba thân xe. Điều hòa và đài phát thanh trong xe đều đã tắt, chỉ còn lại một khoảng không yên lặng đến lạ thường. Mới nãy tôi còn loay hoay tìm cách, giờ dừng lại mới chợt cảm thấy hơi khó thở.

Tôi tìm túi lấy điện thoại ra, định gọi điện cầu cứu nhưng tín hiệu lại quá yếu, không cách nào gọi được. Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tôi nghĩ cứ tiếp tục thế này thì không ổn, trong xe sớm muộn cũng sẽ hết dưỡng khí, tôi sẽ ngộp thở mà chết mất.

Thời gian trôi qua, tôi càng trở nên căng thẳng, chợt phát hiện cửa xe và cửa sổ đều không thể mở được, dưới áp lực của nước ngập bên ngoài, tôi cố gắng hết sức vẫn không nhăm nhò gì.

Tôi tháo giày cao gót định dùng nó phá cửa sổ nhưng không cách gì phá được. Lần này tôi thật sự sợ hãi, dốc sức đập cửa sổ bắt đầu kêu cứu.

Xung quanh yên lặng đến đáng sợ, chỉ có nước ngập, dòng nước lặng lẽ chậm chậm dâng lên, qua kính chiếu hậu, tôi nhìn thấy khuôn mặt hoảng loạn của mình, đầy sợ hãi khi đối mặt với cái chết.

Tôi ôm chặt chiếc túi, nghĩ đến chìa khóa, nghĩ đến M, luôn có cảm giác về một điều thật bí ẩn, mà tôi chính là trung tâm của bí ẩn đó. Tôi không muốn chết, không thể chết.

Đó là suy nghĩ duy nhất tồn tại trước khi tôi ngất đi, thời gian trôi qua, vì không khí trong xe càng lúc càng loãng, lượng CO2 tăng lên khiến tôi rơi vào hôn mê. Lúc này thậm chí tôi còn cảm thấy hơi hối hận, nếu nghe lời Marvel không ra khỏi nhà thì tốt biết mấy; nếu không đuổi A Thành đi, cứ nói chuyện đường hoàng với anh ta thì tốt biết mấy; nếu có thể gần gũi với cha mẹ ruột hơn, càng ngoan ngoãn hơn thì tốt biết mấy. Thế nhưng cảm giác rõ ràng nhất vẫn là sự sợ hãi, nếu tôi cứ thế mà chết đi, sẽ có bao nhiêu người nghĩ đến tôi, thương nhớ tôi? Mà tôi vẫn chưa gặp được M. Cũng chỉ trong thời khắc này tôi mới phát hiện, sự tồn tại của mình trong thế giới này thật nhỏ bé.

Cuối cùng dòng nước lạnh lẽo đột ngột xối lên mặt đã khiến tôi tỉnh trí.

Thần trí mơ hồ, tôi chỉ khẽ hé mắt, nhìn thấy cửa xe đã được người ta mở ra, dòng nước lập tức tràn vào chiếm lĩnh khoảng không trong xe, có một người đang ở sau lưng tôi, đẩy tôi lên gần mặt nước. Tôi uống hết mấy ngụm nước, nửa tỉnh nửa mê, cả người ướt đẫm lạnh run, chỉ cảm thấy phía sau có một lực đẩy đang đưa tôi lướt đi trên mặt nước sáng loáng.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 10+1: Chỉ Là Một Cái Chạm Môi (1)

Khi tôi tỉnh dậy lần tiếp theo, đã thấy mình đang nằm trên chiếc giường trong phòng trọ. Trên người đã thay bộ quần áo khô ráo, chần nệm ấm áp, dường như loạt ký ức từ đầu đến cuối cảnh tượng cái chết cận kề vừa qua chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Tôi vẫn còn hơi mơ hồ, nhìn lên đầu giường, chiếc túi mà tôi sống chết ôm chặt cũng được đem về rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Mở túi, chìa khóa, hộ chiếu, ví tiền, thẻ ngân hàng, mọi thứ đều còn nguyên. Nhưng khi lần tìm vào ngăn nhỏ bên trong lại phát hiện chiếc chìa khóa ở đó đã biến mất.

Trong phòng khách vang lên tiếng động, có người. “Ai đó?”

“Trương Thái Phụng, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi!”, nghe tiếng tôi, giọng nói và hình bóng quen thuộc đó tiến nhanh vào phòng.

Là A Thành. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi kiểu dáng thoải mái, loại vải bố này khiến cả cơ thể anh trở nên ấm áp. Trên tay còn bưng một chén canh.

“Canh gà nấu gừng vừa làm xong, em uống một chút cho ấm người nhé.” Anh nhìn tôi chăm chăm, mắt tràn ngập sự đặc ý vì đã làm tôi cảm động.

Nhưng tôi lại cảm thấy hoài nghi: “Sao anh lại ở trong nhà tôi? Vừa rồi là anh cứu tôi à? Anh đi theo tôi sao?”

Tôi hỏi thẳng: “Còn quần áo? Là anh thay cho tôi sao?! Anh thừa nước đục thả câu đấy à?!”

“Hờ, thừa nước đục thả câu, tôi thiếu thốn đến mức đó sao? Lại phải lợi dụng em?!” A Thành hình mũi khinh thường kẻ tâm địa tiểu nhân như tôi, “Là A Lâm tắm rửa thay quần áo cho em đấy, em không tưởng tượng ra bộ dáng mình lúc về thế nào đâu, cả người bùn đất lấm lem. Em ra ngoài làm gì vậy?”

“Không phải anh đưa tôi về sao? Sao A Lâm lại đến chứ?”

Lần này đến lượt A Thành hoài nghi: “Không phải tôi, không phải em tự mình quay về đây sao, sau đó còn nhắn tin cho A Lâm ư. Lúc tôi ra ngoài thấy em ngã trước cửa, hôn mê bất tỉnh, A Lâm vừa đến nơi không biết phải làm sao, tôi và cô ấy hợp sức mới đưa được em vào phòng đó.”

Nói xong A Thành quay đầu về phía bếp cất tiếng gọi “A Lâm”

“Ờ, đến đây, đến đây.” Đúng là giọng A Lâm.

Chẳng mấy chốc cô ấy đã chạy đến trước giường tôi.

“Ừm, cũng may không bị sốt.” Cô ấy dùng tay thử nhiệt độ trên trán tôi, “nhưng Văn Học, cậu chán sống đấy à, hôm nay dự báo cấp màu đỏ mà cậu còn ra ngoài làm gì? Cũng may còn tự về được đến nhà, may mà tớ xem điện thoại đúng lúc.”

Tôi năm lần bảy lượt gắng hỏi, rõ ràng có một ai đó đã cứu tôi khỏi dòng nước, nhưng hai người ngồi đây chẳng biết sự tình gì, có lẽ là tự rồi nằm mơ rồi.

Phải rồi Văn Học, tớ biết hôm nay vốn dĩ là sinh nhật cậu. Nhưng trời lại nổi bão, chẳng thể nào ra khỏi cửa, không những tiệm bánh kem mà đến cả chợ cũng đều đóng cửa, cho nên chẳng chuẩn bị được gì, tớ và A Thành đành nấu một nồi mì gà.” A Lâm nhìn tôi nhăn mày nhíu mặt, cô ấy tranh thủ lúc A Thành vào bếp nấu mì, nhìn tôi cười bí hiểm, “Anh ta có phải là có ý gì với cậu không? Hình như anh ta biết hôm nay là sinh nhật cậu nên từ trước đã đặt hoa hồng nhập khẩu, vốn dĩ vận chuyển đường hàng không, kết quả trời mưa bão khiến mọi thứ đều bị trì hoãn, vừa nãy trong điện thoại anh ta nói bằng tiếng Anh, lại còn nổi giận nữa, tiếng Anh tớ chẳng khá khẩm gì nhưng có thể nghe ra anh ta đặt cho cậu số hoa đủ để mở một tiệm hoa đấy! Nhưng mà cậu cũng thiếu thành ý quá đấy, sao hai người chỉ biết giấu đối phương trong mắt thôi vậy? A Thành có vẻ đã chịu nhiều tổn thương rồi, nhưng mà cũng đừng vội, tớ đã cho anh ấy biết tâm ý của cậu, thật sự cậu cũng yêu anh ấy, chẳng qua chỉ là sự khác biệt địa vị giữa hai người. Ôi, tớ thật sự đã tác thành cho một tình yêu vĩ đại rồi!”

Đầu tôi giật giật, đột nhiên có dự cảm chẳng lành, nhưng đến cuối ngày hôm nay mọi thứ vẫn rất tốt đẹp.

Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước, ba người trốn trong căn phòng bừa bộn của tôi, quây quần quanh bàn ăn mì gà nóng hổi. Tuy không cam tâm tình nguyện nhưng A Thành vẫn bị A Lâm ép vừa đàn vừa hát cho tôi nghe bài ‘Chúc Mừng Sinh Nhật’.

Tay cầm cốc ca cao nóng hổi, tôi chột tất cả mọi thứ thật ấm áp, trong điện thoại còn có tin nhắn của cha mẹ, lời chúc mừng sinh nhật dành cho tôi thật lạnh lùng, kèm theo tin nhắn từ ngân hàng, một khoản tiền lớn vừa chuyển vào tài khoản của tôi.

:Con thích thứ gì thì cứ mua, coi như là quà sinh nhật nhé.” Tin nhắn cha gửi.

Thế nhưng họ đâu biết rằng, thứ tôi cần chẳng phải là tiền.

“Mưa có vẻ ngớt rồi, thôi tớ đi đây, y hai người ở lại vui vẻ nhé, ha ha, ha ha ha ha!” Giọng điệu A Lâm kéo tôi ra khỏi dòng suy tư, cô ấy cười bí hiểm rồi quay đầu đi thẳng.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và A Thành. Dự cảm không may ban nãy đang quay trở lại.

Quả nhiên A Thành háng giọng.

“Cái đó, tối nay anh mặc nội y kiểu đầu đạn màu đen mà em thích nhất đó.”

Chưa chờ tôi kịp phản ứng, anh ta liền đứng dậy đi về phía tôi.

“Còn dùng sữa tắm vị trà xanh mà em thích nhất nữa.”

“Còn có chiếc sơ mi này, trông rất bền nhưng rất dễ rách đó!”

A Thành hí mắt nhìn tôi cười: “Văn Học, thì ra em chính là hình tượng ‘tình trong như đã, mặt ngoài còn e’, A Lâm đã nói với anh hết rồi, thì ra em để ý anh từ lâu, chỉ vì những tin đồn đó khiến em không tin tưởng anh. Nhưng sự thực không phải vậy đâu! Hơn nữa hôm nay anh lại không kịp tặng quà sinh nhật cho em, vậy để bày tỏ thành ý, anh đem chính thân mình tặng cho em vậy.”

Nội y kiểu đầu đạn, sữa tắm mùi trà xanh, áo dễ rách, đây rõ ràng là sở thích của A Lâm...

Tôi nhìn A Thành đang tiến dần từng bước đến phía mình, định khiến anh ta tỉnh lại.

Thế nhưng anh ta còn liếc mắt đưa tình với tôi: “Xem em kích động kìa, kỹ thuật của anh rất tốt đấy.”

“Ở đây có hiểu lầm rồi! Đây là hiểu lầm! Tôi đọc tin lá cải thấy nói anh không thích ngực phẳng, tôi, ờ, tôi chính là kiểu sân bay trong truyền thuyết đó.”

A Thành giả điếc, trong lúc vô ý tôi bị anh ta ép vào góc sofa. Anh ta tiến một bước tôi lại ngồi sát vào sofa một chút, cứ thế anh ta áp sát đến đỉnh đầu tôi, tạo thành một vòng ôm.

Anh ta vừa nói, mắt vừa đảo quanh ngực tôi, “Theo kinh nghiệm của anh, em tuyệt đối không phải là ngực phẳng! Phụ nữ sao cứ phải làm khó bản thân, đến lúc thích hợp cũng nên dễ dãi với bản thân một chút, ngực vừa phải là được rồi?”

Nói rồi, đầu anh ta càng lúc càng hạ thấp xuống, càng hạ càng gần, cách ngực tôi chỉ còn khoảng năm milimet, đột nhiên anh ta dừng lại cười phá lên.

“Em nhìn em xem, đã co thành hình gì rồi.” Anh ta híp mắt cười với tôi, “Anh trêu em thôi, đồ ngốc.”

Nói rồi anh ta buông vòng tay kìm tôi ra, tôi thở vào một hơi, thế nhưng khi tôi đang định đứng dậy thì anh ta đột nhiên xông tới ấn tôi trở lại xuống sofa, trừng mắt nhìn tôi, anh hôn tôi.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Đó là nụ hôn cực kỳ ngắn ngủi, thực ra chỉ là một cái chạm môi, sau đó anh liền rời ra, có điều khuôn mặt vẫn ở rất gần, hơi thở nóng hổi trên mặt tôi, kèm theo câu “chúc mừng sinh nhật”, mặt tôi nóng bừng.

Thấy phản ứng của tôi, anh ta đột nhiên cảm hứng thú hơn.

“Chắc đây không phải nụ hôn đầu của em đấy chứ? Hửm? Quả nhiên là nụ hôn đầu. Vậy với vai trò khai sáng em, phải cho em nếm thử một nụ hôn thật sâu mới phải.” Nói xong anh ta liền vươn người đến hôn tôi.

Tôi nghiêng đầu tránh ra, tranh thủ lúc anh ta không để ý mà thoát ra khỏi vòng kim hãm.

Nhưng khuôn mặt vẫn nóng ran, thậm chí đến nhìn thẳng vào A Thành tôi còn không dám, nhìn vóc dáng, đôi môi của anh ta, tôi không ngăn được trí tưởng tượng đang bay cao của mình.

Tôi vờ lớn tiếng nói: “Không chuẩn đâu, kỹ thuật của anh tôi thấy chưa tốt lắm, tôi không muốn nhận trà độc của anh đâu.”

A Thành cười đáp: “Phải rồi, cứ cho là kỹ thuật của anh không tốt, vậy anh cũng rất vui có thể cùng em luyện tập để tiến bộ mỗi ngày!”

Đang lúc tôi trừng mắt nhìn cái tên chẳng biết tốt xấu ấy thì chuông điện thoại lại vang lên.

Tôi nghe điện thoại, là Marvel.

Trong điện thoại anh ấy cười nói: “Văn Học, lần trước làm visa thấy trên giấy tờ viết hôm nay là sinh nhật em, chúc mừng sinh nhật!”

Em mở loa ngoài điện thoại đi, tôi đàn một khúc nhạc mới cho em nghe, khúc nhạc này tôi viết mừng sinh nhật em đấy.”

Tôi theo lời anh mở loa ngoài.

Đó là một bản nhạc vui nhộn, tôi ngồi trên sofa, trong lòng đầy cảm kích, tuy không có cha mẹ bên cạnh, nhưng tôi vẫn còn bần bần quan tâm mình.”

A Thành cũng nhận ra người gọi đến là Marvel, anh ta hừ lạnh một tiếng sau đó cũng ngồi bên tôi nghe Marvel đàn, chỉ là không ngừng bày trò để mong phân tán sự chú ý của tôi.

Thấy tôi nghe càng lúc càng chăm chú, anh ta ngồi không yên.

Khúc nhạc kết thúc, qua điện thoại, Marvel lại chúc mừng tôi: “Phải rồi, em đang ở nhà ư? Tối nay có kế hoạch gì không?”

Lần này A Thành cuối cùng đã không nhịn được, tôi còn chưa kịp trả lời thì anh ta đã đứng phắt dậy cướp mất điện thoại trên tay tôi.

“Tối nay cô ấy ở cùng tôi! Không tiện bị quấy rầy! Tạm biệt!”

Nói xong anh ta nhanh chóng cúp máy, tắt luôn điện thoại.

“Anh làm sao vậy! Điện thoại của tôi! Tôi còn chưa cảm ơn Marvel nữa!”

“Cảm ơn anh ta làm gì! em xem anh ta, chẳng có chút thành ý, nghĩ rằng đàn một bản là xong sao, chẳng có chút hành động thực tế gì cả, sao có thể bằng anh được, em muốn nghe đàn, anh đàn cho em nghe, em không muốn nghe, anh có thể bầu bạn với em!”

Một hồi sau, tôi mới nhận ra ý tứ của anh ta, mặt lại đỏ ửng, xem đồng hồ, cũng không còn sớm nữa liền lấy chổi quét nhà đuổi A Thành trở về phòng bên.

Hôm nay thực sự gặp quá nhiều chuyện lạ lùng rồi, tôi nằm trên giường, nghĩ lại cảnh tượng khi bị nhốt trong xe, khi ấy tôi vì ngạt thở nên hôn mê, vẫn nhớ hình như có ai đó không ngừng đập kính cửa sổ xe, đôi bàn tay đẩy tôi bơi trong nước làm nước dưng như cũng rất quen thuộc.

Rốt cuộc là ai đấy? M sao? Và tại sao chiếc chìa khóa lại mất?

Một loạt vấn đề khiến tôi đau đầu, cuối cùng chỉ đành gạt hết suy nghĩ sang một bên mới có thể ngủ được.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 10+2: Chỉ Là Một Cái Chạm Môi (2)

Hôm sau thức dậy, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, mở cửa sổ ra, cơn bão đã tan, tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy nên về nhà một chuyến, tuy mỗi lần đến sinh nhật, cha mẹ đều theo lệ gửi tiền, nhưng cũng luôn chuẩn bị một món quà sinh nhật cho tôi. Tôi muốn thông báo trước với họ nhưng gọi điện cho cả cha lẫn mẹ đều không có người bắt máy.

Mưa có lẽ đã ngừng từ đêm qua, nước ngập trên đường cũng đã rút đi gần hết, tôi ngồi tàu điện về nhà, nghĩ đến chiếc xe đêm qua bỏ lại trên đường không khỏi khiến tôi đau đầu nghĩ cách giải thích với cha mẹ.

Vốn nghĩ nhà không có ai, nhưng vừa vào đến đã thấy xe của cha mẹ lẫn Văn Âm đều đang đậu dưới tầng hầm. Ba người đều ở nhà ư? Mở cửa, tôi chào “Con về rồi đây” nhưng chẳng ai đáp lời.

Thay đôi dép đi trong nhà, phòng khách không sáng đèn, chỉ có phòng sách lầu hai có ánh đèn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi cũng không mở đèn mà mò mẫm trong bóng tối lên lầu, nhẹ nhàng đến trước phòng sách.

Lúc này cửa phòng sách hé mở, tôi nghiêng đầu nhìn vào trong, là cha và Văn Âm, họ đang nói gì đó rất nhỏ, tôi không nghe rõ, nhưng một điều vô cùng hiếm có, cha đang tỏ ra rất nghiêm khắc

với Văn Âm, mà con bé lại hoàn toàn không can tâm, còn đang phản bác gì đó.

Cha dường như đang tức giận thật sự, ông cao giọng: “Con làm như vậy thật quá đáng! Nếu xảy ra chuyện gì thì sao?! Cha thật sự thất vọng về con!”, trong cơn giận dữ cha vung tay bạt tai Văn Âm.

Không những người bị đánh là Văn Âm mà cả người đang đứng ngoài cửa là tôi đây cũng giật mình, vô cùng kinh ngạc. Cha trước nay một mực yêu thương dung túng Văn Âm, thậm chí chuyện đập ngựa cha cũng chưa từng quở trách con bé một câu, lần này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Văn Âm không nói nên lời, con bé đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy đâu, nước mắt liền rơi xuống: “Cha, cha đánh con ư? Cha vì chị ta mà đánh con? Nhưng nếu đổi lại là cha, phát hiện chuyện này lẽ nào cha sẽ không phản ứng như con sao? Lẽ nào cha không giận dữ? Con vì quá tức tối mới làm ra chuyện này, nhưng cha lại đánh con!”

Cha nghe xong câu này, giọng nói cũng dịu lại: “Văn Âm, không phải cha vì người nào khác mà đánh con, cha còn lo lắng cho con hơn, nếu con gặp chuyện gì, cuộc thi dương cầm đã kề cận, con cần luyện tập để tham gia thi đấu, cha không cho phép con có sơ suất gì trong cuộc thi quan trọng này đâu.” Nói xong cha bước đến ôm Văn Âm vào lòng, dịu dàng vỗ về, “Cha sai rồi, cha không nên đánh con, tuy cha biết con chịu áp lực nhưng lần này thực sự con đã sai.”

Văn Âm được an ủi, tinh thần cũng ổn định trở lại: “Không sao đâu cha, con luyện đàn rất thuận lợi, Marvel có một vị ân sư, có thể

nói là tài năng ẩn dật, Marvel từng nhờ người đó chỉ dẫn cho con. Cuộc thi dương cầm nhất định không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Khi tôi nhìn thấy cha đánh Văn Âm, ngoài kinh ngạc còn có hoài nghi, nhưng không dám hỏi, trong lòng chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Tôi lùi vài bước, giả vờ lên tiếng như thể mình vừa mới lên lầu.

“Cha, mẹ, ở nhà có ai không? Con về rồi đây.”

“Văn Học?” cha tôi hỏi, một mình từ phòng sách bước ra, sau đó đóng cửa phòng, “Con về rồi à!”

“Trong nhà còn ai không cha?”

Cha cười: “Không đâu, mẹ con và Văn Âm ra ngoài, hình như có một đêm nhạc, họ cùng nhau đến đó rồi. Hôm qua sinh nhật con, hôm nay nhà lại chỉ có hai chúng ta, cha con ta ra ngoài ăn cơm nhé, cũng coi như bù đắp sinh nhật cho con.”

“Đi thôi.” Nói hết cha liền kéo tôi xuống lầu, tôi không hiểu tại sao cha lại làm vậy, trừ phi là mong tôi không nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của Văn Âm để rồi truy hỏi tại sao nó khóc.

Một buổi ăn tối với không khí dễ chịu. Cha là một người rất uyên bác, thời gian trước ông vừa đi Mỹ giảng dạy, lần này lại chỉ cho tôi không ít những điểm cần chú ý.

Phải rồi, lần trước con nói vào sinh nhật con trùng với thời điểm làm luận văn nên không thể đón cùng chúng ta, bây giờ luận văn hoàn thành rồi, thời tiết cũng đẹp hơn, cha và mẹ định giúp con mở tiệc sinh nhật, tranh thủ thời gian trước khi con đi Mỹ. Vừa rồi con

nói mấy ngày tới con rảnh, vậy chúng ta chọn thứ bảy đi, thiệp mời chúng ta sẽ phát, con có bạn bè nào thì cứ mời đến.”

Thực ra tôi không mấy hứng thú với một buổi tiệc sinh nhật có đầu tư như vậy, nhưng hình như cha nhất thiết phải tổ chức.

Sau bữa tối đó, tôi trở về phòng trọ bắt đầu lên danh sách khách mời.

A Lâm ngồi bên cạnh: “Cậu không mời A Thành à? Nhưng đến A Long cũng mời rồi, tại sao lại phân biệt đối xử với A Thành chứ? Hơn nữa nếu A Long đi với A Thành, cha mẹ cậu cũng không bận tâm đến việc điều tra thân phận của thằng bé. Cậu cứ nói là bạn học không phải ổn rồi sao? Hơn nữa cứ cho là bại lộ thân phận thì cũng đã sao? Lần này cậu có được một người bạn mà cả gia thế xuất thân đều vượt qua đám bạn của Văn Âm, đưa đến cũng đẹp mặt mà.”

Lời A Lâm khiến tôi dơi dao động, cuối cùng vẫn không hạ quyết tâm được: “Thôi kệ đi, lần sau mời A Thành ăn cơm là được, A Long có thể nhờ Marvel đưa đi cùng. Hơn nữa A Thành cũng bận bịu, mời cũng chưa chắc có thể đến, tớ không muốn tự đâm đầu vào tường đâu.”

Nghĩ đến nụ cười sáng chói của A Thành, tôi cảm thấy thật khó quyết định, nhưng có một chuyện A Lâm không hay biết, sự cố chú ngựa bị thương lúc trước, chú ngựa mà đám bạn Văn Âm đá vào lại chính là ngựa của A Thành. Cha mẹ hiếm khi tỏ ra dễ chịu với tôi, tuy chẳng tồn tại lâu nhưng cũng khiến tôi vô cùng trân trọng rồi.

“Được rồi, nếu cậu đã mời Marvel thì tớ có thể tha thứ cho việc không mời A Thành, ít nhất vẫn còn một chàng đẹp trai sáng vai

cùng tớ.” A Lâm nhả vỏ dưa trong miệng ra, “Tớ thấy quan hệ giữa Marvel với cậu còn thân thiết hơn với Văn Âm đấy, hiện giờ anh ta còn muốn cậu giúp viết lời nhạc, cũng may Văn Âm không biết ‘Bạch Đình’ là cậu, nếu không sẽ tức chết mất. Nhưng tớ thật sự muốn xem khuôn mặt méo mó đó của nó, ha ha ha!”

Chuyện này cũng hơi khó nói, nhắc tới lại khiến tôi có chút khó xử. Thực tế cho đến bây giờ, tôi còn chưa giúp Marvel viết một chữ nào. Nhưng tôi qua, trong buổi công bố tác phẩm dương cầm mới, Marvel đã vui vẻ chia sẻ một thông tin: Anh sẽ cùng ‘Bạch Đình’ hợp tác viết tác phẩm mới, tạo sự hòa hợp giữa hiện đại và cổ điển.

Chỉ trong một đêm, sau sự kiện “Nhị Thiếu”, tôi lại một lần nữa xuất hiện trên các trang báo. Trong buổi công bố, Marvel nói, “Người đẹp thì không thông minh như cô ấy, một cô gái thú vị.” Cộng thêm hình tượng tôi xây dựng lại càng khiến giới truyền thông tò mò về thân phận của tôi. Fans Weibo đột biến tăng đến mười mấy vạn, lượng người vào đăng ký xem tiểu thuyết của tôi cũng tăng lên, phía xuất bản còn thông báo số ấn bản sách mới của tôi đã tăng lên, các chuyên mục trên mạng xuất hiện đầy những câu bình luận như “vừa đẹp vừa viết hay, thật tuyệt”, “nữ thần”.

Sau buổi công bố, Marvel còn gọi điện đến báo đó, đó là quà sinh nhật muộn anh ấy tặng tôi, hi vọng tôi sẽ thích.

Đương nhiên là tôi rất thích. Khắp nơi đều là những lời tán dương ngọt ngào, xem mấy bình luận ấy, tôi cảm thấy lâng lâng. Những bất mãn ở hiện tại dường như đều bị những điều tốt đẹp kia lấn át.

Tôi đón tiệc sinh nhật của mình trong cảm giác hạnh phúc như vậy đó.

Cha mẹ tôi còn mời đến không ít những nhân vật nổi tiếng từ nhiều lĩnh vực trong thành phố. Tôi và mẹ lần lượt đứng trước cửa nhận thiệp và đón khách.

A Lâm đưa A Long đến, tôi trò chuyện vài câu rồi đưa họ vào phòng. Mẹ sau khi thay ca với tôi xong thì Marvel đến, nhưng anh ấy vừa xuất hiện thì Văn Âm đã như một chú bướm, nhanh chóng bay đến bên cạnh. Hôm nay Marvel ăn vận rất cầu kỳ, tạo cảm giác long trọng. Anh chỉ kịp cười với tôi nói, “Anh giúp Văn Âm phân tích nhạc phổ trong cuộc thi một lát”, sau đó liền bị khách khứa và văn âm kéo đi mất.

Khoảng mười lăm phút sau, thấy khách đến tương đối đông đủ tôi mới vào bên trong.

Mọi thứ đều được thực hiện theo kịch bản, âm nhạc nổi lên cùng sự xuất hiện của MC, đầu tiên là bài phát biểu của khách mời, sau đó là lời chúc của cha mẹ, cuối cùng là lời cảm ơn của tôi.

“Cảm ơn tất cả những tình cảm của các anh chị em dành cho tôi, qua hôm nay, tôi hi vọng mình càng trưởng thành hơn, không khiến mọi người phải thất vọng...”

Nói được phân nửa thì tôi chợt cảm thấy có gì đó không được tự nhiên. Từ lúc bước vào phòng, tôi luôn có cảm giác bị người khác nhìn, lúc này điều đó càng rõ ràng hơn, tôi nhìn bốn phía, cuối cùng đã tìm ra nguyên nhân.

Người đứng ngay dưới bậc, chính là Tống Minh Thành! Lúc này anh ta đang nhìn tôi, khóe môi hơi nhếch lên, tay cầm ly rượu hướng về phía tôi, như thể sắp cạn ly. Anh ta vốn dĩ luôn nổi trội

như vậy, vừa rồi chỉ là một động tác chúc mừng đơn giản nhưng đã khiến không ít người chú ý tới.

Bị anh ta nhìn như vậy, tôi vừa hoảng loạn vừa căng thẳng, lắp bắp nói hết mấy câu cảm ơn sau cùng rồi vội chạy xuống bậc, nhân lúc mọi người đang nâng ly, chạy ngay đến bên chủ nhân của cặp mắt kia.

Tôi kéo anh ta ra một góc, thấp giọng nói: “Sao anh lại đến đây? Lần này phải có thiệp mời mới được vào mà.”

A Thành tỏ vẻ dừng dừng, giọng điệu lại tức giận: “Ai nói tôi không có thiệp mời! Em không đưa chẳng lẽ tôi không biết tự nghĩ cách sao?”

“Anh làm giả thiệp mời?!”

A Thành liếc tôi: “Tôi cần làm vậy sao? A Long đưa cho tôi đấy! Thằng bé cũng giống như tôi, không lấy gì làm vui vẻ với hành động bên trọng bên khinh này của em đâu.”

Tôi kéo góc áo anh ta: “Cho nên mấy ngày trước A Long mới nói đã làm rớt thiệp mời?!”

Rõ ràng tôi đã bị gạt, A Thành khá là không vui, sắc mặt sa sầm: “Đúng vậy, cũng may tôi thu phục được A Long, nếu không chẳng phải tôi vẫn sẽ còn bị giấu trong bóng tối sao?”

Anh ta trợn mắt nhìn tôi: “Có một câu nói rất hay, những con người vĩ đại luôn có hai trái tim, một trái tim thương tổn, một trái tim khoan dung. Tuy một trái tim của tôi đang nhỏ máu, nhưng tôi vẫn tha-thứ-cho-em.”

Anh ta lần lượt kéo dài những chữ cuối cho thấy rõ ràng vẫn để bụng.

Nói xong, anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ: “Sắp đến bảy giờ rồi, Surprise Time.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì từ phía cửa chính đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, mẹ tôi ra mở cửa, đập vào mắt tôi là một màu đỏ rực rỡ, một làn gió thổi qua, hương hoa lan tỏa khắp nơi.

Từng đóa hoa hồng lớn rực rỡ, những bó hoa to một cách đặc biệt, thậm chí che khuất cả người bê phía sau, nhìn vào cảm giác như hoa tươi tự di chuyển vậy.

Những bó hoa đỏ thắm cứ thế liên tục được đưa vào, xếp vòng quanh tôi, cho đến khi tôi và A Thành bị vây ở giữa. Lúc này phòng khách đã hóa Thành biển hoa, khắp nơi đều là hương hoa hồng nồng nàn, mà hoa vẫn không ngừng được đưa vào.

Sau hoa hồng là từng bó bách hợp, nhưng chúng không đặt cạnh tôi mà được tặng cho các bạn nữ trong phòng, chẳng mấy chốc, trên tay tất cả khách nữ đều có một bông hoa, mọi người kinh ngạc và khó hiểu, ai nấy đều nhìn về phía tôi.

“Tại sao còn có bách hợp?” tôi cũng nghi ngờ, A Lâm từng nhắc đến chuyện A Thành mua hoa hồng, nhưng chưa từng nói đến!

“Bách hợp không phải là dành cho em mà là cho người cần bách hợp.” A Thành xoay đầu, nhìn về một hướng nào đó, nở nụ cười đầy khiêu khích.

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, người đứng đó chính là Marvel, lúc này sắc mặt anh nhợt nhạt, hai má đỏ lên một mảng trông rất kỳ dị.

Tôi đột nhiên hiểu ra, Marvel dị ứng bách hợp.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 10+3: Chỉ Là Một Cái Chạm Môi (3)

Tôi nhìn xung quanh thấy những khuôn mặt với nét biểu cảm khác nhau của mọi người, hâm mộ, băn khoăn, đổ ky, sau đó tôi nhìn văn âm đang đứng bên Marvel, vừa đỡ Marvel vừa nhìn tôi và A Thành, ánh mắt giận dữ.

Đám khách nữ nhốn nháo hẳn, có người còn giơ lên điện thoại lên.

“Ah, không được chụp ảnh!” A Thành phát hiện động tác của đối phương, liền mở miệng ngăn cản, “Hey, nói cô đấy, cô gái mặc váy đỏ, không được chụp hình đâu! Cấm cả quay phim nhé.”

Anh ta tiến về phía cô gái mặc váy đỏ, cầm điện thoại của cô ta lên xóa những tấm ảnh vừa rồi: “Phụ nữ quá nhiều chuyện sẽ biến thành cún đấy.”

Cô gái đó nhìn anh ta, mặt liền đỏ lên.

Mọi người xung quanh đều bị khí thế của A Thành làm chấn động, lập tức bắt đầu xì xầm đoán định thân phận của anh ta.

Mà đối tượng đang bị đoán mò kia là A Thành lại coi mọi chuyện như không, dáng vẻ đờ từ khách thành chủ.

“Mọi người dùng bữa tự nhiên đi chứ! Đã sắp bảy rưỡi rồi, không thấy đói sao?!”

Lời này vừa nói ra chẳng khác nào phép thuật thần kỳ, mọi người liền hoạt bát trở lại, mẹ tôi cũng đứng lên mời mọi người dùng bữa. Không khí phòng khách vừa áp áp vừa náo nhiệt hẳn lên.

Nhưng lòng hiếu kỳ trước sự xuất hiện của A Thành vẫn tồn tại, không ít ánh mắt vẫn quét qua chỗ anh ta, mỗi lần A Thành phát giác ánh mắt của ai đó thì đều trừng mắt nhìn đến khi đối phương hết dám nhìn tiếp mới thôi.

Sau đó, anh ta lại cười với tôi.

“Ah, trước nay tôi không chụp ảnh vì nếu lan truyền quá nhiều hình ảnh của tôi sẽ làm gia tăng áp lực cuộc sống của tôi. Hơn nữa có khi ánh sáng của máy ảnh cũng ảnh hưởng không tốt đến việc tái tạo làm da của tôi.”

“...”

Không chờ tôi đáp lời, anh ta lại tiếp: “Hey, Trương Thái Phụng, em nói gì đi chứ? Sao thế? Có phải cảm động đến mức nói không nên lời rồi à?”, nói xong, anh ta ưỡn ngực, “Em có muốn lao vào vòng tay của tôi không?”

Tôi nhìn hoa hồng tràn ngập khắp nơi, lại nhìn A Thành đang đứng trước mặt, áp lực khi bị người khác chú ý... thật sự cũng khá lớn...

Thế nhưng A Thành hoàn toàn không bận tâm, chỉ một mực kéo tôi ra vườn hoa.

“Này, Trương Thái Phụng, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Nhưng lúc chỉ có hai chúng tôi, anh ta lại chẳng còn ung dung tự tin như vừa rồi nữa.

Anh ta ngáp ngừng, hít một hơi thật sâu, dường như lấy lại được khí thế của Tống Nhị Thiếu, anh nâng mặt tôi lên.

“Tôi cũng biết em không nhiều tiền như tôi, không tự tin bằng tôi. Nhưng, Trương Thái Phụng, em cũng là một cá thể ưu việt như tôi. Tuy ban đầu chúng ta biết nhau qua một sự hiểu lầm.”

Tôi định mở miệng thì A Thành dùng ngón tay chặn lại. Anh ta tiến đến gần, nhìn sâu vào đôi mắt tôi.

“Suyt.” Hơi thở nóng hổi của anh ta phả nhẹ lên mặt tôi, cảm giác ngứa ngứa, “Khoan đã, hãy nghe tôi nói hết.”

“Trước đây, em hiểu lầm thân phận của tôi, nhưng tôi không giải thích, để sự hiểu lầm của em ngày càng sâu sắc. Đây là lỗi của tôi, nhưng tôi sẽ không xin lỗi. Vì nếu không phải như vậy, tôi và em đã không gần gũi đến thế, tôi cũng sẽ không thể nhận ra bane chất tốt đẹp của con người em.”

“Tôi buộc phải thừa nhận, ban đầu khi em hiểu lầm, tôi hoàn toàn không có thiện cảm với em, tôi cho rằng em chỉ là một cô gái lấm tiền sống cuộc đời xa hoa, chỉ say mê những bộ cánh thời trang mới nhất, những chiếc túi đắt tiền, tìm cách dụ dỗ đàn ông có tiền, ganh đua so bì, lòng đầy hư vinh.” Anh ta nhìn tôi cười, “Đừng nhìn tôi như thế. Cứ nhìn như thể tôi sẽ hôn em đấy.”

Tôi lập tức thu lại ánh mắt, anh vừa chẳng biết nói gì lại vừa tiếp tục nhìn tôi.

“Thật hết cách với em, Trương Thái Phụng. Sao em lại ngốc đến thế hả? Lúc đó cũng vậy, bao nhiêu dấu hiệu tôi cố ý để lộ ra nhưng em nhìn mà chẳng hiểu, vô tư cho rằng tôi là một tên ăn bám, không ngừng suy nghĩ việc ‘giải cứu’, ‘cảm hóa’ tôi. Tôi giấu giếm thân phận để ở cạnh em, chỉ muốn xem trò hề mà những cô gái có tiền như em tự vẽ ra mà thôi, sẵn tiện hưởng thụ cuộc sống bị người khác coi thường sẽ như thế nào, chỉ cần em phối hợp với tôi một chút là được, nhưng tại sao em lại đối với tôi ngày càng tốt hơn chứ? Em quả thực có nhiều nhược điểm như mọi cô gái khác, nhưng em vẫn không giống họ. Ở cạnh em, tôi luôn thấy vui vẻ, bình yên, bởi vì khi ấy tôi không phải là ai khác, không phải là Tống Minh Thành của HT, mà chỉ là chính tôi thôi.”

Nhìn Tống Minh Thành đang đứng trước mặt, tôi lùi lại một bước, chẳng biết làm sao đối diện với những lời lẽ này của anh ta, tôi chỉ cảm thấy xấu hổ và hoảng loạn.

“Tôi cũng không ngờ anh nghĩ về tôi tốt như vậy. Ban đầu tôi chọn tiếp tục gặp gỡ anh cũng bởi vì tôi quá tự ti thôi, ở cạnh anh tôi mới cảm thấy tự nhiên, tự tin. Giúp anh cũng giống như đang giúp đỡ những con người bất hạnh khác trong xã hội, mang lại cho tôi có cảm giác vui vẻ vì làm việc có ích. Với thân phận đó của anh, thì dù thế nào cũng không có khả năng tổn thương tôi. Tôi chỉ là một con người ích kỷ mà thôi. Không tốt đẹp đến thế đâu.”

Tôi cố giấu tâm trạng, giữ nhịp thở đều, nghe tiếng trái tim mình đập loạn trong lồng ngực, tôi nhớ lại những ngày tháng cùng anh ta trải qua những niềm vui nỗi buồn, con người anh ta vừa cởi mở hoạt bát, lại có lúc thâm trầm, đĩnh đạc, tất cả mọi thứ, tôi đều hiểu rõ.

Nhưng chúng đang khiến tôi sợ hãi, tôi sợ sự nhiệt tình của anh sẽ nhanh chóng biến mất, tôi sợ khi anh ta phát hiện ra tôi không

phải như suy nghĩ của anh ta, mọi thứ sẽ chấm dứt.

Nhưng A Thành cứ thế nhìn tôi, chăm chú, khiến tôi vừa lo lắng, vừa căng thẳng, chỉ có thể lúng búng nói: “Tóm lại, tôi không hi vọng vào tương lại, khi anh nhìn ra con người thật của tôi thì sẽ thất vọng.”

A Thành nghe rồi phì cười. Anh nhẹ nhàng vỗ đầu tôi.

“Trương Thái Phụng, em thật sự chưa từng yêu sao? Nhưng đây lại là một kỹ xảo trong tình yêu đấy. Đầu tiên tự hạ thấp mình, nói mình không tốt, không xứng với đối phương, sau đó là chờ đợi lòng yêu thương và khát khao bảo vệ của đối phương được khơi dậy.”

“Anh nói ai chưa từng yêu chứ?!” , tôi xấu hổ đến hóa giận, “Đến tiểu thuyết tình yêu tôi còn viết được một núi! Kinh nghiệm yêu đương cơ bản không phải là thứ anh có thể đem ra so sánh đâu!”

“Người không lờ trong lý luận, tí hơn trong thực tiễn.” A Thành rất vui vẻ, “Em đừng ngại nữa, anh đã hỏi thăm A Lâm rồi, em trước nay chưa hề có bạn trai! Hơn nữa xem cách em viết tiểu thuyết cũng biết được mà, ‘Anh tỉ mỉ giúp tôi sơn móng tay màu lấp lánh, nói với tôi, đây là màu anh thích nhất’, đây đâu phải là tính cách nhân vật nam có xu hướng giới tính bình thường chứ!”

“Ấy! Em đừng có đánh anh! Anh không chê cười lịch sử tình yêu của em, hơn nữa không phải em cũng đã có anh rồi sao! Nếu hẹn hò với anh, về sau em ra ngoài có thể nói em có chín người bạn trai cũ đấy.”

A Thành thao thao nói một hồi mới ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn tôi.

Làn gió đêm thu thổi đến hương hoa nhè nhẹ, nhưng làn gió ấy lại chẳng thổi tan được cái nóng hừng hực trên hai má tôi hiện giờ, càng không thể khiến nhịp đập trái tim tôi bớt cuồng loạn hơn.

Tôi lùi ra sau mấy bước, A Thành lại tiến lên, bước tới kéo tay tôi. Sau đó anh nâng tay tôi lên, mắt nhìn tôi rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bàn tay ấy.

“Trương Thái Phụng, em là của anh, hãy vui vẻ quyết định như vậy đi.” Giọng điệu thẳng thắn không muốn người khác cắt ngang ấy nghe thật bá đạo, “Người khác đừng mong cướp đoạt. Đây chính là điều tôi muốn nói đó.”

“Anh tỏ tình xong rồi phải không?”, tôi vẫn hơi phân vân, đây chẳng lẽ là đoạn cao trào rồi ư? Những lời ngọt ngào mới nói được phân nửa, sao lại dừng đột ngột như vậy được?

A Thành lại cho là chuyện rất đương nhiên mà gật đầu: “Đúng vậy!”

“Nhưng... cứ cho là anh tỏ tình, anh cũng nên trưng cầu ý kiến của tôi chứ, sao có thể đơn phương tự nói tự quyết đơn giản như vậy được? Tôi... tôi còn đang trong quá trình tiếp nhận, phân tích... tôi còn chưa đồng ý, tôi cần thời gian...”

A Thành không chút bận tâm đáp: “Anh đều nói rồi, anh vừa giàu có lại đẹp trai, còn chuyện gì cần suy nghĩ nữa chứ? Không phải nên tranh thủ trước khi anh đổi ý mà lập tức gật đầu rồi giữ chặt lấy anh sao? Hơn nữa bao nhiêu năm nay em vẫn chưa từng yêu ai, chưa từng nếm trải tình yêu ngọt ngào, xem ra những thứ tầm thường không thể lọt vào mắt em, vậy chỉ có thể để anh đến giải cứu em mà thôi.”

“ ... ”

“Không phải anh không cho em thời gian mà bởi vì anh hiểu quá rõ tính cách của em, tuy bình thường rất vui vẻ thẳng thắn, nhưng lúc gặp đại sự lại do dự không quyết, luôn phải suy nghĩ rất nhiều khiến bản thân rối rắm. Vậy nên bây giờ chúng ta mau chóng bỏ qua những giai đoạn phiền toái đó đi.”

Anh ta nói đúng, tôi chính là kẻ luôn do dự, không có khả năng quyết định.

“Anh không trách em, người ta không thể dừng cảm bỏ mặc tất cả để lựa chọn, là bởi vì hoàn cảnh trưởng thành khác nhau không cho người ta dũng khí để làm điều đó, em sợ sẽ phải chịu mất mát.”

A Thành nhẹ nhàng tiếp tục, “nhưng về sau em không cần phải lo điều đó nữa.”

Nói xong anh ta lại cầm lấy tay tôi, đột nhiên cúi thấp người hôn lên má, lên tóc tôi.

“Biểu cảm này của em thật khiến anh muốn hôn em.” Tôi nhìn khuôn mặt anh trong gió đêm, bàn tay đang nắm tay tôi thật ấm áp, trước nay chưa từng có muốn bảo vệ tôi như anh, trước giờ chưa từng có ai nhìn thấu hành động của tôi mà vẫn bao dung tôi đến vậy.

Tôi nén nước mắt, hít hít mũi, trong cơn gió thu đầy sức sống, tôi quay lại ôm anh.

Có lẽ anh nói đúng, tôi nên dốc hết dũng khí của mình.

A Thành lại vươn đến hôn tôi: “Rất cảm động phải không? Anh phải thức thâu đêm xem hết tiểu thuyết của em mới lựa được lời

thoại đấy, đều biên soạn theo ý thích của em đó.”

“Anh đọc hết tiểu thuyết của em rồi ư? Bao gồm cả ...” tôi nghe anh ta nói mà giật mình.

“Đúng vậy, cả cuốn “Vương Bận” của em, nhưng anh góp ý cho em nhé, mô tả tình ý trong cuốn đó viết quá kém, quá không chân thực, toàn là ‘aaaa’, “Ồ! Aaa ưm ưm a ơ! Ah! Ưm ưm”, trời ơi, anh đọc đến đoạn đó cười đau cả bụng, ây da, về sau sẽ có bóng đen tâm lý, chết mất thôi.”

Những lời này so với việc khinh thường khả năng văn chương của tôi thì đáng xấu hổ hơn rất nhiều.

Anh ta vẫn chưa chịu buông tha: “Được rồi, anh hiểu em, em cũng chẳng có kinh nghiệm thực gì, về sau mọi chuyện cứ giao cho anh, để tránh việc đọc giả của em đọc sách rồi lại kiện anh, nói anh kỹ thuật kém cỏi.”

“Ây da, nói nãy giờ anh đói bụng rồi, chúng ta đi ăn đi.” Anh nhìn bốn phía rồi kéo tôi trở về phòng khách.

Cửa ra vào khi vườn và phòng khách thông nhau, khi chúng tôi mở cánh cửa ấy ra thì trùng hợp A Lâm cũng đang bước ra.

Cô ấy nhìn chúng tôi nắm tay nhau, khuôn mặt đang trĩu nặng suy nghĩ, sau đó mới nhớ ra chuyện gì đó, liền nói: “Àh, phải rồi văn học, vừa rồi cậu có thấy Marvel không? Lúc nãy anh ấy đến đây tìm cậu, sao bây giờ lại không thấy rồi?”

“Anh ấy đến lúc nào?”, tôi chợt dạ, vừa rồi đắm chìm trong không khí ngọt ngào, chẳng để ý gì đến xung quanh.

“Mười lăm phút trước.”

Lúc đó đúng là lúc A Thành và tôi đang ôm ả... chỉ sợ Marvel đã nhìn thấy rồi. Những câu chuyện cần giấu giếm này, cứ có cảm giác nếu bị nhìn thấy thì chẳng khác nào làm chuyện gian tình bị bắt gặp.

“Thôi vậy, hai người cứ tiếp tục yêu đương đi, Marvel không chừng lại đi xem nhạc phổ cho văn âm rồi, không tìm nữa, tớ đi ăn đây.”

Tôi và A Thành theo chân A Lâm đẩy cửa vào trong.

Vốn dĩ tôi chỉ muốn đưa anh ta đến nơi vắng người để ăn chút gì đó, thế nhưng mọi lúc mọi nơi luôn có ánh mắt hướng tới, khiến tôi có cảm giác bị soi mói.

“Em không thích ở đây, vậy anh đưa em ra ngoài nhé!”

A Thành nói xong liền kéo tôi ra khỏi phòng khách.

Không khí ngoài trời hơi lạnh, nhưng cuối cùng cũng tránh xa được những phức tạp, ồn ào bên trong.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nụ Hôn Sâu

A Thành vừa lái xe vừa cười hỏi, “Em xem, em sắp sửa theo anh đi đến bất kỳ nơi nào phải không, giống như cùng nhau bỏ trốn.”

Tôi lười không muốn tranh cãi: “Anh là tài xế mà, anh nói thế nào cũng được.”

“Bây giờ đi đâu nào? Bờ biển nhé? Không được, trong phim và tiểu thuyết chỉ có người đối đầu nhau mới giữa đêm kéo nhau ra bờ biển, nói chuyện chia tay, còn khu vui chơi? Cũng không ổn, chỗ đó cũng nhàm quá rồi, nam chính sẽ vì cô gái kia mà mở tất cả đèn ở khu đó lên, trở trối hai người giữa công viên rộng lớn...”

Tôi cứ thế nghe A Thành nêu ý tưởng rồi lại tự gạt đi. Cuối cùng chợt bừng tỉnh: “Anh biết rồi! Chúng ta đến đó thôi!”

Anh đưa tôi đến thẳng tầng trệt tòa nhà HT Enter-tainment, khi đó tôi mới nhận ra, anh ấy đưa tôi đến công ty.

“Trương Thái Phụng, mau lên nào, chỉ có đàn ông tốt mới dám đưa bạn gái đến xem căn cứ bí mật của anh ta.”

Tòa nhà HT tổng cộng có ba mươi hai tầng, tôi cùng anh đi thang máy VIP lên tầng trên cùng.

Điều khiến tôi kinh ngạc là, nơi đó không phải một tầng thượng với gió lạnh và vắng vẻ, ngược lại có một căn phòng thủy tinh, gần

như chiếm hết phân nửa diện tích.

A Thành đi tới mở đèn. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, trong nhà kính tuyệt đẹp, những giỏ hoa treo trên cao đang nở rộ, tươi tắn xinh đẹp, những chiếc lá xanh vươn lên, giờ tôi mới hiểu tại sao A Thành lại sử dụng loại đèn này.

Giữa mùi hương hoa ngập tràn, trong khoảnh khắc có thể nhìn thấy cảnh cả thành phố lên đèn, căn phòng bằng kính này là một không gian hoàn toàn tĩnh mịch. A Thành xách chiếc bình đến, bắt đầu tưới cây, chẳng mấy chốc những chiếc lá xanh biếc đã thấm đẫm những hạt nước long lanh rực rỡ, trên đó còn phản chiếu hình ảnh thu nhỏ của cảnh vật xung quanh.

“Anh thường làm việc ở đây đến khuya, đây cũng là lúc anh ngắm nghía, chăm sóc cây cỏ. Anh rất thích trồng hoa, lúc anh mười tám tuổi đã có mong muốn sẽ trở thành một thợ làm vườn, nhưng về sau do hoàn cảnh, anh đành từ bỏ giấc mơ vậy.”

Tôi có chút ngạc nhiên: “Mười tám tuổi đã là thời gian cận kề ngưỡng trưởng thành, em rất hiếm khi nghe nói đàn ông ở tuổi này lại muốn trở thành thợ làm vườn, cũng không phù hợp với tính cách của anh lắm.”

“Trương Thái Phụng, anh biết là em hiểu anh mà.” Đặt chiếc bình xuống, A Thành nở nụ cười mãn nguyện, “Đương nhiên anh không phải vì theo đuổi sự cô độc nên mới muốn trở thành thợ làm vườn. Từ khi bắt đầu trồng hoa, việc nhìn nhận tính cách phụ nữ của anh cũng tăng lên mấy bậc.”

Anh dùng ánh mắt đơn thuần ấy nhìn về phía tôi, trái tim tôi khẽ rung lên, tôi cố ra vẻ bình tĩnh, ho khan: “Nhưng mà, chúng ta quen

biết nhau cũng đã lâu, nhưng hoàn toàn chưa biết gì về sở thích của nhau, hay là nên mượn cơ hội này tìm hiểu một chút? Ví dụ như anh thích màu gì, thích ăn món gì nhất, thích ngày nào trong tuần nhất, thích những cô gái có tính cách ra sao?”

Thế nhưng A Thành lại chẳng hề chú ý đến những gợi ý của tôi.

“Biết những thứ này có ý nghĩa gì? Để anh nói cho em biết mọi thứ là được, khi không mang giày anh cao một mét tám tư, nặng sáu mươi tám ký, tuy nghe có vẻ gầy nhưng thực ra thân thể rất khỏe mạnh, trước đây khi HT tổ chức cuộc thi người đàn ông có bàn tay đẹp nhất, quán quân chính là anh – tham gia ẩn danh, bình quân mỗi ngày có khoảng bốn lần anh được người khác chủ động bắt chuyện, à, đó là số liệu thống kê khi chưa công khai thân phận; em gái anh và anh là anh em song sinh, mẹ anh lúc đi mua quần áo, để tiện lợi sẽ mau cho bọn anh đồ giống nhau, cho nên khi đó anh từng bị mẹ chăm sóc theo cách dành cho bé gái một thời gian, có rất nhiều ảnh chụp anh mặc váy, có một khoảng thời gian anh còn thực sự tin rằng mình là con gái, cứ thích vào toilet nữ. Lúc ở Anh, lần đầu tiên anh cưỡi ngựa, bị ngã từ lưng ngựa xuống, hông bị thương đến nỗi không thể ngồi được, phải nằm dài trên giường suốt hai tháng, chuyện này bị em gái tung tin ra ngoài, nói anh lúc đó do bị trĩ, sau khi phẫu thuật cần tịnh dưỡng nên mới vậy, nếu về sau em gặp nó nhớ đừng tin lời nó nói nhé!”

“ ... ”

“ ... ”

“Còn nữa, màu anh thích nhất là màu hồng, tuy nhiên trên website anh trả lời là thích màu đen nhất, vì như vậy mới thể hiện được vẻ bí ẩn và chắc chắn, có phong thái đàn ông hơn. Vì anh

thích nhất là vị dâu tây, đi ăn kem anh chỉ ăn kem dâu thôi, socola cũng chỉ ăn loại có nhân dâu. Được rồi, anh nói cũng nhiều rồi, đến lượt em đây.”

“Lúc nhỏ điều kiện sống của em không tốt lắm, chỉ biết nhận và tận dụng tất cả những gì người khác cho mình. Về ăn uống, em không kiêng kỵ món nào, gần như thứ gì cũng có thể ăn. Màu sắc? Màu nào em cũng thích. Còn gì nữa?”, tôi cố gắng nghĩ đến những thứ đặc biệt trước anh ấy, “À, thực ra em không sợ gián, cũng không sợ giun đất hay sâu gì cả, nhưng vì để thích nghi với cuộc sống ở thành phố, mỗi lần nhìn thấy gián em đều tự giác “hét lên” một chút, cho giống những cô gái khác. Còn có một lần nọ, lúc đó khoảng cấp hai, Văn Âm không chịu đưa em ra ngoài đi chơi, sợ em làm con bé mất mặt, em rất giận, sau đó em đi bắt hai mươi mấy con dế, thả vào túi con bé, con bé bị dọa một trận khóc suốt một ngày. Em cảm thấy bản thân mình khá tệ, về sau suốt cả tháng liền em liên tục để kẹo vào túi con bé, khiến nó cứ nghĩ có tên con trai nào đó thầm yêu nó. Ôi ôi, còn nữa, lúc nhỏ em từng xem một cuốn truyện tranh, nói các ngôi sao đều do con người thả sáng trên các tầng thượng của những tòa nhà chọc trời mà thành, lúc đó em vừa đến thành phố, về sau nói ra bị bạn học chê cười.”

A Thành chăm chú lắng nghe tôi kể, đột nhiên quay người nhìn tôi ra hiệu ‘lại đây’. Trong lúc tôi còn nghĩ về chuyện ấu thơ, thì anh ôm tôi thật chặt rồi đặt tôi lên chiếc bàn trống trong phòng.

“Em ngồi đây nói, em đang mang giày cao gót, đứng lâu như vậy cũng mỏi rồi phải không, cứ thấy em liên tục co chân thay đổi trọng tâm.”

Giọng anh hết sức dịu dàng, còn vị trí tôi đang ngồi giúp tôi có được tầm nhìn ngang mặt anh.

“Thích một người, muốn tốt với người ấy, muốn đem mọi điều tốt đẹp trên đời đến cho người ấy, mà khi gặp được người cũng thích mình, cũng được người yêu đối xử như vậy thì quả là một vận may ngoài sức tưởng tượng.” Tôi cũng không biết bản thân mình thế nào, nhưng trong lúc bất giác đã biểu lộ mọi cảm nhận của bản thân.

“Trương Thái Phụng, em có biết tại sao em khiến mọi người yêu thích em không? Bởi vì những điều em từng trải qua quá khủng khiếp, nhưng những kí ức không vui đó cũng không thể tổn hại được trái tim trong sáng của em.” A Thành hôn nhẹ lên má tôi, “Em hỏi anh thích cô gái như thế nào, vậy để anh nói cho em biết, em chính là kiểu phụ nữ mà anh thích.”

Nói hết những lời đó, anh đã hôn tôi.

Một nụ hôn sâu kéo dài.

Cho đến khi mặt tôi đỏ đến mức sắp bốc cháy, A Thành mới nói lỏng vòng tay.

Anh nhìn tôi: “Trương Thái Phụng, em có muốn làm một việc thật đặc biệt không?”

Bế tôi xuống, A Thành kéo tay tôi đi xuyên qua khoảng không tràn ngập cây xanh, sau đó vén cây lá và dây leo mở ra khoảng tường phía trước, ba mặt của căn phòng hoa này đều làm bằng thủy tinh, duy chỉ tồn tại một bức tường chắn này.

Lúc này tôi mới phát hiện trên tường có một nút bấm.

“Em nhìn thấy tòa nhà đối diện không? Nó có sáu mươi tầng, là tòa nhà mới của HT, vừa xây xong, tháng sau sau khi cất băng khánh thành, phần lớn nhân viên và người làm nghệ thuật ký hợp

đồng với HT sẽ dời sang đó. Chiếc nút này là anh tự thiết kế, áp dụng kỹ thuật hiện đại, có thể điều khiển từ xa. Vốn dĩ đợi đến hôm cất bang khánh thành mới bấm, nhưng bây giờ anh sẽ dành nó cho em.” Anh đưa tay tôi hướng lên nút bấm đó, “Nào, em bấm đi.”

Tôi hoài nghi ấn chiếc nút xuống, mặt ngoài chiếc nút phát ra ánh sáng xanh nhè nhẹ.

“Nhìn đôi diện kia.”

Tôi xoay đầu nhìn theo hướng A Thành chỉ.

Dường như trong phút chốc, nơi mà A Thành nói là tòa nhà mới của HT, từ tầng trệt đi lên, từng tầng một lần lượt phát sáng, cho đến tận tầng sáu mươi.

“Anh đưa em đi thấp sao trời.”

A Thành khẽ nói bên tai tôi.

“Ở cạnh anh em sẽ được an toàn, không ai chế nhạo em, cho dù là giấc mơ huyền ảo nhất của em, anh cũng sẽ luôn trân trọng.”

Sau đó không đợi tôi kịp cảm động, A Thành đột nhiên vỗ ngực.

“Chết rồi!”, sau đó anh kéo tôi chạy ra khỏi phòng hoa.

Chạy đến trước thang máy anh mới thở ra: “Bởi vì thiết kế này có nhiều tòa nhà khác cũng biết đến, anh sợ trước khi diễn ra khánh thành lại có người tiết lộ thông tin, khiến một số thành viên cấp cao thừa cơ biến chiếc nút này thành vũ khí của bản thân, cho nên đã nghiêm túc cảnh cáo mọi người không được dùng vào mục đích riêng tư.

Vì vậy tất cả mọi người trong hội sở đều phải giám sát lẫn nhau, mức năng lượng tiêu hao khá lớn nên sau khi cắt băng nếu muốn dùng phải có sự chấp thuận của ban giám đốc. Nếu phát hiện có người dùng lén thì nhất định phải xử lý theo qui định.

Cho nên, Trương Thái Phụng, lần này anh đã ‘vì hồng nhan mà chọc giận ông trời’ rồi đấy! Nhất định không thể để bị phát hiện! Thắp sáng cả tòa nhà đối diện nhất định sẽ kinh động đến bảo an, một lát nữa họ chắc chắn sẽ đứng đầy dưới cửa thang máy chặn đường chúng ta, anh và em đi một con đường khác nhé, đến lúc đó phải chạy thật nhanh, nhớ chưa nào?”

A Thành kéo tôi đến tầng hai thì ra khỏi thang máy, quả nhiên ở đó không gặp phải bảo an, bảo an đều đang tập trung ở tầng dưới. A Thành đưa tôi an toàn chạy ra ngoài. Nhưng chẳng bao lâu sau, bảo an lâu một thông báo cho người trực ban ở lầu hai, tiếp đó liền có người dùng cầu thang thoát hiểm đuổi theo chúng tôi, chẳng khác nào vây bắt để tiêu diệt.

A Thành kéo tôi trốn đồng trốn tây một hồi, cũng may anh thông thuộc địa hình, cuối cùng đã phá vỡ được vòng vây, một mạch chạy ra đường. Bảo an vẫn đuổi theo sau chúng tôi, không thể không luôn lách vào các ngõ hẻm trên đường, lại chạy trốn một hồi.

Mãi đến khi chúng tôi đuổi hơi, mới ngừng lại.

A Thành nhìn ra sau: “Cắt đuôi rồi.” Sau đó quay lại nhìn tôi.

Lúc này anh ấy đã mệt đến khụy cả chân, tôi cũng nhìn anh, chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Đột nhiên anh cười thật lớn.

Tôi cũng bật cười.

Trong đêm hè, trong khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy thật vui vẻ thoải mái, những khúc mắc vẫn canh cánh trong lòng bỗng dưng đều được giải tỏa, hít đầy một hơi không khí tự do thiếu vắng lâu nay.

Đêm đó tôi và A Thành không quay lại tiệc sinh nhật nữa. Văn Âm và cha mẹ liên tục gọi điện nhưng tôi không bắt máy. Họ chẳng qua chỉ là muốn hỏi người đàn ông cầm hoa hồng xuất hiện là ai, tại sao giữa chừng lại rời đi, tôi đang ở đâu, đang làm gì. Từ sau khi trở lại với cuộc sống thành thị, tôi đều nghe lời, bắt kể trong lòng đấu tranh kịch liệt đến đâu tôi vẫn luôn phục tùng sự sắp đặt của cha mẹ. Thế nhưng lần này, chỉ một lần này tôi muốn làm ngược lại.

Tôi tắt điện thoại, giữ lại cho mình một đêm bình yên. Ngày mai phải bay đi Los Angeles rồi, lại nghĩ sắp thoát khỏi cuộc sống hiện tại rồi.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 11+2: Nụ Hôn Sâu (2)

“Ngày mai em đi Los Angeles rồi, khoảng năm ngày, ngoại trừ các tên tuổi trong giới văn học thì cũng có cả giới nghệ sĩ, Marvel cũng đến, còn bay cùng chuyến với em nữa! Hội nghị này tương đối đột ngột nên chưa kịp báo cho anh.” Trước đây mối quan hệ giữa tôi và A Thành có quá nhiều nghi vấn, nên không nói với anh ấy, nhưng bây giờ một mình một đường thế này, lại cảm thấy có lỗi.

A Thành cũng không quá bận tâm, dường như tin tức này không có gì quá bất ngờ. Anh gật đầu: “Ừm, vậy được, khoảng hai ngày sau anh cũng bay sang Los Angeles, HT có cuộc đàm phán hợp tác với mấy công ty chế tác phía Hollywood.”

Tôi hơi bất ngờ: “Vậy thôi à? Vừa rồi không phải anh còn đặc biệt chuẩn bị nhiều bách hợp cho Marvel thế sao, bây giờ em nói cùng đi với Marvel, sao anh chẳng mảy may lo lắng vậy?”

“Anh chẳng thấy có gì đáng lo cả, hơn nữa hai người cũng không thể ngồi cùng nhau.” Anh nhẹ giọng thì thầm.

“Hửm?”

A Thành hắng giọng: “Anh nói là, dù gì các em cũng không thể ngồi chung, cho dù ghế giữa không có ai cũng không thể.”

“Ồ giữa tại sao có thể không có người, tất cả vị trí ghế giữa của máy bay đều có một tên thần kinh nào đó đặt hết rồi mà!”

Thần sắc A Thành thoáng thay đổi: “Cũng có thể người ta du lịch theo đoàn, cần đặt nhiều chỗ, cũng có thể vậy mà!”

“Em nghĩ người đặt chỗ nhất định có tâm lý biến thái, hơn nữa còn là người độc thân không tìm nổi đối tượng chi mình, thậm chí còn có thể là tự kỷ đến một người bạn cũng không có, cho nên mới cảm hận những đôi tình nhân thậm chí là bạn đồng hành trong chuyến đi. Nếu không anh xem, sao lại đặt chỗ như vậy?”

Tôi nghĩ mình phân tích quá hợp lý, thế nhưng A Thành vẫn không đồng tình với tôi, chỉ mang dáng vẻ cực kỳ bất mãn: “Trương Thái Phụng, chắc chắn là em viết quá nhiều tiểu thuyết mới đi đoán mò động cơ của người khác như vậy, nói không chừng vì người ta dư tiền thì sao.”

“Tóm lại, anh có chút chuyện trong nước cần xử lý nên không thể đi cùng em, em đến đó trước thì nhớ theo thầy, đừng chạy loạn lên, biết chưa? Ngày đầu tiên đến nơi nhớ ngủ sớm để điều chỉnh múi giờ, sau đó anh sẽ đến.”

Anh lại nhắc tôi mấy điểm cần chú ý rồi đưa tôi về nhà. Chúng tôi ôm nhau trước khi tạm biệt.

Một đêm mất ngủ. Hôm sau tinh thần phấn chấn đến sân bay, trong phòng chờ cuối cùng tôi cũng gặp Marvel.

Sắc mặt anh khá xanh xao, đôi mắt thâm quầng vô cùng thâm thẳm. Tôi đến gần mà anh chẳng hề phát hiện, trong lòng tôi có chút hổ thẹn, dáng vẻ hôm nay của Marvel quá nửa là do tối qua anh ấy bị dị ứng nặng với số bách hợp kia.

Tôi đưa tay vẫy vẫy trước mặt anh: “Chào buổi sáng!”

Lúc này Marvel mới nhận ra sự hiện diện của tôi, anh từ từ ngẩng đầu, động tác rề rà như thể hết mấy giây mới nhận ra tôi là ai.

“Văn Học,” anh nhìn tôi cười. Thế nhưng nụ cười chẳng tươi mấy, ngược lại còn có vẻ miễn cưỡng.

Tôi đặt hành lý xuống, ngồi cạnh và đưa mắt nhìn khuôn mặt anh. Trên mặt anh ngoài sắc trắng xanh thiếu sức sống thì còn nổi nhiều mẩn đỏ do dị ứng.

“Đừng lo, dị ứng không nghiêm trọng đâu, lần trước sau khi nhập viện anh đã uống thuốc chống dị ứng rồi, mẩn đỏ sẽ nhanh lặn đi thôi.”

Thế nhưng nói đến đây, sắc mặt anh thoáng sa sầm, cũng không biết tôi có nhìn nhầm không, nhưng luôn cảm thấy sắc mặt và ánh mắt anh thậm chí có chút bi thảm.

“Xin lỗi, bình thường A Thành không phải như vậy. Anh ấy không phải người xấu đâu.”

Marvel chỉ “ừ” một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên.

“Văn Học, chỗ em đang ngồi có người rồi.”

Tôi ngượng ngùng, lúc này Marvel ngồi dựa vào tường, vừa rồi tôi cứ thế ngồi vào chỗ bên cạnh anh, nghe anh nói vậy đành đứng lên, tôi vẫn cảm thấy tâm trạng anh hôm nay không tốt lắm.

Chẳng mấy chốc những người còn lại bên phía trường cũng lần lượt đến sân bay. Các bạn học khác đều có người nhà đưa đến, chỉ có tôi là chẳng có ai tiễn. A Thành từ sáng đã có cuộc họp quan

trọng nên chẳng thể đến được. Vừa rồi đứng ở một góc, hình như tôi thoáng nhìn thấy Văn Âm.

Thế nhưng đến lúc máy bay sắp cất cánh tôi mới phát hiện lúc này mình không nhìn nhầm.

Bóng người phía xa yếu điệu bước tới, lướt qua tôi tiến thẳng đến vị trí giữ sẵn bên cạnh Marvel, ngồi xuống, chuyển cà phê sang cho anh.

Chính là Văn Âm.

Con bé thân thiết vén mái tóc xõa trên trán Marvel, vuốt nhẹ khuôn mặt anh, áp lại gần tai anh thì thầm gì đó, Marvel không tự nhiên lắm, có lẽ tâm trạng không nhưng vẫn gắng cười.

Tiếp đó điều khiến tôi càng bất ngờ là, Văn Âm hôn vào má Marvel như thể đang ở chốn không người, con bé ra vẻ nũng nịu nói gì đó với anh, Marvel đáp trả bằng một nụ hôn phớt.

Tôi tự vỗ vào mặt mình, có cảm giác đau mới biết tất cả không phải mơ.

Có lẽ tôi gây ra tiếng động quá lớn, Văn Âm quay đầu về phía tôi. Nhìn thấy tôi, con bé cười rồi đứng dậy bước đến.

“Chị, chị cũng bay chuyến này à? Thật trùng hợp, em và Marvel cũng bay chuyến này, chúng em cùng tham gia cuộc thi dương cầm ở Los Angeles, hiện giờ em và Marvel tạm thời cùng được một giáo viên hướng dẫn, ông ấy đã đến Los Angeles đợi chúng em rồi.” Con bé nói rồi lại quay ra nhìn Marvel, “Ồi, không nói nhiều với chị nữa, chúng em phải lên máy bay thôi.”

Tôi cứ thể nhìn con bé đỡ Marvel, từ tốn bước lên máy bay. Suốt hành trình Marvel không quay lại nhìn tôi lần nào. Rõ ràng anh ấy đã chọn vị trí ngồi cách tôi một chỗ ở hạng phổ thông, sao bây giờ đã chuyển chỗ khác rồi? Một câu giải thích cũng không có. Từ lúc nào anh và Văn Âm lại gần bó như vậy?

Sau khi lên máy bay, tôi nhận thấy hàng ghế giữa được đặt chỗ từ sớm lại chẳng có ai ngồi.

Quả là một ngày kỳ dị. Chuyến bay dài mệt mỏi khiến tôi ngủ thiếp đi.

Hơn mười tiếng đồng hồ vật vờ trôi qua, tôi cùng mọi người nhập cảnh, cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, nhìn những nhân viên với màu da khác biệt và câu ‘Chào mừng đến Mỹ’ trên phi trường LAX rộng lớn tôi mới có cảm giác mình thực sự đã ra nước ngoài rồi.

Marvel và Văn Âm vì ngồi ở hàng đầu nên xuống máy bay sớm hơn tôi, vừa rời cổng hải quan thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tôi cùng các bạn học lên chiếc xe mà ban tổ chức hội nghị chuẩn bị, đổi sim điện thoại xong gọi về cho cha mẹ và A Thành báo bình an, sau cùng tôi mới yên tâm ngồi ngắm nhìn cảnh sắc trên đường.

Nói đến phong cảnh thực ra cũng không có gì, từ sân bay LAX thẳng đến khách sạn chúng tôi ở, cảnh vật trên đường có thể dùng từ hoang lạnh để hình dung.

“Mấy ngày sau chúng ta đều sẽ ở đây, giới văn nghệ sĩ, và thành viên tham gia đều ở đây, hai người một phòng, số người của chúng ta lại bị lẻ nên để tôi xem, ừm, Văn Học, em ở một mình nhé, được

rồi, phát thẻ phòng cho mọi người, mọi người về phòng nghỉ ngơi đi nhé, đúng chín giờ sáng mai tập trung ở sảnh lớn của khách sạn.”

Có lẽ là danh sách bị sai sót, phòng của các bạn học khác đều ở lầu tám, chỉ riêng mình tôi ở lầu chín.

Tôi một mình xách hành lý về phòng, sau đó không hiểu tại sao thẻ phòng quét không được. Lầu chín cực kỳ yên tĩnh, đến một bóng người cũng không thấy, tiếng Anh của tôi lại kém, không đủ tự tin đến quầy lễ tân hỏi thăm. Cũng may lúc ấy đột nhiên cửa phòng kế bên mở ra.

Tôi nhướng đầu nhìn sang, là Marvel, anh ấy ở ngay cạnh phòng tôi, tôi vui mừng nhìn sang.

“Marvel...”

Thế nhưng tôi vừa mở miệng gọi thì trong phòng Marvel lại vọng ra một âm thanh nhẹ nhàng: “Marvel? Sao rồi?”

Là giọng nói của Văn Âm.

Tôi có chút khó nghĩ: “Anh và Văn Âm ở chung? Cùng một phòng à?”

Có lẽ Marvel cũng không ngờ đến việc tôi ở phòng kế bên, anh ngẩn ra một hồi mới đáp: “Ừm, anh và Văn Âm chung phòng.”

Sau khi anh giúp tôi mở cửa phòng liền rời đi, dường như cố ý tạo khoảng cách với tôi.

Tôi nằm trên giường, trong lòng trĩu nặng những hoài nghi. Theo lý luận của một người viết tiểu thuyết như tôi, nam giới thường

không thay đổi thái độ đối với một phụ nữ trong thời gian ngắn, trước đây rõ ràng Marvel từng nói với tôi anh không thích Văn Âm, lẽ nào chỉ là che giấu? Nhưng anh ấy cũng biết rõ Văn Âm từ lâu đã có tình ý với anh, tại sao còn phải khổ sở che giấu? Bây giờ lại ở bên nhau, tốc độ phát triển cũng thật đáng sợ, ngay lập tức có thể ở chung rồi ư?

Bây giờ anh ấy lại trở nên lạnh nhạt với tôi như vậy, là vì công việc hay đang trốn tránh?

Tôi suy nghĩ miên man rồi cứ thế chìm vào giấc ngủ, nhưng trước khi thiếp đi, trong lòng vẫn ôm nỗi thất vọng và cả hi vọng.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 11+3: Nụ Hôn Sâu (3)

Không biết có phải vì chênh lệch múi giờ không, cả tối đó tôi ngủ không ngon giấc, sáng hôm sau thức dậy cũng khá sớm.

Cha mẹ tôi gọi hỏi thăm vài câu, cũng may A Thành đã trả lời tin nhắn, là một tin nhắn dài đầy ắp sự quan tâm, kết thúc còn kèm theo một câu ‘anh yêu em’. Do vậy, dù ở nơi xa xôi nhưng tôi vẫn cảm thấy ấm áp.

Ngày mai hội nghị mới bắt đầu, hôm nay ban tổ chức cho chúng tôi thời gian nghỉ ngơi và thích ứng. Bây giờ vừa đúng vào lúc phục vụ buffet sáng ở phòng ăn, thế nên tôi xuống lầu.

Lúc này trong phòng ăn đã có không ít người, tôi nhìn một vòng, khắp nơi đều là những khuôn mặt ngoại quốc, nói tiếng Anh. Nhìn tứ phía cũng chẳng thấy bóng dáng sinh viên nào chung trường, tôi thầm nghĩ chắc vì lệch múi giờ nên mọi người vẫn còn ngủ.

Phần lớn chỗ ngồi đều đã có người, tôi vừa đi vừa bưng khay thức ăn thì nhìn thấy một người Châu Á ngồi gần cửa sổ, là một người đàn ông trung niên, tuy không ăn vận đồ tây giày da, nhưng nhìn vào có thể thấy rất chăm chút cách ăn mặc, đeo mắt kính đen, phong thái nhã nhặn.

Tôi lại gần, dùng thứ tiếng Anh bập bõm của mình hỏi: “Can I sit here?”

Ông ấy đang xem thứ gì đó nên không ngược lên nhìn tôi, chỉ gật đầu.

Tôi ngồi xuống. Giữa chúng tôi chỉ có sự im lặng, trong không khí náo nhiệt khi mọi người xung quanh đều đang trò chuyện cùng nhau, thì sự đối lập càng thêm rõ ràng. Từ lúc trở về với cuộc sống thị thành năm mươi ba tuổi, tôi đã thay đổi rất nhiều thói quen, đối với nhiều sự việc đã không còn thấy sợ hãi nữa, ví dụ như ngủ một mình trong phòng, thế nhưng cũng có những việc không thể khắc phục, ví như cùng ngồi trên một bàn ăn mà không khí im lặng như vậy, thật sự rất khó chịu, đặc biệt là khi tôi còn đang ngồi đối diện với một người lạ mặt.

Tôi định thể hiện đôi chút sự thân thiện của mình, vắt óc nhớ lại mấy câu tiếng Anh đơn giản hồi trung học, nói một câu thời tiết hôm nay không tệ.

Đối phương cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ông ta nhìn tôi, sau đó đẩy nhẹ gọng kính, trên mặt là biểu cảm phức tạp giữa mâu thuẫn và vui thích.

Ông ta mở miệng nói: “Văn Âm?”

Là tiếng Hoa.

“Ông quen Văn Âm sao?” tôi cũng ngạc nhiên, lại giải thích, “Ah, tôi không phải Văn Âm, tôi là chị con bé, tên Văn Học, chúng tôi trông hơi giống nhau, nhưng con bé giống mẹ hơn, tôi chỉ có cặp mắt là khá giống bà thôi.”

“À, ra là vậy! Tôi nhận nhầm rồi.”

Ông ấy bùng cốc cà phê trước mặt uống một ngụm, che giấu cảm xúc, thần sắc bình thản, nhưng tôi nhận ra bàn tay bùng cốc cà phê của ông run nhẹ, đến mức cà phê bên trong cũng bị sóng sánh.

“Ông là?” tôi hỏi thăm dò.

Ông ta đặt cà phê xuống cười đáp: “Có thể gọi tôi là Brian. Nhưng có lẽ cô không biết tôi. Lần thi đấu này, tôi là thầy hướng dẫn của Văn Âm, nhưng trước đây tôi chưa từng gặp Văn Âm, chỉ mới nói chuyện qua điện thoại thôi. Thực ra nói một cách nghiêm túc, tôi nên giới thiệu mình là thầy của Marvel mới đúng, tôi cũng ngẫu nhiên nhìn thấy tấm ảnh của Văn Âm ở chỗ Marvel, nhưng không rõ lắm, vì vậy rất xin lỗi đã nhận nhầm cô.”

Thì ra là người thầy đó của Marvel, tôi không chỉ mới nghe Marvel tán dương ông ấy một lần, hôm nay được gặp mặt, lại còn ở bên kia bờ đại dương, tôi bất giác nảy sinh cảm giác gần gũi: “Tôi thường nghe Marvel nhắc tới ông, nói ông là một người cực kỳ tốt bụng, rất quan tâm đến anh ấy suốt thời gian trưởng thành! Hơn nữa còn nói ông là một ẩn sĩ dương cầm, nổi tiếng thế giới! Văn Âm cũng vô cùng chú tâm đến sự chỉ dẫn của ông lần này!”

“Đây toàn là nói quá thôi, sức khỏe của tôi không cho phép mình hoàn thành bất cứ bản đơn tấu nào.” Ông cười, “VẬY còn cô? Văn Học, tại sao cô cũng đến Mỹ? Tôi cũng nghe Marvel nhắc đến cô, hình như anh ta rất thân với cô? Nghe anh ta nói cô không học dương cầm mà thừa hưởng năng khiếu văn chương thiên phú của cha, còn Văn Âm thừa hưởng năng khiếu âm nhạc từ mẹ.”

Nói đến đây tôi lại nghĩ đến chuyện gì đó: “Tôi nghe Marvel nói lúc trẻ ông cũng học ở Mỹ? Mẹ tôi cũng từng đến Mỹ học tập một năm, hơn nữa bà cũng học dương cầm.”

“Chắc là tôi không biết bà ấy. Lúc ở Mỹ tôi không quen biết người Hoa nào cả.”

“Thầy?”

Tôi đang chuẩn bị nói tiếp thì không ngờ lại bị giọng nói của Marvel làm gián đoạn.

Anh đi về phía chúng tôi, sau lưng còn có Văn Âm.

Văn Âm nhìn thấy tôi cũng ngẩn ra, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh nhìn Brian cười chào: “Thầy, lần đầu gặp mặt, xin thầy chỉ giáo nhiều.”

Brian chăm chăm nhìn con bé hồi lâu, cuối cùng mới nở nụ cười với nó.

“Ta cũng biết cháu từ sớm rồi, xem các đoạn video cháu đánh đàn, cháu rất có năng khiếu âm nhạc. Hi vọng lần này cháu và Marvel đều sẽ đạt được thành tích tốt.”

Brian và Văn Âm bắt đầu nói chuyện về âm nhạc, Marvel bên cạnh tuy thần sắc vẫn mang vẻ mệt mỏi, nhưng nhắc đến dương cầm thì nói nhiều hơn, tôi tự thấy chẳng có cách nào tham gia vào cuộc trò chuyện của họ, bèn quay người bước đi.

Thực ra tôi rời đi cũng vì có việc.

Tôi nắm chặt trong tay mẫu giấy ghi địa chỉ M gửi quà. Tôi đã nghĩ rất lâu, lần này rõ ràng Marvel không thể giúp đỡ được gì, chưa nói đến việc đột nhiên anh ấy có thái độ lạnh nhạt với tôi, chiều nay lại còn phải tham dự cuộc thi dương cầm của Marvel và Văn Âm nữa; mà dù cho A Thành có đến Los Angeles, không chỉ anh ấy có

công việc cần xử lý mà tôi cũng tham gia hội nghị suốt cả ngày, thời gian để tôi đi tìm M cũng chỉ có trong hôm nay.

Trước khi đi, tôi cẩn thận kiểm tra túi, điện thoại có chức năng chuyển hướng và kết nối mạng, ví tiền, tiền mặt, thẻ phòng khách sạn, những thứ cần đều đã đem theo.

Ra cửa gọi taxi, tiếng Anh bập bõm không đủ trò chuyện, tôi đưa cho tài xế xem mảnh giấy có in địa chỉ, đối phương do dự nhìn tôi, sau đó ông ta liền thoắt nói một tràng gì đó, đại khái là muốn xác nhận lại với tôi, sau khi tôi nhiều lần gật đầu ông ta mới đưa tay làm dấu “OK”.

Thế nhưng điều tôi không ngờ tới là, chiếc xe càng đi càng xa, khung cảnh bên ngoài rõ ràng đã thay đổi từ phần hoa trở thành hoang vắng, bốn phía đều là những căn nhà thấp bé xám xịt, mặt đường cũng không bằng phẳng lắm, trên đường gần như không có người da trắng, ngoại trừ một số ít người Mexico ra, còn lại đều là người da đen.

“Here.” Trong lúc tôi còn đang phân vân, tài xế đã dừng trước một cửa tiệm nhỏ, tiếp đó lại bô lô ba la thêm một tràng với tôi, nhưng tôi đều không hiểu, chỉ lảng máng nghe được “Be careful”.

Bước xuống xe, tất cả sự chú ý của tôi đều dồn về căn tiệm, chẳng để tâm gì đến đoạn đường này, vẻ ngoài của tôi trở nên cực kỳ nổi bật, mà tôi lại chẳng nhớ gì đến việc mình đang đi vào khu ở của người da đen.

Tôi đi về phía cánh cửa đó.

Tất cả mọi thứ đều khiến tôi nghi ngờ, tôi cứ luôn cho rằng, địa điểm gửi quà có lẽ là một khu dân cư, thế nhưng cảnh tượng trước mắt dần trở nên khác xa với suy đoán của tôi, ở đây hình như là một bưu cục mini. Tuy từ bên ngoài nhìn vào khó có thể nhận ra, nhưng khi bước vào trong liền có cảm giác rất thân thiện. Một bên sân nhà chất đầy những túi hộp đã được đóng gói, trước mặt tôi còn có một dãy cửa sổ, có mấy người đang cầm bưu kiện muốn gửi và đang điền phiếu chuyển phát nhanh.

Nửa giờ sau tôi ra khỏi chỗ đó, xác nhận được nơi này chưa hẳn đã là một bưu cục, chỉ là một trạm vận chuyển quốc tế mà thôi, chuyên phụ trách vận chuyển đồ đi các nước, hơn nữa còn đại diện đứng tên thay cho khách, người nhận thư chỉ có thể thấy địa chỉ của công ty vận chuyển này thôi. Tôi dùng thứ tiếng Anh ngoại lai của mình cộng thêm ngôn ngữ cơ thể chỉ trở một hồi cuối cùng mới khiến một nhân viên mềm lòng mở miệng. Cô ấy nhìn phiếu chuyển phát tôi nhận được mỗi năm, giúp tôi tra một hồi, sau đó mới nói cho tôi biết người gửi đang ở Trung Quốc.

Tôi vốn cho rằng tìm ra địa chỉ ở Los Angeles này sẽ khiến mọi thứ sáng tỏ hơn, nhưng đến nay càng mờ mịt hơn, là ai ở trong nước mỗi năm đến sinh nhật đều gửi chuyển phát cho tôi đây? Hơn nữa tại sao lại phải vận chuyển một vòng từ Mỹ để che giấu nơi ở thực sự? M rốt cuộc là ai đây?

Những nghi vấn này cộng thêm ánh nắng gay gắt ở Los Angeles khiến tôi mất tập trung. Tôi lấy điện thoại ra, bây giờ vẫn còn là buổi trưa, còn chưa đến thời gian thi đấu của Marvel, tôi lật tìm trong danh bạ, gọi một cuộc điện thoại cho anh ấy. Tiếng Anh của anh ấy rất giỏi, lúc này tôi nói chuyện với người nhân viên tốt bụng kia không mấy trôi chảy, tôi nghĩ nếu tiện có thể nói tình hình này với

Marvel, phiền anh ấy giúp tôi nói chuyện qua điện thoại, có khi sẽ biết được thêm thông tin.

Thế nhưng đợi khi tôi nói xong mong muốn của mình với Marvel, giọng điệu của anh ấy trở nên nghiêm túc hơn.

“Văn Học, em một mình chạy đi đâu vậy?”

Tôi nói cho anh ấy địa chỉ.

Anh ấy phản ứng gay gắt: “Em điên à?! Đó là khu vực nguy hiểm nhất Los Angeles này! Tỉ lệ tội phạm cũng cao nhất! Em một mình đến đó làm gì? Tại sao không nói với anh sớm hơn?”, có lẽ tâm trạng kích động quá anh ấy đã nói thẳng bằng tiếng Anh, “Đó toàn là nơi bắt nguồn của các Gang group!”

Tôi vừa đi vừa cầm điện thoại định hỏi xem Gang group là gì, nhưng không ngờ sau lưng có một chiếc xe đi theo, rất gần tôi, tôi né sang một bên nhường đường nhưng chiếc xe vẫn cứ bám theo tôi. Cảm thấy hơi kỳ lạ, đang định ngẩng đầu lên thì đột nhiên một người thò tay ra từ cửa sổ xe, giằng lấy chiếc túi tôi đang đeo trên vai, ngay lập tức tôi đuổi theo nhằm lấy lại chiếc túi nhưng chiếc xe đột ngột tăng tốc, tôi lão đảo, suýt ngã xuống, thậm chí thiếu chút nữa tay cũng bị mắc theo chiếc xe, điện thoại cũng rớt mất.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sự Cố Los Angeles

Chờ khi hoàn hồn trở lại, tôi mới run rẩy đứng lên, nhặt điện thoại, phát hiện trên màn hình đã có mấy vết nứt, vừa rồi đang nói chuyện giữa chừng với Marvel nhưng cú ngã đó đã làm gián đoạn cuộc gọi.

Tôi cầm điện thoại, phát hiện vẫn có thể dùng được, nhớ đến tấm giấy thầy giáo cho, tôi liền lật tìm số của cảnh sát, gọi 911. Tuy tiếng Anh của tôi khá tệ nhưng nhân viên tiếp nhận cuộc gọi lại rất ôn hòa, giúp tôi đưa ra mấy từ đơn, cuối cùng tôi cũng mô tả đơn giản được tình hình là mình bị cướp và đang ở nơi nào.

Khi đối phương hứa sẽ mau chóng cho cảnh sát đến, tôi mới thở phào nhẹ một hơn. Lúc này mới nhớ ra cần phải gọi lại cho Marvel, vì vừa nãy đột ngột ngắt cuộc gọi, có lẽ anh ấy rất lo lắng.

Thế nhưng lần này chiếc điện thoại không hợp tác với tôi, bất kể tôi làm gì cũng đều không thể gọi được, điện thoại tự nhảy sang chế độ tắt máy. Sau đó mặc kệ tôi xoay xở thế nào thì màn hình vẫn tối đen.

Tôi loay hoay hơn mười phút, cuối cùng bỏ cuộc, cũng may tôi đã liên hệ với cảnh sát, buổi chiều Marvel còn có cuộc thi, tôi xem đồng hồ, cảm thấy không nên làm phiền anh ấy thêm.

Thế nhưng lại mười phút nữa trôi qua mà cảnh sát vẫn chưa thấy đâu. Lúc này nhìn xung quanh, nhận ra trời đã tối. Trên đường vốn

đã ít người qua lại, lúc này hoàng hôn xuống lại càng khiến nơi này càng hoang lạnh, thỉnh thoảng có vài người da đen mặc đồ punk đi ngang, điều đó càng khiến tôi thêm sợ hãi.

Sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm của Los Angeles dần dần hiện rõ, vừa nãy bị ngã, đầu gối tôi đã rớm máu, cổ tay cũng bị xước một mảng lớn, lúc này gió lạnh thổi qua càng làm thêm đau đớn. Mà tất cả tiền tôi đều để trong túi, bây giờ điện thoại thì không thể gọi được, lòng nóng như lửa đốt.

Có lẽ nơi này thật sự hoang vắng, trên đường nãy giờ chẳng xuất hiện một chiếc taxi nào, thậm chí xe hơi gia đình cũng không thấy.

Cảm giác cô độc trên một đất nước khác, sự hoang mang và sợ hãi khi bị cướp, cảm giác tuyệt vọng khi không được ai giúp đỡ, tất cả đổ dồn xuống tôi, tâm trạng nặng nề, trong hoàn cảnh khó khăn, không có sự giúp đỡ, tôi mới ý thức được, bản thân mình thật sự kém cỏi, Văn Âm đến các nước đều là dựa vào năng lực của bản thân để hòa nhập nhanh chóng, mà tôi thì chẳng khác nào một con thú non nớt đang gặp phải sự uy hiếp, sớm muộn cũng bị loại bỏ trong quá trình tiến hóa mạnh sống yếu chết này.

Chính vào lúc tôi sắp hết hi vọng thì phía cuối đường bỗng có hai ánh đèn sáng lên.

Tôi mặc kệ đầu gối đang chảy máu, liền chạy ra đón chiếc xe.

Thế nhưng khi đang thất vọng vì phát hiện ra đó không phải xe cảnh sát thì chiếc xe dừng ngay trước mặt tôi, cửa xe mở ra, một người bước xuống từ ghế lái, người ấy dang tay ôm lấy rồi đỡ tôi dậy, đó là một cái ôm mạnh mẽ khác thường, dường như sợ tôi sẽ biến mất.

“Trương Thái Phụng, em đúng là không chịu an phận, đã nói đừng có chạy loạn lên rồi. Tiếng Anh của em như vậy, sao không đi cùng tên chơi dương cầm kia nữa? Tuy anh không hi vọng em và anh ta đi riêng với nhau, nhưng ở nơi nguy hiểm như thế này sao em không hỏi anh ta trước? Nếu em vì chuyện anh không thích anh ta nên mới một mình đến đây, rồi gặp nguy hiểm, vậy anh thà để em và anh ta đi cùng còn hơn!”

Thực ra vào lúc A Thành ôm chặt lấy tôi, trong lòng tôi không hiểu sao trở nên bình tĩnh, lúc này đang nghe được giọng điệu trách móc xen lẫn xót xa của anh, tôi không kiềm được nước mắt. Lau đi dòng nước mắt, trong lòng mừng vui vì nguy đã hóa an.

“Sao anh đến đây rồi? Không phải ngày mai anh mới bay sang sao?”

A Thành vuốt tóc tôi: “Vì em, anh đương nhiên phải giải quyết mọi việc sớm, hơn nữa anh rất nhớ em nên có thêm động lực đánh bại bệnh ì của mình, từ tối qua đã bay sang rồi. Anh đến khách sạn tìm em, định cho em bất ngờ, kết quả là em lại chạy ra ngoài rồi.”

A Thành cởi áo khoác: “Nào, mặc vào đi, nhìn bộ dạng em xem?”

Có lẽ anh đã cẩn thận che giấu, nhưng tôi vẫn nhìn thấy lúc anh cởi áo khoác ra đã thoáng run.

“Đi nào, chân em chảy máu hết rồi, đưa em đi xử lý vết thương trước.”

Tôi cứ thế để A Thành đỡ mình đi, ngồi vào xe, xuống xe, vào phòng khám, băng bó xử lý vết thương.

Mọi thứ anh ấy đều làm rất thuần thục, lúc vào bệnh viện anh ấy sợ chân tôi đau nên đã cố tôi.

Lúc này tôi thấy yên tâm hơn bao giờ hết.

“Sau này anh chưa cho phép thì không được chạy lung tung.”
Chờ vết thương được xử lý xong, gương mặt nhăn nhó của A Thành mới dần giãn ra, bắt đầu chọc ghẹo, “Anh thật không ngờ em lại có khí tiết như vậy! Đến tên chơi dương cầm đó cũng không thèm nhờ.”

Lúc này tôi được uống chút nước ấm, bụng cũng được ăn no rồi, tâm trạng ổn định hơn, miệng lưỡi cũng dạn dĩ hơn.

“Em sao có thể dở hơi vậy được chứ? Hơn nữa cứ cho là anh cấm cản, em cũng vẫn sẽ qua lại với những người em xem là bạn. Chuyện này không phải em cố ý không tìm Marvel mà là gần đây anh ta không thân thiện lắm với em. Anh cũng không cần ghen tị đâu, anh ta đang ở cùng Văn Âm, cảm giác giống như đã xóa bỏ sạch sẽ quan hệ với em rồi.”

Tôi vốn cho rằng A Thành nghe được cậu này sẽ lập tức giãy nảy lên biện minh rằng mình vốn dĩ không ghen tị, thế nhưng nghe xong anh ấy chỉ nhú mày.

“Em xác định Marvel thực sự muốn tuyệt giao với em à? Nhưng hôm nay nếu không phải nhờ anh ta, anh đâu thể nào tìm thấy em nhanh như vậy.”

“Sao cơ?”, tôi có chút hồ nghi, “Em cũng đang định hỏi làm sao anh biết được em đang ở đây?”

“Xuống máy bay anh liền đến khách sạn của em, nhưng không tìm thấy em đâu, hỏi các bạn học và thầy giáo cũng không ai biết. Lúc anh đứng ở ngoài cửa thì vừa may gặp Marvel mặt mũi thất thần chạy tới, mới biết em đã đến đến đây rồi. Tuy anh không thích anh ta, nhưng cũng không đến nỗi muốn nói xấu anh ta. Lúc đó trông anh ta thực sự rất căng thẳng, còn đưa cả chìa khóa xe mình cho anh, dẫn anh đến bãi đỗ xe, nói anh lái xe đến đây.”

A Thành nói đến đây còn nhún vai: “Nói thật, anh ta không giống như đã xóa sạch quan hệ với em đâu, nếu không mắc mớ gì phải cho anh mượn xe. Ở Mỹ, bạn bè tốt cũng không cho nhau mượn xe đâu, vì một khi xảy ra chuyện gì đó, bảo hiểm sẽ không xử lý bồi thường, trách nhiệm cũng do chủ xe tự chịu. Anh ta làm được như vậy cũng là vô cùng trượng nghĩa rồi.”

Những điều vừa lọt vào tai thực khiến tôi bối rối. Nếu nói như A Thành thì rõ ràng Marvel rất nhiệt tình giúp đỡ tôi, nhưng thái độ khi gặp tôi tại sao lại như nước với lửa vậy chứ?

“Anh đưa em về trước đã, lát nữa em trả chìa khóa cho Marvel nhé, anh còn chút việc phải đi xử lý, lát sau sẽ về gặp em. Sau này không được chạy lung tung, chờ ami anh có thời gian sẽ đến đưa em đi dạo, tóm lại mới đến Mỹ một lần, không thể lưu laki mỗi ấn tượng về chuyện bị cướp được.” A Thành nhận một cuộc điện thoại, sau đó anh ấy hôn tôi, “Về sau sẽ không để em ở một mình nữa, cũng không để em phải bị thương nữa.”

Chúng tôi nán lại trong sảnh rượu lưu luyến nói không ít chuyện rồi anh ấy mới rời đi.

Tôi xem đồng hồ, đang đắn đo xem có nên đi trả chìa khóa và nói lời cảm ơn Marvel ngay luôn hay không, từ xa lại thấy hình như có

người đang chạy về phía tôi, đáng về tức giận.

Đến khi tôi ngẩng đầu lên thì khuôn mặt người đó đã đập vào mắt tôi.

Là khuôn mặt nhăn nhó của Văn Âm.

Thứ tiếp theo tôi nhận được chính là một cái tát, cũng không đau lắm, chỉ là hơi vang lên khiến cho mọi người trong sảnh đều dừng lại nhìn.

Tôi hơi bối rối.

Văn Âm đứng trước mặt tôi, đôi mắt ngấn nước, rõ ràng nó là người ra tay mà đáng về bây giờ chẳng khác nào một người bị hại không sức phản kháng.

“Văn Học, tôi hận chị!”, nó ném nhin hồi lâu mới thốt ra câu này.

“Chị hủy hoại giấc mơ của tôi.” Nó cũng nhận thấy được ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, nhưng cuối cùng vẫn mặc kệ tất cả, “Từ lúc chị mười ba tuổi trở về nhà, chị đã hủy hoại cuộc đời tôi rồi, chị giành lấy mọi thứ của tôi. Vốn dĩ cha mẹ chỉ có một mình tôi, nhưng từ khi chị về, bọn họ vì chị mà cãi nhau bao nhiêu lần chị có biết không?! Chị đã hủy hoại không khí ấm cúng vốn có trong gia đình này! Sau đó còn một mực muốn làm quen với bạn bè của tôi, giành giật bạn bè với tôi. Tôi vốn nghĩ khi chị lớn lên sẽ tốt hơn, nhưng bây giờ, chị đã trưởng thành rồi, những thứ cướp khỏi tay tôi lại càng nhiều hơn!”

“Văn Âm, đủ rồi đấy!”

Văn Âm quay đầu, tôi cũng ngẩn người rồi hướng theo con bé nhìn ra, Marvel không biết từ lúc nào đã xuất hiện, khuôn mặt anh hiện lên vẻ tiều tụy.

Thế nhưng tâm trạng Văn Âm chẳng vì nhìn thấy Marvel mà trở nên bình tĩnh hơn, nó ngược lại càng kích động.

“Marvel, đến anh cũng giúp chị ta sao? Chị ta hại em chẳng thể tham gia cuộc thi lần này! Chị ta biết cuộc thi dương cầm này đối với sự nghiệp của chúng ta có ý nghĩa thế nào, chuyện đó em đã nói với chị ta rồi!”

Văn Âm quay lại trừng mắt nhìn tôi, “Văn Học, học dương cầm vốn không dễ dàng như chị nghĩ đâu! Vì cuộc thi ngày hôm nay, không những Marvel mà tôi cũng đầu tư tâm huyết mà một người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi. Đến nước khác học tập vốn không phải chuyện dễ dàng, các người chỉ nhìn thấy những điều tốt đẹp khi chúng tôi biểu diễn nhưng có từng tưởng tượng đến việc chúng tôi vì luyện một bản nhạc mà ba tháng liền, mỗi ngày luyện sáu tiếng đồng hồ, luyện đến mức cổ vai đau không thể ngồi thẳng không?! Cuộc thi lần này, bao nhiêu tên tuổi dương cầm từ các nước đều đến để chọn lựa học trò, năm năm chỉ tổ chức một lần! Rốt cuộc thì sao chứ, Marvel vì chị nên mới không tham gia tiết mục độc tấu trong cuộc thi lần này! Sau đó anh ấy vẫn đến cùng tôi đàn bốn tay, nhưng tâm trạng vô cùng tồi tệ, đến mức hư cả tiết mục song tấu! Chúng tôi có được bao nhiêu lần năm năm đây? Chị có biết tôi vì cuộc thi này mà đã nỗ lực bao nhiêu không hả?”

“Văn Âm, chuyện này không liên quan đến Văn Học, là anh có lỗi với em, tâm trạng tồi tệ của anh đã hại em không thể phát huy tốt trong tiết mục song tấu, thậm chí bởi vì anh đột nhiên không tham

gia dự thu, đã khiến tâm trạng em bất an mà ảnh hưởng đến tiết mục độc tấu, đây đều là lỗi của anh, không liên quan đến Văn Học.”

Tôi nhìn Văn Âm và Marvel, chẳng dễ gì tiếp nhận được nội dung cuộc đối thoại của họ, trong lòng xuất hiện một dự cảm tồi tệ.

“Marvel, tại sao anh không tham gia cuộc thi?”

Văn Âm nhếch miệng cười: “Văn Học, đến bây giờ chị còn có thể hỏi những chuyện không liên quan đến mình ư, Marvel vì nhận một cuộc gọi của chị mà mặc kệ tất cả bỏ ra ngoài, đi khắp nơi tìm bạn học và giáo viên của chị, còn gọi cho cảnh sát, khi anh ấy quay lại thì hạng mục độc tấu đã bắt đầu rồi, nhưng cũng may anh ấy bốc thăm được thứ tự số hai, không phải là người đầu tiên lên sân khấu. Anh ấy chỉ đến trễ mười phút, vốn dĩ vẫn còn kịp, nhưng không ngờ thí sinh đầu tiên vì lý do sức khỏe mà bỏ cuộc, thứ tự lên sân khấu của anh ấy bị đẩy lên, nên khi anh ấy đến thì đã muộn mất rồi!”

Dự cảm xấu nhất cuối cùng đã thành sự thật. Tôi nhìn Marvel, áy náy đến không biết phải nói gì. Anh lại vẫn đứng đó cười với tôi, sau đó còn giữ Văn Âm, muốn ngăn con bé làm lớn chuyện.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 12+2: Sự Cố Los Angeles (2)

Tôi nhìn xung quanh, những người vừa nãy đứng lại xem đã từ từ tản đi cả, chỉ còn vài người nán lại. Cũng đến lúc ấy tôi mới phát hiện Brian trong đó, ông ta hình như đã đến từ lâu, khoanh hai tay trước ngực trầm mặc suy nghĩ, yên lặng chứng kiến tất cả.

Ông ta chẳng hề nhận ra tôi đang nhìn.

Tôi nhìn ông ấy chỉnh trang lại quần áo, sau đó mới bước tới phía này.

Dù gì cũng là một trường bối, có ông ấy ở đây chắc Văn Âm sẽ nhanh chóng trấn tĩnh lại, Brian lấy áo khoác của mình khoác lên cho Văn Âm, Văn Âm dựa vào ông ta, nhỏ giọng khóc lóc.

“Tôi đưa cô bé về phòng nghỉ ngơi trước, quả thật vì cuộc thi này nó đã vất vả nhiều. Xin thất lễ.”

Khi ông ấy đi rồi, chỉ còn lại tôi và Marvel.

“Marvel, xin lỗi anh.”

Tôi không cách nào tha thứ cho mình, lồng ngực cũng không hít thở nổi.

“Văn Học, không phải lỗi do em. Bất kể đó là ai nếu gặp phải chuyện như vậy anh cũng đều sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nếu

em xảy ra chuyện gì, dù anh sẽ bước lên đỉnh vinh quang, thì có lẽ cả cuộc đời anh sẽ sống trong sự hổ thẹn và hoài nghi chính mình.”

Rõ ràng là đang an ủi nhưng tôi lại cảm thấy càng buồn bã, càng áy náy hơn bị Văn Âm tát, tôi còn thấy dễ chịu hơn. Một người như vậy mà tôi nỡ hoài nghi tình cảm của anh dành cho mình, thậm chí còn nghĩ anh tùy tiện trở mặt, mà đó có lẽ chỉ là trạng thái căng thẳng trước thi đấu mà thôi, tôi lại phán xét anh như vậy, nếu như anh biết được thì sẽ đau lòng đến mức nào.

“Vết thương của em đều được băng bó rồi, xem ra là cậu ấy đưa em về, sau này đừng đi lung tung nữa, nếu phải đến nơi nào đó nguy hiểm thì tìm cậu ấy cùng đi, chìa khóa xe đâu rồi?”

Tôi luống cuống lục tìm chìa khóa trả Marvel.

“Vậy em đi trước đây, anh nghỉ ngơi đi nhé.”

Tôi vốn định ở lại, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chẳng biết nên nói gì. Xin lỗi ư? Đứng trước một Marvel vừa mất đi cơ hội mà xin lỗi thì thật quá đáng. Thậm chí có nói với Văn Âm cũng vẫn rất quá đáng. Lần đầu tiên tôi mới ý thức được rằng, nó thực sự rất yêu đương cảm, mà tôi trên thực tế đã phá hoại giấc mơ của nó.

Mấy ngày sau đó tôi đều khó ngủ. Văn Âm và Marvel, thậm chí cả Brian đều không xuất hiện thêm lần nào, tôi đi nghe ngóng nhiều nơi mới biết được hai ngày trước họ đã trả phòng.

Cũng may theo lịch của hội giao lưu học thuật, mỗi ngày đều có không ít tài liệu cần chuẩn bị, lúc bắt đầu họp cũng cần tập trung tinh thần nghe các báo cáo bằng tiếng Anh của đối phương, do vậy tôi

cũng bận bịu hơn, sức chú ý chuyển sang hướng khác, tâm trạng cũng tích cực hơn một chút.

A Thành đúng hẹn đến tìm tôi.

Anh tranh thủ buổi tối đưa tôi đi khắp các nơi lớn nhỏ ở Los Angeles.

Chúng tôi đi xem bóng bầu dục Mỹ, cùng đi ngắm đại lộ danh vọng, ghé thăm các cửa tiệm trên đường.

Điều làm tôi ngất ngây nhất chính là anh ấy đưa tôi ra biển.

Los Angeles luôn khiến người ta phải ngạc nhiên như thế, giữa sự phồn hoa hiện đại, vẫn còn lưu giữ lại những cảnh sắc tự nhiên quyến rũ đến vậy.

“Hey hey, Trương Thái Phụng, xem vẻ thỏa mãn của em kìa, lúc ở trong nước cứ đòi anh phải đưa đi ngắm biển, thực ra không phải vì có hứng thú với biển, mà ngược lại là do có hứng thú với cơ thể của anh đúng không?”

A Thành mấy ngày nay đã hoàn thành lịch trình dày đặc của mình, tranh thủ được nửa ngày rảnh rỗi, tâm trạng rất tốt.

“Nhưng em thật không có thành ý gì cả, anh đã thành tâm như vậy rồi mà em đến cả bikini cũng không thèm mặc!”

“Gần đây có chỗ nào có thể uống rượu không?”

“Em muốn uống rượu á, chẳng lẽ là muốn tiến thêm một bước?”, đối với sự chuyển chủ đề một cách tùy ý của anh, tôi sớm đã quen

rồi, “Ờ, anh biết một chỗ, em có thể đến đó uống bia trên xích đu, đón gió biển, cũng tuyệt lắm.”

Cũng may ở đây có A Thành, trong lúc tâm trạng tôi rơi xuống đáy, anh ấy vẫn có thể giúp tôi vui vẻ.

Cuối cùng chúng tôi cứ thế mua hai chai bia rồi ra bờ biển ngồi, trong làn gió nhẹ, thoải mái uống bia.

Trong cơn chêngh choáng, thỉnh thoảng lại trao nhau một nụ hôn.

Tôi nghe lời A Thành, không để những chuyện chưa được giải quyết giày vò bản thân, phải thả lỏng tâm trạng, chuyện khác đợi khi về nước rồi nói, lúc đó xem có thể bù đắp gì cho Văn Âm và Marvel hay không.

Những ngày này cứ thế trôi qua. Thời gian như tên bay, chương trình giao lưu kết thúc sớm một ngày, A Thành vẫn còn việc cần làm, tôi đành cùng bạn học về nước trước.

Tới nơi, lúc mở điện thoại lên thì tin nhắn kéo nhau đến một loạt, đều là của A Lâm gửi.

“Văn Học, xảy ra chuyện rồi, cậu đừng về nước! Lúc này đừng vội về nước!”

“Văn Học, cậu ơt lại mỹ thêm vài ngày đi! Đừng quay về! Tóm lại là đừng quay về! Cậu cứ ở Mỹ chơi thật vui vẻ đi, dù gì cũng có A Thành ở đó mà.”

“Vài ngày nữa hãy về nước, bây giờ các cơ quan truyền thông lớn nhỏ trong nước đều đang điên cuồng đưa tin về cậu, vừa hay cậu cứ ở lại Mỹ tránh nạn một thời gian, tiện thể chuẩn bị tâm lý,

cũng đừng buồn quá nhé! Ngày mai chương trình của các cậu kết thúc, cậu hoãn vé máy bay đi, bên phía trường có tờ rồi.”

Tôi vừa xách hành lý ra cửa vừa nghĩ đến việc gọi điện cho A Lâm, báo với cậu ấy chương trình của chúng tôi xong trước một ngày, tôi đã về nước rồi. Cách nói của cô ấy có vẻ nghiêm trọng, thật chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không thể để tâm lắm, bởi vì cô ấy mỗi lần nói chuyện đều nghiêm trọng hóa vấn đề như thế.

“Văn Học!”

Lúc vừa đến cổng ra, tôi vốn định gọi điện thoại thì đột nhiên có người gọi tên mình, kể đó tôi hướng theo tiếng gọi nhìn ra.

“Tách tách tách!”

Tôi bị loại ánh sáng chói mắt đó chiếu tới, tiếng bấm máy vang lên liên hồi cũng khiến tôi thấy hoang mang.

“Văn Học, tiểu thư Văn Học! Xin hỏi cô chính là ‘Bạch Đình’ phải không? Lúc nhỏ cô từng bị bắt cóc đem bán? Tấm hình này có phải là hình chụp lúc nhỏ của cô không?”

Đó là một ký giả nam, tôi nhìn qua tấm ảnh anh ta giơ lên, đúng là dáng vẻ lồi thoi của tôi lúc còn ở trong núi, gần mười tuổi, quần áo không đủ che thân. Cả người tôi cứng lại, chỉ muốn đưa tay ra giật lấy tấm ảnh. Tôi lảng máng nhớ lại năm đó, lúc đó có mấy nhiếp ảnh gia từ thành phố đến, bắt gặp đám trẻ trong núi liền chụp ảnh, nói là muốn chụp lại những hình ảnh lạc hậu và nghèo khổ của vùng này, có khi phía thành phố sẽ giúp đỡ chúng tôi, lúc đó cha mẹ nuôi tôi

mới đồng ý cho họ chụp. Nhưng đến nay, tấm ảnh này sao lại xuất hiện trong tay người này?

“Tiểu thư Văn Học, xin hỏi cô xây dựng ‘Bạch Đình’ theo hình tượng tiểu thư nhà giàu cao quý, có phải là muốn chạy trốn những ám ảnh và tự ti về tuổi thơ của chính mình không?”

“Tiểu thư Văn Học, xin hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi được không?”

Mười mấy ký giả vây xung quanh, tôi đối diện với hàng loạt ống kính của họ, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Rõ ràng là đã một tiếng đồng hồ trôi qua, nhưng cảnh tượng bị vây chặt ở sân bay lúc này dường như vẫn hiện lên trước mắt tôi. Tôi không nhớ nổi A Lâm làm thế nào kéo tôi ra khỏi đó, chỉ nhớ mang máng những ký giả đó chẳng khác nào đang há rộng mồm như muốn nuốt lấy tôi, không ngừng lôi kéo, không ngừng chụp lấy hình ảnh hoảng loạn của tôi lúc đó, những câu hỏi sắc bén, máy hình và micro cứ thế chĩa đến sát mặt tôi.

“Cũng may hôm nay tớ biết được tin rất nhiều ký giả đã mua chuộc được nhân viên của công ty hàng không, nhờ đó có được tin tức hôm nay cậu trở về nước, nên đã kéo nhau đến sân bay chờ sẵn. Tuy cũng bán tín bán nghi nhưng tớ vẫn chạy đến trước, còn thuê mấy nhân viên bảo an, thực tế chứng minh là rất hiệu quả!”

“Nhưng Văn Học, cậu đắc tội với ai vậy? Rốt cuộc ai đã tiết lộ thân phận của cậu? Còn đào bới những hình ảnh về đời sống riêng của cậu nữa, bây giờ trên web của trường toàn là tin tức về cậu.”

Tôi uống chút nước, từ từ bình tâm lại: “Link bài đăng ở đâu? Cho tớ mượn máy tính của cậu xem đã.”

Lần này sau khi được A Lâm giải cứu từ sân bay về, tôi thậm chí không dám về phòng trọ của mình, sợ ở đó sớm cũng đã có cạm bẫy giăng sẵn, chỉ có thể tạm thời trốn ở nhà A Lâm.

A Lâm nghe qua đề nghị của tôi, giọng điệu còn hơi do dự: “Tớ khuyên cậu đừng nên xem, có những bài viết quá đáng, thậm chí nội dung còn xuyên tạc, cách dùng từ lại cay nghiệt, tớ nghĩ cậu đừng nên xem mấy thứ này, ảnh hưởng tâm trạng.”

Mãi đến khi tự mình tìm thấy những bài đăng đó trên mạng, tôi mới biết A Lâm không nói quá chút nào.

Vở bọc “Nữ Thần” Bạch Đình – sự thật trần trụi về một cô gái nông thôn, Lộ ảnh thanh cao của Nữ Thần Bạch Đình “đẹp” đến nghịch thiên...

Tiện tay mở ra xem, khắp nơi tràn ngập những bài đăng kiểu này, thậm chí còn khá hot nữa.

Tôi mở một trong các bài đăng có tựa: Là bạn học của Văn Học tôi xin lên tiếng.

“Văn Học, thực ra không xinh đẹp gì, có lần cô ấy chắc là phải đi phẫu thuật nên xin nghỉ đến hai tuần, trước khi xin nghỉ tôi còn thấy khuôn mặt và cằm của cô ấy sưng phù, chuyện này cả lớp có thể làm chứng. Khi đó sắp cuối kỳ mà cô ấy còn xin nghỉ phép nên để lại ấn tượng rất rõ ràng. Con người của Văn Học rất ham hư vinh, chỉ kết bạn với người có tiền, thích cao sang chê thấp hèn, tuy rằng trên người toàn đồ hiệu nhưng nghe nói cha mẹ không yêu thương cô

ấy, cũng chưa từng cho cô ấy tiền, cho nên những thứ cô ấy mua toàn là hàng nhái, chỉ giỏi giả vờ; về sau đời sống riêng tư cũng cực kỳ phức tạp, nghe nói cô ấy còn dụ dỗ bạn trai của em gái, ờ, chính là người chơi dương cầm tên Marvel, thời gian trước còn nói muốn hợp tác với “Bạch Đình”, thì ra “Bạch Đình” đó lại chính là Văn Học!”

A Lâm nhìn thấy những nội dung này lập tức nổi giận: “Để tới đi, là ai nói đây? Chỉ biết nói xấu sau lưng người khác, khi đó cậu xin nghỉ phép và mặt bị sưng rõ ràng là do bị quai bị! Còn lây sang cho tớ nữa! Phẫu thuật gì chứ! Còn nữa, chuyện này sao còn liên quan đến Marvel? Cái gì mà bạn trai của Văn Âm chứ? Marvel rõ ràng là của tớ! Hơn nữa cho dù không phải của tớ, tớ cũng không thể dễ dàng chấp nhận chuyện trai đẹp bị loại người như Văn Âm hủy hoại, tớ nguyện vì trai đẹp mà chịu thiệt thòi!”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 12+3: Sự Cố Los Angeles (3)

A Lâm đứng bên cạnh bày tỏ sự bất bình, tôi tiện tay mở thêm vài trang web khác, càng xem càng thấy tim mình như đông cứng, cả người bất giác run lên.

Tôi nhìn cô ấy cười: “Đại khái chính là kiểu tâm lý này. Tớ tạo dựng hình tượng “Bạch Đình” quá hoàn hảo, điều này thực ra cũng chỉ là một kiểu tuyên truyền thương mại, lúc bắt đầu cũng không phải do tớ nghĩ ra, đó là chiến lược quảng bá của phía nhà xuất bản thôi. Nhưng đến giờ lại trở thành tội chết, một người phạm sai cả họ đồ lỗi. Có những người có thể là đồ ky, cũng có những người có thể là thiếu khách quan, chỉ muốn mượn cớ để giải tỏa ức chế mà thôi.”

Nghe xong, A Lâm lộ vẻ trầm ngâm, ngưng lại hồi lâu cô ấy mới nói: “A Thành vẫn chưa về nước phải không? Hay là đợi khi anh ấy về nước cậu đến tìm gặp thử xem? Thế lực của anh ấy rộng lớn, tốt xấu gì cũng có thể cho cậu chút ý kiến, tóm lại vẫn tốt hơn hai chúng ta loay hoay ở đây.”

Tôi ghì chặt chiếc điện thoại trong tay, dường như ngay thời khắc này, nghĩ đến vẫn còn có A Thành liền khiến rồi an tâm hơn một chút, cho dù thực tế anh ấy đang cách tôi rất xa.

“Tớ vừa gửi tin nhắn cho anh ấy rồi, kể lại sơ lược mọi chuyện, anh ấy trả lời đã biết rồi, nói tớ trước hết nên tránh xa truyền thông,

không nên có bất cứ phản ứng nào, mọi thứ chờ anh ấy về giải quyết.”

“Ừm! vậy tớ cũng yên tâm hơn!” A Lâm nghe xong, trên mặt thoáng nét nhẹ nhõm, nhưng chưa được bao lâu, cô ấy lại trở nên nghiêm túc và tức giận, “Sao cứ kéo Marvel vào vậy!” A Lâm nói rồi chuyển chiếc điện thoại sang cho tôi.

Tôi nhận lấy, xem qua một lượt, chuyện thân phận của tôi bại lộ, không ngờ còn liên đới đến Marvel, trong giới âm nhạc cổ điển cũng ồn ào không kém.

“Ưu tú mới mẻ gì? Muốn lòng ghép yếu tố hiện đại vào dòng âm nhạc cổ điển, đây vốn dĩ là hành vi làm vẩn đục âm nhạc cổ điển, rõ ràng là muốn thương mại hóa nó, muốn kiếm tiền, còn nói những lời hoa mỹ rằng muốn đưa âm nhạc cổ điển đến gần hơn với tầng lớp khán giả đại chúng. Còn nói cùng hợp tác với ‘Bạch Đình’ kia, một cô gái ham hư vinh vô văn hóa như vậy, mỗi ngày chỉ biết đến tiền và khoe khoang, Marvel còn nói bản thân rất có hứng thú với cô ta, ha ha, có hứng thú với vòng một của cô ta chắc? Chưa hết, nghe nói lần này Marvel đi Mỹ tham gia cuộc thi dương cầm cũng tay trắng ra về, xem ra đánh giá của thế giới đối với anh ta, không chỉ về kỹ thuật chuyên môn mà cả phẩm chất cũng đều là nói quá rồi!”

Tất cả bình luận gần như đều chỉ trích Marvel, thậm chí có không ít người vốn là fan của Marvel, thắc mắc vì sao Marvel lại thích kiêu phụ nữ như vậy, thật khiến người ta thất vọng.

A Lâm nhìn thấy tình hình này, cũng có vẻ bối rối: “Chuyện này phải làm sao đây? Máy buổi biểu diễn của Marvel trong lần về nước này có lẽ cũng sẽ bị ảnh hưởng!”

Lòng tôi rối loạn giữa buồn bã và ức chế, hôm nay không những chỉ có chuyện của tôi mà còn liên lụy đến Marvel, nghĩ đến việc lần trước ở Los Angeles hai anh ấy không thể tham gia cuộc thi, tôi thực sự cảm thấy áy náy, lần này tôi phải bảo vệ anh ấy. Anh ấy là người tốt, không đáng bị đối xử như vậy.

Tôi hạ quyết tâm rồi, sau đó cũng bình tĩnh hơn, weibo lúc trước không dám đăng nhập, bây giờ cũng vào rồi. Các bình luận chế giễu, khích bác không đáng nói đến, tôi cài đặt chế độ ẩn lời bình, bắt đầu xóa sạch từng dòng đăng trước đây trên weibo của mình, vừa suy nghĩ cách giúp Marvel. Hôm nay chúng tôi thực sự đã ngồi chung thuyền, nhưng nếu tôi nhận mọi trách nhiệm về mình, phủ nhận quan hệ với Marvel, có thể sẽ có kết quả.

Thế nhưng khi tôi còn chưa dọn sạch weibo của mình thì A Lâm thông báo.

“Tớ vừa thấy Marvel phát đi một thư đính chính, cậu mau đến xem đi.”

Tôi kinh ngạc, nhấp vào lá thư đính chính đó, khi xem xong thì tâm trạng đã tuột dốc không phanh.

Điều tôi nghĩ tới được thì Marvel cũng nghĩ tới được. Anh ấy về nước sớm hơn tôi, lúc này cũng có thông báo sớm hơn tôi, trong thư đính chính anh ấy viết: “Tôi trước nay luôn thích và ngưỡng mộ Văn Học, tôi và cô ấy từng cùng bị bắt cóc đem bán nên đã quen biết từ rất lâu. Cô ấy là một cô gái chân thành và đáng yêu, không hề có sự kiêu kỳ hay cao ngạo như lời đồn. Nội tâm cô ấy từng chịu tổn thương, thời thơ ấu không lấy gì làm vui vẻ nhưng luôn giữ cho mình một trái tim lương thiện. Hi vọng các bạn ngừng nói những lời

ác ý về cô ấy. Thời thơ ấu, tôi đã không giữ được lời hứa cứu cô ấy, hôm nay hi vọng có thể bảo vệ được cô ấy.”

Chỉ là những lời giải thích rất đơn giản, nhưng xem đến đây, nước mắt tôi cuối cùng cũng không nén được mà tuôn trào.

Marvel luôn như vậy, anh ấy chưa từng chê cười tôi.

Tôi mở công cụ tìm kiếm ra, phát hiện chỉ trong một khoảng thời gian, tỉ lệ click vào các bài viết về tôi đã giảm xuống, thay thế bằng bài biết về Marvel, đặc biệt là bài về chuyện anh ta từng bị bắt cóc đem bán, những ký giả nhạy bén lập tức nắm lấy điểm này để đào sâu khai thác, còn moi móc được hình ảnh anh ấy lúc bé với thân hình mập mạp, các bình luận châm biếm xuất hiện dồn dập.

Cuối cùng tôi chẳng thể nhẫn nhịn nổi, dường như nếu những vùi dập đó đều nhắm vào tôi, ngược lại tôi sẽ dễ chịu hơn. Trong cơn tức giận và kích động, đặc biệt là lồng ngực sôi sục nhiệt huyết muốn giúp đỡ bạn bè, tôi lên weibo viết một đoạn thông báo, đại ý là lần này thực tế không phải do Marvel mời hợp tác viết lời, mà là tôi dạn dặt tâm trạng ăn năn của anh ấy vì khi xưa từng bị bắt cóc đem bán mà không cứu được tôi, yêu cầu anh ấy phải làm như vậy, tiện thể cho ‘Bạch Đình’ hot hơn. Cả việc ở Los Angeles là do tôi mà anh ấy không thể tham gia thi đấu, tất cả đều được giải thích cặn kẽ.

Nhắn “Gửi” xong, tâm trạng của tôi tươi tỉnh hơn đôi chút.

Tôi quay đầu nhìn A Lâm, lại nói: “Lần này tớ dùng thái độ chuyên nghiệp nhất của Học viện Văn học chúng ta, dùng kỹ năng chuyên nghiệp nhất viết thông báo này, luận điểm luận chứng đều rõ ràng mạch lạc, logic chặt chẽ, chân thành cảm động lòng người. Có vậy Marvel mới không bị tớ làm liên lụy.”

A Lâm vẫn lo lắng: “Văn Học, tuy tớ thỉnh thoảng có lúc trở nên khác thường và nhấn tâm, cậu làm như thế này nếu có thể tránh được ảnh hưởng cho Marvel thì quá tốt, nhưng vấn đề là, cậu làm vậy cũng là đang hủy hoại danh tiếng của chính cậu, đồ hết mọi lỗi lầm lên người mình, tớ cũng lo cho cậu lắm!”

Tôi cười: “Không sao, đi ngủ một giấc trước đã, từ lúc tớ về đến giờ vẫn chưa được ngủ, ngày mai sẽ là một ngày mới!”

Thế nhưng hôm sau thức dậy mới phát hiện ra nỗi lo của A Lâm hoàn toàn cần thiết. Xu hướng của dư luận và truyền thông là chuyện mà một người vốn dĩ không cách gì thao túng hay dự đoán được, mẫu thông báo đó của tôi tuy thực sự có chút tác dụng, khiến cho hình tượng của Marvel trong lòng công chúng tốt hơn rất nhiều, nhưng cũng không thể đẩy Marvel ra khỏi cơn bão này. Truyền thông đối với mối quan hệ của chúng tôi lại càng đào sâu tìm hiểu, thậm chí có những người sẵn tin còn tiết lộ thông tin liên quan đến Văn Âm, nói đó là “Tình tay ba rối rắm”, kéo cả Văn Âm vào cuộc chiến này.

Cũng may thời lượng xuất hiện và tiếp xúc của hai người họ cũng giảm xuống nhiều, ngòi nổ chủ yếu nhất vẫn tập trung vào tôi, nhưng thế cục lần này tôi lại không có đủ khả năng khống chế, sự tình so với lúc trước càng trở nên rối ren hơn.

Tối qua A Thành đã bay về, hôm nay có lẽ sẽ đến nơi, trước khi máy bay cất cánh anh ấy nói tôi hãy đợi anh ấy. Thế nhưng lúc này đã qua hai mươi tiếng đồng hồ, tôi gọi điện cho anh ấy, điện thoại vẫn tắt, không thể liên lạc được.

Anh ấy là hi vọng cuối cùng của tôi, lúc này cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, tôi bắt đầu sốt ruột. Hôm nay trường học hay

phòng trọ gần trường của tôi là những nơi không thể bén mảng, A Lâm tới thăm dò tình hình mấy lần, đều nói xung quanh đã bị ký giả bao vây.

Cứ trốn mãi ở chỗ A Lâm cũng không ổn. Tôi cân nhắc, suy nghĩ một lượt, vẫn là nên về nhà, ít nhất sự an toàn và riêng tư ở biệt thự nhà tôi vẫn tốt hơn, chỉ cần chạy được vào nhà, ký giả sẽ không cách gì vào trong.

Sự việc ngày một nghiêm trọng. Có người tìm ra thông tin cá nhân, bối cảnh gia đình của tôi, thậm chí còn tiến hành tìm hiểu cả về cha mẹ ruột của tôi, dường như muốn mổ xẻ tất cả những hoạt động xã hội của tôi vậy. Vì vô số cuộc gọi đến làm phiền nên tôi buộc phải đổi số điện thoại, thế nhưng đám người này vẫn chưa chịu dừng, bọn họ thậm chí còn muốn đào bới đến từng vết tích mỗi giây phút mà tôi trải qua trên thế giới này. Thậm chí những tấm ảnh chụp tôi sau khi trở về thành phố vì muốn hòa nhập vào thế giới của Văn Âm mà trang điểm cũng bị tung ra. Những tấm ảnh đó tôi trang điểm rất tẻ, cả khuôn mặt bôi phấn trắng bệch, còn vẽ má hồng môi đỏ rất đậm. “Chẳng khác nào gái nhà thổ”, có người đã đưa ra bình luận ác ý như vậy.

Cũng có thể từ trong tiềm thức, con người ta khi bị tổn thương sẽ muốn trở về với gia đình nhất, bất luận đó là một gia đình như thế nào.

Cho nên, tôi quyết định lái xe A Lâm quay về nhà.

Nhưng điều tôi không ngờ tới là, cửa lớn nhà tôi lại để mở, tôi vào trong, vừa định lên tiếng thì đã nhìn thấy mẹ và một người đàn ông trong phòng khách, có thể nhận ra tâm trạng mẹ đang rất kích động. Nhìn kỹ một chút, người đang ngồi đối diện mẹ tôi, hóa ra lại

là người quen – Brian, thầy giáo dạy dương cầm ôn hòa lịch sự mà Marvel từng nói đến, giây phút này chẳng hiểu vì lý do gì mà xuất hiện trong nhà tôi, đứng trước mặt mẹ tôi, vẻ trang nghiêm, thậm chí là trầm lặng.

Tôi nghe thấy ông ấy đang nói chuyện với mẹ, giọng điệu lạnh lùng mà chế giễu: “Cô hỏi tại sao tôi quay về ư? Tôi quay về, là muốn tìm lại con gái mình.”

“Anh đừng mơ có thể đem ai đi. Đây là nhà tôi.”

Brian cười: “Thiên Thiên, tôi nghĩ chuyện hiện nay cô nên làm, là nghĩ cách ứng phó với bao nhiêu tin tức tiêu cực đang nhằm vào con gái của cô và kẻ họ Văn sinh ra ấy. Đứa con mà cô cùng họ Văn kia sinh ra tôi đã từng gặp qua, ngoài việc trông có vẻ cũng không tới nỗi nào thì thật sự chẳng khác nào bao cổ, cầm kỳ thi họa thứ nào cũng không biết, có lẽ đây là báo ứng, lúc nhỏ còn bị bọn bắt cóc bán đi. Còn nhìn Văn Âm xem, không biết là tài năng di truyền từ cô hay tôi, lần đầu nhìn thấy đứa trẻ ấy đánh đàn, cùng với dáng vẻ và khuôn mặt của nó, tôi đã biết ngay nó là con mình. Lần này dù có thế nào tôi cũng phải đưa nó đi.”

Tôi đứng ngoài cửa lớn, kinh ngạc đến cứng miệng. Thiên Thiên là biệt danh của mẹ tôi, nay nghe ra, Văn Âm lại không phải con của mẹ với cha tôi?! Là con của Brian ư?

Sắc mặt mẹ trở nên hết sức khó coi, mặt bà trắng xanh: “Văn Học hiện giờ gặp phải bao nhiêu chuyện như vậy, người tiết lộ tin tức chính là ông ư?”

Brian gật đầu: “Văn Âm nói cho tôi biết vài chuyện, nó cũng từng thấy bút danh dùng viết tiểu thuyết của Văn Âm trên máy tính, tôi

liên hệ với mấy người bạn truyền thông, liền nghĩ ra phương án này, coi như món quà tặng cô.”

Bà lấp bắp nói: “Văn Âm? Văn Âm cũng tham gia ư? Nó sao có thể tham gia vào? Văn Học là chị nó mà!”

Tôi và con bé đã nói chuyện với nhau, nó vừa biết mình không phải là con của họ Văn kia, liền vô cùng tức giận, nghe nói họ Văn kia từng vì Văn Học mà đánh nó phải không? Đúng là không phải con để có khác. Văn Âm còn nói với tôi, trong nhà này người nó không thích nhất chính là ba, vừa bất tài vừa thô lỗ, nó ghét phải cùng sống với con bé kia dưới một mái nhà. Mà hiện giờ biết được bản thân nhận giặc làm cha bao nhiêu năm nay, nó quyết định cùng tôi di dân về Mỹ rồi.”

Brian nở nụ cười: “Cho nên, lần này tôi muốn giành lại con gái Văn Âm của tôi, ở bên tôi nó có nhiều cơ hội để phát triển hơn.”

Mẹ tôi run run lui lại mấy bước, đến lúc chạm vào tường mới đứng lại, toàn thân vô cùng mệt mỏi.

Tôi nghe mẹ lẩm bẩm: “Đúng là tạo nghiệt mà, tạo nghiệt rồi!”, mẹ đưa bàn tay che đôi mắt, từng giọt từng giọt nước mắt tuôn rơi qua kẽ tay, “Ông đúng là tạo nghiệt, mà cũng thật ngu ngốc, tại sao ông lại cho rằng Văn Âm là con gái ông chứ? Bởi vì nó có tài năng dương cầm ư? Nhưng Văn Học mới là con ông! Ông cho rằng làm ra tất cả những chuyện này là để giúp con ruột của mình ư, hay để giải tỏa cơn giận, nhưng ông đã hại Văn Học rồi, hại con gái của ông rồi!”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bí Ẩn Thân Thể

“Không thể nào!”, Brian cất tiếng thất thanh giữa phòng, âm thanh đó có thể hình dung bằng hai từ bi ai và kinh ngạc.

Mà tôi đứng bên ngoài cũng đang dùng hai tay bị chặt lấy miệng, suýt nữa phát ra tiếng. Sao có thể chứ?! Sao có thể?!

“Ông tự nghĩ đi, Văn Học lớn hơn Văn Âm bốn tuổi, ông thử nhớ xem lúc đó ông đang ở đâu.”

So với sự hoang mang của Brian, lúc này sắc mặt mẹ tuy nhợt nhạt nhưng vẫn bình tĩnh hơn ông ta nhiều.

“Lúc đó tôi đang đến Mỹ học thì gặp ông.” Mẹ vừa nói mà nước mắt không ngừng rơi, giọng điệu bi thương, “Khi đó tôi đã mang thai rồi, tôi vốn nghĩ ngày chúng ta đính hôn sẽ cho ông biết, nhưng không ngờ lại nhận được tin ông bị tai nạn xe.”

“Vừa nghe tin ông xảy ra chuyện tôi đã ngất đi. Lúc đó cái thai đã được bốn tháng, mà cha đưa bé lại hôn mê bất tỉnh. Thời khắc đó ông có biết tôi sợ hãi, lo lắng, tuyệt vọng đến mức nào không? Người tôi yêu sống dở chết dở, mà tôi chỉ mới hai mươi tuổi, khi đó chính sách ở trong nước đối với phụ nữ chưa kết hôn mà có con nghiêm khắc đến thế nào ông đâu có biết, tôi chỉ đến Mỹ một năm sau, đó đối diện với việc về nước. Mà giới dương cầm trong nước, với một nghệ sĩ nữ chưa kết hôn đã sinh con, đó là chuyện đi ngược lại chuẩn mực đạo đức, căn bản không thể nào tồn tại một hình ảnh

như vậy trong giới. Tôi không chỉ phải đối mặt với những đăm tiếu của thiên hạ, còn đứng trước nguy cơ sự nghiệp dương cầm của mình bị hủy hoại. Chúng ta vì có cùng niềm say mê dương cầm nên mới yêu nhau, ông lẽ ra nên hiểu cho nỗi sợ hãi đó của tôi chứ.”

Nói đến đây nước mắt mẹ lại đọng đầy: “Tôi đã mong chờ kỳ tích xảy ra biết bao, rằng ông có thể tỉnh lại. Nhưng chờ một tháng trời, bụng tôi ngày càng lớn đến mức không thể giấu nổi mà ông vẫn chưa tỉnh lại. Lúc đó cha Văn Âm lại xuất hiện, ông ấy vẫn luôn yêu tôi, cùng tôi trải qua những ngày tháng ông hôn mê, giúp tôi xử lý mọi chuyện. Thậm chí sau khi biết tôi đã mang thai, ông ấy vẫn muốn kết hôn với tôi, giúp tôi cho đứa trẻ này có một thân phận hợp pháp. Ông ấy thậm chí không bận tâm việc tôi chẳng hề yêu ông ấy khi nhận lời lấy ông ấy!”

“Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng nguy biện nữa!”. Brian nghe xong những lời này đột nhiên hét lớn, khuôn mặt thất thần, nói không nên lời, cả cơ thể ông chùng xuống, dường như chỉ trong thoáng chốc suy sụp, bước lùi ra sau, “Văn Học không thể nào là con gái tôi được! Sao có thể như thế! Vậy còn Văn Âm? Cái đêm tôi trở về nước tìm cô, rõ ràng ngày sinh của Văn Âm là hoàn toàn trùng khớp!”

Ai có thể tưởng tượng nỗi cha ruột của chính mình lại là người đẩy mình xuống vũng bùn đây?

Giọng mẹ càng thêm đau khổ: “Đêm đó tôi uống say, lúc nó vừa đúng thời điểm Văn Học bị bắt cóc đem bán, tôi và cha Văn Âm rơi vào giai đoạn chiến tranh lạnh, mà gặp lại ông đúng vào lúc ấy, tâm trạng khi đó phức tạp thế nào ông không thể hiểu được đâu. Chuyện đêm đó cũng bị ông ấy phát hiện, ông ấy đòi li hôn, nhưng cũng vào lúc đó tôi phát hiện tôi đã yêu ông ấy, tôi không muốn rời xa ông ấy, chính vì vậy mới tìm trăm phương ngàn kế sinh Văn Âm ra, cứu vãn

gia đình này. Văn Âm thực chất là con ông ấy, nếu ông không tin có thể kiểm tra ADN.”

Tôi đứng bên ngoài ráng sức bị chặt miệng mình, tôi vẫn không cách gì chấp nhận được, người vốn dĩ tôi oán hận lại không phải cha ruột mình, vì mình và ông ấy vốn không cùng huyết thống, mà cách ông ấy đối xử với mình như vậy thì ra cũng có nguyên nhân của nó.

Lúc này tôi chỉ muốn quay đầu bỏ chạy mà chiếc điện thoại trên tay lại thành linh đồ chuông.

Hai người trong phòng nghe thấy tiếng chuông lập tức cùng quay sang.

“Văn Học!”, Mẹ là người phát hiện ra tôi, bà lập tức có phản ứng, bà lao về phía tôi nhanh đến mức tôi không thể tưởng tượng nổi để giữ tôi lại, “Văn Học!”

Brian như bị đóng băng, ông ta đứng đó nhìn tôi, dường như vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật tôi mới là con gái ruột của ông ta.

Bị mẹ kéo giật lại, lúc này tôi lại trở nên tỉnh táo hơn.

Nước mắt tôi đã ngừng rơi nhưng tiếng nói vẫn run run, tôi nhìn mẹ, lần đầu tiên có dũng khí.

“Bây giờ con có thể hiểu được tại sao “cha” lại lạnh lùng với con đến vậy, nhưng mẹ ơi, còn mẹ thì sao? Tại sao mẹ lạnh nhạt với con như vậy?”, tôi chỉ về hướng Brian, “Mẹ và ông ta, thì có gì khác nhau chứ? Không thể cho con tình yêu thương và sự bảo vệ, vậy tại sao còn sinh con ra?”

“Không! Không phải vậy đâu!”, mẹ lớn tiếng ngắt lời tôi, “Không phải vậy mà, Văn Học, mẹ vẫn luôn yêu thương con!”

Mẹ nhào tới định ôm lấy tôi, nhưng tôi nghiêng người né tránh.

Mẹ nhìn phản ứng của tôi, nổi bi thương lướt qua trên mặt bà: “Bao nhiêu năm qua, mẹ vì duy trì gia đình này mà chỉ có thể cứng chiều một mình Văn Âm, lạnh nhạt với con như hết mức có thể, để chứng minh việc mẹ chỉ có cha Văn Âm là chỗ dựa, không còn bất cứ liên lạc nào với cha con, rằng mẹ hoàn toàn không có lòng dạ khác. Cho nên mỗi lần đều chỉ có thể len lén lấy giúp con kéo chăn, còn sợ bị cha Văn Âm nhìn thấy lại nổi xung với con. Nhưng, Văn Học, không có người mẹ nào lại không yêu con mình, đặc biệt là một đứa con từ nhỏ đã bị bắt cóc bán đi, phải chịu bao đau khổ. Mẹ không còn cách nào khác, đây là oan nghiệt tự mẹ gây ra! Mẹ chỉ có thể nhẫn nhịn, thậm chí sinh nhật mỗi năm mẹ chỉ có thể len lút đóng vai M tặng quà cho con!”.

Nói đến đây, mẹ dường như chết lặng, bật khóc nức nở.

Tôi thật không dám tin: “Không, không thể nào, mẹ không phải M, mẹ đừng lừa con!”

M mà tôi tâm niệm trước nay, là một người trưởng thành luôn dịu dàng quan tâm đến tôi, tôi không cho phép bất cứ ai hủy hoại hình tượng đó! Đó là người luôn yêu thương tôi vô hạn bất kể tôi đang sống trong thế giới cô độc, người ấy là nơi duy nhất tôi ký thác tình yêu, không thể nào là người mẹ vì muốn duy trì hạnh phúc gia đình mà lạnh lùng với con gái ruột của mình hóa thân thành.

Mẹ hoàn toàn không chú ý đến tâm trạng của tôi, bà nói tiếp: “Mẹ cứ nghĩ con trở về từ vùng núi đó, nếu cho con một cuộc sống đủ

đầy sẽ bù đắp được cho con, nhưng mẹ sai rồi! Mẹ sai quá rồi! Nhìn con càng ngày càng cách xa mẹ. Lúc con không vui mẹ cũng đau biết mấy! Mẹ khao khát được ôm con vào lòng. Mẹ biết con chịu thiệt thòi, con khóc một mình đến rã rời, mẹ muốn lau nước mắt cho con xiết bao, nhưng mẹ không làm được, nếu mẹ làm, cha Văn Âm sẽ phát hiện ngay, ông ấy sẽ trút cơn giận gấp trăm ngàn lần lên đầu con, ông ấy sẽ chúc mỗi thù hận của ông ấy lên con, nên mẹ chỉ có thể làm được như vậy. Nhưng tình thương mẹ dành cho con không ít hơn bất kỳ người mẹ nào khác trên đời này, những ngày con lưu lạc, mỗi ngày mẹ luôn theo dõi việc tìm kiếm con! Con chịu đựng bao nhiêu khổ sở, hơn ai hết mẹ luôn mong con sẽ hạnh phúc!”

“M là viết tắt của chữ Mother sao? Nhưng mẹ ơi, sau bao nhiêu năm lạnh nhạt, con coi như không tồn tại, bây giờ mẹ lại nói với con những điều này, rằng mẹ yêu thương con sâu sắc ư?”

Đúng, tất cả mọi thứ của ngày hôm nay dường như đang trở về đúng vị trí của nó, những nghi hoặc đều đã được giải tỏa, những gói quà tại sao phải thông qua địa chỉ mơ hồ ở Los Angeles, đến nay đều đã có lời giải.

Tuy có một người cha như vậy, phát hiện mẹ mình ít nhất vẫn là mẹ ruột, hơn nữa còn vô cùng yêu thương mình? Chỉ có điều tình yêu chôn giấu khó nói thành lời? Tôi nên lao vào vòng tay yêu thương của mẹ phải không?

Nhưng tôi không thấy vui vẻ chút nào, ngược lại sâu trong đáy lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng.

Tâm trạng của Brian lúc này cũng chẳng tốt hơn là mấy. Trong chốc lát ông dường như bị rút hết sức lực, chỉ đứng đó nhìn mẹ tôi lăm bắm một mình.

“Sao có thể thế này, sao lại hóa ra thế này được? Mọi chuyện không nên như vậy, rõ ràng là sau khi tôi gặp tai nạn, cô đã dứt áo ra đi, làm vợ sinh con cho người khác, tôi tỉnh dậy thấy mình mất hết tất cả nên mới ôm mối hận này nuôi lòng báo thù. Sao bây giờ mọi chuyện lại thế này, cô còn sinh Văn Học cho tôi ư? Còn tôi lại ra tay hại chính con đẻ của mình ư?”

Tôi đột nhiên không muốn nghe thêm một lời nào nữa, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi trước tất cả mọi thứ.

Mặc kệ tiếng mẹ gọi, tôi hất mạnh tay bà rồi chạy ra khỏi phòng.

Đến gần cửa ngõ khu phố tôi mới phát hiện có rất nhiều ký giả tụ tập ở đây.

Trên mặt họ lộ rõ sự mong chờ, muốn có được những tin tức đầu tiên, bọn họ rướn người hướng tới thô bạo hét gọi tên tôi.

Tôi chẳng hề quan tâm hay sợ hãi.

Tôi cho rằng mình sẽ lạnh lùng đối diện với mọi thứ, thế nhưng khi đi vào trong, đám ký giả giương nanh múa vuốt ban nãy đột nhiên bị một đám người áo đen đẩy ra.

Một lối đi được mở ra trước cửa, những người mặc áo đen sau khi “dọn sạch” đường liền tách ra đứng hai bên, lúc này tôi mới nhận ra không biết từ lúc nào, trước cửa xuất hiện một chiếc Bentley đen, phía sau còn có mấy chiếc Land Rover, người mặc áo đen xuống từ chiếc Land Rover. Các ký giả thi nhau bấm máy lạch tạch lập tức bị những người mặc áo đen chặn lấy thẻ nhớ. Không chỉ có họ, đến tôi cũng cảm thấy khó hiểu.

Người mặc áo đen đầu tiên đưa tay mời tôi, thì thầm: “Tiểu thư Văn Học, ngài Tống đang đợi tiểu thư trong xe.”

“Ngài Tống? Là A Thành ư?”

Tôi theo hướng người mặc áo đen chỉ dẫn, dưới sự bảo vệ của họ mở cửa bước vào trong.

Cửa xe đóng lại, những tiếng gọi và âm thanh khác đều bị chặn đứng bên ngoài cửa, trong xe dường như là một thế giới hoàn toàn mới, âm nhạc dễ chịu, không khí thoáng khoáng hương chanh. Đó không phải mùi mà A Thành thích hay sẽ sử dụng.

Trước khi tôi bước vào, trong xe đã có hai người ngồi sẵn.

“Tiểu Kiệt, lái xe đi, về nhà chính.” Người đàn ông ngồi ghế phụ cuối cùng lên tiếng, sau khi giao việc cho tài xế xong liền đưa tay vuốt mái tóc.

Tôi thấy trên ngón tay anh ta có đeo nhẫn.

“Tiểu thư Văn Học, xin chào cô, rất xin lỗi vì phải dùng cách này để gặp mặt. Tôi là Tống Minh Nguyên, anh trai Minh Thành. Lần đầu gặp mặt, mong cô không để bụng.”

Lúc này anh ta mới quay đầu lại nhìn tôi nở nụ cười.

Tôi hơi ngây ngời. Tôi từng nghe A Thành nhắc đến người anh này, tuy A Thành luôn oán trách anh trai bắt anh ấy làm nhiều việc nhưng tôi có thể nhận ra, A Thành vô cùng kính yêu anh mình.

Tôi nhìn người đàn ông trước mặt, góc cạnh khuôn mặt có đôi phần giống A Thành, nhưng nhìn chính diện lại không giống, anh ta

trông trưởng thành và nghiêm túc hơn.

“Chào anh Tống! Xin hỏi bây giờ A Thành ở đâu? Tôi có thể gặp anh ấy không?”, những câu hỏi trong lòng tôi thực ra không chỉ có vậy, anh ấy đã về nước chưa? Tại sao điện thoại không liên lạc được? Tại sao rõ ràng biết tôi xảy ra chuyện nhưng lại bắt vô âm tín? Tuy hàng loạt câu hỏi xuất hiện nhưng cuối cùng tôi chỉ hỏi hai câu.

Tống Minh Nguyên nhìn tôi, dường như biết tôi muốn hỏi gì.

“Cô không cần lo lắng, A Thành đã về nước rồi. Cậu ấy sau khi biết cô có chuyện liền hỏa tốc trở về, thậm chí còn về sớm hơn dự định, mà đối với hạng mục hợp tác điện ảnh của HT ở Los Angeles lần này, cậu ấy đã không thể tỉnh táo mà thương thảo với đối tác, thế cục vốn dĩ đang nghiêng về phía chúng tôi, nhưng cậu ấy lại từ bỏ quá nhiều quyền lợi, chấp nhận rất nhiều điều khoản của đối tác, vội vàng đặt bút ký kết rồi về nước, căn bản không nhận ra cái bẫy trong hợp đồng với đối phương. Hợp đồng đó tốn của chúng tôi một ngàn vạn đô la Mỹ.”

Tôi ngồi không yên, tay không ngừng vò góc áo.

“Tôi rất xin lỗi.” Tôi cúi đầu cắn chặt môi, chỉ có thể thốt ra câu nói này.

Tống Minh Nguyên chẳng hề tiếp lời, anh ta nói: “Sau khi cậu ấy về nước, có lẽ cô vẫn không thể liên lạc với cậu ấy, thậm chí niềm tin cô đặt vào cậu ấy cũng bị lung lay phải không. Thực chất là do tôi muốn cậu ấy nghỉ ngơi nên đã giúp tắt điện của cậu ấy đi rồi.”

Tổng Minh Nguyên nhẹ nhàng nói ra những lời này, thậm chí giọng điệu còn có ý cười, nhưng lọt vào tai lại khiến tôi lạnh cả người. Cái gì là “đón” về nhà, rõ ràng là A Thành bị anh trai khống chế việc tự do đi lại. Nói khó nghe một chút, chính là giam lỏng trong nhà.

“Anh Tổng, mong anh tha thứ cho A Thành! Đây không phải vấn đề của anh ấy! Rất xin lỗi! Mọi chuyện đều do tôi gây ra! Xin đừng trách A Thành!”

Tổng Minh Nguyên nhìn tôi, nụ cười vẫn giữ trên môi.

“Không phải đâu, Văn Học, tôi không hề có ý trách cứ A Thành. Đàn ông phạm sai lầm, bất kể là gì, nếu là chuyện tự mình gây ra thì phải tự nhận lấy trách nhiệm. Tổng gia chúng tôi trước nay đều giáo dục như vậy, đây là vấn đề của Minh Thành, không liên quan đến cô. Tôi nói tất cả những chuyện này với cô chỉ là muốn cho cô biết tình hình của cậu ấy, cậu ấy không liên lạc với cô không phải vì cậu ấy chối bỏ hay cố ý mà vì tôi đã khống chế cậu ấy.”

“Anh Tổng, anh khống chế A Thành, có phải là định can thiệp vào tình cảm của chúng tôi không?”

Tôi không biết có phải bản thân đã được ăn gan hùm tim gấu không, đối diện với ánh mắt của Tổng Minh Nguyên, tôi cũng đáp trả bằng cách nhìn thẳng vào anh mà hỏi.

Lúc này chiếc xe đã đến đích. Tài xế dừng xe liền mở cửa giúp tôi và Tổng Minh Nguyên.

Tổng Minh Nguyên quay người nhìn tôi cười, nhưng không trả lời câu hỏi liền dẫn tôi vào cửa lớn của tòa biệt thự.

Trong nhà trang hoàng vô cùng lộng lẫy, mỗi chi tiết đều được bài trí đẹp mắt, nhưng tôi chẳng tâm trạng đâu mà nhìn ngắm, tôi theo sau Tống Minh Nguyên, nghĩ đến việc A Thành đi đâu cũng như đến chỗ không người, nay lại bị người trước mặt tôi giam lỏng, tôi khá bối rối. Nụ cười của Tống Minh Nguyên lại càng khiến người ta căng thẳng.

Tống Minh Nguyên đưa tôi lên phòng khách ở tầng hai. Tuy nói là phòng sách nhưng tương đối rộng rãi, những chiếc kệ cao chứa đầy sách, những giá sách này trở thành vách ngăn của căn phòng. Phía trước kệ sách là bàn sách, phía sau là không gian xanh phủ đầy thảm thực vật. Thảm thực vật này bao quanh một chiếc bàn thủy tinh tròn và một chiếc tràng kỷ, một nơi lý tưởng để thư giãn sau khi đọc sách.

Tống Minh Nguyên pha cho tôi một tách trà, mời tôi ngồi chỗ chiếc bàn tròn kia.

“Bây giờ tôi có thể trả lời câu hỏi vừa rồi của cô. Đúng là tôi không tán thành việc hai người ở bên nhau. Nhưng tôi cũng sẽ không dùng những thủ đoạn đê tiện gây hiểu lầm để chia rẽ hai người, ở góc độ anh trai Minh Thành, tôi cảm thấy hai người không thích hợp. Nó hiếm khi vì tình cảm mà đánh mất lý trí như vậy, nhưng trước khi nó làm ra việc khiến tất cả mọi người khó xử thì tôi phải là người khiến nó tỉnh táo lại.”

Bao nhiêu câu hỏi chất chứa trong lòng, nhưng tôi vẫn bị Tống Minh Nguyên ngăn lại.

“Khoan hãy nói, lát nữa Minh Thành sẽ đến phòng sách nói chuyện với tôi, cô ở đây cũng có thể nghe thấy tất cả nội dung cuộc

đối thoại. Tôi sẽ bàn với nó một chút chuyện tương lai, tôi hi vọng cô sẽ nhẫn nại nghe hết cuộc nói chuyện này.”

Tuy tôi cảm thấy hơi bất an nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý, chân tướng thân thế đã đủ khiến tôi kinh ngạc rồi, tôi nghĩ rằng còn chuyện gì có thể khiến mình ngạc nhiên thêm nữa.

Tôi yên lặng ngồi trên tràng kỷ, trong làn hơi nước mờ ảo bốc lên từ tách trà, tôi chờ đợi.

Chẳng mấy chốc Tống Minh Nguyên đã gọi A Thành đến.

Lát sau tôi nghe thấy tiếng A Thành.

“Anh hai! Anh nhốt em cả ngày rồi! Cả ngày trời đấy! Từ lúc xuống máy bay đến bây giờ! Rõ ràng là em bị giam giữ bất hợp pháp!”, giọng anh chứa đầy bất mãn và sự gấp gáp, “hơn nữa anh cũng đã lấy hết mọi phương tiện thông tin của em, em căn bản chẳng thể liên lạc với thế giới bên ngoài; cũng không biết tin tức bên ngoài đã phát triển theo hướng nào, Văn Học bây giờ ra sao, cô ấy chỉ còn một mình em thôi! Em là hi vọng duy nhất của cô ấy! Anh không thể làm vậy với em được!”.

Giọng nói của Tống Minh Nguyên vẫn rất lạnh lùng, thậm chí tôi còn nghe được tiếng anh ta khế cười.

“A Thành, anh chỉ hi vọng trước tiên em có thể bình tĩnh lại. Nếu anh không giữ em lại, anh có thể đoán được bước tiếp theo em sẽ không chế truyền thông các phía? Nhưng em có từng nghĩ đến chưa? Lần này mọi việc hướng vào Văn Học đều là có người đứng phía sau thao túng, lúc ở Los Angeles em đã có ý định muốn áp chế, nhưng kết quả thế nào? Chính là dù hiện tại chúng ta toàn lực không

chế nhưng vẫn có không ít các cơ quan truyền thông tiếp tục đưa tin, hơn nữa tin tức trên mạng chúng ta lại chẳng có cách nào tiếp cận. Được thôi, bước tiếp theo em định sẽ làm gì? Anh đoán được đấy, em sẽ đi công khai, nói Văn Học là bạn gái em, sau đó quả quyết dùng sức mạnh của em bảo vệ cô ấy. Đúng không?”

Nghe qua những lời này A Thành quả thật trở nên yên lặng, nhưng vẫn cứng đầu đáp: “Như vậy có gì là không được? Hơn nữa anh không mong em và Văn Học ở bên nhau, là vì chê cô ấy gần đây có nhiều tin tức tiêu cực vây quanh, hoặc vì cảm thấy cô ấy không có xuất thân danh giá? Nhưng anh ơi, anh và Thảo Thảo không phải cũng vậy sao? Thảo Thảo cũng chẳng có gia thế hơn người! Em không bận tâm chuyện đó, Văn Học là một cô gái tốt.”

Người tên Thảo Thảo này có lẽ là vợ của Tống Minh Nguyên, anh ta vừa nghe cái tên này thì giọng điệu liền ôn hòa trở lại.

“Anh vốn dĩ không vì những chuyện này mà phản đối hai đứa, Văn Học đúng là một cô gái tốt. Nhưng, nếu lúc này em mạo hiểm công bố, vậy em nghĩ về sau sẽ thế nào? Nếu đổi lại là anh và Thảo Thảo đang đứng ở vị trí của em, anh sẽ công bố mọi chuyện, là vì anh muốn cưới cô ấy, lúc đó cũng vậy, chỉ cần cô ấy đồng ý, bất cứ lúc nào anh cũng có thể kết hôn cùng cô ấy, chính vì lẽ đó việc công bố mọi chuyện mới trở thành cách bảo vệ cô ấy, hôn nhân là chiếc dù bảo vệ tốt nhất để ngăn chặn mọi thứ, đủ để chứng minh em đã chọn được cô gái mà em nguyện ý kết hôn, không thể là người có nhân phẩm tồi tệ. Nhưng nếu chỉ là thanh minh cho mối quan hệ nam nữ giữa hai người, vậy sau này lỡ các em chia tay, chuyện này đối với Văn Học mà nói chính là vết sẹo trong tình sử của cô ấy!”.

“Em từng suy nghĩ đến việc kết hôn với cô ấy chưa?”, trước sự im lặng đột ngột của A Thành, Tống Minh Nguyên vẫn tiếp tục bức

ép.

“Anh, em không biết...”, tiếng A Thành có chút mơ hồ, “Em chưa từng nghĩ xa như vậy. Kết hôn đối với em chưa từng là một nhu cầu lớn đến thế.”

“Cho nên việc công bố của em sẽ khiến cả hai rơi vào tình cảnh càng khó xử hơn trong tương lai, em chưa từng nghĩ xa như vậy, nhưng anh đã nghĩ tới rồi. Từ nhỏ anh là người luôn dõi theo từng bước trưởng thành của em, em luôn hiếu kỳ trước mọi thứ, có quyết tâm có dũng khí, nhưng không có sự ổn định, quá nghiêng về chủ nghĩa hưởng thụ. Em hưởng thụ tình yêu, hưởng thụ những điều tốt đẹp mà tình yêu mang đến, nhưng em chưa từng nghĩ trong tình cảm bất kể thế nào đều phải có trách nhiệm và chấp nhận gánh vác. Đây chính là vấn đề của em.”

A Thành chẳng có lời nào phản biện những gì anh trai mình vừa nói. Tình yêu của chúng tôi chỉ vừa chớm nở liền gặp phải sóng gió, mà cũng bởi vì vừa đam chồi, nên không chỉ anh ấy mà ngay cả tôi cũng chưa từng nghĩ đến những hiện thực xa vời như vậy.

Tổng Minh Nguyên đúng là chỉ một câu đã vạch rõ mọi vấn đề.

Tình thế hiện tại khiến chúng tôi phải đối diện với tương lai sớm hơn dự kiến.

“Minh Thành, kể cả chuyện khi em ở Los Angeles, cũng đều xử lý rất thiếu chuyên nghiệp. Tình cảm là tình cảm, công việc là công việc, không được làm việc tình cảm như vậy, em phải luôn ý thức điều đó, không thể mãi mãi sống dưới sự che chở của anh. Nếu như thế, dù em muốn bảo vệ Văn Học, sức mạnh thực sự của em có thể chống chọi được bao lâu đây?”

Trước những lời anh trai nói, A Thành chỉ biết im lặng, mà bản thân tôi hiện cũng rất mệt mỏi.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 13+2: Bí Ẩn Thân Thể (2)

Tổng Minh Nguyên nói đúng, những thứ A Thành đang làm chỉ là những hành động bất đồng thiếu lý trí trong giai đoạn mới yêu, nếu anh ấy chính thức đưa ra một thông báo thanh minh cho quan hệ yêu đương giữa chúng tôi, tôi sẽ rất cảm động, nhưng về lâu dài, có gì đảm bảo tôi và anh ấy sẽ cùng nhau đi tiếp?

Lúc này, A Thành cứ đi tới đi lui, tôi có thể cảm nhận được tâm trạng rối bời của anh.

So với anh trai mình, anh vẫn chưa thực sự trưởng thành.

Có lẽ trong thời gian ngắn anh cũng chưa thể nghĩ được cách gì, chỉ nghe tiếng anh thì thâm.

“VẬY anh, hay là thế này đi, trước tiên vẫn tiếp tục không chế truyền thông, vận động các bên một chút, kiểm chế được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chuyện công bố kia em sẽ suy nghĩ thêm, trước đây em suy nghĩ vấn đề chưa được chu đáo. Chuyện ở Los Angeles sau này sẽ không tái phạm nữa. Còn chuyện của Văn Học, em sẽ cố gắng tìm ra người đứng sau thao túng.”

“Ừm.” Tổng Minh Nguyên nhìn em trai mình đang bình tĩnh trở lại, có lẽ rất vừa lòng, tôi nghe thấy giọng anh ta cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn.

“Văn Học là một cô gái tốt, nhưng các em đã gặp phải chuyện thế này, anh hi vọng em có thể nghĩ kỹ xem em có thể bảo vệ cô ấy hay không.”

Tôi nghe giọng A Thành thì thầm đồng ý.

Tiếp đó Tống Minh Nguyên bảo anh ấy rời đi.

Trong phòng sách lúc này chỉ còn lại hai chúng tôi. Anh ta đi vòng qua giá sách, đến trước mặt tôi.

“Xin lỗi, cô Văn, tôi chỉ có thể nghĩ ra cách này để chia sẻ những điều tôi muốn nói với hai người.” Khuôn mặt anh ta thực sự áy náy, mãi nụ cười lúc này cũng không khiến tôi cảm thấy có ý gì khác, anh ta rất chân thành. Tôi cố gắng nở một nụ cười với anh ta, nhưng chẳng thể cười nổi.

“Tôi hiểu ý anh.”

“Tôi hi vọng không chỉ với Minh Thành mà với cả vấn đề tình cảm, đây chính là cơ hội để cả hai trưởng thành hơn.”

Tôi gật đầu: “Cảm ơn anh Tống, tôi nghĩ mình cũng cần chút thời gian để tĩnh tâm lại.”

Tống Minh Nguyên thấy tôi trở nên điềm tĩnh như vậy, cũng có chút ngạc nhiên: “Vậy để tôi cho tài xế đưa cô về, phía truyền thông cô đừng quá lo lắng, chúng tôi sẽ dốc sức giúp đỡ. Hi vọng sẽ không có yếu tố mới nào can dự khiến mọi chuyện phức tạp thêm.”

Tôi hiểu đó là những lời nhắc nhở thân thiện của Tống Minh Nguyên đối với tôi. HT của họ sẽ dốc sức giúp đỡ nhưng tôi sẽ phải

chú ý động thái của mình. Anh ta rất thông minh, thật sự rất thông minh, mọi việc anh ta làm điều khiến tôi không thể không tán dương.

“Anh Tống yên tâm, nếu A Thành đã bình tĩnh trở lại, cũng không công bố mối quan hệ của chúng tôi ra ngoài, vậy tôi cũng sẽ giữ im lặng, không cung cấp bất cứ thông tin nào cho phía truyền thông, tương lai chưa chắc tôi sẽ tiếp tục qua lại với A Thành. Tôi yêu A Thành, cũng không muốn anh ấy bị tổn thương, chính vì vậy tôi sẽ không hành động hồ đồ thêm nữa. Đối với cuộc gặp ngày hôm nay, tôi tuyệt đối không tiết lộ với A Thành, không khơi dậy mâu thuẫn trong quan hệ anh em của hai người.”

“Cảm ơn ly trà của anh Tống. Tôi xin cáo từ.” Nói xong một hơi những lời này, tôi liền đứng dậy.

Thực ra, để có thể đứng trước Tống Minh Nguyên mà nói hết những lời này cũng cần không ít dũng khí. Tôi chỉ có thể nói ra hết một lần, nếu giữa chừng gián đoạn, dũng khí ít ỏi ấy cũng sẽ biến mất.

Tống Minh Nguyên cũng đứng dậy, khuôn mặt anh ta thoáng chút kinh ngạc, dường như vẫn còn suy nghĩ gì đó nhưng chỉ thoáng qua, rất nhanh, anh ta liền lấy lại sự trầm tĩnh ban đầu.

“Được, vậy tôi tiễn Văn tiểu thư.”

Tôi đứng lên đi theo anh ta ra khỏi nhà họ Tống.

Không thể không thừa nhận sự kín kẽ của Tống Minh Nguyên, anh ta không những đưa tôi rời đi mà còn sắp xếp sẵn một phòng cho tôi ở khách sạn.

Túc từ biệt liền đưa cho tôi tấm thẻ vào phòng.

“Tạm thời nếu không muốn về nhà hay quay lại trường, Văn tiểu thư có thể ở lại đây tạm. Bảo an của Đế Säck rất tốt, tuyệt đối không để những người không liên quan chạy đến làm phiền cô đâu.”

Lời này anh ta nói ra vô cùng khéo léo, thái độ lại ôn hòa, tôi có thể hiểu được vì sao A Thành ngưỡng mộ anh ta như vậy.

“Được, vậy xin cảm ơn anh.” Tôi nhận thẻ phòng từ tay anh ta.

Những đả kích và biến động dồn dập khiến tôi chẳng còn biết kinh sợ gì nữa, ngược lại trở nên bình thản hơn.

Tôi ở lại phòng Tổng thống của Tống Minh Nguyên ngủ li bì ba ngày.

Tôi phát hiện chiếc thẻ phòng Tống Minh Nguyên đưa cho tôi không chỉ bao gồm căn phòng Tổng thống không thời hạn đó, mà còn có tất cả các dịch vụ khác như: spa, thẩm mỹ, room dining..., tôi không rời khỏi khách sạn mà vẫn có thể có cuộc sống bình thường, hơn nữa những dịch vụ ở đây đều là chất lượng tốt nhất, chuyên gia massage Thái Lan, đầu bếp Nhật, Pháp, rất thích hợp với tôi trong thời điểm này.

Tôi trải qua ba ngày như vậy, tâm trạng cũng ổn định trở lại, những vướng bận trong lòng không còn quá nặng nề, lúc ấy mới báo cho A Lâm biết, cô ấy cùng A Long tới thăm tôi.

Vừa vào cửa, A Lâm liền trợn mắt kinh ngạc: “Trời! Văn Học, trong tình hình nước sôi lửa bỏng này mà cậu còn tăng cân được à?”, cô ấy ào ào chạy tới nắm bóp mặt tôi, “Xem ra tâm trạng khá tốt, sắc mặt cũng không tệ nhỉ?”

A Long cũng hỏi thăm; “Chị, chị không sao chứ?”

Tôi mỉm cười gật đầu: “Ừm, không sao, tớ rất tốt mà, chỉ là đột nhiên tớ hiểu được ý nghĩa cuộc đời.”

Giọng điệu của A Lâm trở nên nhẹ nhàng: “Vậy tâm trạng hiện tại của cậu như thế nào?”

“Ờ, kiểu như là, nhận 500 vạn tiền phí chia tay từ bạn trai, tớ quyết định đi du ngoại thế giới, dần dần tới quên hết mọi đau khổ của việc thất tình. Ở đây ăn ngon ngủ kỹ mới phát hiện, thì ra mọi thứ trong đời người chỉ là phù du, chỉ cần có tiền, thế giới sẽ tràn ngập tình yêu.”

A Long và A Lâm cười ồ lên: “Cậu nghĩ thông suốt được thì tốt rồi.”

“Nhưng tớ nói này Văn Học, tin tức về cậu mấy ngày nay giảm xuống rất nhiều, cảm giác như trong một đêm mà tất cả các kênh truyền thông đều đã bị bịt miệng, ít nhất chỉ còn lại một ít bài trên mạng mà thôi.”

Nói đến đây, thần sắc A Lâm chứa đầy sự nghi ngờ, cô ấy dừng lại một lát mới ngờ vực nói: “Có điều cũng có chuyện không vui lắm. Phía Học viện nói, việc của cậu lần này có ảnh hưởng xấu, ừm, tương đối nghiêm trọng, cho nên tớ cảm thấy tạm thời cậu không thích hợp lắm với cuộc sống ở trường, ấy, tớ cũng không biết nên nói thế nào nữa.”

Về điểm này tôi cũng đã có chuẩn bị tâm lý: “Trường quyết định phạt tớ, bảo lưu hay là đuổi học?”

“Đang chờ xem xét.” Sắc mặt A Lâm không tốt lắm, “Thực ra cũng do việc một số cư dân mạng làm loạn lên thôi, còn có người

chỉ trích trường học, khoa ngành, nói trường của chúng ta chất lượng giáo dục kém, đào tạo ra sinh viên có nhân cách kém, hiệu trưởng cũng bị Bộ Giáo dục kiểm điểm, thầy cũng chẳng có mặt mũi nào, đành phải làm chuyện giết gà dọa khỉ, coi đó là tấm gương cho sinh viên của trường. Ấy da.”

“Phải rồi, lần này phía truyền thông đều là do A Thành giúp đỡ phải không?”. Có lẽ cảm thấy những lời vừa rồi tương đối nặng nề, A Lâm lập tức chuyển hướng, “Nhưng sao cậu lại không gặp anh ấy nữa, A Thành mấy lần đến gặp, năn nỉ tớ đưa đi gặp cậu.”

Tôi cũng không muốn nói chi tiết, chỉ ừm ừ cho qua. Tống Minh Nguyên nói được làm được, về sau quả thực cũng không còn giám sát A Thành, A Thành liền lập tức tìm cách liên lạc lại với tôi.

Nhưng bất kể anh ấy gọi điện hay nhắn tin, tôi đều không trả lời, cũng không cho anh ấy biết tung tích của mình.

Cục diện hiện tại vẫn rất rối ren, không ít ký giả vẫn đang quan sát đào bới tin tức về tôi, không gặp thì hơn. Tôi phải suy nghĩ kỹ hơn về tình cảm giữa tôi và A Thành?

Giống như Tống Minh Nguyên từng nói, cuộc đời A Thành quá êm ả, anh ấy căn bản chưa từng chịu nổi giày vò nào, mà tôi, lại không như vậy, cuộc đời tôi chỉ toàn gai góc và khó khăn, liệu anh ấy có vì tôi mà chấp nhận bước chân lên con đường gai góc không, chuyện đó tôi không dám chắc.

Thôi kệ, cứ thuận theo tự nhiên. Có thể cuộc đời cũng chính là như vậy, có được có mất, có được gì, đánh mất thứ gì, đích đến cuối cùng vẫn là sự trưởng thành.

“Phải rồi, Văn Học, mấy ngày nay cha mẹ cậu luôn tìm cậu, đặc biệt là mẹ cậu, không ít lần khóc lóc nhờ tớ nói cho bà biết tung tích của cậu, nói cậu không chịu nghe điện thoại của bà ấy.” Hình như nhớ ra điều gì đó, A Lâm liền bổ sung: “Nhưng, tớ một mực kiên định, bà ấy muốn dùng tiền mua chuộc, nhưng tớ không hề động lòng! Tuy đáng về bà ấy khóc thật sự rất thê lương, còn nói nhiều năm nay có lỗi với cậu, cho nên bà ấy nhờ tớ đưa cho cậu chiếc chìa khóa này, tớ đem đến rồi đây, ờ, còn có một mảnh giấy nữa, trên đó có viết địa chỉ, nói nếu cậu có thời gian, có hứng thú thì có thể dùng chiếc chìa khóa này mở căn phòng đó.”

Nói rồi, A Lâm lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa. Tôi vừa nhìn thấy, đó chính là chiếc chìa khóa tôi làm mất vào ngày mưa to gió lớn đó. Tôi từng rất ân hận khi đánh mất nó. Thế nhưng lúc này, nhận từ tay A Lâm chiếc chìa khóa và mảnh giấy này, tôi lại rất bình tĩnh. Tôi đã biết “M” là ai, đột nhiên chuyện chiếc chìa khóa này sẽ mở ra căn phòng gì, đối với tôi chẳng còn quan trọng nữa.

Thấy tôi và A Lâm tâm sự được không ít chuyện rồi, lúc này A Long mới chen ngang: “Phải rồi, chị, mấy ngày trước có một chú từ thành phố đến thôn chúng ta, mẹ đem cho chú ấy ít bánh mì thơm. Túi này là mẹ đặc biệt làm cho chị.” Thằng bé nói đến đây liền lấy ra một chiếc túi, về mặt có chút ngần ngại, “Tuy hơi khô nhưng ăn vào tốt cho dạ dày, nếu chị không chê thì cầm lấy một ít đi.”

Tôi nhìn A Long, lại nghĩ tới mẹ nuôi ở vùng núi đó, trong lòng chợt phức tạp.

“A Long, nhiều năm nay, mẹ vẫn ăn bánh mì thơm sao?”

A Long cười khổ: “Đúng vậy, chị cũng biết mà, chỗ chúng ta trước nay nghèo khổ, hơn nữa lại khô cằn, ngoại trừ mấy cây táo

chua mọc đầy trên núi, táo vừa chua, không ăn được cũng chẳng bán được, các hạt giống khác chúng ta lại không mua nổi, lúc trước trong thôn cũng có mấy người tiết kiệm tiền để mua hạt giống nhưng kết quả đều bị người ta lừa, hạt giống mua về chẳng nảy mầm. Heo cũng không còn nuôi nhiều, vì thiếu tiền đầu tư quy mô lớn. Cho nên mẹ luôn gắng sức để em được đi học đại học, hi vọng về sau có thể giúp đỡ cả nhà, là một thầy giáo cũng được, trong thôn căn bản chẳng có giáo viên nào. Từ nhỏ nếu không phải mẹ luôn quyết tâm cho em lên thị trấn học thì đến giờ có lẽ cũng còn đang vật lộn trong núi.”

Nói ra những lời này, A Long khiến tôi phải suy nghĩ. Không biết từ đâu, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý định. Mấy ngày nay tôi luôn muốn tìm một nơi thanh tịnh để trú ẩn, bây giờ nhìn thấy A Long, nghĩ tới khuôn mặt gầy gò già nua của mẹ nuôi lúc đó. Tôi đột nhiên có quyết định...

Trước đây tiền tiêu vật cha mẹ cho tôi hãy còn nhiều, ngoài ra tôi cũng có tiền viết sách, cũng là một khoản lớn, nói không chừng có thể quay về giúp được mọi người chút gì đó?

Tôi nói với A Long, A Lâm về suy nghĩ của mình, cả hai đều rất ngạc nhiên.

“Dù gì hiện tại trường cũng đang xem xét trường hợp của tớ, nên tớ quyết định ra ngoài thay đổi không khí. Đi đâu thì cũng là đi thôi mà.”

“Văn Học, sao cậu có thể trở lại vấn chán nhanh như vậy? Không phải định tìm nơi không người để sống hết phần đời còn lại đấy chứ?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tiền trong thẻ của tớ còn chưa dùng hết. Bỗng nhiên tớ muốn vì xã hội này mà cống hiến một chút, tìm ra ý nghĩa cuộc sống của mình.”

“Được rồi, nửa câu đầu nghe còn thấy cậu bình thường, đây mới thật sự là đáp án của cậu; nhưng nửa câu sau tớ xin giữ lại suy nghĩ của mình.”

Tiếp đó tôi liền giữ A Long lại hỏi thêm mấy vấn đề, biết được tình hình trước mắt trong núi.

Sau khi tiễn hai người đi, tôi bắt đầu bận rộn lên kế hoạch.

Sự bận rộn này còn tốt hơn nhiều so với việc ngủ li bì trong ba ngày vừa rồi, một người có việc để làm, xoay chuyển sức chú ý thì sẽ không buồn phiền về những điều xung quanh nữa. Hơn nữa nếu có lên mạng, tôi cũng không bỏ thời gian lưu luyến mấy cuốn tiểu thuyết kia nữa, những trang mạng thường truy cập của tôi lúc này là “web nuôi heo”, “web nông nghiệp”, “web giao dịch hạt giống.”

Có xem mới phát hiện nông nghiệp thực sự cũng là cả một bầu trời kiến thức. Đăng ký ID “Chuyên gia nuôi heo tương lai”, cũng vì thường xuyên đăng nhập, đặt câu hỏi, cùng mọi người nên chẳng mấy chốc đã được thành tài khoản VIP, trong diễn đàn nuôi heo thậm chí còn trở thành nhân vật tiêu điểm như một ngôi sao giữa ban ngày vậy.

Qua vài ngày học hỏi, tôi cảm thấy việc trước tiên là phải đến chỗ mẹ nuôi khảo sát tình hình ở đó.

Chiều hôm đó, tôi định bắt xe bus đến thị xã, gần đến thị xã thì chuyển xe để đi vào thôn. A Long đã giúp tôi báo trước với mẹ nuôi.

Vì chỉ đi vài ngày nên tôi chỉ chuẩn bị rất đơn giản, ngoại trừ ít quần áo để tắm rửa thay đổi, còn có quyển “Dân giàu mạnh, nuôi lợn mập”, để phòng trên đường không có chuyện gì làm cũng có thể mở ra đọc.

Với nhiệt huyết đó, tôi mất hết một tuần để khảo sát toàn bộ tình hình trong thôn, sau đó trở về thành phố, thuê các chuyên gia kỹ thuật nông nghiệp uy tín, mua heo và thiết bị nuôi heo, tuy chưa đạt đến quy mô nông trại, nhưng nghĩ đến ngày này năm sau những bữa cơm của trẻ con trong thôn được cải thiện bởi lượng thịt heo tôi cung cấp, tôi lại càng quyết tâm hơn.

Về sau tôi ở hẳn trong thôn. Sau thời gian quan sát, mẹ nuôi và người trong thôn nhận thấy tôi rất nghiêm túc thực hiện kế hoạch, nên cùng nhau đến giúp sức.

Thế nhưng nuôi nhiều heo rồi, trong thôn lại còn toàn người già con nít, cho heo ăn hay dọn dẹp chuồng heo đều không thể giúp được.

Tôi lại lên các trang web nuôi heo, đăng một mẫu tin, tuyển người phụ giúp, bao ăn ở, tiện thể nhờ A Lâm đến trường dán mấy thông báo, xem xem có ai muốn đến vùng núi ngày thực nghiệm một chuyến không.

Nhưng bất kể là dán thông báo hay quảng cáo thì sau khi phát đi được một thời gian, đều không có ai hỏi han.

Mãi mà tôi vẫn chưa tìm được người.

Cho đến một buổi chiều nọ, sau khi tôi dẫn mọi người đi xem những cây táo về, nhìn thấy mẹ nuôi phấn khởi ra đón tôi.

“Phụng à, có người đến rồi! Có người đến nuôi heo! Là một người rất tốt!”

Anh mặt trời trong núi rất gắt gao, tôi còn chưa bỏ mũ xuống, ngẩng mặt chớp mắt, liền nhìn thấy một người còn đeo túi từ từ đi đến, thân hình cao lớn, mùi nước hoa theo gió lan đến, tóc tai rõ ràng là có dùng gel vuốt tóc, phút từng sợi từng sợi đứng thẳng, cảm tưởng như vừa bôi dầu xong mới đến đây nuôi heo chẳng?

Đối phương tỏ vẻ rất hào hứng bước, từng bước dài về phía mẹ nuôi tôi.

“Bác, cháu đến rồi! Cháu đến rồi đây! Cháu đến nuôi heo cho bác đây!”

Giọng nói này sao lại quen tai vậy nhỉ?

Tôi tháo nón xuống.

Mắt đón ánh nắng chói chang, tôi nhìn người đang đi đến, thiếu điều muốn té xỉu.

Đứng trước mặt tôi đây, không phải Nhị Thiếu Tổng Minh Thành thì còn là ai chứ?

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Em định đơn phương “đá” anh?

“Tuy anh đã nộp hồ sơ, còn vô cùng có thành ý mà đến tận đây, nhưng em cũng cần phỏng vấn để tìm hiểu thêm thông tin về anh.”

Mẹ nuôi đưa A Thành vào “phòng khách” trong căn nhà đất của chúng tôi, đó là nơi sáng sủa nhất của căn nhà, chính giữa phòng đặt một chiếc bàn gỗ đã cũ, A Thành ngồi trước mặt tôi.

Đối với việc anh đột ngột xuất hiện ở đây, tôi chẳng hề có sự chuẩn bị nào, trong lúc hoảng loạn chỉ có thể cố ra vẻ bình tĩnh, đặt câu hỏi một cách tự nhiên, ám chỉ rõ ràng việc ngày nay mối quan hệ giữa chúng tôi đã trở thành chủ và nhân viên, dựa vào đó kéo giãn khoảng cách giữa hai bên, để anh ấy tự ý thức được nên làm thế nào thì tốt.

Nhưng việc này thật không đơn giản.

Anh nhìn tôi chăm chú, thậm chí còn không chớp mắt, chất giọng ai oán.

“Trương Thái Phụng, sao đột nhiên em lại bỏ đi? Chẳng nói với anh tiếng nào.”

Tôi không ngờ, người này còn dám cả gan buộc tội tôi.

Anh ấy muốn làm gì? Những lời anh nói khi tôi đứng sau kệ sách tôi vẫn còn nhớ rõ, lúc này anh lại đến tìm tôi làm gì?

Tôi ra sức lọc những suy nghĩ đang lẫn lộn trong đầu mình, hắng giọng, bình tĩnh trở lại.

“Bất kể lúc trước thế nào thì tình hình bây giờ đã thay đổi, bây giờ em đang cần tuyển người gấp, đừng nói chuyện cũ nữa, muốn ở lại, thì phải làm việc.”

“Chuyện cũ? Trương Thái Phụng, em định đơn phương ‘đá’ anh?”

Tôi không thèm quan tâm, nhẹ giọng nói: “Được rồi, em hỏi một chuyện khác, tại sao anh lại đến đây?”

A Thành trợn mắt nhìn tôi, nói giọng không vui: “Đương nhiên là vì không có tiền, vì nuôi nhà nuôi thân, không có tiền cưới vợ, anh đành đi kiếm tiền để cưới đây.”

“Anh đem đồng hồ trên tay bán đi là có thể cưới vợ rồi.” Nghe câu trả lời thiếu nghiêm túc của anh, tôi hơi tức giận. Lần này tôi thực tâm muốn tìm một người có thể giúp mình chứ không phải biến đó thành bản tình ca yêu đương nơi thôn quê để giúp thiếu gia A Thành giải khuây. Nếu anh ấy không làm được việc, cả ngày chỉ làm loạn thì không những không giúp đỡ được gì mà còn làm tâm trí của tôi rối thêm.

“Đồng hồ của anh là hàng nhái loại một thôi mà.”

Tôi nhìn A Thành một cái. Anh ấy sốt ruột đến mức mắt không rời chiếc đồng hồ trên tay: “Lần này thực sự là hàng nhái loại một mà! Máy món quần áo trên người anh cũng đều là mua trên Taobao thôi,

em xem đường kim mũi chỉ này đi, làm gì có thể so được với hàng hiệu chứ! Còn cả kiểu tóc hai mươi đồng này của anh nữa, nó là thành quả sau khi anh đến một tiệm hớt tóc nhỏ ở chợ để cắt đấy.

Nói đến đây, anh diễn bộ mặt uất ức nhìn tôi.

“Nhưng nói cho cùng, anh trở nên thảm hại thế này, Trương Thái Phụng em phải chịu trách nhiệm đó.”

Tôi thiếu chút nữa thì á khẩu: “Chuyện này liên quan gì đến em?”

A Thành uất hận đáp: “Còn không phải do em sao! Anh trai nhốt anh mấy ngày, anh cũng suy nghĩ hết mấy ngày, vừa được thả ra đã lập tức gửi một thông báo đến nội bộ giới truyền thông để giải thích. Trương Thái Phụng em, à không, Văn Học là bạn gái tôi, hiện tại là như vậy, sau này cũng như vậy.” Nói đến đây anh đột nhiên dừng lại, “Tin em bỏ tôi đi chỉ có nội bộ giới truyền thông biết, từ đầu anh đã cảnh cáo họ, cho nên về sau dù em có đá anh thật cũng sẽ không có các bình luận tiêu cực gây áp lực khiến em không vui với niềm vui mới.”

Tôi chẳng biết làm sao, A Thành tuy giữ tâm thế “rộng lượng”, nhưng có thể nghe ra sự oán hận của anh, đặc biệt là khi nói đến mấy chữ “niềm vui mới”.

“Dùng vẻ mặt tội lỗi đó nhìn anh làm gì? Anh biết em đã nghe hết cuộc nói chuyện của anh với anh trai, anh trai nói cho anh biết hết rồi. Nhưng Trương Thái Phụng em lại không thể chờ anh thêm một chút sao? Anh biết anh chưa nghĩ ra như vậy, nhưng em hãy đợi anh thêm một chút, anh không giỏi trong chuyện tình yêu và việc chịu trách nhiệm, có thể coi đó như một khiếm khuyết, nhưng em không thể khoan dung hơn cho anh sao? Không phải tình yêu sẽ

dẫn đến việc có trách nhiệm ư? Chuyện em muốn kết hôn với anh, anh cũng biết cả đấy.”

“Ai cơ, ai muốn kết hôn với anh hả?!” Mặt tôi “loáng” cái đã nóng bừng.

Ý em không phải nói là kết hôn, chỉ là một người trong mối quan hệ tình cảm với ai đó thì tất nhiên sẽ nghĩ đến những chuyện như kết hôn, anh cũng đâu thể chỉ đơn thuần yêu đương với em mà không nghĩ đến chuyện kết hôn đúng không! Nếu không muốn kết hôn thì đều là hạng lưu manh cả thôi!”, tôi hơi vội vàng, “Hơn nữa ai lại có ý muốn kết hôn với anh chứ! Em chẳng muốn lấy chồng sớm vậy đâu!”

A Thành chớp chớp mắt: “Giải thích chính là giấu giếm, tâm tình của em anh đều hiểu, nói tóm lại, em phải chịu trách nhiệm. Tuy anh chưa công bố với công chúng, nhưng đã có lời giải thích với truyền thông trên danh nghĩa cá nhân, đây không phải kết cục mà anh trai muốn, cho nên anh ấy liền đóng băng tất cả tài khoản ngân hàng của anh rồi.”

Về mặt của anh đầy chân thành, cũng rất nhẹ nhõm: “Giờ anh nghèo rớt mồng tơi, trên người chẳng có món đồ đáng giá nào, đương nhiên nước hoa thì là hàng thật, lúc anh đi ngang quầy hàng đã xịt một ít.”

“Cho nên, Trương Thái Phụng không cần hoài nghi thành ý muốn chăm chỉ làm việc của anh, anh thật sự rất cần công việc này, vì anh phải kiếm tiền để cưới vợ nữa!”

“ ... ”

Nhìn ánh mắt đó, tôi thật không biết phải làm sao, xem ra anh ta chuẩn bị ăn dầm nằm để ở đây rồi.

“Chỗ em chỉ là cái miếu nhỏ, không chịu nổi Đại Bồ Tát đâu, hơn nữa ở đây giao thông không thuận tiện, thậm chí tín hiệu di động cũng không có.” Đứng trước thái độ này của A Thành, tôi vẫn nghi ngờ, “Anh thực sự có thể thích ứng nếp sống này chứ?”

“Không, ở đây không khí trong lành, lại có rau sạch, núi non hùng vĩ, anh ở đây trải nghiệm cuộc sống mới cũng tốt.”

Bất kể tôi khuyên như thế nào, A Thành vẫn kiên quyết ở lại, dường như để tỏ rõ quyết tâm muốn cùng tôi đồng cam cộng khổ vậy.

“Vậy em nói sơ lược tình hình ở đây với anh. Nơi này còn chưa sinh lời, mục đích là cải thiện bữa ăn hàng ngày cho các bạn nhỏ ở đây, vì vậy, làm việc dựa trên trách nhiệm, về tiền lương, một tháng chỉ có thể trả anh sáu trăm. Bởi vì đang ở bước khởi đầu nên rất nhiều việc cực nhọc, anh chịu nổi không?”

Thấy thái độ của tôi ôn hòa hơn, A Thành lập tức cười: “Anh biết, anh biết rồi.” Thấy sắc mặt tôi sầm xuống anh mới chịu đổi lại nói giọng phổ thông, “bao ăn ở là được rồi!”

Sau đó tôi đưa anh các nhu yếu phẩm như chăn mền, khăn mặt, bàn chải...

Anh ấy theo sau tôi, vô cùng ôn hòa, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh nhanh nhẩu như kiêu lén tập kích, nghiêng người hôn lên má tôi. Sau đó giữ chặt khuôn mặt tôi, ép tôi phải nhìn thẳng vào mắt anh, nói từng từ: “Trương Thái Phụng, anh biết bây giờ em không

hoàn toàn tin anh, nhưng hãy cho anh thời gian, anh sẽ chứng minh cho em xem.”

Mặc kệ anh ta có mặc quần áo bình thường, đeo đồng hồ nhái, cắt tóc ở chợ, nhưng vào thời khắc ngắn ngủi vừa diễn ra, tôi gần như đã dao động.

Tôi một tay đẩy A Thành ra, vừa lẩm bẩm: “Ra khỏi đầu, ra khỏi đầu, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại.” Nhờ đó mới khôi phục được lý trí.

“Còn những việc anh cần làm là nấu đồ ăn cho heo, cho heo ăn, dọn chuồng... chuyện này tạm thời giao hết cho anh.” Nói xong tôi lấy từ trong túi ra, “Ah, ở đây có quyển sách, em nghĩ anh sẽ cần nó.”

A Thành tròn mắt nhìn quyển sách Nuôi heo làm giàu trong tay.

“Trương, Trương Thái Phụng, em kêu anh đi nuôi heo? Nuôi heo?!” tiếng anh ta vang lên như thể không tin được, “A Lâm nói chỉ cần tưới nước cho rau là được mà, áy, em đừng đi, nuôi heo là sao? Người như anh và bọn heo căn bản là không cùng thế giới! Nếu em không muốn tha thứ cho anh, cũng nên tha cho bọn heo đó! Áy, em đừng chạy! Anh rục rở thế này nếu để heo nhìn thấy tâm trạng sẽ tồi tệ, không ăn được đâu. Trương Thái Phụng, thật sự phải nuôi heo à? Trương Thái Phụng, em đứng lại! Trương Thái Phụng, em suy nghĩ cho tâm trạng của heo chút đi mà!”

Trước những giọng điệu đầy kinh ngạc của A Thành tôi liền nhanh chân chạy mất. Giây phút đó, cảm giác như ánh mặt trời gay gắt mọi khi cũng trở nên dịu dàng, hiền hòa hơn. Ah, ở đâu thật tốt, không khí trong lành, tôi nhẹ nhàng hít thở.

Sắp xếp cho A Thành ổn thỏa xong, tôi cùng mấy cô bác hàng xóm lên thị trấn mua một số đồ dùng sinh hoạt cần thiết. Thôn nhỏ này quá cách xa với thị trấn nên trở lên lạc hậu, giao thông lại không thuận tiện. Chỉ một chuyến đi về mà chiếc xe phải lăn qua bao nhiêu ổ gà trên đường khiến tôi chỉ muốn nôn sạch cả mật gan ra ngoài. Về đến thôn, tôi chỉ biết nhăn nhó khó chịu, căn bản không có tâm trí để ý tới A Thành, vừa đặt mình lên giường đã ngủ say.

Thế nhưng nửa đêm, tôi liền bị tiếng gõ cửa làm tỉnh bất giác.

“Trương Thái Phụng! Trương Thái Phụng!”

Là A Thành, tôi nghe tiếng anh gọi ngoài cửa.

Chẳng biết làm sao đành ngồi dậy ra mở cửa. Xuất hiện trước mắt tôi là A Thành đang mặc sơ mi, trong tay cầm bộ đồ ngủ, ánh mắt khó xử nhìn tôi.

“Trương Thái Phụng, anh muốn tắm rửa.”

“Ở đây vốn dĩ đều tắm khô, vì thiếu nước nên trong thôn chỉ có phòng tắm công cộng để dùng, bây giờ cũng đóng cửa rồi, vừa rồi không phải đã đưa anh đến đó rồi sao? Sao anh lại không đi?”

A Thành ghì chặt quần áo vào ngực: “Anh trước giờ chưa từng đến chỗ tắm công cộng, cùng một đám đàn ông tắm như vậy anh cảm thấy không an toàn, lỡ như trượt xà phòng mà té... chẳng khác nào dê con lạc vào bầy sói, có đi không có về.”

Tôi nhìn mặt anh sáng lên dưới ánh trăng, không biết phải nói gì, lúc này cùng tôi đứng trên một mảnh đất, anh rốt cuộc không chịu được khổ ải.

“Anh cũng đến chỗ tắm công cộng đó rồi, nhưng nó quá cũ nát, lại bẩn nữa, bên trong chẳng có ai, anh chẳng có cách nào vào đó tắm!”

Nhưng trong thôn là gì, em từng sống một thời gian dài ở đây, khi đó còn chưa xây nhà tắm công cộng, có khi thậm chí cả nửa tháng còn chưa tắm được một lần.” Tôi nhìn anh ta. Thành thật nói: “Có lẽ anh thực sự không hợp với nơi này, anh nên sớm quay về đi.”

Không ngờ lời này của tôi vừa nói ra, thái độ A Thành lập tức thay đổi.

“Không được! Anh nhất định phải kiên trì! Không tắm thì không tắm! Anh ấy ôm quần áo ngủ nhìn tôi một lượt, “Được rồi, vậy anh về ngủ đây. Em cũng ngủ sớm đi.”

Nói rồi, tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh ấy đã đi mất.

Có lẽ hôm nay thật sự quá mệt rồi, đầu óc tôi mờ mịt cả, A Thành rồi tôi cũng chẳng nghĩ gì thêm, tiếp tục về giường ngủ.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 14+2

Hôm sau tôi khó khăn lắm mới được ngủ nướng thêm một lúc thì lại bị mẹ nuôi đánh thức.

“Phụng à, Phụng, mau thức dậy, mau thức dậy.”

Tôi mặt mũi kèm nhèm, mẹ nuôi lại gấp gáp.

“Thằng bé ở thành phố xảy ra chuyện rồi, làm sao đây?”

Tôi giật mình ngồi dậy.

“Có chuyện gì vậy mẹ?”

Sáng nay mẹ cùng cậu ấy đi cho heo ăn, mẹ thấy cậu ta trắng trẻo sạch sẽ nên kêu cậu ta đi nấu cám heo, mẹ sẽ cho heo ăn, nhưng thằng bé không chịu, đòi tự mình cho heo ăn, kết quả còn chưa vào được đến chuồng heo thì đã nôn hết bữa sáng ra, đến giờ vẫn còn đang nôn kìa.”

Khi tôi thay quần áo xong cấp tốc chạy tới chỗ A Thành, mặt anh ta tái xám đang ôm bụng ngồi trước lối đi, trong tay còn ôm một cái xô xách nước, nhìn thấy tôi chỉ chớp chớp mắt muốn nói gì đó, nhưng lại ôm xô nôn mãi, chẳng khác nào một bà bầu nghén nặng.

Tôi đến bên cạnh nhẹ nhàng giúp anh lấy lại hơi thở.

Anh lại nôn thêm một hồi, sau đó lấy nước súc miệng.

“Trương Thái Phụng, lúc anh thâm trầm nhất đều bị em nhìn thấy rồi, diệt khẩu hoặc là sống cùng anh, em chọn một trong hai đi.”

Tôi trợn mắt nhìn anh ta: “Anh ổn định nhịp thở trước đã.”

Anh gấp gáp nói: “Em đừng nghĩ thể chất anh yếu đuối! Đây, chuyện này không liên quan gì đến thể chất của anh! Thân thể anh cường tráng, tố chất cực kỳ tốt! Em đừng cảm thấy anh thiếu khí thế đàn ông, chẳng qua anh không chịu nổi mùi heo thôi, anh đâu có biết nó kinh khủng đến thế!”

Chắc là nói đến đây anh đã mừng tượng lại mùi chuồng heo, chịu không nổi lại buồn nôn.

“Thật sự là hơi quá, heo sống trong môi trường hôi hám như vậy sao có thể phát triển khỏe mạnh được đây? Anh còn chưa vào đến chuồng heo, mới đứng bên ngoài thôi, một cơn gió thổi qua mà suýt nữa xỉu đi luôn ấy, không thể dùng nước hoa mà trung hòa bớt hay sao chứ?”

Tôi tiện tay lấy ra viên kẹo bạc hà cho anh.

“Ấy, ăn đi này.” Tôi lấy một chiếc khẩu trang lớn đưa cho anh, “Ai bảo anh không chịu chuẩn bị mà đã đi cho heo ăn?”

A Thành lập tức cầm khẩu trang đeo lên.

Sau đó anh ta giương đôi mắt tròn nhìn tôi hồi lâu mới nhẹ nhàng mở miệng: “Bây giờ anh đã hiểu em sống khó khăn thế nào, từ nhỏ đã ở trong hoàn cảnh như vậy, em giỏi hơn anh tưởng rất nhiều, so với những cô gái bình thường, em thật sự rất kiên cường.”

Tôi hơi không tập trung, trải qua những vất vả từ đêm qua tới sáng nay, A Thành đã rã rời rồi. Từ thành phố về đây, một người từng sống mười ba năm ở vùng đất này như tôi đây còn cảm thấy khó thích ứng, đừng nói gì đến một Tổng Minh Thành ngậm thìa vàng trong miệng. Lần này về đây, đến tôi còn mất cả tuần mới điều chỉnh lại được, huống chi là A Thành? Tôi vốn dĩ nên cho anh ấy thời gian để chuẩn bị tâm lý cho tốt. Nếu đổi lại là một người khác, tôi cũng sẽ dành thời gian để đối phương thích ứng.

Thế nhưng đối với A Thành, ngược lại tôi không muốn cho anh chút thời gian nào.

Nếu anh bị dọa mà chạy mất, đến khi đó anh mới cân nhắc lại quan hệ giữa chúng tôi, vậy thì đối với tôi mà nói đó chính là thà đau một lần rồi được giải thoát còn hơn chịu sự dày vò dai dẳng.

Trước anh, tôi chưa từng có một tình yêu nào nghiêm túc, cũng chưa từng thích một ai đến vậy.

Từ lúc bắt đầu, nghĩ rằng anh là người làm nghề đặc biệt, cho đến Nhị Thiếu sau này, tôi đều một mực thích anh, vậy nên mới khiến tôi sợ hãi. Bởi vì anh chưa thể quyết tâm, cũng có thể anh muốn trì hoãn, hoặc suy nghĩ của anh chưa chín chắn, nhưng tôi không đủ sức để tiếp tục chờ đợi một điều gì đó trong vô vọng.

Tôi vốn dĩ cho rằng đó là cách làm của lý trí, dùng một khoảng thời gian ngắn để nhìn rõ độ nông sâu trong tình cảm của đối phương, xem người ta có bao nhiêu thành ý với mối quan hệ này.

Thế nhưng đứng trước giây phút này, tự mình lại buồn không nguôi. Tôi sợ anh cứ thế rút lui, tôi sợ anh cứ thế mà rời đi. Khoảnh khắc này, tôi tự mình hận mình, tại sao không cho anh thêm thời

gian? Tại sao cổ tỏ ra như không có gì? Tại sao anh vừa có chút dũng khí để đến tận đây, tôi lại đem những mâu thuẫn kia bày ra trước mặt anh.

Sắc mặt A Thành không tốt lắm nhưng anh lại nói với tôi bằng giọng điệu nhẹ nhàng.

“Trương Thái Phụng, giờ anh mới phát hiện, trước đây tuy anh biết em từng bị bắt cóc đem bán, nhưng lại chưa từng trải nghiệm cuộc sống này, thật sự không thể nào tưởng tượng ra được.”

“Hả? Sao vẻ mặt em thế lương vậy?” anh nhìn tôi, ngừng lại một hồi, “Tại sao lại không vui? Cảm thấy không có ý nghĩa hả? Hoàn cảnh sống khốn khó em từng trải qua nay lại phơi bày trước mặt anh, nên không vui sao?”

“Anh thật ngốc.”

Trong lúc ông tôi rồi bời, A Thành lại cười.

“Có câu: Phụ nữ bước vào tình yêu thì lý trí trở nên yếu thế. Thực ra, đàn ông cũng vậy thôi – nên đương nhiên là anh ngốc rồi.”

Tôi cố gắng nhin cười, làm mặt căng thẳng: “Đừng thuận miệng nói linh tinh, nghiêm túc một chút đi.”

Anh vẫn tiếp tục trêu tôi: “Em cứ như vậy, anh lại càng đau lòng. Trên đời có những lúc thật kỳ lạ, thật không thể ngờ, bao nhiêu năm như vậy, lúc anh ở nước ngoài hưởng thụ cuộc sống, bạn gái tương lai của anh lại ở nơi này cho heo ăn, mà hai chúng ta với hoàn cảnh sống khác biệt như vậy lại có thể gặp nhau, có lẽ đời này anh đã gặp được kỳ tích tốt đẹp nhất rồi.”

Hửm? Những câu phía sau sao có chút không đúng nhỉ, không phải là cuộc sống của chúng ta khác biệt lớn như vậy, cho nên chúng ta không thích hợp sao? Sao lại thành ra đáp án như thế kia?

A Thành dường như hơi xấu hổ: “Em đang nghĩ gì vậy? Cho rằng anh sẽ cảm thấy, ah, quả là không phải người có cùng chí hướng với em, sau đó bị mùi hôi thối của chuồng heo này, rồi cả việc không có nước tắm hù dọa chạy mất hả? Tống Minh Thành anh đời này chưa từng làm việc nửa chừng bỏ dở. Hơn nữa, trải nghiệm cuộc sống em từng sống có gì là không tốt. Tuy thân thể anh chịu tổn thương, nhưng tâm hồn anh lại gần em thêm một chút.”

Có lẽ cảm thấy đeo khẩu trang nói chuyện không thuận tiện, A Thành đã gỡ khẩu trang ra. Lúc này anh nhìn tôi, sắc mặt tuy xanh xao nhưng ánh mắt lại rất chân thành.

Tôi định đáp lại anh, không ngờ một cơn gió thổi qua, mùi nồng nàn trong chuồng heo lại tràn tới.

A Thành vốn dĩ định nói thêm mấy câu bày tỏ chân tình, nhưng vì cơn gió này, tay anh lập tức buông rơi tất cả mà ôm lấy xô nôn tiếp.

Tiếp đó anh quệt mũi, ngẩng đầu lên không quên tỏ rõ lập trường bản thân.

“Đây chính là điển hình của việc thân thể ở địa ngục, trái tim ở thiên đường! Trương Thái Phụng, gặp được một người đàn ông như anh, em phải biết quý trọng đó!”

Nói rồi liền không nhịn được, người đàn ông điển hình ấy liền nôn tiếp.

Thế nhưng điều tôi không ngờ đến là, A Thành cứ thế nôn rồi lại nôn, nhưng khả năng thích ứng mạnh mẽ đã giúp anh hòa nhập rất nhanh.

Đến nay, tay chân nhanh nhẹn, thân thể dẻo dai, mỗi ngày đều thức dậy từ sớm, cắt rau, nấu cám heo... Mỗi ngày lúc tôi thức dậy thì anh đã hoàn thành một việc. Giờ thì anh đã quen thuộc với mùi trong chuồng heo, khẩu trang cũng chẳng cần đeo nữa.

Hơn nữa, có lẽ anh thật sự có đầu óc kinh doanh, chuyện nuôi heo này cũng không ngoại lệ. Sau lần đầu tiếp xúc không mấy vui vẻ với đám heo, anh ngưng một thời gian, không tiếp tục cố công đến đó nữa, ngược lại ôm về một đống tài liệu nuôi heo, một mình đóng cửa nghiền ngẫm mấy ngày.

Lúc bước ra đã có tia hi vọng.

Dọn dẹp chuồng heo, vệ sinh và thông gió, cho heo ăn, anh biến mọi thứ thành hệ thống, đến chuồng heo và nuôi heo cũng được anh làm thành quy trình để quản lý. Điểm ưu việt nhất của quy trình này là chính là không kén người, dù là người chưa từng nuôi heo, chỉ cần dựa theo từng bước trong quy trình thì đều thuận lợi. So với việc vốn dĩ mọi khâu chỉ do một người chịu trách nhiệm, A Thành đã chi tiết hóa từng bước, mỗi người chỉ phụ trách một bước nhỏ trong chuỗi công việc nuôi heo này. A Long nghỉ hè về nhà, dưới sự chỉ đạo của A Thành đã có thể tham gia dây chuyền nuôi heo hiệu suất cao này.

“Chị, anh Thành thật giỏi! Em cảm thấy trên đời này chẳng có việc nào anh ấy không làm được! Mẹ nói cơm chưa hôm nay cũng do anh Thành nấu, quả thật rất ngon! Máy con heo đó, vốn dĩ chẳng cách nào nuôi lớn, bây giờ qua tay anh Thành đều trở nên béo tốt,

trong thôn có mấy kẻ phá phách cũng đến xem, liên tục hỏi em số heo này khi nào mới xuất chuồng được.”

A Long về nhà nhìn thấy mọi thứ liền không ngừng khen tặng A Thành.

Cũng may có anh Thành, anh ấy học rộng hiểu nhiều, mấy cây táo chua mọc khắp sườn núi, chúng ta cũng từng tìm chuyên gia đến xem, người nào cũng nói không có khả năng phát triển kinh tế, vì quá chua, không ai ăn. Nhưng anh Thành đã biến chứng từ phế vật thành bảo vật! Chúng ta làm sao ngờ tới táo chua còn có giá trị làm thuốc! So với việc gia công thành thực phẩm thì việc bán cho các xưởng sản xuất dược liệu, chúng ta còn kiếm được nhiều tiền hơn!”

Lúc đầu làm chuyện gì cũng qua loa sợ khổ sợ mệt, đến nay lên được phòng khách xuống được nhà bếp, tôi nhìn bóng dáng người đang được khen tặng ở phía xa, tâm trạng phức tạp. Từ chuyện ban đầu người trong thôn nhìn anh ấy với ấn tượng “một tên thiếu gia từ thành phố đến trải nghiệm cuộc sống” đến nay, lớn nhỏ già trẻ trong thôn đều không ngớt lời khen ngợi “thằng bé chăm chỉ”. Tôi vốn chẳng ngờ đến A Thành lại kiên trì như vậy. Dù khổ sở mấy, anh đều dí dỏm hài hước, vui tươi tích cực.

Tôi nhìn anh. Vẫn là khuôn mặt đó, làn da chỉ đen hơn một chút, thân thể cũng rắn rỏi, khỏe mạnh hơn. Các cô gái trong thôn thỉnh thoảng gặp anh trên đường, ánh mắt không khống chế nổi sự e thẹn, len lén nhìn sang. Mà theo đà lan truyền, việc A Thành nuôi heo và “kì tích” kêu gọi những nhà giàu trong thôn ngày một mạnh mẽ, những người quen biết hoặc muốn quen biết anh càng nhiều lên, đương nhiên, chủ yếu vẫn là những cô gái chưa chồng.

Còn không phải sao, lúc này A Thành vừa kiểm tra một vòng chuồng heo xong, liền có cô con gái thôn trưởng là Vương Miêu Miêu xuất hiện đưa cho chiếc khăn và canh đậu xanh.

“Anh Thành, canh đậu xanh này em đã cho thêm nước ép bạc hà của nhà tự trồng, tuy ở đây không có tủ lạnh, nhưng em đã để bình canh đậu xanh này vào nước giếng để ướp lạnh, anh mau uống đi, đồ nhiều mồ hôi quá, cẩn thận kéo bị cảm đó.”

A Long cũng nhìn thấy cảnh này, trong lòng ngạc nhiên: “Chị, Vương Miêu Miêu làm sao vậy? Vốn dĩ cô ấy nói trong thôn này em là người đẹp trai nhất, về sau nếu không phải là em thì sẽ không lấy chồng, chờ em học xong đại học sẽ về kết hôn với cô ấy. Sao mới có một kỳ mà cô ấy đã chẳng thèm nhìn mặt em nữa vậy.”

Thằng bé nhìn Vương Miêu Miêu đang tươi cười ngọt ngào nói chuyện với A Thành: “Hơn nữa cô ấy như vậy, chẳng lẽ là có ý với anh Thành?”

Nó kéo tay áo tôi: “Chị, anh Thành và chị chẳng lẽ không phải một đôi ư? Sao chị không sang đó hỏi han quan tâm anh ấy? Dung túng cho người khác chen ngang như vậy à? Chị xem anh Thành tốt như thế, vì chị mà phải đến tận thôn chúng ta, chị đừng ngại biểu hiện, nếu chị xấu hổ, để em giúp cho!”

Tôi nhìn khuôn mặt thành thật của A Long, có chút dự cảm không hay, thế nhưng tôi còn chưa kịp phản ứng, thì A Long đã mở miệng hét lớn về phía A Thành và Vương Miêu Miêu.

“Anh rồ, chị hai không khỏe, anh mau lại đây đi!”

Thằng bé này gần đây khỏe thật đấy, từ “anh rể” này còn vang vọng khắp nơi. Cứ thế không chỉ A Thành và Vương Miêu Miêu mà đến mấy nhà hàng xóm khác cũng nghe thấy.

“Trương Thái Phụng, em không khỏe ở đâu? Hửm? Có cần nằm nghỉ một lát không? Có chuyện gì vậy?”

A Thành nghe được tiếng gọi đó, liền bỏ lại Vương Miêu Miêu, sải bước chạy về bên này, đưa tay sờ vào trán tôi, cảm thấy nhiệt độ bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Qua tiếng gọi của A Long và ánh mắt ghen tị của Vương Miêu Miêu, lại thấy A Thành trước mặt, mặt tôi liền đỏ ửng lên.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 14+3

A Thành nhìn tôi, rồi lại nhìn A Long, hình như đã hiểu ra nỗi nụ cười rất tươi.

“Anh rể? Xem ra vị trí của anh đã tăng lên rồi, Trương Thái Phụng, là em nói A Long gọi anh như vậy phải không? Có phải em muốn con gái chưa chồng khắp thôn này biết được anh là người nhà em, muốn bắt nạt anh hả?”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta: “Trong thôn này, anh muốn ai thì đi tìm người đó đi!”

A Thành lại cười: “Giống như trong tiểu thuyết em viết ấy hả, cái gì mà miệng nói vậy, trong lòng lại nghĩ khác? Em xem em, còn nắm tay anh thì nói anh làm sao đi tìm người khác?” Nói xong anh thuận thế ôm tôi vào lòng.

Sau đó anh vui vẻ vuốt tóc tôi, xuôi xuống vành tai, nhẹ nhàng hôn tôi.

“Được rồi, anh là người nhà em rồi. Anh mới không thèm nhìn người khác đó.”

“Còn nữa, mấy ngày trước anh hi sinh nhan sắc đi tìm vốn đầu tư, một thời gian nữa sẽ có các xí nghiệp đến tham gia và hỗ trợ các máy móc cũng như sản phẩm nông nghiệp, ngoài ra, giá trị thương mại của táo chua cũng được khai thác, anh sẽ tìm cách thiết lập sơ

bộ dây chuyền sản xuất; về chuyện nuôi heo, bây heo này năm nay chắc chắn sẽ xuất chuồng, không những con nít trong thôn mà đến người dân cũng sẽ có thịt heo ăn.”

A Thành trù mền nhìn tôi.

“Trương Thái Phụng, hai chúng ta cũng ở đây được một thời gian rồi, công chuyện trong thôn cũng đã đi vào quỹ đạo, rất nhiều việc anh đã giao lại cho A Long và Vương Miêu Miêu, chờ khi các thiết bị nông nghiệp nhập về, mọi người sẽ học cách dùng, khi đó chúng ta cũng hết việc để làm. Giai đoạn đầu bỏ công sức như vậy là ổn rồi, những thứ về sau, chúng ta cũng nên từ từ buông ra.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Ý của anh là?”

“Ý của anh là, khi nào em mới theo anh trở về? Anh biết lúc trước em trốn tránh anh, một phần vì cống hiến cho thôn, một phần vì muốn lánh mặt khỏi giới truyền thông, nhưng đến giờ, chuyện đó cũng đã dần qua đi, chẳng lẽ em định ở lại đây cả đời sao? Còn nữa, khi nào em mới chịu về gặp gia đình anh? Anh vì em mà phiêu dạt ở thôn này cả mấy tháng trời, trong nhà mà biết anh xuống cấp như thế này, em phải chịu trách nhiệm đấy! Chẳng lẽ để anh một mình cô đơn trở về cho họ cười chê sao?”

Tôi hơi do dự. Thực ra, ở trong thôn được một thời gian rồi, trừ chuyện khó thích ứng lúc đầu, về sau mỗi ngày đều lao động cần mẫn, vô cùng bận rộn. Tuy cuộc sống vật chất không bì kịp thành phố, nhưng nơi này lại đơn giản, thiết thực, không có đua tranh, đấu đá, không có giả tạo chiêu trò, một người như Vương Miêu Miêu kia cũng có thể đổ kị một cách bộc trực, đơn giản, thẳng thắn, không có tâm địa, âm mưu.

A Thành thấy tôi không trả lời liền trở nên sốt ruột: “Trương Thái Phụng, em định không quay trở về thật à? Như thế sao được! Phía truyền thông sắp viết bài về việc anh cam tâm tình nguyện vì em mà về nơi nông thôn này, bây giờ một mình anh lẻ loi trở về thì làm sao tồn tại trong xã hội này được nữa!”

“Sắp sửa viết bài? Vậy tin tức là do anh tiết lộ phải không, để người ta cố ý đăng sao?”

“Đúng vậy! Vậy thì có làm sao, em cũng đã dùng đến chức danh “anh rể” để đối phó với anh, anh cũng phải chuẩn bị trước gì để tự vệ, hơn nữa, anh biến mất lâu như vậy, những người hậu thuẫn anh cũng sốt ruột lắm rồi. Bây giờ tin đồn ngập trời, có người nói anh bị tai nạn xe cộ, biến thành người thực vật, bỏ lại thị phi sau lưng mà xuất gia tu hành, còn nói năng lực đàn ông của anh có vấn đề nên đã ra nước ngoài trị liệu, kiểu gì cũng có, anh phải trốn thôi!” A Thành thành thực thừa nhận, lại nhìn tôi chớp chớp mắt, “Hơn nữa, Trương Thái Phụng, đẹp trai cỡ như anh đây, nếu vẫn chưa có ai tuyên bố quyền sở hữu thì chiến tranh giữa phụ nữ sẽ bùng nổ đó! Em ngoài chuyện nuôi heo làm giàu thì còn phải giúp nữ giới tránh cuộc nội chiến này cũng là sứ mệnh cao cả đấy.”

“...”

“Tóm lại em hãy suy nghĩ thêm đi, haizz, lại đến giờ đi cho heo ăn rồi, anh đi đây!”

Cũng thật trùng hợp, anh ấy đi chẳng bao lâu, tôi lại đón tiếp thêm một vị cố nhân.

Lúc Marvel đứng trước mặt, tôi thật sự không cách nào tin nổi anh ấy có thể lặn lội đường xa đến tận thôn nhỏ này.

Tuy mệt mỏi nhưng tinh thần và sắc mặt anh ấy tốt hơn rất nhiều so với thời gian ở Los Angeles.

Anh chỉ tùy tiện sách theo một ba lô nhỏ, mỉm cười nhìn tôi.

“Văn Học, lâu rồi không gặp em.”

Tôi ngạc nhiên hơn hở chạy đến vỗ vai anh: “Sao lại đến tận đây? Cũng không thèm báo trước với em.”

Từ sau khi bị liên lụy vào sự kiện “Bạch Đình”, tôi không muốn truyền thông có cơ hội khai thác thông tin nên càng tránh né, chấm dứt hoàn toàn liên lạc với Marvel. Chuyện sau này dần dần cũng theo ý tôi, những đàm tiếu về Marvel cũng lắng xuống, thời gian sau đó nữa, tôi trốn về thôn nuôi heo. Ở đây tín hiệu không tốt, nên trừ A Lâm ra, tôi gần như cắt đứt với cả thế giới.

Lúc này Marvel với dáng vẻ vui tươi đứng trước mặt, tôi thực sự vô cùng cảm kích. Thế nhưng tất cả những lời muốn nói cuối cùng chỉ còn lại một câu: “Gần đây anh khỏe không?”

“Xin lỗi, những chuyện trước đây đều là lỗi của em, khiến anh gặp không ít phiền phức.”

Marvel ngược lại chẳng hề để tâm: “Không sao cả, thực ra anh nên cảm ơn em mới đúng, cảm ơn em đã giúp anh nhìn rõ bộ mặt của rất nhiều người bên cạnh, qua chuyện lần này, cũng coi như đoạn tuyệt với mấy mối quan hệ không chút giá trị.”

Tôi vừa nói, vừa đưa Marvel vào trong gian nhà duy nhất tạm coi được.

“Em đi nấu chút nước nóng.” Tôi hơi khó xử, “Điều kiện ở đây không được tốt lắm, anh đừng để ý nhé.”

Marvel vừa vào phòng đã nhìn quanh một lượt, thái độ có chút cẩn trọng và yên lặng.

“Thì ra đây là nơi em từng sống.” Anh nhìn nền đất không mấy bằng phẳng, ánh mắt ngơ ngẩn.

Tôi bưng nước lên cho anh: “Sao lại đến nơi này?”

“Anh sắp đi Mỹ rồi.”

“Hửm?”

Marvel nhìn tôi, giọng nói nhẹ nhàng nhưng có chút lo lắng.

“Văn Học, anh sắp đi Mỹ rồi, cũng sẽ không quay về nữa. Chuyến bay ngày kia đó.” Anh nhìn sâu vào mắt tôi, lặp lại một lần nữa.

“Tuy cuộc thi ở Los Angeles anh không thể tham gia, nhưng có lần anh tình cờ đánh đàn trong một nhà hàng, một người trong giới dương cầm đã nghe thấy, ông ấy liên lạc với anh, có ý muốn nhận anh làm học trò, cho nên sau này anh sẽ phát triển ở Mỹ.”

Tôi nhìn Marvel, bao nhiêu cảm xúc trộn lẫn, anh cười nói: “Em đừng như vậy, đâu phải đi vào chỗ chết chứ. Anh sẽ chú tâm phát triển sự nghiệp ở Mỹ, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không về nước. Nhưng nếu em muốn gặp anh, anh vẫn có thể xuất hiện.”

Tôi vừa định nói thì tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn.

“Là điện thoại của A Lâm.” Tôi nhìn điện thoại, cười với Marvel, “Xin lỗi, anh đợi một chút nhé, tín hiệu ở đây không được tốt, không biết A Lâm có chuyện gì gấp không.”

Marvel gật đầu.

Thế nhưng vừa nhận điện thoại thì tôi đã hối hận. Tôi lại quên mất A Lâm là người không có chuyện thì không tìm đến, cuộc điện thoại này lại chỉ là một cuộc nói chuyện phiếm.

“Văn Học à, tớ nói cậu nghe, Marvel và Văn Âm đã chia tay rồi! Tớ vừa nhận được tin nội bộ! Ahahahah! Marvel cuối cùng đã cải tà quy chính, trở lại làm người, ahahahah! Nhưng Văn Âm đúng là quá quan trọng địa vị, khi đó Marvel đang bị dư luận tấn công, lại thêm việc không thể tham gia cuộc thi ở Mỹ, con bé bị phát triển sự nghiệp của bản thân liền chủ động đề nghị chia tay! Nhưng chuyện ấy đối với tớ lại chẳng khác nào trong họa có phúc nhỉ? Ha ha, tuy rằng thực tế là Marvel bị người ta bỏ nhưng sao tớ thấy vui thế này?”

Có lẽ A Lâm đang phẫn khích quá mức trước tin tức Marvel độc thân trở lại, thế nên chất giọng cô nàng trong điện thoại cũng đặc biệt lớn, ngay cả loa ngoài không cần mở thì âm lượng đó cũng đủ để Marvel nghe rõ từng câu từng chữ.

Tôi hơi khó xử.

A Lâm cực kì kích động: “Ây da, tốt quá rồi! Cậu có còn nhớ năm ngoái chúng ta cùng đi xem quẻ không, quẻ nói năm nay tớ có vận đào hoa. Cậu thấy đúng không! Cậu có A Thành của cậu, anh ấy đối với cậu cũng rất tốt, vì cậu mà người thừa kế đời thứ hai cũng biến thành trùn nuôi heo rồi; bây giờ Marvel cũng độc thân trở lại, phải

chẳng mùa xuân của tớ cuối cùng cũng đến rồi không? Cậu nói xem nửa cuối năm này chúng ta có thể tổ chức được một lễ cưới bốn người không, sau đó bốn người cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật nữa? Ha ha ha!”

Tôi ra sức ấn chặt loa, hắng giọng: “Để sau, tớ cúp máy trước đây nhé!”

Lúc quay lại nhìn Marvel, tôi mất hết cả tự tin, chỉ đành gượng cười: “A Lâm thật biết nói đùa, anh đừng coi đó là thật nhé.”

Marvel lại đáp trả bằng một câu khác: “Tổng Minh Thành? Cậu ta cũng ở đây à?”

Tôi gập đầu.

Nét bất ngờ thoáng lướt qua trên khuôn mặt Marvel, lúc sau ngẩng đầu lên, anh lại nở nụ cười tươi thườnɡ trực.

“Như vậy cũng tốt.” Anh nhìn tôi, ánh mắt mơ hồ.

Sau đó lại cười: “A Lâm nói không sai, anh và Văn Âm đã chia tay rồi.”

So với việc anh ấy thẳng thắn thừa nhận, tôi lại càng mong anh ấy đừng nhắc tới chuyện này. Tuy tôi cũng cảm thấy Marvel và Văn Âm không hợp nhau, nhưng vì bảo vệ bản thân mà đơn phương cắt đứt quan hệ, điều đó sẽ là một cú đánh mạnh vào lòng tự tôn của Marvel.

“Vốn dĩ bọn anh ở bên nhau chính là một sai lầm.” Marvel lạnh lùng nói, “Cô ấy chủ động muốn chia tay anh, thực ra đối với anh lại

chính là một sự giải thoát, cho nên em không cần tỏ ra thương cảm như thế.”

Nghe anh ấy nói vậy, lòng tôi mới nhẹ hơn một chút: “Thực ra em cũng cảm thấy rất kì lạ, lúc trước rõ ràng anh từng nói không thích Văn Âm, chẳng hiểu sao đột nhiên hai người lại quen nhau, em cũng không ngờ tình cảm của đàn ông cũng biến đổi nhanh như vậy. Khi đó tại sao anh lại quyết định quen con bé?”

Marvel uống một ngụm nước, ngón tay mân mê thành li, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ: “Em hãy xem như anh vừa trải qua một giấc mơ đi. Cuộc đời mỗi người đều có những thăng trầm, nhưng cuối cùng có thể trở lại con đường đã chọn thì đó cũng là chuyện tốt rồi.”

Nhận ra sự né tránh của Marvel, nên tôi cũng không hỏi thêm: “Để em đi rửa chút trái cây cho anh.”

Lúc đem đĩa trái cây quay trở vào, tôi liền bị chặn đường.

“Trương Thái Phụng, sao anh ta lại ở đây?” A Thành mang về mặt bất bình xuất hiện trước tôi, “Anh ghét nhất loại đàn ông tâm hồn mong manh dễ vỡ thời đại mới này đây! Người ta đang lúc tất bật nuôi heo, mặt mày nhem nhuốc, khí thế không còn, thì kẻ được bao nuôi ăn sung mặc sướng kia lại xuất hiện! Muốn tranh giành cái gì đây! Cũng may A Long đã báo tin để anh có sự chuẩn bị trước đây!”

Nói hết một tràng với giọng phẫn nộ ấy, A Thành liền rút ra một bó bách hợp.

“Dám khoét chân tường của anh!” Trên mặt anh ta xuất hiện niềm vui của kẻ sắp đi báo thù, “cũng may Vương Miêu Miêu lúc trước

theo đuổi anh, mỗi lần cô ta đều muốn hẹn anh đến chỗ có bách hợp dại nở rộ, tuy anh không đi nhưng cũng biết được ở đâu đó có bách hợp! Khi đó anh có cảm giác càng nhìn càng thích bách hợp, thì ra đó lại chính là vũ khí lợi hại giúp anh trị tên đàn ông yếu đuối này.”

Anh ấy tay cầm bóng bách hợp, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, chuẩn bị quyết một trận sống chết với kẻ địch.

Tôi liền ngăn anh ấy lại.

“Anh bỏ hoa xuống trước đã. Marvel chỉ là một người bạn của em, không phải loại ăn bám như anh nói đâu. Ngày kia anh ấy phải đi Mỹ, về sau chắc cũng không trở lại nữa, lần này chỉ là muốn đến tạm biệt em thôi.

A Thành nghe được câu này liền buông hoa trên tay xuống.

Khi tôi đưa anh ấy đến trước mặt Marvel, vừa đặt móng ngời xuống anh ấy lập tức hỏi: “Nghe nói anh sắp đi Mỹ hả? Sau này cũng không quay về nữa? Anh có chắc chắn là sẽ không quay về không?”

“...”

Nghe những lời này xong, Marvel tuy có vẻ lúng túng, nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Có lẽ câu trả lời này đã xóa tan sự cảnh giác của A Thành, nên tiếp đó thái độ của anh đối với Marvel liền trở nên cực kỳ tốt đẹp.

“Ày, ngày kia anh bay rồi phải không? Hay là tôi và Văn Học cùng đến sân bay tiễn anh nhé?”

Tôi tuy rằng kinh ngạc nhưng nghĩ kỹ lại thì, đúng là như vậy, lần này chia tay, sợ rằng sau này chẳng còn gặp lại, nghĩ vậy tôi liền gật đầu: “Lâu rồi em chưa trở về thành phố, có lẽ cũng đến lúc về xem sao.”

Đêm đó Marvel ở lại trong thôn, mà A Thành hiềm hoi lại chịu chia sẻ giường với anh ấy.

Buổi tối trời hơi lạnh, đem hai chiếc chăn đến cho họ.

Bước vào phòng đã không thấy Marvel đâu, chỉ còn A Thành một mình một giường, vừa dọn giường vừa ngân nga một bài hát không thành điệu, thỉnh thoảng còn tự lẩm bẩm.

“Canh chừng người, canh chừng người, chỉ có thể ngủ cùng ta, ta mới yên tâm, người mới không cách nào nửa đêm canh ba đi khoét chân tường, hơ hơ hơ, hơn nữa phải tự tay tiễn người đến Mỹ, như vậy ta đây mới có thể an lòng, hơ hơ hơ hơ. Yeah! Cố lên!”

....

Cảnh tượng này ngoài sức tưởng tượng của tôi... tôi thật không dám nhìn... nhẹ nhàng đặt chân xuống, liền lén ra khỏi cửa chạy mất.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Anh Sẽ Luôn Ở Bên Em!

Sau khi nói chuyện với mẹ nuôi và A Long, cả hai đều rất ủng hộ việc tôi quay về. Tôi gọi cho A Lâm, báo cho cô ấy biết chuyện Marvel sắp đi Mỹ, cô ấy tỏ ra rất đau lòng, nhưng có lẽ gần đây bên cạnh lại xuất hiện trai đẹp nào đó nên cũng không đau khổ quá mức, tiếp đó nghe tin tôi sắp trở về, cô ấy liền phấn chấn trở lại.

“Ấy, cuối cùng cậu cũng chịu trở về, tớ ở đây sắp buồn chán đến chết rồi đấy, quanh tớ toàn những người tệ nhạt thôi.” Có thể nhận ra cô ấy đã lấy lại hứng thú rồi, “Còn nữa, còn một chuyện là, cậu về rồi có định gặp mẹ cậu không? Tớ thấy bà ấy cũng đáng thương lắm, ngày nào cũng hỏi thăm tớ về tung tích của cậu, cậu sống có tốt hay không. Cả chiếc chìa khóa kia nữa, lúc đưa cho tớ bà ấy nói lần đó khi cậu suýt gặp nạn, bà ấy kéo cậu từ trong xe ra, sau đó đã lấy nó đi, nhưng chiếc chìa khóa này vốn dĩ thuộc về cậu, chỉ là chưa tới lúc thôi. Cậu tự xem rồi định liệu, bất kể cậu quyết định thế nào, tớ vẫn sẽ ủng hộ cậu.”

Lòng tôi chùng xuống, có lúc thần kinh A Lâm không bình thường nhưng cô ấy lại là người bạn hiểu rõ tôi nhất.

Sau khi quyết định quay về, tôi và A Thành bắt đầu bàn giao một số công việc, cũng may có lẽ A Thành đã có dự định từ sớm nên mọi chuyện diễn ra khá thuận lợi. Chúng tôi thu dọn xong mọi thứ rồi cùng Marvel trở về thành phố.

Chỉ vừa mới vài tháng trước, tôi vẫn còn là một thành viên trong cộng đồng những người theo đuổi danh lợi ở nơi phồn hoa này, nhưng bây giờ nhìn lại, cuộc sống đó dường như đã rời khỏi tôi.

Đèn đường sáng tối cũng giống như tâm trạng tôi lúc tỏ lúc mờ. Tình cảm của tôi đối với thành phố này quá phức tạp, những hoang mang mơ hồ của một thời niên thiếu, những suy nghĩ toan tính của những ngày tôi cố sức hòa nhập, những suy nghĩ giả tạo về việc tôi đã hoàn toàn thích ứng với nơi này, cùng với những đổ vỡ, va vấp, tất thảy chỉ đem lại cảm giác xa lạ.

Đây là thành phố chứng kiến tuổi xuân của tôi, chứng kiến những tranh đấu và sự trưởng thành của tôi.

Nhưng dường như trái tim tôi vẫn chưa rũ bỏ được tất cả, những ký giả điên cuồng và những người chỉ trở đòn đại về tôi không lâu trước đây, tôi vẫn chưa thể quên đi. Ngay cả những tháng ngày ở trong thôn nhỏ khiến trái tim tôi bình yên, cho tôi dũng khí, nhưng vào thời khắc này, tôi cũng không chắc mình đã sẵn sàng đối mặt với tất cả hay chưa.

Trong lúc tôi do dự và sợ hãi, một bàn tay nắm chặt lấy tay tôi.

Là A Thành. Anh ngồi cạnh tôi, đôi mắt dịu dàng nhìn tôi nở nụ cười. Lòng bàn tay anh ấm áp, cho tôi một sự an ủi vô hình, bất kể là ở đâu hay ở nơi nào, anh vẫn luôn là anh.

A Thành nhìn vào mắt tôi, anh lặp lại: “Tất cả sẽ ổn thôi, anh sẽ không để em phải chịu tổn thương nữa.”

Trên đường đưa Marvel ra sân bay, A Thành luôn nắm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau giống như không cho phép tôi rời đi.

một giây phút nào nữa. Lúc Marvel quay lại, thoáng thấy đôi tay nắm chặt của chúng tôi, anh nở nụ cười nói với A Thành: “Anh chăm sóc tốt cho Văn Học nhé.”

“Đương nhiên rồi.” A Thành nắm tay tôi càng chặt hơn, đáp lại Marvel bằng một nụ cười, “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, không để cho người khác có cơ từ nước ngoài trở về đâu.”

Marvel đang định nói tiếp, nhưng khi nhìn thấy ai đó, anh hướng về người kia cười rồi đưa tay vẫy.

“Ở đây!” Marvel gọi với ra.

Tôi quay đầu lại nhìn, người đang đứng đó chính là Brian.

Ông ta có lẽ sớm đã nhìn thấy tôi, lúc này đang xách hành lý đứng ở nơi đó, ánh mắt chưa từng rời khỏi tôi.

Tôi không ngờ sẽ gặp lại ông ấy ở đây, trong lúc hoảng loạn bất giác lùi lại mấy bước. A Thành nhận ra sự khác lạ đó, đưa tay vịn chặt bờ vai tôi, kéo tôi dựa vào người anh.

Marvel không phát hiện ra sự khác lạ của tôi, anh qua đó đón lấy hành lý trên tay Brian, có lẽ nhìn thấy học trò của mình đang đi tới, Brian mới lấy lại sự tỉnh táo, giấu đi chút biểu cảm phức tạp trên khuôn mặt, cúi đầu bước về phía Marvel.

“Vị này chính là ân sư của anh – Brian.” Marvel đưa Brian đến trước mặt tôi và A Thành, “Văn Học chắc đã biết rồi. Lần này ông ấy sẽ cùng anh về Mỹ.”

Thần thái Marvel rất điềm nhiên, A Thành tuy nhận thấy cả người tôi căng lên nhưng vì không biết nội tình nên cũng tự nhiên, bình

thần.

Nghĩ cũng đúng, đối với thân thể cũng như kẻ đứng sau thao túng trận phong ba mang tên “Bạch Đình” này, hai người bọn họ có lẽ đều không nắm rõ. Tôi cũng mừng vì họ không biết gì cả.

Thế nhưng Brian và tôi lại biết quá rõ về nhau. Ông ta nhìn tôi, mấy tháng không gặp, ông ta từ một nghệ sĩ nho nhã phong độ, nay lại trở thành một người đàn ông thần sắc nhợt nhạt, bi thương.

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi và người cha ruột thịt của mình đối mặt với khoảng cách gần như vậy.

“Văn Học, mấy tháng nay cháu có khỏe không?”

Tiếng ông khàn đục, thiếu tự nhiên, câu này nói ra, lọt vào tai người khác chẳng qua chỉ là một lời thăm hỏi khách sáo, nhưng với tôi và ông thì khác, đều hiểu rõ hàm ý trong câu nói này.

Tôi nhìn ông, chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp ông trong tình cảnh này, Trước đây tôi cũng từng tưởng tượng về một cuộc gặp tôi sẽ dùng tất cả những lời lẽ cay độc để trút lên người ông. Tôi hận ông vì đã xuất hiện quá đột ngột, sau đó đang tâm phá hoại hoàn toàn cuộc sống bình yên của tôi.

Thế nhưng lúc này đây, nhìn ông ta, tất cả những hận thù sâu sắc nhất trong tôi bỗng nhiên biến mất, không còn dấu vết nào nữa. Lúc này trong mắt tôi, ông ta chỉ là một người đàn ông trung niên bình thường, một người từng mất đi giấc mơ, sự nghiệp và tình yêu, vì hận thù che mắt, mà làm tổn thương đứa con gái ruột duy nhất của mình.

Tôi trầm ngâm nhìn ông ta, suốt cuộc đời này, có lẽ tôi không thể nào đối xử với ông ta như một người cha thực thụ, và lúc này tôi quyết định, mình sẽ không hận ông nữa.

Brian thấy tôi không đáp, nên chuyển chủ đề: “Lần này tôi cùng Marvel về Mỹ, có lẽ sẽ không trở lại đây nữa.”

Nghe ông ta nói vậy, Marvel hơi ngạc nhiên: “Thầy, không phải thầy nói trong nước còn có việc chưa giải quyết xong, có thể sẽ ở lại một thời gian, sao lần này, thầy lại nói không trở lại nữa?”

Brian nhìn tôi, cắn răng đáp: “Đúng vậy, sẽ không trở lại nữa, vì thầy phát hiện ra sự trở về của thầy chẳng giải quyết được gì, hơn nữa còn phản tác dụng, nhưng thầy không hi vọng mọi chuyện sẽ tiến triển theo hướng đó. Trước đây thầy từng làm sai nhiều chuyện để đến ngày hôm nay không cách nào giải quyết được, thậm chí còn biến mọi thứ thành tai họa. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ thầy chút lui mới là cách tốt nhất.”

Nói xong, Brian nhìn tôi và A Thành, nét mặt phức tạp, có thể thấy rõ ông ta đang cố khống chế tình cảm, nhẹ giọng nói: “Ở tuổi này của tôi, nếu như có con gái, có lẽ cũng đã lớn bằng Văn Học.” Nói xong, ông quay sang cười với A Thành, “Chăm sóc tốt cho cô ấy. Chúc hai người hạnh phúc.”

“Cũng đến lúc rồi, chúng tôi phải vào đây.”

Nói hết lời, Brian đưa tay về phía A Thành, hai người bắt tay nhau. Brian đưa tay về phía tôi, dùng ánh mắt van nài nhìn tôi, tôi trì hoãn một lát, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

Đó là một sự tiếp xúc cực kỳ ngắn ngủi giữa hai bàn tay, chỉ trong một thoáng, tôi liền rút tay mình lại.

Ông ta thất vọng đến mức gần như rơi nước mắt.

Bắt tay với Brian xong, Marvel cũng bước tới, trao cho tôi một cái ôm thân thiện, anh ấy còn đặt một nụ hôn lên trán tôi.

“Văn Học, em mãi mãi là người bạn đặc biệt nhất của anh, đặc biệt, đặc biệt nhất. Marvel kéo tôi xa khỏi A Thành thêm một chút, “Nếu sau này lúc nào mất ngủ, rất hoan nghênh em gọi điện cho anh, chỉ cần trong điều kiện cho phép anh nhất định sẽ đàn cho em nghe một “Bài hát ru.”

A Thành chẳng khác nào con sư tử đang xù lông, “Muốn nghe “Bài hát ru” không lẽ anh không biết hay sao? Hơn nữa gọi điện sang tận Mỹ thì quá phí tiền.

Sau đó anh liền nhìn đồng hồ, hối thúc nói, “Tôi nghĩ hai người nên vào trong rồi, đến giờ rồi.”

“Văn Học, tạm biệt nhé.”

Marvel nhìn tôi lần nữa, cuối cùng cũng nói lời tạm biệt. Ánh mắt Brian từ đầu đến giờ chưa từng rời khỏi tôi, lưu luyến, áy náy, hối hận, tất cả lần lượt hiện lên gương mặt ông, sau cùng, ông chỉ nói với tôi lời tạm biệt rồi quay đầu đi thẳng.

Tôi cứ thế đứng đó nhìn hai người họ từ từ bước khỏi tầm mắt mình.

Dù là Marvel hay Brian, họ có cuộc đời và những câu chuyện của riêng họ, mà nhân duyên giữa chúng tôi cũng chỉ như vậy mà thôi,

bây giờ, họ lại tiếp tục chuyển hành trình tương lai của riêng mình.

Trên đường về, tôi và A Thành vẫn tay trong tay, đột nhiên trời đổ mưa.

Tôi và anh sánh vai bước đi giữa những ồn ào tấp nập, thật bình yên và tĩnh lặng. Thân phận vốn dĩ không muốn giải bày cùng ai của tôi, trong cơn mưa ấy đã được nói ra tất cả. A Thành kiên nhẫn ngồi nghe, anh không ngắt lời, chỉ có bàn tay càng lúc càng nắm chặt tay tôi hơn.

“Bất kể em là Trương Thái Phụng hay Văn Học, hoặc có thể là một cái tên khác nữa, thì em vẫn là em, đừng sợ, anh nữa sẽ luôn ở đây.”

Cơn mưa phùn rơi trên tóc không khiến chúng tôi cảm thấy lạnh, những hạt nước bé nhỏ ấy lúc này chỉ cho tôi cảm giác mong manh ấm áp mà thôi.

Tôi ngẩng đầu: “Em muốn ăn bánh pudding trà xanh ở tiệm bên trái ngay ngã tư đường thứ ba đó.”

A Thành đáp lời tôi bằng tiếng “uh” đơn giản.

Tôi quay đầu, ở góc độ này vừa hay có thể nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của A Thành.

Một đoạn đường, chỉ cần có hai người đang yêu nhau.

Tiến Marvel và Brian đi rồi, tôi và A Thành lại trở về với những hiện thực phức tạp của mỗi người.

Hôm nay, tôi đang ở phòng mình sắp xếp mấy thứ thì đột nhiên nhận được điện thoại của A Lâm.

“Văn Học, báo cho cậu một tin tốt, trường đã hủy bỏ hình phạt đối với cậu, việc bảo lưu chờ xem xét cũng hủy bỏ rồi, bây giờ cậu có thể lên lớp học như bình thường!”

Tôi hơi nghi ngờ: “Sao đột nhiên lại hủy bỏ? Quy định trường ta không phải nói chỉ có những trường hợp có công hiến hoặc biểu dương thì mới hủy bỏ hình phạt sao?”

A Lâm cười “ha ha” một trận: “Cậu có phải ở trong thôn lâu quá rồi nên mất thói quen xem tivi, đọc báo không hả? Mấy ngày vừa rồi, giới truyền thông đã đổi hướng rồi, đầu tiên là một đại diện lớn trong giới truyền thông gửi một bài viết, kêu gọi mọi người lên án mạnh mẽ hành vi sử dụng ngôn ngữ xúc phạm người khác trên mạng xã hội, thuận tiện nhắc đến chuyện của cậu. Sau đó có mấy ký giả mượn chủ đề này mà truy tìm tung tích hiện tại của cậu, và biết được sau khi chịu ảnh hưởng từ sự kiện “Bạch Đình” cậu đã trở về nơi trước đây từng sống khi bị bắt cóc đem bán, giúp người dân nơi đó cải thiện đời sống.”

A Lâm nói đến đây, giọng điệu vô cùng vui sướng: “Bài báo đó từng bước phơi bày thân thế của cậu, mô tả quá trình cậu bị bắt cóc trước đây, còn tìm đến phỏng vấn mấy vị phụ huynh có con bị đem bán, còn cả những người sau khi bị bắt cóc đã trở về được với cha mẹ, chương trình đó cực kì cảm động, lấy đi của khán giả không biết bao nhiêu nước mắt. Sau cùng thì bắt đầu tìm kiếm thông tin cuộc sống hiện tại của cậu, chính là lúc sau khi cậu rời thôn, bên đài truyền hình đã đến đó làm chương trình. Tớ còn nhìn thấy cả A Long trên tivi ấy! Đặc biệt họ còn phỏng vấn người dân trong thôn, chụp lại hình ảnh chi tiết về những gì cậu đã làm cho thôn.”

Tôi vừa nghe A Lâm nói vừa mở máy tính lên, click vào tin tức có lượt xem cao nhất, đập vào mắt quả nhiên là vô số bài viết với tiêu đề tương tự như: “Tuổi thơ bất hạnh – ‘Bạch Đình’ và những suy nghĩ sâu sắc” cùng với “Cô gái với trái tim nhân ái – Văn Học.”

“Tuy tớ không coi đám ký giả đó ra gì, lúc thì vui dập, lúc thì tán dương cậu, nhưng dù sao đây cũng là chuyện tốt, hiện tại sự đồng tình của công chúng dành cho cậu đã lên đến đỉnh điểm, các báo chính thống đều khen cậu, nói cậu tuy lúc nhỏ chịu nhiều thiệt thòi, trước đây còn bị cộng đồng mạng bạc đãi, nhưng vẫn một mực giữ thiện ý đối với thế giới này, còn nói những hành vi hư vinh trong tài khoản ‘Bạch Đình’ của cậu trước đây chỉ vì xuất phát từ việc thiếu cảm giác an toàn mà thôi.

Tôi mở thêm mấy bài đăng nữa, phát hiện những tin tức này cũng tốt, bài viết cũng hay, cách chọn lọc từ ngữ gây tò mò, bài sau xuất sắc hơn bài trước. Có lẽ đây là cách trêu đùa thần kinh người đọc của giới truyền thông, tôi đột nhiên cảm thấy buồn cười. Sức mạnh của một người mãi mãi không thể chống trả lại dư luận, thế nhưng, một cá nhân hoặc một công ty lại có khả năng dẫn dắt và khống chế dư luận. Đây là may mắn hay bất hạnh?

“Tớ không sao đâu, nếu truyền thông không rửa sạch tên tuổi cho tớ thì theo dòng chảy của thời gian, độ hot tin tức về sự kiện “Bạch Đình” cũng sẽ dần lắng xuống, truyền thông khi ấy cũng sẽ tìm kiếm những điều mới mẻ khác. Nhưng lần này bài viết của truyền thông đúng là có chút tác động tích cực.” Tôi vừa nhấp vào tin tức, vừa nói chuyện với A Lâm, “Một số quỹ từ thiện nhìn thấy hoàn cảnh thiếu thốn trong thôn đã quyết định quyên góp, còn hỗ trợ thêm về kỹ thuật, tiếp tục những gì tớ và A Thành đã làm, hơn nữa nhờ có sự quan tâm của truyền thông, việc này còn được thực hiện chuyên

nghiệp, bài bản hơn chúng tớ làm rất nhiều. Đặc biệt là vấn đề giáo dục cho đám trẻ trong thôn, cũng sẽ có các chương trình chuyên nghiệp hơn.”

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 15+2: Anh Sẽ Luôn Ở Bên Em! (2)

Sau khi dừng cuộc điện thoại với A Lâm, tôi gọi cho A Thành, nói chuyện thôn nhỏ nhận được sự chú ý và hỗ trợ. Nghe xong, A Thành không quá ngạc nhiên, như thể mọi thứ đã nằm trong dự định của anh từ lâu.

Tôi rất hiểu những nỗ lực mà anh ấy bỏ ra trong thời gian này: “Những bài viết của phía truyền thông, đều do anh sắp xếp phải không? Cảm ơn anh.”

Thế nhưng anh ấy chẳng thềm kể công: “Anh chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi, hơn nữa anh cũng chỉ làm những điều anh muốn làm, anh không hẳn là vì muốn làm em cảm động, anh sống trong thôn suốt mấy tháng, họ là những con người chân chất bộc trực, anh cũng hi vọng cuộc sống của họ tốt đẹp hơn thôi.”

Thế nhưng càng tỏ ra như không có gì thì trong lòng tôi ngược lại càng cảm động, càng biết ơn. Vốn dĩ những chuyện khiến tôi cảm thấy khó khăn lúc ban đầu, khi có anh, mọi thứ dường như đều trở nên đơn giản hơn. Chính điều đó khiến tôi có thêm dũng khí để đối mặt với những chuyện khó khăn phức tạp khác.

Tôi nắm chặt mảnh giấy và chiếc chìa khóa A Lâm đưa lúc trước, ngưng một lát, cuối cùng lấy lại dũng khí: “Em muốn anh đi cùng em đến một nơi.”

Nhưng khi A Thành lái xe đưa tôi đến địa điểm viết trên giấy, cả tôi và anh đều bất ngờ, đó chỉ là một căn hộ nhỏ ở ngoại thành vô cùng bình thường.

Tôi cầm chìa khóa, cùng A Thành đi lên tầng được viết trong mảnh giấy. Đó là một căn phòng ở tầng ba. Bức tường trước cửa đã có vài vết nứt, nhưng bên ngoài rất sạch sẽ, nắm cửa cũng không vương chút bụi nào.

Tôi cầm chìa khóa, có chút do dự.

“Chìa khóa đưa cho anh, để anh mở, em theo anh nhé.”

Trên đường đến đây tôi đã kể cho A Thành nghe về lai lịch chiếc chìa khóa này, anh ấy cũng đã biết thân thế của tôi, lúc này nhìn thấy dáng vẻ của tôi, anh liền đề nghị giúp một tay.

Trái tim tôi như nảy lên theo từng động tác tra chìa khóa, vận tay nắm cửa.

Khi cửa mở ra, trong phòng vô cùng sạch sẽ, có thể thấy thường xuyên có người đến dọn dẹp

Tôi cùng A Thành vào trong.

“Ảnh.” A Thành đi phía trước tôi đột nhiên cất tiếng, sau đó anh ấy nhìn chăm chăm lên bức tường, lại thốt lên, “Trương Thái Phụng, bức ảnh.”

Tôi theo tiếng gọi của anh ấy mà ngẩng đầu, đập vào mắt là bức tường dán đầy ảnh. Nhìn xung quanh, các bức tường khác trong nhà đều như vậy, tôi lại gần, tỉ mỉ quan sát, đưa trẻ trong những bức ảnh ấy chính là tôi.

“Là em.” Tôi chỉ vào một bức ảnh đập vào mắt mình trước tiên, “Đây là em lúc mười ba tuổi vừa trở về thành phố! Lúc đó là lần đầu tiên em tắm xà phòng, lần đầu tiên sạch sẽ đến thế, mẹ còn mặc cho em một bộ váy công chúa rồi chụp tấm ảnh này.”

A Thành bước tới: “Đây là em thật sao? Gầy hơn bây giờ nhiều quá, vẻ mặt còn rất lo sợ nữa.”

A Thành nói xong liền men theo bức tường đi một vòng, sau đó đột nhiên trở nên hoạt bát, giọng điệu cũng hứng thú: “Ây da, đây hình như là kho hình của em, em nhìn xem Trương Thái Phụng, thì ra lúc còn nhỏ em còn đi chĩnh răng! Em xem tấm này đi, đeo niềng răng, lúc cười còn mở miệng thật lớn, chẳng ý tứ gì cả. Còn tấm này, sau váy của em lấm đầy bùn đất, lại còn cười, thì ra thời nhỏ của em nghịch ngợm như vậy.

Tôi theo bước A Thành tiến lên phía trước, lòng hoang mang. Khắp nơi trong căn phòng này đều là ảnh của tôi, dưới mỗi bức ảnh còn ghi chú ngày tháng, bắt đầu từ năm tôi mười ba tuổi cho đến mấy ngày tôi ở thôn nhỏ gần đây. Đứa trẻ trong ảnh khi thì uất ức, lúc thì vui vẻ, cũng có lúc khóc, có lúc lại hoang mang, khi nhẹ nhàng đưa tay chạm vào những tấm ảnh này, tôi cảm tưởng như đang chạm vào tuổi thơ của mình. Chiếc chìa khóa là của M, cũng chính là mẹ ruột tôi. Bà từng giao chiếc chìa khóa này cho tôi, có lẽ hi vọng một ngày nào đó tôi có thể mở cánh cửa này ra, nhìn thấy quá trình trưởng thành của mình qua những tấm ảnh này.

A Thành xem ảnh hồi lâu, thấy tôi ngây ra liền quay lại nắm lấy tay tôi.

“Trương Thái Phụng, chuyện này nếu không phải mẹ em mà là một người nào đó khác, có lẽ anh sẽ ghen tị chết mất, làm sao anh

chịu nổi việc một kẻ ái mộ đáng sợ nào đó ngày đêm điên cuồng theo dõi chụp hình em.” Anh cười, “Nhìn những bức ảnh chụp trong quá khứ, em có thấy sợ vì bị người khác theo dõi không?”

Tôi lắc đầu: “Em không sợ. Chỉ là... chỉ là một lần nữa em ý thức được rằng, người mà xưa nay em cho rằng chưa bao giờ yêu thương, quan tâm em, hôm nay chợt nhận ra mỗi ngày trôi qua người đó luôn dõi theo em, một cảm giác không thật cho lắm,”

A Thành ôm lấy tôi rồi đặt lên trán tôi một nụ hôn: “Sao lại không thật chứ, sau này mỗi ngày anh cũng sẽ dõi theo em, quan tâm, yêu thương em như vậy. Anh hi vọng em sẽ luôn được yêu thương, mặc kệ trước đây hay bây giờ mẹ đối xử với em như thế nào, anh vẫn hy vọng em mãi sống trong tình yêu thương, bởi vì chỉ khi được yêu, con người ta mới biết yêu thương người khác.”

“Khoan đã” Tôi rời khỏi vòng tay anh, đi về phía cửa sổ, cả căn phòng đều tràn ngập những bức ảnh, riêng chỗ khung cửa sổ đó lại đặt một quyển nhật ký.

Tôi bước tới mở nó ra.

A Thành thấy tôi lặng im đọc, anh tò mò: “Là gì vậy?”

Lòng ngực tôi thất lại, lòng hoang mang: “Là nhật kí của mẹ em, chỉ viết về em thôi. Những điều bà chẳng thể nói được với em, tất cả đều viết vào đây.” Tôi chỉ xem một chút thôi nhưng trái tim đã run lên vì xúc động. Tôi chờ tình yêu của bà từ rất lâu rồi, ông trời lại trêu đùa tôi, chờ đến khi tôi bỏ cuộc mới đột ngột cho tôi biết, thì ra vốn dĩ tôi luôn được yêu thương, nhưng sự thực này lại chẳng hề khiến tôi vui vẻ, ngược lại, lòng càng thấy hụt hẫng. Có những thứ tình cảm một khi đã đi qua, ngay cả khi nó trở lại mạnh mẽ đến mức đủ

để lấp đầy những khoảng trống trong quá khứ, nhưng thật khó để đón nhận. Cũng giống như việc có những người vào thời điểm cần thiết nhất nếu không xuất hiện thì mãi mãi cũng không cần phải xuất hiện nữa.

Tôi gấp cuốn nhật ký lại, không thể nào tiếp tục đọc nó nữa. Ý thức được tình yêu của mẹ dành cho mình luôn tồn tại từ trước đến nay, có lẽ đối với tôi, điều đó đã quá đủ. Tôi không còn là đứa con gái bé bỏng thơ dại, không còn dốc sức chứng minh để nhận được sự yêu thương từ cha mẹ, thậm chí tôi cũng không nghĩ đến việc hàn gắn mối quan hệ giữa mình và mẹ nữa.

Đời người quá dài, gặp gỡ một người ở đâu đó đều là duyên phận.

Tôi đặt cuốn nhật ký xuống, đưa mắt nhìn khắp căn phòng chứa đầy ký ức ấy một lần nữa. Tôi không biết khi đó mẹ đã mang tâm trạng gì khi đem từng bức ảnh lồng vào khung và treo khắp căn phòng này, tôi không biết bà đã có tâm trạng gì khi viết những dòng này trong nhật ký, nhưng giây phút này, những thắc mắc đó không còn quan trọng nữa. Mọi thứ đều đã có lời giải, nỗi ám ức vì sự lạnh nhạt gần mười năm qua bà dành cho tôi, sớm đã không còn tồn tại.

Hòa giải với bà cũng chính là hòa giải với những ngày khốn khó trong quá khứ của tôi. Cố gắng sống thật tốt những ngày sắp tới có lẽ mới là câu trả lời tốt nhất của tôi dành cho bà.

Tôi nhìn A Thành khóa căn phòng này lại, một lần nữa khóa lại tất cả ký ức vào đó. Tôi không còn là đứa trẻ khao khát một ánh mắt quan tâm của cha mẹ. Ánh mắt của ai cũng không quan trọng nữa, điều đáng nói là, tôi vẫn là tôi, vẫn dùng cách của chính mình để sống một cuộc đời thật vui vẻ.

“Trương Thái Phụng, tối nay đi ăn món Tây nhé, anh đặt chỗ rồi.” Bên ngoài hơi lạnh, A Thành lấy khăn quấn vào cổ tôi, “Đi nào. Vui về lên em.”

Tôi gật đầu.

Đó là một nhà hàng khá yên tĩnh, một nghệ sĩ piano đang dạo lên khúc nhạc du dương, tôi còn cho rằng đó cũng chỉ là một bữa tối bình thường, nhưng không ngờ A Thành còn chuẩn bị cho tôi một bất ngờ lớn đến thế.

Sau khi ăn xong món chính, món tráng miệng được dọn lên, A Thành đột nhiên nhìn tôi: “Trương Thái Phụng, chờ anh một chút, anh có thứ này cho em.” Sau đó anh đứng dậy, tiến lại phía cây đàn mà nghệ sĩ piano nọ đang ngồi đàn, người nghệ sĩ nhìn anh rồi đứng lên nở nụ cười, nhường lại vị trí.

A Thành ngồi trước cây đàn, một nhân viên của nhà hàng giúp anh chỉnh micro.

Thử âm thanh của micro xong, A Thành quay lại cười với tôi.

“Hôm nay, tôi muốn đặt một bản nhạc mà tôi tự viết để tặng cho người con gái tôi yêu thương nhất. Cuộc gặp gỡ của chúng tôi là một điều vô cùng kỳ diệu, lúc đó cô ấy hiểu làm thân phận của tôi, nhưng thật may vì chúng tôi vẫn làm bạn với nhau. Mỗi một ngày ở bên cạnh cô ấy, mỗi con đường chúng tôi đi qua đều cho tôi cảm giác mới mẻ, tuyệt diệu. Cô ấy khiến một kẻ có cuộc sống xa hoa như tôi phải có những suy nghĩ sâu sắc hơn về cuộc sống. Tôi hi vọng cô ấy sẽ luôn được yêu thương, và tình yêu đó không phải là thứ phải cất giữ, giấu giếm. Tôi hi vọng cả thế giới biết được rằng tôi yêu cô ấy. Văn Học. Anh yêu em.”

Bốn phía chợt rộ lên tiếng vỗ tay cùng âm thanh đầy ngưỡng mộ của các thực khách có mặt ở nhà hàng.

Tôi nhìn về phía A Thành đang chăm chú vào những phím đàn đen trắng, nhận thấy ánh mắt của mọi người xung quanh, khuôn mặt tôi bất giác nóng ran.

Tiếng nhạc du dương êm ái tựa như nước chảy mây trôi từ từ tuôn ra, âm thanh đơn giản thuần khiết đến thế, trong trẻo mạch lạc mà cũng chứa chan ấm áp, chẳng khác nào ánh mặt trời giữa mùa đông.

Bản nhạc ấy là viết cho hai chúng tôi, viết cho những ký ức của chúng tôi. Tôi nghiêng đầu lắng nghe, A Thành chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn tôi, chúng tôi trao cho nhau nụ cười yêu thương.

Khúc nhạc kết thúc, A Thành đứng dậy cúi đầu cảm ơn mọi người, trong tiếng vỗ tay vang dội, anh đi về phía tôi, tôi đang định đứng dậy đón thì anh ấn tôi trở lại vào ghế, sau đó nhìn sâu vào mắt tôi, anh quỳ xuống.

“Anh, không phải anh định cầu hôn đấy chứ?!” Tôi kinh ngạc.

A Thành cười láu lỉnh, lấy ra chiếc nhẫn.

“Đúng thế, anh chính là định cầu hôn, dù thế nào em cũng phải cho anh một danh phận chứ. Hơn nữa cũng coi như em cứu vớt chúng sinh đi, một người đàn ông như anh, em không thu phục về chẳng lẽ để anh đi hại cả xã hội? Phụ nữ thời nay vì anh mà tranh giành loạn lên, chẳng lẽ em không cân nhắc đến hậu quả bi thảm đó sao?”

Nói rồi A Thành trực tiếp đeo nhẫn vào ngón tay tôi: “Ừm, chúng ta vui vẻ quyết định như vậy đi, tranh thủ lúc anh còn nhiệt huyết dâng trào, lấn át lý trí, chúc mừng em đã chính thức vướng vào anh.”

Anh nâng bàn tay đeo nhẫn của tôi lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vào mu bàn tay, sau đó anh đứng dậy xoay người ôm lấy tôi, nhìn mọi người xung quanh cười nói: “Cảm ơn mọi người! Tôi đã cầu hôn thành công rồi.”

Tôi hơi lo lắng: “Anh còn chưa hỏi em có đồng ý hay không mà?”

Xung quanh không ít người cũng thắc mắc: “Tại sao cô ấy chẳng tỏ chút biểu cảm vui sướng nào vậy?”

A Thành hấn giọng: “Cô ấy vì quá ngạc nhiên nên mới ngây ngốc ra vậy đó, bạn gái của tôi, à, không, vợ chưa cưới của tôi là thế đấy, mỗi khi gặp chuyện càng bất ngờ cô ấy càng bình tĩnh, có lẽ đây thần kinh cảm xúc hoạt động hơi chậm. Các vị nhìn cô ấy bây giờ lạnh lùng điềm đạm vậy thôi, nhưng trong lòng thực chất đang cực kỳ hạnh phúc! Cảm ơn mọi người đã chúc phúc cho chúng tôi nhé! Ha ha! Hôm nay đồ uống của mọi người tôi sẽ mời!”

Câu này vừa nói ra quả nhiên chẳng còn ai trêu chọc thêm nữa, mọi người cùng nhau nâng ly chúc mừng chúng tôi.

Khi chúng tôi cùng ngồi xuống tiếp tục với món tráng miệng, A Thành lại rút ra một mảnh giấy nhỏ cùng cây bút, bắt đầu viết gì đó.

“Huh, đây là thái độ của anh sau khi cầu hôn em sao? Anh định làm việc bây giờ à?”

A Thành chẳng có chút phản ứng gì, thậm chí còn không ngẩng đầu lên: “Ày, Trương Thái Phụng, em đợi một lát đi, anh soạn danh sách khách mời đến dự lễ cưới của chúng ta, em đừng chen ngang, để anh nghĩ xem mới cần mời những ai.” Nói rồi anh lại tiếp tục viết, rất thành tâm.

Lúc này ánh đèn trong phòng rất lung linh, tôi nhìn quanh, dường như mọi thứ đều trở nên đẹp hơn, bên cạnh có cặp vợ chồng lớn tuổi đang nắm tay nhau cười, cách đó không xa còn có một đứa bé đang bi bô tập nói, người mẹ trẻ đang cười với cha đứa trẻ. Còn người đàn ông tôi yêu, lúc này đây đang ngồi trước mặt tôi chăm chú viết danh sách khách mời đến đám cưới.

Tôi đột nhiên bật cười.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Kết Thúc

Mùa xuân năm sau, tôi và A Thành đã tổ chức một tiệc cưới nhỏ trên một hòn đảo, đám cưới đơn giản nhưng không khí rất ấm cúng, A Thành chỉ mời người thân trong gia đình, còn tôi thì ngoài người nhà ra, còn có mẹ nuôi, A Long và A Lâm.

Đến giờ tôi vẫn nhớ như in biểu cảm xúc động của bà khi nhận được thư mời của tôi, bà cảm ơn vì tôi không trách bà nữa, còn mời bà đến dự đám cưới, “cha” cũng chúc phúc cho tôi. Ngay cả khi ông không phải đáng sinh thành của tôi, nhưng vẫn còn đó một mối ân tình, mấy năm nay, ông cũng đã về hưu, mỗi ngày đều ở nhà đọc sách, luyện thư pháp, tinh thần cải thiện hơn nhiều, lúc gặp tôi ông cũng thành tâm thành ý chúc phúc.

Trước yêu cầu khẩn thiết của tôi, cha mẹ nuôi cuối cùng cũng đồng ý cùng nhau hiện diện, A Long còn mặc cả đồ tây, thằng bé càng ngày càng chín chắn hơn. Nhờ các quỹ quyên góp giúp đỡ, đến nay thôn nhỏ không những thoát nghèo mà còn trở thành tấm gương điển hình cho mấy thôn gần đó học tập. Mẹ nuôi đem theo thư cảm ơn của các bạn nhỏ và mọi người trong thôn viết cho tôi và A Thành, A Long còn giúp quay một đoạn clip cảm ơn nữa.

A Lâm là dâu phụ của tôi, trong lễ đường vừa nhìn thấy tôi đã chạy đến vuốt bụng tôi mãi không ngừng. Có lẽ cô ấy kiểm chế lâu lắm rồi, cuối cùng cũng buột miệng hỏi.

“Sao đột nhiên cậu lại cười, có phải là có rồi không?”

Tôi cốc đầu cô ấy: “Cậu mới có ấy. Chỉ là tự nhiên tớ muốn cười thôi.”

“Lúc trước cậu còn nói cậu theo chủ nghĩa độc thân cơ mà!”

Tôi cười: “Bởi vì khi đó tớ còn chưa gặp được người có thể khiến tớ muốn bước vào năm mờ hôn nhân này.”

A Lâm hình mũi, sau đó cô ấy lại nhìn xung quanh rồi thì thầm vào tai tôi: “Cậu có mời Văn Âm không?”

Tôi hơi khó xử nói: “Tớ mời rồi, chuyện cũ cũng đã qua, bây giờ cuộc sống của tớ rất vui vẻ, cũng không cần tức giận con bé thêm nữa, chỉ là, chắc con bé sẽ không đến đâu.”

A Lâm không đồng tình với lời tôi nói, cô ấy chu môi: “Thôi kệ đi, cứ cho là muốn đến, hôm nay con bé cũng chẳng mặt mũi nào mà xuất hiện! Cậu biết không? Con bé đó, mấy năm nay cũng không lấy gì làm suôn sẻ, lúc đầu ở Mỹ, nhờ Marvel tiến cử cho một thầy hướng dẫn rất tốt nhưng vì sự nghiệp của Marvel đi vào bế tắc, nên đã rời bỏ anh ấy. Sau khi học cùng thầy hướng dẫn kia và một số học trò khác, nhưng so với năng lực dương cầm của mấy người đó, nó cơ bản chẳng có gì đặc sắc. Cộng thêm những bản nhạc nó viết luôn không được đánh giá cao, cuối cùng chọn cách sao chép nhạc của một bạn học khác. Lần trước Ngô Tuyết Ni đến Los Angeles chơi, rốt cuộc gặp lại Văn Âm đang đàn trong một quán rượu đấy!”

Trước đây con bé là chúa thể diện, giờ ra nông nổi này vẫn không chịu về nước, sống chết phải ở lại Mỹ, dán thân trong mấy quán rượu, câu lạc bộ biểu diễn kiếm tiền duy trì cuộc sống, nghe

nói hồ sơ nhân dạng của nó ở Mỹ cũng không tốt đẹp gì nên lúc bị bệnh không dám đi khám, sợ bị cục di dân phát hiện, sao phải khổ sở thế không biết. Cứ sống bình thường, không tranh giành thì dù có về nước, tốt xấu gì cũng còn chút danh tiếng.” A Lâm lắc đầu, “Chẳng qua là quá hiếu thắng thôi, chuyện gì cũng muốn bản thân mình là nhất, chuyện này về lâu dài sẽ sinh ra tâm lý méo mó, sự nghiệp cũng khó xây dựng lại.”

A Lâm nghiêng đầu tới gần: “Tớ cho cậu hay, nghe nói bây giờ đến cha mẹ cậu cũng hoàn toàn thất vọng về con bé, mỗi tháng cũng không gửi tiền cho nó nữa, muốn ép nó về nước, kết quả nó không chịu về, ở quán rượu còn quen một đám bạn không ra gì. Ngô Tuyết Ni nói, bây giờ trông con bé chẳng còn chút gì giống như Văn Âm trước đây, vẫn rất kiêu ngạo nhưng sự quý phái đã mất, có lẽ vì ra vào quán rượu nhiều quá đó mà. Cậu có biết chút gì về con bé không?”

Tôi nghe mà cảm thấy hoang mang, chỉ biết lắc đầu: “Tớ không rõ, tớ chưa liên lạc với con bé.”

A Lâm còn định nói gì đó nhưng A Thành đang tiến đến đã làm gián đoạn cô ấy.

“Ấy ấy, cô dâu và dâu phụ mau vào chỗ nào, buổi lễ sắp bắt đầu rồi.” Sau đó anh nghiêng đầu hôn tôi, “Trương Thái Phụng, hôm nay trông em thật đẹp, vốn dĩ anh vẫn còn chút đau buồn tiếc nuối vì hôm nay phải kết thúc cuộc đời độc thân, nhưng vừa thấy em, anh thấy nắm mồ hôn nhân này cũng không đến nỗi nào.”

Hôm nay A Thành ăn mặc rất trang trọng, theo lời anh ấy nói là vì muốn ảnh chụp ở lễ đường phải đẹp trai hơn người nên từ ba tháng

trước anh đã đến phòng tập thể hình luyện cơ bắp, cơ ngực, hôm nay có lẽ hận không thể cởi áo để khoe thân thể hoàn hảo ấy.

Người nhà A Thành, anh trai Tống Minh Nguyên, cô em gái Thẩm Miên, tất cả đều dẫn theo vợ chồng con cái đến tham gia, đang mãi nhìn mọi người thì Tống Minh Nguyên lại gần tôi ôn tồn: “Anh không ngờ hai đứa có thể tiến xa đến vậy, cuối cùng em đã thu phục được A Thành, anh cũng rất vui mừng, vì coi như từ giờ trở đi, anh đã trút được gánh nặng, hi vọng hai đứa hạnh phúc. Hơn nữa cũng rất xin lỗi vì thái độ của anh đối với em lúc trước, hi vọng em không để tâm.” Sau đó anh ấy nở nụ cười bí ẩn, “Hơn nữa anh cũng xin đề nghị chúng ta nên duy trì mối quan hệ tốt đẹp, vì việc chinh đón A Thành thì anh nghĩ em sẽ phải học hỏi thêm từ anh đấy.”

“Anh, anh lại đang nói gì với Văn Học đó?”, A Thành lập tức chen ngang Tống Minh Nguyên, sau đó kéo tôi sang một bên, “Nhà anh ngoại trừ anh ra chẳng ai tốt đẹp gì đâu, em yêu à, em chỉ cần ở bên anh là được rồi, không cần qua lại với bọn họ làm gì.”

Tôi nhin cười nhìn người đàn ông trước mặt sắp trở thành chồng mình, có lẽ trong nhà trên có anh trai, dưới có em gái, A Thành đã trở thành đối tượng thường bị bắt nạt rồi. Thật vui, có vẻ tình cảm giữa họ cực kỳ tốt đẹp.

“Anh và anh trai, cả em gái nữa, tình cảm của ba người thật tốt, em cũng muốn được như vậy.” Tôi hơi buồn nhưng cũng ngượng mộ.

A Thành nghe ra sự tủi thân trong giọng nói của tôi, liền ôm lấy tôi: “Đồ ngốc. Nhưng em hãy yên tâm, nhất định anh sẽ cho em không khí ấm áp đó.” Sau đó anh lại đảo đôi mắt: “Nhưng, Trương Thái Phụng, em nói em cũng muốn có được một gia đình với sự

quan tâm của anh chị em, có phải là đang ám chỉ anh, về sau phải cùng em sinh thật nhiều con cái để thỏa mãn ước nguyện của em hả?”

“ ... ”

Sau đó tôi và A Thành cùng đón tiếp khách khứa, bạn bè mỗi bên đều gửi đến chúng tôi rất nhiều lời chúc phúc. Mọi thứ diễn ra rất suôn sẻ.

Thế nhưng khi khúc nhạc hôn lễ chính thức cất lên thì lại xảy ra trục trặc.

Thời tiết rõ ràng ôn hòa đẹp để bỗng nhiên lại đổ mưa lớn. Hơn nữa bởi vì ở trên đảo, mưa lớn lại thêm gió biển thổi vào khiến cho hoa tươi bố trí trong hôn lễ đều bị thổi tung cả.

Tôi và A Thành, cả khách khứa đều chạy loạn lên tìm chỗ nấp. Cũng may chỉ là mưa rào, mười phút sau đã tạnh, mọi người ít nhiều đều bị thấm nước mưa. Đặc biệt là tôi và A Thành, vì còn phải hướng dẫn mọi người đi trú mưa nên cả hai thấm hại nhất.

Lúc này vừa mưa xuống A Thành đã cởi áo khoác che lên đầu cho tôi, lúc này anh ấy chỉ còn mặc mỗi chiếc sơ mi, quần áo đều bị ướt, gần như có thể nhìn xuyên thấu cơ thể anh ấy.

Anh ấy vốn chẳng để ý vấn đề này, chỉ lo giúp tôi thấm nước trên mặt: “Không ướt lắm phải không?”

Tôi cởi áo khoác của anh ra, lắc lắc đầu: “Trừ việc phẩn trên mặt đều bị mưa làm lem hết, váy cũng hơi ẩm chút xíu, còn lại đều không sao cả.”

A Thành cười: “Phấn đều trôi cả rồi.” Sau đó anh rút khăn tay ra, “Nào, cứ lau hết phấn trang điểm đi. Thế này cũng tốt, em để mặt mộc nhìn anh đi, anh cũng bị ướt rồi, em nhìn này, nhìn xuyên qua chiếc sơ mi thấm nước này, cơ bắp của anh cũng hiện rõ, chúng ta đứng trước mặt nhau một cách chân thực.”

Vốn dĩ đám cưới mà gặp mưa ít nhiều cũng khiến người ta buồn, nhưng lúc này nghe anh ấy nói vậy, tôi lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Thế nhưng chuyện này vừa xong, chuyện khác đã đến, đang lúc hôn lễ tiếp tục tiến hành, nhân viên ở đó lại chạy đến thông báo với chúng tôi, trận gió vừa rồi làm mớ dây cáp bị hỏng, bản nhạc đám cưới lúc đầu dùng nguồn điện bên ngoài để phát, bây giờ không phát được nữa.

“Lần này là do chúng tôi chuẩn bị không chu toàn, xin hỏi hai vị có muốn tạm hoãn việc tổ chức lễ cưới hay không? Công ty tiệc cưới chúng tôi có thể cung cấp chỗ ở miễn phí.”

A Thành lắc đầu: “Phải là hôm nay, đây là ngày tôi đã đặc biệt lựa chọn, hơn nữa, vấn đề ở đây chủ yếu là khách mời, ví như anh trai tôi, công việc tương đối bận rộn, không thể ở lại đây lâu được. Về nhạc nền của lễ cưới, để tôi tự sắp xếp, anh không cần lo lắng, chuẩn bị champagne là được.”

Đến tôi cũng không thể ngờ phương án giải quyết của A Thành lại đặc biệt đến vậy.

Chúng tôi tiến hành lễ cưới trên nền nhạc do các bạn bè thân thiết cùng “hợp tấu”.

Từ người anh trai cao ngạo của A Thành hay cô em gái nổi tiếng trong giới âm nhạc của anh, đến cả cậu em rể mặt mũi lạnh lùng, thậm chí cả con trai của họ cùng với A Lâm, A Long đều nhất loạt cùng nhau hát lên khúc nhạc hôn lễ. Chất giọng lớn của A Lâm khiến nhịp điệu của tập thể lệch đi một quãng dài, cuối cùng khúc nhạc hôn lễ của chúng tôi loạn hết cả lên bởi tiếng cười của tất cả những người hát đó. Đến tôi và A Thành cũng vì không khí náo nhiệt này mà bật cười không biết bao nhiêu lần.

Sau cùng, A Thành và tôi đọc lời hẹn ước và trao nhẫn cưới, mọi người cùng thả chim bồ câu, bắn pháo hoa, ruy-băng để chúc mừng, các em bé tung cánh hoa hồng bay khắp nơi, tất cả những việc này đều không có trong kịch bản của hôn lễ lần này, thế nhưng buổi lễ lại trở nên sinh động và đáng nhớ hơn so với hình dung của tôi.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, tôi nhón chân ôm lấy cổ anh, trao cho anh một nụ hôn mãnh liệt.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ngoại Truyện 1

Cuộc gặp định mệnh

Văn Học là tên cô ấy. Cô ấy đối đãi với Tống Minh Thành như đối với một người làm nghề đặc biệt sống dưới đáy xã hội. Cô xuất thân trong gia đình giàu có, vì vậy giọng điệu luôn lộ vẻ coi thường và thương hại Tống Minh Thành.

Anh trước giờ chưa từng bị người khác đối xử như vậy, những người vây quanh anh luôn khom lưng cúi đầu, cách đối xử kỳ lạ này thực tế lại khiến anh tò mò. Bởi vậy anh yên tâm nguyện trang thành người đang làm nghề đặc biệt.

Từ đó, trước mặt Văn Học, anh chẳng cần câu nệ lễ tiết, xã giao đã rèn luyện suốt hơn hai mươi năm nay, anh có thể nói chuyện theo cách mình thích, không cần quan tâm đến thân phận, có thể ăn thức ăn bày bán bên đường mà trước nay anh phải kiêng chế. Cuộc sống bình dị, không có những cấm kỵ nhanh chóng hấp dẫn Tống Minh Thành, anh cảm thấy tự do, thoải mái, trước mặt Văn Học, anh có thể là chính mình, chứ không phải là Nhị Thiếu nhà họ Tống.

Càng tiếp xúc, Tống Minh Thành lại phát hiện, Văn Học không hề nông cạn như anh từng nghĩ, ẩn sâu bên trong cô là một con người sâu sắc và luôn cảm thấy bất an.

Mãi cho đến tối hôm đó, Văn Học lấy dũng khí tiết lộ cho Tống Minh Thành biết thân thế của mình. Anh mới nhận ra, cô gái hay tỏ

ra mình là người thượng lưu cao quý, nhưng lại có trái tim lương thiện, thực ra, cô chưa từng vì “nghề nghiệp” đó mà coi thường anh, thậm chí cô còn đem bí mật lớn nhất của mình nói cho anh biết.

Về sau Tống Minh Thành phát hiện Văn Học ngày càng đối tốt với anh, cô có thể chia thức ăn ngon vừa mua được cho anh, ân cần mua hoa quả cho anh, thậm chí cả quần áo, cô thường tỏ ra bất cần như vậy, đối tốt với người khác, nhưng lại đẩy người ta ra xa.

“Anh có muốn đổi một công việc khác không? Văn Học thường nói vậy với Tống Minh Thành, mà Tống Minh Thành nhận thấy, Văn Học không phải chỉ nói suông, cô nhiệt tình nhờ vả người khác, hi vọng giúp anh tìm được một công việc thích hợp, lại có tiền đồ. Nhưng ngoài mặt, không bao giờ cô nói thẳng với Tống Minh Thành mà chỉ âm thầm cổ vũ.

Tống Minh Thành cũng có chút tò mò, anh cho người tìm kiếm thông tin về cô.

Anh nhìn thấy trong hồ sơ lý lịch của cô những bức ảnh chụp sau khi từ vùng núi trở về.

Đó là một bức ảnh khiến người ta cảm thấy vừa quen thuộc vừa lưu luyến.

“Trương Thái Phụng.” Tống Minh Thành đưa tay nhẹ nhàng mân mê bức ảnh, đột nhiên nở nụ cười. Khuôn mặt cô bé trong ảnh đen đi dưới nắng, ánh mắt sợ hãi nhưng vẫn mở to nhìn vào ống kính.

Điều ấy chợt khiến Tống Minh Thành nhớ lại cái nóng đến tuyệt vọng của một kỳ nghỉ hè ở vùng núi nọ.

Lại nhớ khi anh gặp Văn Học lần đầu tiên, lúc ấy, Văn Học vẫn còn là Trương Thái Phụng.

Năm đó đột nhiên Tống Minh Thành có niềm say mê vẽ tranh, vì vậy đã trốn khỏi vị trí người thừa kế để bắt đầu đi đến những nơi có phong cảnh hoang sơ trên khắp đất nước, cũng không hiểu tại sao, khi đó lại tìm đến vùng núi ấy.

Lúc vừa đặt chân đến đây, Tống Minh Thành đã lập tức muốn rời đi, đáng tiếc ở nơi này đến tín hiệu điện thoại cũng không có, và vì muốn một mình tận hưởng không gian yên tĩnh nên tài xế đã bị Tống Minh Thành đuổi khỏi thị trấn, hẹn bốn ngày sau mới trở lại đón.

Không còn cách nào khác, Tống Minh Thành chỉ có thể tạm thời trú lại trong núi. Nơi đó đúng là miền quê hẻo lánh, trong ví Tống Minh Thành chỉ có thể ngân hàng, tiền mặt chỉ còn một ít, mà đồ dùng trong vùng núi này lại hạn chế, thức ăn cũng thiếu thốn. Sau khi ăn hết cái bánh bao đem theo, buổi tối Tống Minh Thành đang ngủ lại tỉnh giấc vì đói. Thế là ngồi dậy, ra ngoài đi một vòng.

Lúc này là buổi tối trong vùng núi, thời tiết không lạnh lắm, Tống Minh Thành mặc bộ đồ ngủ đi về hướng bờ sông, nghe nói đó là một con sông cạn, tình trạng thiếu nước ở thôn này khá nghiêm trọng, thêm một thời gian nữa, con sông này sẽ khô cạn.

Cậu đi về phía trước lại phát hiện trên mặt sông có thứ gì đó khiến cậu giật mình.

Trong màn đêm nên không thể nhìn rõ đó là thứ gì, chỉ cảm giác nó đang động đậy. Tống Minh Thành thuận tay nhặt một hòn đá, rồi khom người nhón chân đến gần thứ đang động đậy ấy, vung tay ném hòn đá đến đó.

“Á!”

Ấy! Ném trúng người à?! Tống Minh Thành ngạc nhiên, cậu hơi sợ, ma xui quỷ khiến liền co giò bỏ chạy.

Thế nhưng sau lưng lại vang lên tiếng chân đuổi theo.

Cậu nhiều năm sống trong thành phố, đi lại đều ngồi xe, làm gì có kinh nghiệm chạy trốn thế này, kết quả là chưa chạy được bao xa đã bị đối phương đuổi kịp đá cho một cú mà ngã xuống đất.

Tiếp đó còn bị người ta kéo tay đè xuống, lại còn bị ngồi lên người nữa.

Tống Nhị Thiếu khi đó vẫn còn là một công tử nhà giàu mới lớn, trước nay chưa ai từng có ý đồ thách thức uy quyền, cũng chưa từng có ai dám động tay động chân với cậu, nên khi bị người khác áp đảo như vậy quả thực khiến cậu rất mất mặt.

Đối diện với bóng tối, lại bị người lạ đột ngột tấn công, ngay cả khi kẻ đang ngồi trên người không quá nặng, cậu vừa lo sợ vừa suy nghĩ, ở nơi xa xôi hẻo lánh này, rất có khả năng tồn tại những thành phần vào lực, người thông minh phải biết tiến biết lùi.

Nghĩ tới đây cậu liền mở miệng hét lớn: “Đừng đánh tôi. Tôi cho anh tiền! Hoặc muốn đánh thì cũng được, nhưng đừng đánh vào mặt!”

Người đang ngồi trên lưng cậu liền dừng tay, có vẻ như đang quan sát. Mà Tống Minh Thành liền nhân cơ hội đó, dùng sức lật người đẩy đối phương xuống.

Đối phương la lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Tiếng la đó rõ ràng không lớn như vừa nãy, thế nhưng cũng đủ cho Tống Minh Thành nghe rõ đó là tiếng một bé gái.

Lại thêm thần kinh căng thẳng cao độ, cậu không vội thả cô bé ra, mà tiếp tục khống chế đối phương: “Em là ai, giữa đêm còn làm gì ở đây?”

Cô bé đó chắc chắn là người ở nơi này, một hồi sau mới chịu trả lời: “Em, em tên Trương Thái Phụng, Trương Thái Phụng, em đói bụng, định ra sông bắt cá ăn.”

Tống Minh Thành nghe chất giọng địa phương này thì nổi lo lắng vừa rồi cũng giảm bớt, vừa từ từ nói lỏng vòng kìm kẹp đối phương, vừa quán thán: “Xứ gà ăn sói gì đây chứ, haizz, nửa đêm còn gặp phải một đứa nhà quê nữa.”

Nhưng vừa nhắc tới cá thì bụng Tống Minh Thành cũng liền sôi lên “ột ột”.

“Ấy, đồ nhà quê, em nói có cá? Vậy cá đâu hả? Làm chút gì đó cho tôi ăn đi.”

Cô bé nhà quê tên Trương Thái Phụng ấy chẳng trả lời anh mà lại hỏi một câu khác: “Anh, anh thật xự (sự) đến từ thành phố xao (sao)?”. Giọng cô bé đầy kinh ngạc và mong chờ, “Em, em từng nghe trên đài phát thanh nói tới, anh, anh có thể kể cho em nghe về nơi đó không?”

Tống Minh Thành không mấy hứng thú: “Dựa vào đâu mà tôi phải kể, tôi sắp chết đói rồi đây nè.”

“Vậy em cho anh ăn cá nha!”

Đây chính là kết quả mà Tống Minh Thành đang mong chờ, mãi sau mới miễn cưỡng trả lời: “Cũng được!”

Thế là cậu lại “miễn cưỡng” ăn hết mười mấy chú cá nhỏ mà cô nàng nhà quê kia tốn hết mấy tiếng đồng hồ mới kiếm được, vừa ăn ức chế cả không ngon, lại vừa cảm thấy không đủ no.

Cậu liếc sang cô bé Trương Thái Phụng quê mùa đang ngồi dưới đất nhìn mình, cậu háng giọng, mở miệng: “Trong thành phố ấy mà, nơi đó tốt hơn ở đây rất nhiều, mọi người ở thành phố ăn mặc rất đẹp, em hiểu không? Nghĩa là nam thì đều mặc đồ tây, nữ thì đều mặc váy, trông rất xinh đẹp, hơn nữa người thành phố đều rất sạch sẽ, không giống như em đâu. Chỉ có những cô gái vừa trắng trẻo lại vừa xinh đẹp có tiền mới được người khác chú ý đến, em hiểu không hả?”

Cục đất kia nghe xong mà ngây người.

Tống Minh Thành khó chịu, cậu không muốn ở cùng cô bé quê mùa trong vùng núi hoang sơ này, cho dù chỉ kể vài chuyện về thành phố, cậu cũng không muốn kể, cậu thấy phiền phức, cậu đứng đó tay cứ mân mê cái túi trên bộ đồ ngủ, không ngờ lại lấy ra một viên bi thủy tinh.

Cậu tùy tiện lấy viên bi ra: “Ày, không nói chuyện với em nữa, viên Dạ Minh Châu này rất đắt tiền, xem ra nó cũng có duyên với em, cho em đó.”

Đôi mắt cục đất kia liền long lanh nhìn viên bi, có chút kinh ngạc đưa tay đón lấy: “Anh cho em thật à?”

Tổng Minh Thành lúc này lại càng cảm thấy khó chịu: “Đúng vậy, cho em đấy, mau đi đi.”

Nói xong cậu thả viên bi vào tay cục đất kia, quay đầu đi thẳng.

Điều không ngờ tới là, ngày hôm sau, cục đất kia đã tìm thấy nơi cậu ở, đến gõ cửa.

“Em, em thấy viên Dạ Minh Châu này quá quý giá, cho nên em muốn tặng cho anh một ít cá! Em sẽ đi bắt rồi đem về cho anh!”, cô bé nói vậy, sau đó đặt một chén cá nhỏ xuống rồi chạy đi mất.

Hôm đó, cục đất tổng cộng bốn lần tặng cá cho Tổng Nhị Thiểu, thậm chí cả bánh mì thơm của mình cũng cho cậu ta, sau đó lại ngồi một bên chăm chú nhìn Tổng Minh Thành.

Tổng Minh Thành có lẽ thật sự rất đói bụng, đến cả chiếc bánh mì thơm cũng lập tức ngoạm một cái là hết.

Cậu liếc mắt nhìn cục đất kia mới phát hiện, tuy cô bé đen nhẻm nhưng gương mặt khá cân đối, trông còn xinh xắn hơn cả hoa khôi trong lớp của cậu, giống như một mầm non xinh đẹp, nhưng tiếc là quần áo hơi rách rưới, mặt mũi lại dơ bẩn, nhìn kỹ một chút Tổng Minh Thành mới phát hiện trên cánh tay của cục đất ấy có một vết xước còn đang rướm máu và sưng phồng.

“Là do tôi ném trúng tôi qua sao?” cậu xấu hổ hỏi.

Cục đất lại chẳng để tâm: “Không sao, em không sao.” Nói xong còn nở nụ cười nhìn Tổng Minh Thành, “Cảm ơn viên Dạ Minh Châu của anh.”

Từ đó trở đi, Tống Minh Thành bỗng có một người bạn theo đuôi, cục đất đó mỗi ngày đều đem cá đến tặng, có lúc còn đem cả khoai tây nữa. Cô bé luôn nhìn Tống Minh Thành bằng ánh mắt vừa tôn sùng vừa có chút sợ sệt không dám đến gần.

Hôm Tống Minh Thành đi, từ sáng sớm cục đất đã tìm đến, có lẽ nghe được tin Tống Minh Thành sắp đi nên phải mặt có chút u sầu, mà từ sau khi Tống Minh Thành chê cô nói giọng quê mùa khó nghe, cô cũng không nói nhiều nữa, chỉ lặng đứng bên cạnh nhìn Tống Minh Thành. Khi tài xế lái chiếc xe hơi vào vùng núi ấy, cô bị giật mình chạy đến nép cạnh một người dân, chăm chú nhìn về phía Tống Minh Thành.

Tống Minh Thành lại chẳng đáp lại cô, cậu nghĩ, cuối cùng cậu đã có thể thoát khỏi cái nơi khỉ ho cò gáy này rồi, vội vàng chạy ngay vào trong xe.

Chiếc xe chạy thật nhanh bỏ lại vùng núi ấy sau lưng.

Tống Nhị Thiếu muốn nghe nhạc, cậu đưa tay cho vào túi định lấy iPod ra nhưng thứ lặn ra từ trong túi lại là một vật tròn tròn sáng lấp lánh.

Cậu nhặt lên, nhìn kỹ, chính là viên bi thủy tinh cậu đưa cho cô bé quê mùa kia. Cô bé trả lại ư?

Có lẽ cô bé đã cho rằng thứ ấy quá quý giá nên lén trả nó lại.

Tống Minh Thành còn nhớ cả vết bầm còn chưa kịp tan trên tay cô bé, lần đầu tiên thấy ghen ngạo, trong lòng cậu dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Cậu nghĩ, cô bé quê mùa, nếu còn có cơ hội gặp lại, cậu sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ không cảm thấy em phiền phức, cũng không chế giễu em nữa.

Mãi cho đến hôm nay, thời gian đã đem cô bé nhà quê đó đến trước mặt anh.

Cô ấy bây giờ là Văn Học, không còn gọi là Trương Thái Phụng nữa. Cô đã đẹp hơn rất nhiều, thậm chí còn rất phù hợp với tiêu chuẩn của Tổng Minh Thành. Cô cũng không còn nói giọng địa phương quê mùa như xưa, cô thậm chí còn biết giờ nhanh múa vuốt, ăn mặc sành điệu.

Trong lòng Tổng Minh Thành rối rắm vì trăm thứ cảm xúc. Anh nghĩ, cô ấy thay đổi rồi, không còn là cô bé quê mùa năm xưa nữa. Thế nhưng trái tim anh từ lúc nào đã dọn sẵn chỗ chờ cô bước vào. Vào lúc mà anh chưa kịp phát hiện, anh đã trao cho cô tình cảm và sự dịu dàng mà chính anh cũng không thể nào tưởng tượng nổi.

Trên thế giới này có hàng vạn kỳ tích, nhưng kỳ tích tốt đẹp nhất chính là gặp được nhau, yêu thương nhau.

BẠN TRAI CHUẨN 5 SAO

Hồng Táo
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngoại Truyện 2

25 câu hỏi cho vợ chồng

1.Xin hỏi tên của bạn là gì?

Thái Phụng: Tên của tôi rất đặc biệt, tôi tên là Văn Học.

A Thành: Cô ấy không có cái tên vừa văn hóa vừa có chiều sâu như vậy đâu, tên cô ấy là Trương Thái Phụng!

Thái Phụng (trùng mắt): Hơ hơ, đó chỉ là một cái tên tôi từng dùng, nó là một cái tên rất hay, đại diện cho câu “Phượng Hoàng không cần cánh vẫn bay lên cao”.

A Thành: vậy sao không đặt tên em là Trương Song Phi, Trương Vô Dực đi? Đặc biệt là Trương Song Phi ấy, đó rõ ràng là cái tên nam giới rất ưa thích!

Thái Phụng: Cẩn thận về nhà em làm nắm hương mộc nhĩ bắt anh ăn đấy! Mau nói tên anh đi kìa!

A Thành: Tên của tôi cũng cần phải nói sao? Người tình trong mộng của phụ nữ khắp nơi, Tống Minh Thành, ba chữ vừa tri thức, vừa nho nhã chính là tên tôi (quay sang nhìn Thái Phụng), anh không muốn ăn nắm hương mộc nhĩ đâu!

2.Hai người gặp nhau vào lúc nào? Ở đâu?

Thái Phụng: Phòng VIP Đế Sắc.

A Thành: Thực ra lần đầu gặp mặt không phải là ở đó.

Thái Phụng: Vậy thì là ở đâu.

A Thành cười bí hiểm không trả lời.

3.Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Thái Phụng: Trai bao cao cấp quả nhiên không tầm thường, rõ ràng là một “con vịt” xuất chúng trong bầy vịt rồi.

A Thành: Lần ở Đế Sắc đó hả? Ah, ngực khá lớn, tôi rất thích.

Thái Phụng: ... Lúc đó anh còn có thể để ý chuyện này sao?

A Thành:Anh có con mắt nhìn phụ nữ siêu hạng, hơn nữa nhìn ngực nhiều đến mức thành thói quen rồi, chắc do bệnh nghề nghiệp ấy mà.

Thái Phụng: Lúc này không phải anh nói đó không phải lần gặp mặt đầu tiên sao? Vậy vào lần mà anh coi là đầu tiên đó thì sao?

A Thành: Ờ, lần đó à, là loại chiến tranh thế giới thứ ba.

4. Thích điểm nào của đối phương?

Thái Phụng: Cao quý, giàu có, đẹp trai.

A Thành: Cái gì?! Trương Thái Phụng, em lại nông cạn như vậy ư! Đúng là anh đã nhìn nhầm em mà! Sao em lại có thể chỉ để tâm đến bề ngoài như vậy chứ, không thêm quan tâm gì đến giá trị bên trong của anh cả!

Thái Phụng: Ờ, thôi được, còn có kỹ thuật cao nữa.

A Thành: Ừm, cái đó còn được. Đây mới chính là điểm khiến anh trở nên đặc biệt hơn những đối tượng cao quý, giàu có, đẹp trai khác đấy. Những lời cô ấy nói, tôi rất thích cô ấy, rất dịu dàng kiên nhẫn.

(Hai người đủ chưa vậy!”

5.Ghét điểm nào ở đối phương?

Thái Phụng: Quá nhiều người theo đuổi. Vì công việc nên hay phải đi công tác, không thể ở cạnh tôi.

A Thành: Quá nhiều độc giả hâm mộ. Vì viết sách mà thường thức khuya bỏ mặc tôi, khiến tôi sống cảnh chăn đơn gối chiếc.

6.Bạn thích đối phương gọi mình như thế nào?

Thái Phụng: Thế nào cũng được.

A Thành: Chồng yêu, bệ hạ, đại vương.

7.Nếu so sánh với một loài động vật, bạn cảm thấy đối phương giống như?

Thái Phụng: Mèo.

A Thành: Alaska.

8.Nếu muốn tặng quà cho đối phương bạn sẽ tặng thứ gì?

Thái Phụng: Thuốc ngủ liều nặng, luôn cảm thấy tinh lực của anh ấy quá sung mãn.

A Thành: Chính tôi, thêm một đứa con cho cô ấy nữa.

9. Vậy bản thân bạn mong muốn nhận được món quà gì?

Thái Phụng: Quyền sử dụng và mật mã tất cả các quỹ đen của anh ấy.

A Thành: Cô ấy, và con của chúng tôi.

10. Điểm nào chưa vừa ý về đối phương?

Thái Phụng: Tuy có lúc anh ấy rất tự phụ, nhưng không phải là người thâm hiểm, tóm lại là không có gì để bất mãn.

A Thành: Không có!

11. Lần đầu hai người hẹn hò ở đâu?

A Thành: Ở nhà cô ấy!

Thái Phụng: Đó là lúc anh ấy dạy tôi dương cầm! Mà lúc đó sao có thể xem là lần hẹn đầu tiên được? Chẳng lẽ lúc đó anh đã có tâm địa gì với em rồi à? Em nghĩ sau khi tỏ tình, lần đầu tiên hai đứa ra ngoài mới là cuộc hẹn đầu tiên, lúc đó là ở tòa nhà Hứa Tâm An.

12. Kkhông khí hôm đó như thế nào

A Thành: Không tồi, cô ấy nấu ăn rất ngon, còn nhiệt tình mời tôi ở lại ăn cơm, hoàn toàn bị chinh phục bởi năng khiếu dương cầm của tôi.

Thái Phụng: Chẳng lẽ không phải anh vì em mà mất hết lý trí đi thấp sáng tất cả các tầng ở tòa nhà mới đối diện sao?

13. Khi đó đã tiến triển đến mức độ nào rồi?

A Thành: Mới chỉ hôn và nắm tay thôi! Tôi nhịn một chết đi được.

Thái Phụng: ...

14. Ai tỏ tình trước?

Thái Phụng: Anh ấy.

A Thành: Không đúng! Thực ra cô ấy là người phát tín hiệu cho tôi trước, nào là trêu chọc, miệng nói không lòng nói có! Tôi chỉ là thuận nước đẩy thuyền nên mới mở lời bày tỏ thôi!

Thái Phụng: Được... Là tôi tỏ tình trước. (Thái Phụng đáng thương, cô hoàn toàn bị lừa rồi! Nhìn nụ cười gian xảo đắc ý của anh ta xem.)

15. Bạn yêu người ấy nhiều đến mức nào?

A Thành: Mỗi tuần đều từ mười lần trở lên.

Thái Phụng: ... Xây dựng hình tượng nam chính trong tiểu thuyết giống anh ấy.

16. Lời nào của đối phương sẽ khiến bạn cảm thấy không thể chống đỡ nổi?

Thái Phụng: Lúc làm nũng sẽ nói “Anh muốn gặp em, đừng viết tiểu thuyết nữa mà, anh nhớ em lắm.”

A Thành: Lúc khóc.

17. Nếu cảm thấy nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ bạn sẽ làm gì?

Thái Phụng: Ha ha, xử lý công cụ phạm tội của anh ấy. (Các bạn hiểu chứ!)

A Thành: ...Tôi muốn bỏ đi quá...

18. Nét gợi cảm của đối phương là gì?

Thái Phụng: Nhướn chân mày.

A Thành: Lúc đó tôi bị hôn đến mê mẩn.

19. Khi hai người ở cạnh nhau, lúc nào tim bạn đột nhiên đập mạnh nhất?

Thái Phụng: Lúc anh ấy đưa thẻ ngân hàng cho tôi.

A Thành: Lúc cởi quần áo.

20. Hạnh phúc nhất khi làm chuyện gì?

A Thành: Chuyện đó không cần phải nói.

Thái Phụng: Lúc cùng anh ấy tản bộ, không có ai quen biết, chúng tôi tay trong tay im lặng bước đi.

21. Khi nào là lúc cảm thấy bản thân được yêu?

A Thành: Khi cô ấy hôn tôi.

Thái Phụng: Lúc ăn cơm anh ấy giúp tôi gỡ xương cá ra, lúc đi trên đường thường đi phía ngoài.

22. Cách bạn thể hiện tình yêu là gì?

A Thành: Hôn cô ấy.

Thái Phụng: ... nấu cơm cho anh ấy ăn.

23. Hai người có chuyện gì còn giấu nhau không?

A Thành: Chuyện xảy ra sau khi cô ấy uống say ở Đẻ Sắc, tôi có chút, ừm, một chút chuyện, chưa nói thật với cô ấy. Cả chuyện về lần đầu tiên gặp nhau, ờ, tóm lại, chỉ cần cô ấy ghi nhớ một chuyện là tôi yêu cô ấy, vậy là được.

Thái Phụng: Bí mật.

24. Cảm giác tự ti của bạn là do?

Thái Phụng: Lúc trước tôi từng bị bắt cóc đem bán, lớn lên ở vùng núi, rất quê mùa, không biết thưởng thức, lúc trước còn nói giọng địa phương, không biết đọc, không biết nhạc cụ nào hết, em gái tôi giỏi hơn tôi rất nhiều.

A Thành: Cảm giác tự ti ư? Đó là thứ gì? Có ăn được không?

25. Bạn cảm thấy tình yêu của mình và đối phương có thể kéo dài mãi mãi không?

Thái Phụng: Tôi nghĩ là có thể.

A Thành: Tôi cũng nghĩ vậy. Vì trong quy ước trước khi cưới có định rõ, nếu ly hôn hoặc thay lòng đổi dạ, tôi chỉ có thể tay trắng ra đi, hơn nữa bây giờ tài sản đều đứng tên cô ấy, thỏa thuận trước khi cưới đã bắt đầu có hiệu lực rồi. (Quay sang nhìn Thái Phụng: em

yêu, tối nay anh định mua cánh gà nướng để ăn khuya, em cho anh ít tiền được không?).

---- HOÀN ----